

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ALKA JOSHI

The

SECRET
KEEPER

of

JAI PUR

A NOVEL

“Captivated me from the first chapter to the last page.”

—REESE WITHERSPOON on *The Henna Artist*

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ALKA JOSHI

The
SECRET
KEEPER
of
JAIPUR

A NOVEL

"Captivated me from the first chapter to the last page."

—REESE WITHERSPOON on *The Henna Artist*

Laudă pentru Artistul Henna

„Fantastic, atât de evocator și frumos și plin de viață și lumină... și profund satisfăcător în povestirea sa.”

— Leah Franqui, autoarea cărții *America pentru începători*

„Citește această carte încet și savurează-o: fiecare pagină este bogată în plăceri complicate atât pentru minte, cât și pentru inimă.”

—Anita Amirrezvani, autoarea cărții *Sângele florilor*

„Un debut distractiv despre o temă importantă – echilibrarea familiei cu ambiția personală – care permite cititorilor să evadeze într-o fantezie plină de plăcere senzorială.”

— San Francisco Chronicle

„Personajele vibrante, imaginile evocatoare și proza somptuoasă creează o poveste de neuitat.”

—Christian Science Monitor

„Romanul de debut al lui Alka Joshi dezvăluie o societate blocată de un sistem rigid de caste, misoginie, superstiție și tradiții vechi. Mirosul de lemn de santal, de foc de gătit și de flori tropicale răzbate prin toate, dar nedreptatea și sărăcia sunt aproape inevitabile.”

— BookTrib

„Romanul de debut al lui Alka Joshi este atât de evocator, atât de expresiv și atât de exotic încât mă face să-i sugerez să renunțe la orice altceva face și să scrie un al doilea roman, ca acum.”

— Calgary Herald

„Un roman îndrăzneț, ambițios, frumos scris despre India... și despre clasă, identitate, dragoste și înșelăciune. Distribuția largă de personaje se va înregistra în psihicul tău.”

—Tom Barbash, autorul cărții Stay Up with Me

Tot de Alka Joshi

Artistul Henna

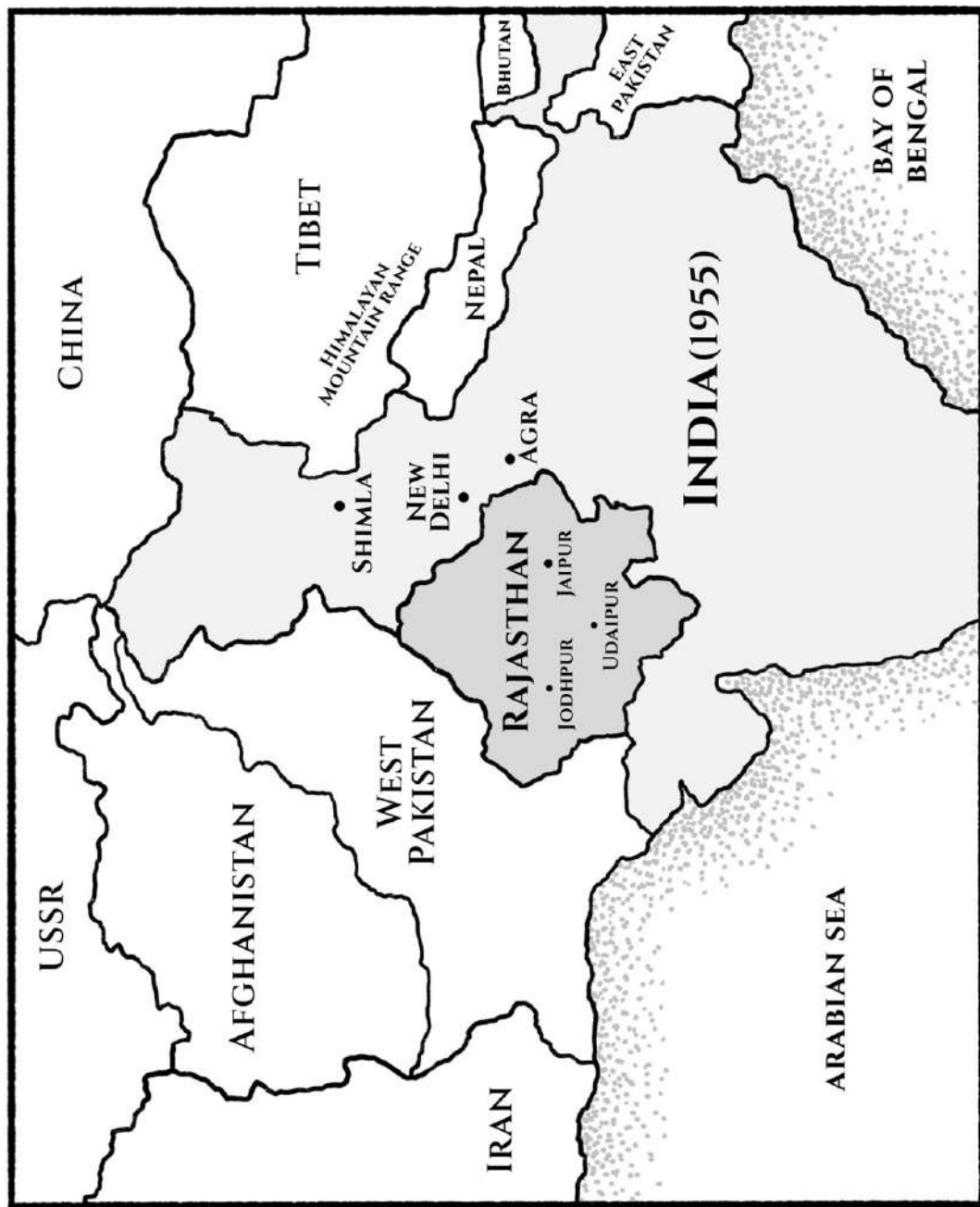
Păzitorul secret din Jaipur

Alka Joshi

Pentru Bradley, care m-a încurajat să scriu

Pentru cititorii mei, care s-au îndrăgostit de Malik

Alka Joshi este autoarea bestseller -ului New York Times , The Henna Artist. Născută în India și crescută în Statele Unite de la vârsta de nouă ani, ea are o licență de la Universitatea Stanford și un masterat de la California College of the Arts. Ea locuiește în Pacific Grove, California, împreună cu soțul ei. Acesta este al doilea roman al ei.

Cuprins

Epigraf __

Personaje care apar . ____

Prolog __

Cu două luni înainte de prăbușire__

Capitolul 1

capitolul 2

capitolul 3

capitolul 4

O lună înainte de prăbușire ____

capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Cu două zile înainte de prăbușire

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

[Capitolul 15](#)

[Capitolul 16](#)

[Căderea](#) —

[Capitolul 17](#)

[După Colaps](#) —

[Buletinul Radio All India](#)

[Capitolul 18](#)

[Capitolul 19](#)

[Capitolul 20](#)

[Capitolul 21](#)

[Capitolul 22](#)

[Capitolul 23](#)

[Capitolul 24](#)

[Capitolul 25](#)

[Capitolul 26](#)

[Capitolul 27](#)

[Capitolul 28](#)

[Capitolul 29](#)

[Epilog](#) —

[Mulumiri](#) —

[Glosar de termeni](#)

[Aur indian: Fondul de pensionare al unei femei](#)

Inspirându-se din mâncarea indiană

Aloo Gobi Matar Subji _

Cocktailul Maharani

Binele pe care îl faci astăzi poate fi uitat mâine.

Fă bine oricum.

Onestitatea și transparența te fac vulnerabil.

Fii oricum sincer și transparent.

Ceea ce petreci ani de zile construind poate fi distrus peste noapte.

Construiește oricum.

Dă lumii tot ce ai mai bun și s-ar putea să fii rănit.

Oferă lumii tot ce ai mai bun.

-MAICA TEREZA

Dacă vrei trandafir, trebuie să suporti spinul.

—PROVERB HINDUS

Fii smerit căci ești făcut din pământ Fii

nobil căci ești făcut din stele.

—Proverbul sârbesc

PERSONAJELE CARE APAR

Malik: fostul episcop în vârstă de 20 de ani din Lakshmi, absolvent al episcopului Cotton
Scoala de baieti

Nimmi: femeie tribală de 23 de ani din dealurile Himalaya, mama lui Rekha (fată) și Chullu
(băiat)

Lakshmi Kumar: fost artist cu henna în vârstă de 42 de ani, acum director al Lady
Bradley Healing Garden din Shimla, căsătorit cu Dr. Jay Kumar

Jay Kumar: medic la Spitalul Lady Bradley din Shimla, director al Clinicii
Comunitare, prieten de școală cu Samir Singh, căsătorit cu
Lakshmi

Radha: parfumier în vârstă de 25 de ani, sora mai mică a lui Lakshmi, locuiește la Paris cu
soț arhitect francez și două fiice; a avut un copil în afara căsătoriei cu Ravi Singh în urmă
cu doisprezece ani; copilul a fost adoptat de Kanta și
Manu Agarwal

Samir Singh: arhitect în vârstă de 52 de ani și director general al Singh-Sharma
Construcție, dintr-o familie Rajput de castă înaltă înrudită cu familia regală Jaipur, soțul
lui Parvati Singh și tatăl lui Ravi și Govind

Parvati Singh: matrona societății în vârstă de 47 de ani, soția lui Samir Singh, mama lui
Ravi și Govind, rudă îndepărtată a familiei regale din Jaipur

Ravi Singh: fiul în vârstă de 29 de ani al lui Parvati și Samir, arhitect în firma de familie
Singh-Sharma Construction, căsătorită cu Sheela

Sheela Singh: fosta Sheela Sharma, soția în vârstă de 27 de ani a lui Ravi Singh, mamă
a doi copii mici, Rita și Baby

Manu Agarwal: director de facilități în vârstă de 38 de ani pentru Palatul Jaipur, soțul lui Kanta

Kanta Agarwal: soția în vârstă de 38 de ani a lui Manu Agarwal, originară dintr-o familie literară Calcutta, mama lui Niki, în vârstă de 12 ani, sau Nikhil

Nikhil Agarwal: fiul adoptiv de 12 ani al lui Kanta și Manu; Sora lui Lakshmi, Radha, este mama sa natală

Baju: un vechi servitor al familiei lui Kanta și Manu Agarwal

Saas: înseamnă „soacra” în hindi. Când Kanta se referă la saasul ei, ea se referă la mama lui Manu, iar când se adresează direct unei soacre, o femeie o numește respectuosul „Saasuji”.

The Sharma: părinții Sheelei Singh, coproprietari ai firmei Singh-Sharma. Domnul Sharma, 80 de ani, este bolnav. Soția lui aproape că nu merge nicăieri fără el. Deci, Samir Singh gestionează toate operațiunile companiei acum.

Moti-Lal: bijutier proeminent, proprietar al Moti-Lal Jewelers din Jaipur

Mohan: ginerele lui Moti-Lal și asistent la Moti-Lal Jewelers

Hakeem: contabil pentru biroul de facilități al Palatului Jaipur

Domnul Reddy: director de teatru al Royal Jewel Cinema

Maharani Indira: regina văduvă în vârstă de 74 de ani, văduvă fără copii a unui fost maharaja din Jaipur, soacra lui Maharani Latika, locuiește în Palatul lui Maharanis

Maharani Latika: văduva plină de farmec în vârstă de 43 de ani a maharajaului din Jaipur, recent decedat, și nora lui Maharani Indira, locuiește în Palatul Maharanis, a fondat Școala Maharani pentru fete din Jaipur

Madho Singh: Perușul Alexandrin dăruit lui Malik de Maharani Indira

Un glosar de termeni hindi și francez este listat în spate.

PROLOG

MALIK

mai 1969

Jaipur

Este seara de deschidere a Royal Jewel Cinema, care strălucește la fel de strălucitor ca o piatră prețioasă. O mie de lumini sclipesc în tavanul imensului hol.

Treptele de marmură albă care duc la balconul superior reflectă strălucirea a o sută de aplice de perete. Un covor gros purpuriu atenuează sunetul a mii de pași. Și în interiorul teatrului: fiecare dintre cele unsprezece sute de locuri din mohair este ocupat. Încă mai mulți oameni stau, căptușind pereții teatrului pentru premieră.

Acesta este marele moment al lui Ravi Singh. În calitate de arhitect principal al prestigiosului proiect, comandat de Maharani Latika din Jaipur, Royal Jewel Cinema este o dovadă a ceea ce pot crea ingeniozitatea modernă și educația occidentală. Ravi Singh l-a modelat după Teatrul Pantages din Hollywood, la opt mii de mile distanță. Pentru cea mai celebrată ocazie, Ravi a aranjat ca cinematograful să prezinte Jewel Thief, un film care a fost lansat de fapt acum doi ani. Acum câteva săptămâni, Ravi mi-a spus că a ales filmul popular pentru că reflectă numele casei de cinema și prezintă doi dintre cei mai renumiți actori indieni ai zilei. El știe că publicul indian, înnebunit după filme, este obișnuit să vadă același film de mai multe ori; majoritatea cinematografelor își schimbă ofertele doar o dată la câteva luni. Deci, chiar dacă locuitorii din Jaipur au văzut filmul în urmă cu doi ani, vor veni să-l vadă din nou. De asemenea, Ravi a aranjat ca starurile filmului Dev Anand și Vyjayanthimala, precum și una dintre actrițele mai tinere, Dipti Kapoor, să fie prezente la marea deschidere. Presa este, de asemenea, prezentă pentru a scrie despre deschiderea Royal Jewel Cinema, pentru a raporta despre întreaga societate din Jaipur în podoabele lor împodobite de bijuterii și pentru a observa sclipiciul din Bollywood.

Privind arhitectura modernă, draperiile moale de catifea roșie care acoperă ecranul de film, aerul palpabil de anticipare, sunt impresionat de ceea ce

Ravi e desăvârșit – chiar dacă sunt și alte lucruri despre el care mă neliniștesc.

Gazdele mele, Manu și Kanta Agarwal, au fost invitați să stea cu Singh și Sharma în balcon, cele mai scumpe locuri din casă. Stau cu familia Agarwal ca oaspete (altfel, aş sta pe locurile mai ieftine de jos, mai aproape de ecran; sunt doar un ucenic modest la Palatul Jaipur, până la urmă). Copiii au voie să urce aici, pe balcon, dar Kanta și-a lăsat fiul, Niki, acasă cu sausul ei. Când am ajuns la familia Agarwal mai devreme în seara asta pentru a-i însoți la deschiderea cinematografului, am putut vedea cât de devastată era Niki.

„Este evenimentul secolului! De ce nu pot merge? Toți prietenii mei pleacă.” Fața lui Niki era îmbujorată de furie. La doisprezece ani, este capabil să-și încarce cuvintele cu un puternic sentiment de nedreptate.

Manu, mereu calm în fața personalităților explozive ale fiului său și ale soției sale, a spus: „Independența țării noastre a fost de fapt evenimentul secolului, Nikhil”.

„Ei bine, atunci nu eram în viață, Papaji. Dar sunt în viață acum! Și nu văd de ce nu pot merge.” A căutat ajutor la mama lui.

Kanta a întâlnit ochii soțului ei de parcă ar fi vrut să-l întrebe: Cât timp îl mai putem ține pe fiul nostru de evenimentele sociale în care sunt prezenți familia Singh? Niki devine suficient de mare încât să se întrebe de ce i se permite să participe la unele ocazii sociale și nu la altele. Kanta s-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să spună: Malik, ce crezi?

Sunt flatat că se simt confortabil având aceste conversații în fața pe mine. Nu sunt înrudit cu ei prin sânge, ci prin simplul fapt că fostul meu tutore Lakshmi (sau, așa cum o numesc, mătușa-șefa) este o prietenă apropiată. Îi cunosc pe Agarwal de când eram mic, așa că știu despre adopția lui Niki, chiar dacă Niki însuși nu o cunoaște. Și știu că în momentul în care Singh-ii vor vedea acei ochi albaștri-verzi ai lui – atât de neobișnuiți în India – li se vor aminti de indiscrețiile propriului fiu; Sora lui Auntie-Boss, Radha, nu a fost prima fată pe care Ravi a gravit-o înainte de căsătoria lui cu Sheela. A fi conștient de neajunsurile fiului lor este un lucru, dar a fi confruntat cu ele în carne și oase l-ar deranja atât pe Samir, cât și pe Parvati Singh.

În cele din urmă, familia Agarwal nu avea nevoie de mine să ajut la hotărârea problemei, ceea ce a fost o ușurare. Mama lui Manu, ocupată cu rozariul ei din lemn de santal, a rezolvat cearta. „Pentru că tot acel dans și cântat din filme corup oamenii! Vino, Niki, ajută-mă să mă ridic. Mergem la templul meu.” Nikhil gemu. Era un copil politicos; un ordin de la bunica lui nu era dezbătut.

Acum, pe fondul aplauzelor asurzitoare din interiorul Royal Jewel Cinema, Maharani Latika – a treia și cea mai tânără soție, acum văduvă – a Maharaja-ului din Jaipur, ocupă centrul scenei pentru a primi bun venit tuturor cinofililor. Acesta este primul proiect major pe care îl conduce de la moartea soțului ei. Ea este șefa lui Manu; niciuna dintre celelalte soții ale maharajului nu a vrut să gestioneze finanțele. Manu este directorul facilităților de la Palatul Jaipur, conducând astfel de proiecte de construcție și am fost trimis de mătușa-șefa să-și învăț meseria.

„În această seară, sărbătorim cea mai mare casă de cinema pe care Rajasthan a cunoscut-o vreodată, Royal Jewel Cinema.” Maharaniul așteaptă ca aplauzele să se stingă înainte de a continua. Cerceii ei cu rubin și diamante și pallu-ul brodat cu aur al sari-ului ei roșu de mătase Banarasi trimit o mie de scilipici în public în timp ce scanează casa plină, cu un zâmbet beatific pe față. „Este o ocazie istorică pentru Jaipur, care găzduiește arhitectura de renume mondial, textile și bijuterii uluitoare și, desigur, Rajasthani dal batti!” Mulțimea izbucnește în hohote de râs încântat la pomenirea celebrului preparat local.

Alteța Sa recunoaște supravegherea lui Manu asupra proiectului, complimentează munca excelentă a arhitecților Singh-Sharma și își încheie discursul salutând actorii din film pe scenă. Anand și Vyjayanthimala sunt urmați de Kapoor, cu ochi kohl, într-un sari cu paiete, printre fluier și strigăte de Waa! Waa! Publicul îi face pe toți trei trandafiri, frangipani și chemali și le oferă ovație în picioare. Când eram mari, sora lui Auntie-Boss, Radha, era mai mult pasionată de film decât mine. Dar în seara asta, chiar și eu sunt prins de emoția febrilă, de aplaudările și fluierile zgomotoase din partea publicului.

În cele din urmă, perdelele teatrului se despart și o liniște coboară asupra mulțimii în timp ce certificatul de film și creditele de titlu încep să apară pe ecran. Până și ricșele și croitorii de pe scaunele ieftine din primele rânduri sunt convinși să tacă.

Filmele indiene sunt lungi, durează aproape trei, uneori patru, ore, întrerupte de o pauză. La pauză, ieșim din clădire – împreună cu majoritatea publicului – în stradă pentru băuturi răcoritoare. Vândătorii ambulanți sunt pregătiți. S-au aranjat pe ambele părți ale străzii, în fața teatrului. Aroma prăjită de arahide chili, panipuri, pakoras de ceapă și samosa de cartofi este aproape prea mult pentru a rezista. eu

cumpără pahare mici de chai pentru toată lumea și dă-le în jur. Samir cumpără o farfurie mare de kachori și aloo tikki pentru grupul nostru.

Este mai în Jaipur și deja înăbușit. Teatrul este dotat cu aer condiționat, dar aerul de afară este mai proaspăt decât mirosul a o mie de corpuri presate strâns unele de altele în interiorul teatrului. Soția lui Ravi, Sheela, refuză chai-ul și mâncarea, pretinzând că este prea cald pentru a mânca. Fiica ei a adormit pe umăr, căldura corpului ei mic făcând-o pe Sheela să se zvârcolească. Sheela își umflă obrajii și se îndreaptă spre o taraba care vinde fani Khus-khus . O sferă de sudoare alunecă pe gâtul ei și dispare în decolteul jos al bluzei ei de mătase fucsia. Mă forțesc să privesc în altă parte.

Parvati își arată cu mândrie nepoata ei de patru ani, Rita, matroanelor societății care au venit să le salută. „Tumara naam batao, bheti.”

Kanta vorbește veselă cu prietenii. Samir și Manu sunt felicitați pentru munca lor la sala de cinema de către elita din Jaipur care s-a prezentat la afacerea de gală. Mă uit în jur după Ravi, care a fost cu ei mai devreme, și mă întreb de ce ar rata această ocazie de a fi în lumina reflectoarelor. Nu este ca el.

Ca întotdeauna, mă uit și ascult, ceva ce mătușa-șefa m-a învățat să fac bine. În următoarea mea scrisoare adresată ei și lui Nimmi din Shimla, le voi putea spune ce părere au avut cinefilii despre coafura vedetei sau despre culoarea sari-ului ei (pun pariu că Nimmi nu a văzut niciodată un film în viața ei!) . De asemenea, le voi putea spune că majoritatea doamnelor din Jaipur s-ar căsători cu chipeșul Dev Anand, având jumătate de șansă.

O văd pe Sheela revenind să se alăture grupului nostru, fluturându-și fanul în fața ei față. Parvati se întinde pentru a ridica buclele umede de pe fruntea bebelușului adormit. Sheela se uită dincolo de soacra ei. Deodată, fața ei se întărește. Îi urmăresc privirea până la colțul cinematografului. Atunci observ că Ravi o escortează discret pe actrița mai tânără pe ușa laterală a clădirii. Ochii Sheelei se îngustează în timp ce soțul ei și starleta dispar în întuneric, departe de mulțime. Știu că acolo este un doc de încărcare. Tot acolo așteaptă șoferii maharanii și actorii să-i alunge. Poate o duce la mașina ei.

Auzim soneria care anunță că pauza s-a terminat. Al doilea jumătate din film este pe cale să înceapă. Îmi verific ceasul. Acum este ora 21:30 Fetele Sheelei ar trebui să fie în pat, dar Ravi insistase ca familia să fie

prezent și văzut de public în marele său moment. Sunt sigur că Sheela s-a luptat cu el. Ea preferă ca aia să aibă grijă de fete.

Mulțimea se întoarce în hol și prin ușile deschise ale teatrului. Le dau paharele goale de ceai chai-wallas-urilor care fac turul.

Frunzele de banană pe care se vindea chaat -ul așternut pământul. Un parfum de mâncare servită și mâncată – nu în totalitate neplăcut – rămâne în aer. O ridic pe Rita, cealaltă fiică a lui Ravi, ai cărei ochi au început să-i cadă, și o ridic pe umărul meu.

Urmăresc restul grupului în hol.

Înainte de a trece prin uși, auzim un scârțâit, apoi un geamăt plângător și apoi brusc vuietul a o mie de kilograme de ciment, cărămidă, bară și gips-carton care se prăbușesc. În câteva secunde, sunetele despicate ale unei clădiri care se prăbușesc, țipete de agonie și urlete de durere vin din interiorul teatrului.

CU DOUA LUNI ÎNAINTE
CĂDEREA

1

NIMMI

martie 1969

Shimla, statul Himachal Pradesh, India

Mă opresc din mers să mă uit la munții care se ridică din somn. Iarna în Shimla se apropie de sfârșit. Bărbații și femeile se înfășoară în două, uneori trei, șaluri de pashmina, dar dealurile își aruncă păturile. Aud zgomotul, zgomotul, zgomotul zăpezii care se topește lovind pământul dur în timp ce mă îndrept cu grijă spre casa lui Lakshmi Kumar.

Ieri, am văzut primele anemone roz în valea de sub noi, cu nebunie împingându-și nasul prin aerul subțire. Pe dealurile îndepărtate de la nord, îmi imaginez că tribul meu își găzduiește caprele și oile prin Valea Kangra până în satul Bharmour, în Himalaya de sus, așa cum aș face dacă soțul meu, Dev, ar fi încă în viață. E greu de crezut că a trecut un an de când a plecat. Fiica mea, Rekha, alerga lângă tatăl ei, fluturând brațele ei minuscule în efortul de a-l ajuta să păstorească caprele și oile, în timp ce eu purtam copilul nostru, Chullu, în spate. Am fi însoțiți de celelalte familii ale tribului nostru care iernaseră în Himalaya de jos pentru a-și asigura hrană pentru turmele lor. De îndată ce zăpezile au început să se topească la începutul primăverii, ne-am întors mereu pe munți pentru a începe să ne cultivăm câmpurile cu gunoiul de grajd de oaie care se maturizase în îngrășământ bogat în lunile de iarnă.

Nu mi-am văzut familia de când mi-am părăsit tribul în primăvara trecută, după accidentul fatal al lui Dev. Ei nu coboară spre sud până la Shimla, dar nu trece o zi în care să nu mă gândesc la ei cu drag.

În timp ce mergeam, bătrânul Suresh obișnuia să ne spună glume. Ai auzit-o pe cea despre capra flatulentă și ciobanul fără nas? Nu, spune-ne asta, am râde.

Bunica Sushila, fără dinți, mustăți gri ieșind din tatuajul triunghiular de pe bărbie, avea să înceapă una dintre poveștile populare spuse de bunica ei. Așa că regele i-a poruncit reginei să țese o pătură pentru

el din cea mai fină lână, despre care știa că îi va lua aproape zece ani. Cu toții știam povestea pe de rost și aveam să terminăm ultima propoziție pentru ea, moment în care ne privea încruntat. Oh, îl știi deja?

După ce am vândut lâna de la oile noastre din Himalaya de jos, am face-o fii la curent cu achizițiile noastre de iarnă: un pulover albastru ca fabricat din fabrică, un radio cu tranzistor Philips, un pui scârțâit cumpărat de la o piață de deal. Câteva familii s-ar putea să fi luat o capră de casă pătată sau un taur negru pe care l-am admira cu toții. Cumnata-mea avea să-și arate o nouă tavă de vacuit; fratele meu mai mare mergând mândru lângă ea cu fiii săi. Ne-am da din cap și am fi de acord că tava ar putea separa mult mai repede cojile de boabele de orez.

Zâmbesc acum când mă gândesc la acele drumeții prin munții Himalaya. Mă simt fericit, aproape. Ceea ce l-ar face complet este o scrisoare de la Malik, chiar dacă trebuie să o împărtășesc cu altcineva, mai ales dacă acel cineva este Lakshmi. Dacă aș fi putut să merg la școală, nu aș fi supus umilinței de a primi scrisorile lui către mine trimise ei pentru a fi citite. la mine.

Cizmele mele de piele de capră scot un sunet satisfăcător pe pietrișul moale, în timp ce evoc modalități în care aș vrea să-l sting pe Lakshmi Kumar din viața mea.

* * *

În ziua în care Lakshmi a apărut prima dată în viața mea, nu eram în mintea mea corectă. Eram atât de delir de febră și durere, încât nici măcar nu știam că fiul meu, Chullu, venea pe această lume, cu două luni înainte de vremea lui. Mai devreme în aceeași zi, soțul meu Dev încercase să târască înapoi pe poteca îngustă de munte un tânăr capră, beat de frunze de rododendron. Eram în drum spre casele noastre de vară din Himalaya de sus. Dev și-a pierdut picioarele și atât el, cât și capra s-au aruncat la sute de picioare într-o râpă. Cu toții am văzut că s-a întâmplat, dar niciunul dintre noi nu putea face nimic. Întotdeauna am știut că Himalaya este casa zeilor – Shiva, Ram și Kamla – toți fiind mult mai puternici decât noi. Dacă vor să ia pe cineva de la noi, acesta este dreptul lor, privilegiul lor. Totuși, nu eram pregătită să-mi las soțul să plece. Am strigat iar și iar: Capra pe care am sacrificat-o la începutul călătoriei nu a fost suficientă pentru a ne proteja? Sau a fost un nazar rău? Că oaia noastră

ar fi produs atât de multă lână iarna precedentă ar fi stârnit gelozia cuiva.

I-am apucat de umerii celor de lângă mine, țipând în fețele lor uluite: Spune-mi că nu i-ai făcut ochiul rău lui Dev! Am țipat la Lordul Shiva. Mi-am bătut pumnii pe burta întinsă, promițându-i că îi voi da copilul lui Shivaji dacă doar îl va aduce pe Dev înapoi. Socrul meu și fratele meu au trebuit să-mi smulgă brațele de pe stomac pentru a mă împiedica să rănesc viața din interior. Femeile mi-au frecat tâmpile, mâinile și picioarele cu ulei de muștar cald până în cele din urmă m-am scufundat în stupoare. Aproape o săptămână mai târziu, când m-am trezit ca dintr-un somn lung, am văzut chipul micuței Rekha, ciupit de îngrijorare, plutind pe marginea patului meu și a chemat-o pe fiica mea la mine. Avea doar trei ani și încă nu înțelegea că s-ar putea să nu-și mai vadă niciodată tatăl. Atunci mi-a povestit socrul meu despre doctorul și doctrina care veniseră din Shimla să mă îngrijească; corpul meu avusese nevoie de medicamente mai puternice decât purta tribul nostru. Tatăl soțului meu mi-a vorbit printr-o perdea pe care femeile o ridicaseră pentru a ține izolate mamele care alăptează timp de unsprezece zile după nașterea unui copil. M-am uitat în jos și am observat pentru prima dată un băiețel adormit în curba brațului meu, cu capul plecat departe de sânul meu care curgea, gura lui trandafirie saliva lapte albastru pal.

Cum aș fi putut vreodată să-mi doresc acest copil să plece? În el, Shiva îmi dăduse nările fine ale lui Dev și fruntea largă, bucla ușoară din părul lui. I-am rugat-o pe Rekha să se urce cu noi pe pătură și să-l salute pe fratele ei Chullu.

Data viitoare când l-am întâlnit pe Lakshmi Kumar a fost și ziua în care l-am întâlnit pe Malik, în iunie trecut. Vindeam flori de-a lungul alei principale din Shimla. Rekha avea trei ani, o fată serioasă, iar eu o rugasem să-și urmărească fratele mai mic de trei luni. În acea dimineață, în pădurea Shimla, culesesem trandafiri, margarete și ranunci pentru turiști și vizitatori pereni, precum și pentru cumpărătorii exigenți: bujori, șoricelă și lupă. Trăind așa cum făcusem cu tribul meu, știam cum anumite flori puteau vindeca durerile și tusea, pot ușura sângerările lunare, pot adormi trupurile agitate.

La taraba mea, am scos florile din coșul mare de mică adâncime pe care l-am țesut cu iarbă de zâne și le-am aranjat pe o pătură de păr de cal pe pământ. Când Chullu a început să se bată, am băgat mâna în bluză, scoțând o cârpă mică din sânii mei care curgeau pentru a i-o da. A început să-l suge

și s-a liniștit. Curând avea să înceapă să facă dinții și, în cele din urmă, va trebui să încetez să-l alăpt, dar deocamdată îmi făcea plăcere să-i simt căldura – căldura lui Dev – lângă corpul meu.

Ultimul lucru pe care l-am despachetat mereu a fost statuia de argint a lui Shiva. L-am setat la de o parte după ce i-am oferit o rugăciune tăcută, să-i mulțumesc pentru Chullu-ul meu. Apoi mi-am pus amândoi copiii în coșul gol. La fel ca mama înaintea mea și mama ei înaintea ei, învățasem să-mi strâng bebelușii când eram ocupat să fierb lapte de capră pentru brânză, să coasem o haină sau să adun bălegar pentru foc. Chullu a privit cum i-am legat frânghia de pânză de încheietura mâinii. Când l-am sărutat pe obraji, el s-a zvârcolit într-o parte și și-a legănat capul pe spate. Rekha se juca cu părul lui. De îndată ce ea îi împletise bucele, el clătină din cap și chicoti, aruncând împletitura, iar ea trebuia să o ia de la capăt.

Știam că arăt diferit față de ceilalți vânzători de-a lungul pasarelei și Acest lucru l-am văzut ca pe un avantaj, în special pentru turiști – indieni aflați în luna de miere, bătrâni în retrageri spirituale, europeni fascinați de căile noastre tribale. Ca și alte femei din tribul meu, am purtat fusta mea cu flori din bumbac galben strălucitor peste salwar kameez-ul meu verde. Un medalion de argint stătea ca o șapcă mică pe părul meu, încununând chunni -ul portocaliu drapat peste capul meu și în jurul umerilor mei. O frânghie făcută din lână de oaie, fiartă și vopsită în negru, mi-a fost legată de douăzeci de ori în jurul taliei. Apoi au mai fost punctele revelatoare – trei dintre ele tatuate într-un triunghi pe bărbia mea când am ajuns la majoritate – care îi făceau mereu pe vizitatorii din Shimla să privească. Singurul lucru pe care nu-l mai port era inelul de nas elaborat – mare cât o brățară – care mi-a fost dăruit la nunta mea; Mi-am dat seama că m-a făcut nu doar o curiozitate, ci aproape o prezentare secundară, cu vizitatorii indicându-l unul altuia. Au crezut că sunt discreți, dar mi s-a părut deranjantă fascinația de pe fețele lor.

După ce Dev a murit în defileu, devenisem neclintit că copiii mei nu vor avea niciodată aceeași soartă, migrând împreună cu tribul prin munți, degetele de la picioare pierdute din cauza degerăturilor, amenințarea cu moartea mereu la doar câțiva pași distanță. L-am rugat pe socrul meu să mă lase să stau în Shimla. Și-ar fi dorit să mă căsătoresc cu un alt burlac din tribul nostru, dar și el era îndurerat de moartea fiului său și a acceptat, fără tragere de inimă, cu condiția să-mi fac singur drumul. Darul lui de despărțire pentru mine a fost o cantitate mare de carne uscată și toate bijuteriile din argint din zestrea mea. Ca femeie, nu aveam drept de proprietate, nici măcar o oaie sau capră, dar știam că pot să-mi vând bijuteriile dacă trecem în vremuri grele.

În stânga standului meu de pe Shimla Mall, un vânzător de baloane se strângea cârnații lui de aer în formă de elefanți și cămile. Copiii mei priveau, fascinați. Chullu întinse mâna spre unul, dar Rekha și-a tras ușor brațul în jos. În dreapta mea era un stand de Coca-Cola al cărui proprietar nu sosise încă. Era puțin devreme pentru ca oamenii să ceară o băutură rece. Până după-amiază, vizitatorii s-au aliniat pentru gustul său exotic.

Ceasul de la Christ Church a sunat de opt ori. În diminețile de primăvară, devreme stăpânii au făcut drumeții să se roage la templele de pe dealul Jakhu, Sankat Mochan sau Tara Devi. Cei ușor religioși au dormit târziu; nu era nevoie să se grăbească pentru ziua lor.

Am zărit în depărtare un tânăr și o femeie mergând cu intenție în direcția mea. Femeia purta un sari maro și o mantie de lână asortată, brodate la margini cu flori albe. Merse repede, făcând pași scurți. Părul îi era prins cu grijă în vârful capului într-o răsucire. Tânărul era slab, cu un cap mai înalt decât femeia, dar mersul lui era mai lejer, de parcă ar avea tot timpul din lume. Totuși, a ținut ușor pasul cu ea. Când au fost mai aproape de taraba mea, am observat că ea era suficient de mare pentru a fi mama lui. Riduri fine îi încrucișau fruntea și colțurile gurii. Bărbatul părea să nu aibă mai mult de douăzeci de ani, poate cu câțiva ani mai tânăr decât mine. Era îmbrăcat într-o cămașă albă, un pulover albastru și pantaloni gri închis. Ochii femeii erau ațintiți asupra florilor mele, în timp ce ai lui, sărind de amuzament, îmi priveau copiii în coș.

Femeia întinse mâna spre bujori. „Unde le-ai găsit?” ea a întrebat.

A trebuit să-mi smulg privirea de la tânăr; mi-a amintit atât de mult de răposatul meu soț. Ochii lui Dev, blânzi și ascuțiți în același timp, la fel ca ai acestui bărbat, mă corteseră, mă iubeau, mă făcuseră să mă simt în siguranță.

Când m-am întors spre femeie, m-au surprins și ochii ei. Ea a fost o femeie frumoasă făcută frumoasă de acele sfere albastre, de culoarea cerului de munte după o ploaie de noapte. „Într-o râpă la aproximativ o milă de aici”, i-am spus. „Se cufundă brusc de pe stâncă. Există un crâng de ei în partea de jos.” Dezvăluirea descoperirii mele nu mă preocupa. Eram obișnuit să escalad pante abrupte și eram încrezător că nimeni nu mă va urma acolo. Când bătrânii noștri tribali își spuneau unul pe altul „capre bătrâne”, se refereau la felul în care mergeam atât de ușor în sus pe munți, alături de turmele noastre.

Chullu strigă și atenția femeii căzu asupra lui. Ochii i-au pâlpâit și gura i s-a deschis ușor. Am frecat un deget de-a lungul lui Chullu

gingii dureroase pentru a-l calma. Chipul femeii s-a spart într-un zâmbet minunat.
„Văd că a crescut.”

Am cunoscut-o? Dacă o mai întâlnisem, nu mi-am amintit de ea. Mi-a văzut confuzia și a făcut semn cu bărbia spre Chullu. „Dr. Eu și Kumar te-am ajutat la nașterea lui acum câteva luni.” Ea aruncă o privire spre vârful crestei.

„La câțiva mile de cealaltă parte a aceluși vârf.”

Deci aceasta era doctrina care mă îngrijise ! Ea a fost responsabilă pentru salvarea mea Chullu; Îi datoram foarte mult. Mi-am adunat mâinile și m-am întins să-i ating picioarele. "Multumesc doctore. Dacă nu pentru tine..."

S-a aplecat să mă oprească, acoperindu-mi mâinile cu ale ei. Atunci am observat cea mai bună lucrare cu henna pe care o văzusem vreodată pe mâinile unei femei. Arăta ca lucrarea elegantă cu mărgelile și paiele pe un chunni de nuntă – aproape ca și cum ar fi purtat mănuși dintr-o țesătură de șifon cu modele complicate. Cu un efort mi-am smuls ochii de pe mâinile ei. Ea vorbea din nou.

„Este soțul meu, dr. Kumar, trebuie să-i mulțumești. Sus, la Spitalul Lady Bradley, spuse ea. „Nu sunt medic. Lucrez cu el pentru a ajuta la ameliorarea durerii în timpul și după naștere. Mă bucur să vă văd pe tine și pe copil atât de sănătoși.”

Am observat că nu a făcut nicio mențiune despre soțul meu, fapt pentru care am fost recunoscător. Durerea intensă pe care am simțit-o la prima pierdere a lui Dev s-a redus acum într-un firicel de rănire, perceptibilă doar în anumite momente - ca atunci când ochii mei cădeau asupra amuleta lui Shivaji pe care Dev obișnuia să o purta la gât și pe care acum o întindeam în jurul statuia zeului în casa mea.

Întorcându-mă de la femeie și de la gândurile mele despre Dev, am început să împachetez bujori în ziare vechi. L-am auzit pe tânăr întrebând copiii mei ce creatură ar dori să le facă vânzătorul de baloane. M-am uitat la el, ghemuit în fața coșului copiilor. Chullu se uită cu privirea, hipnotizat.

„Te rog... nu este necesar”, am spus.

Bărbatul cu ochii soțului meu s-a întors spre mine și a spus: „Nu, nu este necesar”. El a continuat să-mi zâmbească până când a trebuit să mă întorc, cu fața îmbujorată de căldură.

M-am ocupat cu florile. Când femeia a încercat să mă plătească, eu și-a făcut cu mâna banii. „Nu te-aș putea răsplăti niciodată suficient, Ji.”

Dar femeia mi-a apăsât banii în palmă oricum și a spus: „Poți răsplătește-mă hrânindu-i bine”, arătând spre copii, care acum se jucau cu balonul elefant pe care tânărul le cumpărase pentru ei.

Doctrina a întrebat : „Vrei să te asiguri că ai niște bujori pentru mine mâine, la fel? Și ar trebui să iau niște șoricelă cât sunt aici.

Pe măsură ce cuplul a început să plece cu achizițiile, am sunat după ei: „MemSahib, pot să vă cunosc numele?”

Fără să-și rupă pasul, femeia cu ochii albaștri o întoarse cap și mi-a zâmbit. "D-na. Kumar. Lakshmi Kumar. Și a ta?"
„Nimmi.”

Ea a arătat spre tânăra, care se întoarse cu fața spre mine și acum mergea înapoi pentru a ține pasul cu ea. „Acesta este Malik — Abbas Malik — care va ridica o comandă obișnuită de flori de la tine la fiecare câteva zile.

Malik sa oprit să mă spună , a zâmbit și a alergat să o ajungă din urmă.

A doua zi am avut mai multă grijă decât de obicei când mă pregăteam, asigurându-mă că părul meu era prins pe spate. Am purtat cerceii mei grei de argint și colierul, cei din căsnicia mea. Mi-am spus că m-am îmbrăcat pentru turiști, dar l-am așteptat cu nerăbdare pe Malik. Nu eram sigur că va veni, dar aveam un sentiment. Când a făcut-o, i-a salutat prima dată pe Chullu și Rekha. Chullu i-a zâmbit cu gingii roz, dar Rekha l-a studiat serios, așa cum este în felul ei. Apoi Malik a scos un borcan mic din punga de pânză pe care o purta și mi l-a întins.

Surprins, l-am luat de la el și m-am uitat la lichidul dens auriu din interior. Mâinile îmi tremurau. Ultimul cadou pe care mi-l făcuse cineva erau cravatele în oglindă pentru capetele impletiturilor mele pe care le făcuse sora lui Dev pentru nunta mea.

„Pentru când își face dinții”, a explicat el.

Am răsucit borcanul și mi-am răsucit niște miere pe deget, întinzând-o lui Chullu, care a deschis gura ca răspuns. I-am frecat puțin gingiile, iar el a început să-și treacă limba minusculă de-a lungul buzelor. Rekha voia și niște miere, așa că i-am dat un deget să-l lingă. Nu avusesem bani să cumpăr miere și am fost copleșită de recunoștință că un cadou atât de atent ar trebui să vină de la un bărbat care nu era din familia mea.

„Mulțumesc”, am spus, fără a-mi lua ochii de la copiii mei.

„Eu sunt cel care vă sunt recunoscător pentru bujori. Altfel, mătușa-șefa m-ar fi făcut să urc stânca ca să le iau.” Râsul lui era bogat și profund.

M-am uitat la el. „Mătușa-Șefa?”

"D-na. Kumar. Ea este șefa mea, deși se preface că nu este." El a zâmbit.

„De unde ai știut despre miere?” Am întrebat.

„De la copiii lui Omi – atât ai ei, cât și ai celor de care avea grijă în vechiul meu cartier. Cineva era mereu cu dinții. Mama mea – ei bine, eu o numesc pe Omi mama mea, dar ea este cineva care m-a primit când eram mică – și-a frecat miere pe gingii. El a zâmbit. „Așteaptă până vezi ce pot face cu părul. Am ajutat cu toate împletiturile verișoarelor mele.”

Înainte să-l pot întreba ce s-a întâmplat cu adevărata lui mamă sau cine este acest Omi, Rekha a strigat: „Fă-mi părul!” Ea ascultase schimbul nostru.

După aceea sosea în fiecare zi cu ceva pentru copii: o fundă pentru Rekha, un sac de lichis dulci, un greier verde pentru Chullu. De la început, m-am simțit ușor cu el. Am început să recolt cele mai rare plante pentru ca el să le ducă înapoi doamnei Kumar. Rododendron pentru vindecarea gleznelor umflate. Rădăcini de zmeură vârfuri de zăpadă pentru a opri sângerarea atunci când fluxul lunar al unei femei devine prea greu. Chiar i-am dat într-o zi un bol de sik , făcut din fructele uscate ale copacului de neem , rumenindu-l în ghee înainte de a adăuga zahăr și apă. A fost ceea ce am mâncat în timpul ambelor sarcini și ceea ce toate femeile de la dealuri consumă pentru a-și menține corpul sănătos înainte și după naștere.

Într-o dimineață frumoasă de august, când ceața părăsise munții și am simțit că soarele îmi înroșește obraji, Malik a apărut cu un purtător de tiffin. El a spus că a fost umplut cu chapattis de porumb și grâu și un curry făcut din dovlecei de vară și ceapă dulce. „Astăzi, cumpărăm tot ce ai și te duc la picnic.”

Rekha zâmbi — rar pentru ea. Apoi ea a aplaudat și a sărit afară din coș . Am dezlegat copiii și l-am pus pe Chullu pe șold.

„Cine suntem „noi”? Tu și umbra ta?” am tachinat.

A început să-mi adune florile și să le așeze ușor în coșul acum gol. „Spitalul Lady Bradley. Ieri, fiica unui finanțator a născut gemeni. Ți-am împărtășit alcoolul cu asistentele, care l-au împărtășit cu ea. Ea a spus că a fost unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-a gustat vreodată și că a făcut-o să se simtă mai bine. Următorul lucru pe care îl știi, tatăl ei dă bani pentru noua aripă a spitalului! Ce crezi despre asta?” Malik bătu cu degetul arătător pe nasul lui Chullu, apoi al lui Rekha, iar ei chicotiră.

Am acoperit coșul cu flori cu pătura din păr de cal și l-am tras pe spate. Apoi l-am ridicat pe Chullu peste capul meu, lăsându-i capul să atârne peste un umăr, în timp ce i-am prins glezna peste celălalt umăr. am aratat

Malik cum să o ducă și pe Rekha așa. Este felul în care tribul nostru i-a purtat întotdeauna pe copiii noștri mici pentru confortul lor, precum și al nostru.

Malik a luat-o de parcă ar fi făcut-o toată viața.

Într-o seară caldă, câteva săptămâni mai târziu, a apărut la locuințele pe care le-am închiriat pentru mine și copiii mei din Shimla de jos. Aerul din cameră era plin de parfumul de cartofi condimentați pe care îi pregăteam pentru copii și am deschis ușa pentru a prinde briza. Malik stătea în pragul meu, purtând acel zâmbet leneș al lui. Pentru o clipă, am rămas, privind, lingura pe care o folosisem înghețată în mână. Apoi am dat drumul lingura, m-am îndreptat spre ușa și mi-am înfășurat brațele în jurul lui, fără să întreb niciodată cum a descoperit unde locuiesc.

Locuința mea nu este altceva decât o zonă acoperită sub surplomba unei case - pământ strâns, pereți din scânduri de lemn, o fereastră cu perdea. Mi se pare familiar – atât de asemănător cu coliba în care am trăit Dev și cu mine în timpul verii, în munți. Acolo, am pus ierburi lungi peste un cadru de lemn pentru a construi pereții. Toți cei din trib au ajutat. Ferestrele noastre nu aveau acoperiri sau sticlă, iar noi dormeam pe cearceafuri pline cu iarbă.

Proprietarii mei de aici în Shimla, familia Arora, mi-au dat o sobă cu două arzătoare cu care a durat puțin să mă obișnuiesc; Eram obișnuit să gătesc la foc deschis. Robinetul și angajamentul erau afară. Soții Arora sunt peste șaiszeci de ani și nu au copii ai lor. În ziua în care m-au văzut prima dată cu cei doi ai mei, făcând tabăra pe un deal cu vedere la casa lor, ne-au invitat să luăm micul dejun cu ei. Doamna Arora l-a luat pe Chullu de la mine și i-a adulmecat părul, închizând ochii. Rekha s-a ascuns în fustele mele până când domnul Arora i-a oferit un caramel. După ce a aflat de situația mea, domnul Arora sa oferit să închidă spațiul de sub casa lor, chiar sub salonul în consolă. Mi-au spus să nu-mi fac griji în privința chiriei, dar încerc să le dau cât pot din ce fac la taraba de flori. La rândul lor, bătrânii sunt încântați să aibă grijă de Chullu și Rekha dimineața, în timp ce eu culeg pădurile.

În cele șapte luni de când Malik și cu mine am început să împărțim un pat, l-am văzut doar de câteva ori pe Lakshmi, „Șefa lui mătușă”. Ea a lăsat cumpărarea ierburilor ei medicinale lui Malik, venind cu el doar pentru a vedea dacă am cules flori noi de la ultima ei vizită sau pentru a întreba dacă există o altă varietate de rădăcină de șarpe indian care ar putea fi mai puternică pentru scăderea tensiunii arteriale. decât ultimul lot cumpărat de Malik.

Cu câteva luni mai devreme, venise cu Malik la taraba și m-am gândit trebuie să caute o plantă specială. M-am ridicat să-i salut pe amândoi. Dar părea distrasă, uitându-mi superficial florile și plantele în timp ce Malik aduna proviziile de care avea nevoie de la taraba mea. Am simțit-o că mă studiază când nu mă uitam. Copiii mei au strigat să se joace cu Malik când a terminat. Rekha voia ca el să se angajeze într-un joc de bătut din palme pe care o predase, iar Chullu dorea să se plimbe pe spate. Malik le-a zâmbit, dar m-a evitat.

M-am uitat la Lakshmi, ai cărui ochi se îndreptau de la Malik la mine. am simțit a flutură în inima mea – așa cum fac când sunt tulburat – și am simțit începuturile unei neliniști între noi. Mi-am dat seama atunci că l-a jenat pe Malik să-l facă pe Lakshmi să știe că avem mai mult decât o cunoștință trecătoare.

2

LAKSHMI

Shimla

Iubesc acest anotimp, aerul ascutit din nărilor mele, scrâșnitul cristalelor de zăpadă sub cizme și anticiparea unui nou sezon înainte. După ce mi-am trăit cea mai mare parte a vieții în căldura uscată din Rajasthan și Uttar Pradesh, nu m-am gândit niciodată că voi ajunge să iubesc vremea mai rece de la poalele Himalaya.

În timp ce ocolesc ultimul deal în plimbarea mea de dimineață, observ acoperișul și frontoanele bungaloul meu victorian, acoperit cu ultima zăpadă, ca un produs de patiserie elaborat decorat cu cremă. Pe o parte a casei se află un cedru de Himalaya, cu ramurile îngreunate cu pulbere albă. Scena mă umple mereu de bucurie și mă întreb, așa cum fac adesea, cum aș putea surprinde frumusețea ei delicată cu un design cu henna.

Apoi o văd pe Nimmi așteptându-mi pragul ușii.

Pe drum, ezit.

În costume tribale pline, silueta ei subțire este izbitoare. Pielea ei este de culoarea scoarței umede, atât de întunecată încât ochii ei – mici, adânci – strălucesc ca ai unui bulbul energizant cu ochi negri. Acestea și nasul ei de șoim o fac să pară severă. Mă reproșez că o judec. Nu m-am învățat să par plăcut chiar și atunci când situația nu o cere? Este o abilitate pe care am stăpânit-o în timpul unui deceniu de îngrijire a capriciilor doamnelor din Jaipur în timp ce le pictam mâinile cu henna. Poate că femeile din tribul lui Nimmi sunt crescute pentru a nu-și tempera adevăratele emoții?

Mă trezesc încruntat. Mă face Nimmi inconfortabil pentru că mă consideră responsabil pentru că i-am luat Malik de lângă ea? Eventual. Poate de aceea fac tot posibilul să fiu politicos, plăcut cu ea. Probabil că majoritatea florilor ei le cumpăr din Shimla Mall. I-am spus lui Malik să plătească mai mult decât cere ea pentru că știu că este o văduvă tânără care se luptă să își facă rost și să își îngrijească copiii. Și totuși, simt ostilitate în atitudinea ei față de mine. Sau este prudență? De parcă ea așteaptă ca eu să dezaprob sau

o mustra sau o mustra? sunt eu? Trebuie să recunosc că ea îmi amintește de acei ani de început cu sora mea mai mică, Radha, care s-a grăbit atât de mult să ignore orice i-aș putea spune.

Mă forțesc să zâmbesc în timp ce urc treptele verandei. Nimmi face un pas îngrijorat înainte. Acea privire flămândă din ochii ei întreabă: Există o scrisoare de la Malik astăzi?

Părul ei este acoperit cu un chunni, iar ea poartă medalionul de argint peste părul ei care o marchează ca nomad. Ea nu pare să simtă frigul pe care eu, înfășurată într-un șal ușor de lână peste un pulover de cașmir și un sari greu. Malik îmi spune că țesătura și bătătura hainelor din lână de casă ale lui Nimmi o țin pe ea și pe oamenii ei de deal mai calde și mai uscate decât firele cu care tricot puloverele pentru mine și Jay.

Dau din cap și murmur un bun venit. Întorc cheia în ușa din față și o țin deschisă pentru ea. Ea face câțiva pași înăuntru și se oprește. Camera strălucește portocalie și galbenă din cauza focului pe care Jay l-a pus înainte să plece la muncă în această dimineață. Flăcările sale fac marionete de umbră pe podeaua de lemn strălucitoare. Vizavi de șemineu sunt o canapea și două fotolii îmbrăcate în bumbac crem.

Încerc să văd camera așa cum o vede Nimmi; pare atât de inconfortabilă. Pentru ea, o femeie de deal obișnuită să doarmă în aer liber pe pilote de pat căptușite cu resturi de pături vechi, aceste case Shimla cu două etaje, construite de britanici, trebuie să pară obscen de luxoase.

„Namaste! Bun ziua! Bine ati venit!” scârțâie Madho Singh. Nimmi reacționează, căutând sursa sunetului — la fel cum făcuse Malik cu toți acești ani în urmă, când văzuse pentru prima dată pasărea vorbitoare la Palatul Maharani din Jaipur. Cușca lui Madho Singh stă lângă șemineu (îi place să fie cald; este o pasăre tropicală, la urma urmei, iar Shimla este puțin aerian pentru el). Malik a trebuit să-l lase în urmă când a plecat la Jaipur (a reușit cumva să țină pasărea în camerele lui la Bishop Cotton când s-a îmbarcat acolo). Trebuie să recunosc că m-am obișnuit cu papagalul alexandrin – mi-ar fi dor, aproape, dacă nu m-ar mormăi toată ziua, așa cum obișnuia să facă cu Maharani Indira. Atât de fermecat a fost vădușa maharani de Malik și fascinația lui pentru Madho Singh, încât i-a dăruit perușul ei când am plecat din Jaipur (deși și eu mă întreb dacă acesta nu a fost doar modul ei de a scăpa de o veche supărare).

Acum este o fantomă de zâmbet pe buzele lui Nimmi; o amuză pasărea.

Îmi atâră mantia de un cârlig de lână u ă. Acolo atâră cardiganul verde de lână al lui Jay, cel pe care îl poartă acasă, la fel ca pălăriile, umbrelele și paltoanele noastre. eu

vezi cum ochii lui Nimmi se îndreaptă spre masa din salon unde luăm ceaiul de dimineață. Lângă ceștile și farfuriile goale se află un plic, despicat curat, cu un deschizător de scrisori argintiu lângă el. Ochii ei se fixează pe plic de parcă ar fi fost o bijuterie prețioasă.

"Doriți niște ceai?" o întreb eu.

Ea scutură din cap nu, politicoasă, dar nerăbdătoare. Abia se poate abține să nu-mi poruncească să citesc scrisoarea. Este singurul motiv pentru care este aici. Tribul ei se mișcă odată cu anotimpurile, în sus și în josul Himalaya, așa că majoritatea membrilor săi nu au fost niciodată la școală sau nu au învățat să citească. Malik m-a făcut să promit că voi citi cu voce tare scrisorile pe care i le-a scris.

„Am făcut ceva special doar pentru tine. Lasă-mă să-l iau.” Înainte să poată obiecta, intru în bucătărie și încep ceaiul. Poate că nu simte frigul, dar corpul meu simte. Pe măsură ce laptele și apa ajung la fierbere, introduc semințele de cardamom, un baton de scorțișoară și câteva boabe de piper înainte de a pune cu lingură frunzele de ceai. Feliile de lămâie confiate și petalele de trandafir cu zahăr pe care le pregătisem mai devreme stau pe o farfurie de oțel inoxidabil. Nimmi este îndurerată de când Malik a plecat acum o lună și știu că esențele fructelor și florilor sunt un balsam natural pentru tristețe. Vechiul meu saas mă învățase asta și am folosit rețeta pentru a trata multe suflete însuflețite.

Cu tava cu ceai și fructele confiate, ma întorc în salon la o găsiți pe Nimmi încălzindu-și mâinile la șemineu. Arăt fotoliile vizavi de vatră, iar Nimmi se coboară pe unul, împingându-și fusta grea deoparte și cocoțată pe margine, o pasăre supărătoare gata să zboare în cuib. ma stabilesc în celălalt. Între noi este masa din salon. Împing farfuria cu dulciuri spre ea și turnam chaiul în ceștile noastre de porțelan. "Ce mai fac copiii tăi?"

Ea ridică o felie de lămâie și o examinează; poate că oamenii ei nu mănâncă fructe confiate. „Sunt sănătoși”, răspunde ea în hindi. Limba ei maternă este Pahari și dialectul ei este atât de diferit de ceea ce știu, încât abia înțeleg un cuvânt din el.

„Este minunat de auzit.”

Soțul meu, care este medic la Clinica Comunitară, mi-a spus atât ei fiul și fiica suferiseră de infecții ale urechii ultima dată când i-a îngrijit.

Nimmi dă din cap, distrat, și ia o mușcătură din fructele confiate. A ei ochii mari. Gustul dulce-acru o ia prin surprindere. Ea ascunde un mic zâmbet în spatele cunii de ceai în timp ce ia o înghițitură.

Îmi las ochii în jos și îmi beau ceaiul. „Înainte să citesc scrisoarea lui Malik, există unele lucruri pe care aș dori să le spun.”

Cu un efort, ea ridică ochii. Este greu de spus ce se află în acele sfere adânci. Trăsăturile ei sunt ascuțite, slabe, dar există frumusețe acolo. Sprâncenele ei sunt proeminente, la fel și pomeții. Anii în soare înalt, străbătând munții Himalaya cu tribul familiei ei în migrațiile lor anuale, i-au întărit pielea. Nu sunt o femeie înaltă, dar e cu câțiva centimetri mai mică decât mine.

„Nimmi, știu că lui Malik îi pasă de tine și îi iubește. Nu-ți doresc rea voință. Vreau doar ceea ce este mai bun pentru el.”

Cuvintele zboară din gura ei de furie. „Tu nu ești mama lui.”

Respir înainte de a răspunde. „Nu”, spun eu. „S-ar putea să nu știm niciodată cine a fost mama lui adevărată, dar am avut grijă de el de când era copil.

Și am fost tutorele lui legal odată ce ne-am mutat aici, până când a ajuns la majoritate.”

Poate că a auzit atât de multe de la Malik, dar vreau să audă asta de la mine. Așa că îi spun cum Malik, un copil fără pantofi și răvășit, mă urmase prin Jaipur și se atașase de mine când lucram acolo ca artist cu henna. Avea mândrie de purtare, dar și foame în ochi. Așa că l-aș lăsa să facă mici comisioane pentru câteva paise. Făcuse tot ce i-am cerut atât de repede și atât de bine încât, de-a lungul timpului, i-am dat mai multă responsabilitate – până când a cumpărat provizii și a livrat uleiurile și cremele mele aromate în tot orașul. Devenise rapid o parte din mica mea familie, la fel de necesar vieții mele ca mâinile cu care pictam henna pe corpurile clienților mei. Împreună cu sora mea mai mică, Radha – care se apropia de paisprezece ani la acea vreme și ca și o soră pentru el – noi trei veniseră cu toții la Shimla în urmă cu doisprezece ani pentru a putea urma școlile excelente de aici în timp ce eu lucram la spital. .

„Am fost atât de norocoși că un binefăcător din Jaipur a finanțat educația lui Malik la Școala Bishop Cotton pentru băieți. A fost o ușurare, Nimmi. Știam că i-ar deschide uși oriunde ar vrea să meargă...”

„Poți te rog să-mi citești scrisoarea?” Își strânge mâinile atât de tare, încât degetelor i-au devenit palide.

Mă întind după mâinile ei. Pare surprinsă, dar mă lasă. Sunt mâini de muncitor pentru unul atât de tânăr. Aspru, cicatrici. Îmi frec degetele peste dovezile vieții ei scurte, dar muncitoare: prășit, plantat, tuns, păstorit, muls. Îi întorc mâinile, simțindu-i punctele pulsului între degetul mare și arătător, apăsându-le ușor pentru a o relaxa. Îi dau timp

studiază henna de pe mâinile mele; Am observat curiozitatea ei în legătură cu asta. Pentru mine, henna este o modalitate prin care o femeie poate găsi o bucată din ea însăși pe care ar fi putut-o rătăci.

Când obișnuiam să aplic henna pentru a trăi în Jaipur, era atât de satisfăcător să urmăresc schimbarea femeilor după ce pielea lor a fost unsă, masată și decorată cu o pastă de henna răcoritoare, după ce au stat o jumătate de oră spunându-mi povești despre viețile lor, după ce văzuseră strălucirea roșiatică a unei amprente personalizate în timp ce henna se usca și se desprindea. Au ieșit mai calmi, mai fericiți, mai mulțumiți.

Mi-e dor de acele momente intime cu clienții mei la fel de dor de bucuria transformărilor lor. Cred că de aceea pictez henna pe mâinile mele acum. (În Jaipur, nu mi-aș fi permis niciodată mâinilor să pună în evidență munca pe care am făcut-o cu doamnele mele; doar mi-am uns mâinile netede și mi-am păstrat unghiile îngrijite și tăiate.) Dar acel sentiment prețios de seninătate lipsește din chipul atent al lui Nimmi — eu vreau să-i ofer asta.

„În afară de momentul căsătoriei tale, ți-a pictat cineva vreodată mâinile cu henna?”

Ea scutură din cap, interesată acum.

„Ați vrea să o fac?” Îmi întorc încheietura pentru a-mi consulta ceasul. Am de lucru, dar asta e mai important. „Am două ore până trebuie să încep la clinică. Avem destul timp.”

Se uită din nou, cu mirare, la mâinile mele, apoi la propriile ei nedecorate cele.

„Poate că pot desena florile sălbatice pe care le recoltezi? Sau ceva ce iubește în mod deosebit copiii tăi? Ce zici de greierul ăla găsit de Malik pentru ei?”

La menționarea numelui lui Malik, Nimmi își smulge mâinile înapoi. Le freacă împreună, de parcă am opărit-o.

Nu este pregătită pentru acest tip de confort.

Ridic plicul, scot paginile pliate de piele de ceapă și le netezesc cu palma unei mâini în poală. Îmi doresc atât de mult să ajung la ea. Știu că a avut o viață grea. Știu cât de mult se străduiește, totuși, să pună mâncare în gura copiilor ei. Dar m-am gândit la viitorul lui Malik cu mult înainte să sosească ea pe scena. Îmi strâng buzele, aproape de parcă aș încerca să împiedic orice cuvinte dure să-mi părăsească buzele.

„Nu l-am trimis pe Malik la Jaipur să-l țin departe de tine, Nimmi. eu am vrut doar să-l împiedic să aibă probleme aici, spun eu. Caut cuvintele potrivite. Nu vreau ca ea să mă supără; care ar

crează o prăpastie între Malik și mine și nu puteam suporta asta. „Este un tânăr întreprinzător și sunt sigur că vede că banii vor fi câștigați peste granița cu Nepalul. Cu siguranță, tribul tău a văzut o parte din această activitate în drumețiile tale în sus și în jos pe munți. Tulburările de-a lungul granițelor de nord ale Indiei par să fi creat multe afaceri ilegale, printre care traficul de arme și traficul de droguri.” Mă uit la Nimmi pentru semne că ea înțelege ceea ce spun. Cred că o văd dând din cap ușor în timp ce ridică o altă lămâie confiată. „Desigur, nu sugerez că Malik face de fapt așa ceva. L-am trimis la Jaipur să lucreze cu prietenul nostru de familie Manu Agarwal, deoarece acesta părea cel mai bun mod de a-l ține în siguranță și de a-l expune în lumea profesională de acolo. Manu este directorul facilităților la Palatul Jaipur. El îl poate prezenta pe Malik multor oameni, oameni care îi pot ajuta să-i modeleze viitorul.”

Pentru propriile mele urechi, sună ca o mamă prea implicată. Așa Nimmi mă vede? Mă întind după ceașcă și îmi scurg șezul. Malik are douăzeci de ani, un bărbat adult. Dar în el îl văd încă pe băiatul dornic și întreprinzător care a fost. Nu și-a pierdut gustul pentru risc.

Știu că Nimmi este supărat pe mine pentru că l-am trimis departe, dar trebuie să o fac ce este în interesul lui Malik. Adun de pe masă tava de ceai cu ceainic și căni nefolosite și o duc în bucătărie. După ce am fost în slujba atâtor elite din Jaipur, prefer să-mi fac singur ordinea decât să angajez un servitor. O dată pe săptămână, o localnică — Moni — vine să curețe casa. Soțul lui Moni ne eliberează aleile iarna.

Când intru din nou în cameră, Nimmi privește în foc. Mâinile îi sunt strânse sub bărbie, sub tatuajul tribal, coatele sprijinindu-i pe coapse. Mă așez din nou.

„Dacă Malik nu se apucă de lucrările de construcție și construcție, se va întoarce, Nimmi. Dar vreau să încerce. Aici, în Shimla, el se află pe capetele libere. Și mă tem că rămâne din cauza mea.” Acest lucru atrage din ea o privire ascuțită.

Dar eu, o aud gândindu-se. Știu că și el mă iubește.

Ea spune: „Copiii mei s-au obișnuit cu el. Nu încetează niciodată să întrebe despre el.”

Aud tristețea din vocea ei și vreau să prezint mai multe fructe confiate pe ea. Nu se poate nega atașamentul lui Malik față de Nimmi și copiii ei.

Am văzut cum ochii lui îi mângâie fața și se luminează când îi vede pe Rekha și Chullu. Ea este o femeie puternică, iar el a fost întotdeauna atras de femeile puternice. Respir adânc, îmi amintesc ce trebuie să realizez.

Scot sertarul de pe măsuta de lângă mine. Înăuntru sunt ochelarii mei și un caiet. Cu ochelarii pe mine, știu că par mai sever, dar nu mă pot abține. Răsfoiesc cartea, oprindu-mă la o pagină. „8 martie, 140 de rupii, Nimmi. 24 februarie, 80 de rupii, Nimmi.” Întorc câteva pagini înapoi. „14 ianuarie, 90 de rupii, Nimmi. 1 decembrie, 75 de rupii.” Mă uit la ea.

Ochii ei sclipesc acum. "Ce este asta?" Ea arată spre caietul din mâna mea.

„Cartea lui de bancă. I-am deschis un cont când a început școala aici. Face parte din ceea ce toți tinerii deștepți trebuie să învețe să facă.” Am pus cartea înapoi în sertar.

Nările i se fulgeră. Maxilarul ei se încordează. „Malik s-a oferit să mă ajute în lunile de iarnă, când nu erau suficiente flori pentru a vinde și nu erau destui turiști cărora să le vândă.” Ea închide ochii și își strânge mâinile.

— Vrei să citești scrisoarea, doamnă Kumar?

Îmi înghit oftat. Iau paginile din piele de ceapă și încep să citesc.

Draga mea Nimmi,

Jaipur este singur fără tine. Unchiul Manu și mătușa Kanta au fost extrem de amabili în primirea mea la Jaipur. Fiul lor, Nikhil, are doar doisprezece ani și aproape la fel de înalt ca mine! Trebuie să-l hrănească cu multă ghee în plus!

Manu Unchiul mă ține ocupat. Inginerii civili din personalul său mă învață despre lucruri precum sarcina de impact și efortul de forfecare și îmbinările grinzii-coloană până îmi învârt capul. Manu-ji mă duce la întâlniri importante cu wallas-uri și la șantiere (palatul are atât de multe proiecte de construcție în desfășurare!). Învăț despre piatră și marmură, când să folosesc oțel și când să folosesc lemn, și o mulțime de formule complicate despre presiunea pe care o poate suporta o coloană și un stâlp. Cel mai recent, mi-a spus că în cele din urmă îl voi asista pe contabilul palatului, Hakeem Sahib. Așa că voi aduna o mulțime de cifre. În curând voi aduce înapoi cunoștințe care vor dovedi cât de mult mai inteligent poate fi un bărbat decât o femeie! (Asta a fost pentru tine, mătușă-șefa, din moment ce știu că îi citești asta lui Nimmi.)

Martie începe să se încălzească. Cămașa mi se lipește de spate când scriu asta. Am fost în Jaipur doar o lună și am fost deja

am uitat cât de cool era Shimla când am plecat. S-a topit zăpada sau ai avut o ultimă furtună?

Te rog, dă-i Rekha barelele mici. Am crezut că vor arăta frumos în părul ei. Pentru Chullu, am găsit cele mai frumoase bile (de care mă voi ține deocamdată, din moment ce el e probabil să le mănânce). Îl voi învăța cum să devină o lovitură sigură când îl voi vedea următoarea. Gândește-te! Până la vârsta de doi ani, va putea să-și conducă propria operațiune de jocuri de noroc cu marmură (glumă, mătușă-șefa!).

Trebuie să mă pregătesc pentru cina mea la casa lui Samir Singh. (Ți-am spus, șefule, că m-a invitat? Nu să-ți faci griji; nimeni nu-și va aminti de mine ca fiind bătrânul de opt ani pe care l-am fost cândva, care se grăbește după tine în Jaipur.) Manu-ji i-a spus lui Samir Sahib ca să mă asigur că se referă la mine ca Abbas Malik. În plus, îi păcălesc pe toată lumea cu actul meu de gentleman englez!

Nimmi, ți-ar plăcea camera în care scriu această scrisoare. Este mica casă de oaspeți Palace, pe care Manu Unchiul a fost destul de amabil să o aranjeze pentru mine. Îmi place acest bungalou mic pentru că vine cu o bibliotecă mică. (De fapt, un set de rafturi, dar un bărbat poate visa.

Mătușă-Șefă, de ce nu avem o bibliotecă la noi acasă din Shimla?)

Salută-l pe Madho Singh când ești acasă la mătușă-șefă.

Și adu copiii să-l întâlnească. Madho este destul de contrar, dar îi place compania chiar dacă se preface că nu o face.

Mi-e dor de tine, Nimmi. Nu trece o zi în care să nu mă gândesc la tine sau Rekha sau Chullu. Îmi imaginez că facem drumeții pe dealul Jakhu și ne uităm la Chullu încercând să prindă maimuțele sau mergând de-a lungul Mall-ului mâncând alune iute chili.

Acum chiar trebuie să plec. Unchiul și stomacul meu mă sună.

Al tău,
Malik

La sunetul propriului său nume, Madho Singh începe să se plimbe înainte și înapoi pe bibanul său. „Tobe sună mai bine la distanță! ipăt!” Acea pasăre inteligentă a cules proverbe pe care soțul meu, Jay, și cu mine le schimbăm când ne tachinam unul pe celălalt.

Am pus scrisoarea pe masă și îmi scot ochelarii.

Nimmi se încruntă, de parcă ar putea fi mai multe lucruri pe care le-am ascuns de la ea.

Cu blândețe, spun: „După cum știți, soțul meu este medic la Lady Bradley Spitalul aici în Shimla. Sunt sigur că Malik ți-a spus că, cu mult înainte de a ne căsători, Jay—Dr. Kumar — mi-a cerut să înființez o grădină de plante medicinale pe terenul spitalului, astfel încât clinica să poată oferi tratamente naturiste pentru locuitorii locali care nu au încredere în medicamentele fabricate. De când cumpărăm florile pe care le culegeți, i-am spus dr. Kumar despre dumneavoastră, cât de multe știți despre flora și fauna montană.”

Mă uit la ea să văd dacă mă ascultă. Ea îmi întâlnește privirea, părând nedumerită.

„El crede că ar fi o idee bună dacă ai putea lucra cu mine la Grădina Vindecării. Pentru a vedea dacă sunt mai multe plante despre care știți despre care ar trebui să creștem. Nimmi, ai putea avea de lucru tot anul. Nu doar în lunile de vară.”

Sprâncenele ei se încruntă. „Dar... ce zici de taraba mea de pe Shimla Mall?”

„Încă poți rula asta în lunile de vară, așa cum faci acum. Am putea de asemenea, angajați o femeie locală care să conducă taraba în timp ce lucrați în grădină. Primăvara va fi perioada noastră cea mai aglomerată pentru plantarea în Grădina Vindecării.”

„Ai fi șeful meu?”

Îmi dresesc glasul. — Vei lucra pentru spital, Nimmi. Este o cale să-ți hrănești copiii, să-i îngrijești, pentru că nu mai ești cu seminția ta”.

Ea trage aer în piept și regret că i-am amintit cât de singură este. Vreau să-i spun cum mi-am câștigat o viață independentă din modelele mele de henna din Jaipur – că a fost o muncă grea, dar m-a făcut să realizez că mă pot baza pe mine, că sunt suficient de puternică, suficient de inteligentă. Și cât de bine m-a simțit să știu asta. Dar s-ar putea să creadă că m-am lăudat, așa că eu spun doar: „O slujbă te va permite să stai pe picioarele tale.”

— Vrei să spui ca Malik să nu mai cheltuiască bani pe mine?

Cuvintele fierb, ca laptele fierbinte care se revarsă dintr-o tigaie înainte de a putea fi scos de pe flacăra.

Știu că este frustrată, dar insist. „Așa că poți fi independent.

Pentru totdeauna, Nimmi.”

Mă opresc să-i spun că copiii ei cresc; vor avea nevoie de cizme noi, haine noi și cărți noi pentru școală. Ea știe aceste lucruri – până la urmă este mama lor. Malik mi-a descris locuința simplă a lui Nimmi. Iarna trecută trebuie să fi fost brutală pe podeaua de pământ;

pereții aceia slabi nu i-ar fi putut ține suficient de cald. Dacă Nimmi și-ar putea permite o cazare mai confortabilă, copiii nu ar suferi atât de multe infecții ale urechii sau nasuri care curg.

— Te rog, gândește-te bine, spun eu încet.

Înainte să plece, îi întinesc barelele pe care Malik le-a trimis după Rekha și strângeți lămâile confiate și petalele de trandafir împreună cu niște nuci din cămară într-o pungă de pânză. Ea încearcă să se abțină să-l ia, dar eu îi încrucișez mâna în jurul geanții, ținându-mi mâna pe a ei până când ea dă din cap.

3

MALIK

Jaipur, statul Rajasthan, India

În casa lui Samir Singh, sunt întâmpinat de un bătrân portier într-o uniformă kaki — pe care nu-mi amintesc de înainte — care îmi cere să aștept sub mango în timp ce îmi anunță sosirea la cină. Îl privesc clătinându-se pe aleea de pietriș spre casa impunătoare, turbanul său alb sărind ușor pe cap. Sunt în Jaipur de o lună acum. Înainte de asta, nu mai vizitasem Orașul Roz de când aveam opt ani. Pe atunci, așteptarea în afara caselor ca aceasta ca mătușa-șefa să termine de aplicat henna uneia dintre doamnele ei din societate era o parte obișnuită a zilei mele.

Proprietatea Singh este așa cum mi-o amintesc: tufe de trandafiri proaspăt udați, cu florile lor delicios parfumate mari, dense și roșii sânge. Căldura deșertului nu a părjolit încă grădinile din Jaipur; va fi timp suficient pentru asta în lunile următoare. Chiar și așa, casa Singh - făcută din marmură și piatră fină și umbrită de copaci mari de neem - va rămâne răcoroasă. Vița de vie de frangipani, care împodobește fiecare terasă a conacului cu două etaje, invită vizitatorii să admire florile parfumate, centrele lor galbene moale transformându-se într-un evantai de petale albe.

Chowkidarul se întoarce și îmi cere să trec direct prin casă în curtea din spate.

Când mă apropii de veranda din față, notez servitorul dintr-o parte casa ceruind un sedan Mercedes. Lângă ea se află un Rolls Royce strălucitor, care a fost proaspăt spălat și lustruit. Compania Singh-Sharma trebuie să se descurce într-adevăr foarte bine; mașina pe care l-am văzut ultima dată pe Samir conducând a fost un ambasador al Hindustanului, un semn din cap către politica post-independență realizată în India, menită să promoveze producția de bunuri în India, inclusiv automobile.

Pe verandă, o gamă îngrijită de pantofi pe o parte a ușii din față îmi amintește că trebuie să-i scot pe ai mei. Ies din mocasini, lustruți până la o strălucire mare, așa cum fusesem învățat să fac la Școala Bishop Cotton pentru

băieți. Ca și colegii mei de la școala privată, nu port niciodată șosete. Când pășesc pe ușa largă de la intrare într-un foaier liniștit, mă opresc un moment pentru a admira împrejurimile mele. Nu am fost niciodată într-o casă atât de grandioasă ca aceasta, deși mi-am petrecut multe după-amiezi în afara caselor pe care ar fi putut să le fi găsit la fel de mărețe sau mai grozave, dacă aș fi fost invitat. Dar la vremea aceea, eram doar băiatul care a venit cu Lakshmi; asistentul scrappy, cunoscut doar de poartarii, grădinarilor și servitorilor gospodăriei.

Pe peretele din dreapta mea atârnă o piele mare de tigru, prada de la unul dintre Lăstarii lui Samir cu maharajii din Jaipur sau Jodhpur sau Bikaner. Mă întreb ce ar crede Nimmi. Ea, care a ghidat oile și caprele prin cheile Himalaya, cu ochii pe prădători precum tigrii, leopardzii și elefanții sălbatici, ar putea crede că uciderea unor astfel de animale pentru sport este inutilă, chiar crudă.

Pe peretele opus, lângă scara largă din marmură roz Salumber, o fotografie mare îl înfățișează pe Nehru, regretatul prim-ministru, stând alături de Samir și Parvati și alți câțiva – bărbați și femei cu aspect oficial – în fața unei clădiri guvernamentale. Știu de la Auntie-Boss că Parvati Singh este deosebit de mândră de asocierea ei din trecut cu efortul guvernului nostru de a consolida relațiile indo-sovietice.

Aș vrea să locuiesc într-o casă atât de impunătoare ca aceasta? Dr. Jay și mătușa Bungaloului lui Boss din Shimla este confortabil și primitiv. Pereți și podele din lemn, nu marmură. Colțuri confortabile în care Lakshmi își scrie scrisorile sau citește cărți pe care le împrumută de la biblioteca Shimla. Următorul meu gând mă surprinde: Unde am locui Nimmi, copiii și cu mine?

Mi-ar fi trecut vreodată prin minte asta înainte să vin la Jaipur? O lună de sunt despărțit și mă gândesc la căsătorie? Trebuie să dau din cap să mă limpez.

Continui prin foaier, pe lângă ușile franțuzești deschise din spatele casei. Văd o peluză verde întinsă și numeroasele scaune și mese din fier forjat, orbitor de albe, așezate în diverse configurații. Scaunele sunt goale, toate cu excepția unuia. Un bărbat într-o cămașă de in fin stă cu fața opusă la mine. Părul rărit, încăruntit acum, îmi spune că bărbatul este Samir Singh, cercetându-și domeniul. Îi spun unchi, nu pentru că suntem rude, ci din obicei și respect. Brațul său este ridicat, mâna zvâcnind paharul pe jumătate plin de gheață și lichid chihlimbar.

„Bine ai venit”, spune el. El nu se întoarce.

Ma las pe scaunul de langa al lui si ii ofer mana. O apucă ferm.

„Unchiule”, spun eu.

Întotdeauna am găsit prezența lui liniștitoare. Nu este un bărbat frumos, nici deosebit de înalt, dar oamenii se simt îngrijiți în prezența lui și protejați. Aș prefera să fiu în Shimla, să stau aproape de Nimmi și de copiii ei, sau să citesc lângă foc cu mătușa-șefa și Dr. Jay. Dar dacă trebuie să fiu în Jaipur, aș fi la fel de curând cu Samir.

Pare obosit, pungile de sub ochi mai proeminente, cutele de-a lungul gurii lui mai adânc decât erau acum o duzină de ani.

„Am încredere că ai avut o călătorie bună de la Shimla.” Dă din cap spre paharul lui. "Alătură-te mie?"

Zambesc. "Sigur de ce nu?"

Îl cheamă pe un servitor în uniformă albă și turban, care udă petunii și gălbenele de-a lungul zidului înalt de piatră din spatele proprietății. Lumina de la apusul soarelui face ca cioburi de sticlă de-a lungul vârfului peretelui să strălucească ca smaraldele. Servitorul își scapă furtunul și intră în casă.

Samir sorbi din băutură și mă studiază cu acei ochi căprui striati ai lui, la fel de asemănător cu bilele cu care ne jucam pe stradă. „Te-a transformat în sfârșit într-un Pukkah Sahib?"

Acesta este motivul pentru care am acceptat invitația lui de a veni să-l văd. Timp de doisprezece ani, Samir Singh mi-a plătit studiile la Școala pentru băieți Bishop Cotton. Cămașa mea Oxford albă, curată, ale cărei mâneci lungi le suflec de la încheieturi, pantalonii mei subțiri, încătuși la glezne, sunt dovada acestei educații. Spre deosebire de cămășile fără formă cu jumătate de mânecă și pantalonii largi pe care le poartă alți indieni de vârsta mea, am adoptat aspectul mai croit al unei uniforme de școală privată. Port chiar și un ceas elvețian plat, un cadou pe care mi l-a dat un coleg de școală bogat în schimbul unui bourbon pe care l-am putut oferi pentru ziua lui de naștere.

Reacția lui Samir față de mine este similară cu cea pe care Kanta Auntie și soțul ei, Manu Agarwal, au avut-o acum o lună, la sosirea mea din Shimla. Când am apărut la bungaloul lor — mult mai modest decât proprietatea Singh —, mătușii s-a mărit ochii de admirație. Ea m-a adus repede înăuntru pentru o privire mai atentă. Manu, mai tăcut și mai rezervat decât Kanta, a râs de lipsa de cuvinte — atât de diferită de ea — și a înaintat să-mi strângă mâna. Nu-i văzusem pe niciunul în cei doisprezece ani de când fusesem

departe. Kanta și Auntie-Boss și-au trimis fotografiile și scrisori unul altuia în fiecare săptămână sau cam așa ceva și au conspirat de mult pentru ca Manu să mă accepte ca ucenic înainte să aflu vreodată despre asta. Lakshmi sperase că voi trăi cu familia Agarwal în timpul șederii mele la Jaipur. Dar, după ce am internat la o școală pentru băieți, în care intimitatea era o marfă limitată, îmi doream propriul meu spațiu. Așa că unchiul Manu a aranjat cu amabilitate să stau la cea mai mică dintre cele două pensiuni, clădiri separate pe perimetrul Palatului Rambagh.

Acum, cercetând gazonul lui Samir, trag de pliul ascuțit de-a lungul picioarelor unuia dintre pantalonii mei și râd. Iarba este rece sub picioarele mele și mă simt bine să-mi întind degetele de la picioare. Observ că Samir este și desculț. Servitorul se întoarce cu o tavă mică, oferindu-mi un pahar de sticlă tăiată cu scotch și gheață. În timp ce înțeleg, spun: „Crezi că pot trece drept angrezi? Cu asta?” Îmi fac un gest cu fața, culoarea pielii nu seamănă cu un chapatti prea fiert.

Samir chicotește în timp ce ochelarii noștri țâșnesc. Tenul lui pal de grâu ar putea trece pentru un britanic. Ia o înghițitură lungă.

Este mai mult decât culoarea pielii mele care mă va ține din rândurile cei privilegiați. Obişnuit de mult să servesc, mai degrabă decât să fiu servit, afectez o deferență în purtarea mea de care îmi este greu să o renunț. Bănuiesc că clasele superioare ar putea să mă susțină mai devreme sau mai târziu, dar asta nu mă deranjează cu adevărat.

Samir își coboară vocea, astfel încât servitorul din curte să nu ne audă. "Eu am ordine stricte să te cheme Abbas cât timp ești aici în Jaipur.

Amintirea acelei zile mă face să zâmbesc. Auntie-Boss îmi completa formularul de înscriere la școală la scurt timp după ce ne mutasem la Shimla. Ea îmi marcase vârsta la opt, o vârstă pe care o preferam, deși niciunul dintre noi nu știa câți ani am cu adevărat. Mi-a cerut numele meu complet pe care să-l pun pe formular.

— Malik, am spus.

„Nume sau prenume?”

A trebuit să mă gândesc un moment. Dacă am avut vreodată o ceremonie de numire când eram copil, eu nu-l amintea. am ridicat din umeri. „Numai nume.”

Își întoarse colțurile gurii de parcă s-ar fi gândit la asta. „Atunci, hai să alegem un prenume pentru tine.” Ea a trecut printr-o listă impresionantă, zgâiind semnificația unor nume precum Aalim, Jawad și Rashid. M-am prefăcut că sunt stânjenit, dar eram în secret mulțumit; nimeni nu petrecuse atât de mult timp gândindu-se la viitorul meu. În cele din urmă ne-am stabilit pe Abbas, care este urdu pentru leu. Mi-a plăcut sunetul asta: Abbas Malik. Timp de zile după aceea, m-am exersat să scriu noul meu nume iar și iar.

La fel ca mine, Samir poartă o cămașă personalizată și pantaloni din mătase brută. El și-a slăbit cravata — trebuie să fi venit de la serviciu — și stă ca tulpina ofilită a unei plante pe pieptul lui. „Manu Agarwal mi-a spus că ai venit la Jaipur doar la cererea lui Lakshmi și cred că este o mișcare înțeleaptă. Dar atunci, Lakshmi a fost întotdeauna înțelept.” Sună melancolic și mă întreb dacă îi este dor de ea. Ea nu mi-a vorbit niciodată despre ei doi și nu i-am întrebat niciodată. „Maharani Latika are încredere în Manu Agarwal pentru a gestiona departamentul de facilități. Este o treabă mare, și o face acum de cincisprezece, șaisprezece ani? Desigur, sunt recunoscător că a angajat firma mea pentru a proiecta și a construi proiecte mai mari.” Samir nu este pe deplin sincer; Legătura lui de sânge cu familia regală face ca munca sa pentru palat să fie o concluzie dinainte.

Din fericire, are talentul de a justifica nepotismul. „Veți învăța multe despre afacerea în construcții de la Manu. După un timp, poți decide dacă munca ți se potrivește. Asta le spun fiilor mei. Cariera lor, alegerea lor.”

Când mătușa-Boss și cu mine am părăsit Jaipur în 1957, Samir tocmai își fuzionase firma de arhitectură cu Sharma Construction, cunoscută acum sub numele de Singh-Sharma. Lakshmi aranjase căsătoria fiului lui Samir, Ravi, cu fiica domnului Sharma, Sheela, așa că fuziunea afacerilor era inevitabilă. Ravi Singh, care a absolvit universitatea la Oxford și școala de arhitectură la Yale, lucrează acum alături de tatăl său ca arhitect în Singh-Sharma. Fiul mai mic al lui Samir, Govind, studiază inginerie civilă în Statele Unite. Manu mi-a spus că Samir speră că ambii fii săi vor prelua în cele din urmă afacerea familiei.

Singh-Sharma este acum cea mai mare firmă de proiectare și construcție din Rajasthan, construind proiecte în nordul Indiei.

„Am auzit că domnul Sharma a avut un accident vascular cerebral?”

Samir dă din cap. "Acum cinci ani. Buna doamnă Sharma are grijă de el." El frământă paharul și un servitor se înainta pentru a turna mai mult scotch în el.

„Niciunul dintre fiii sau frații săi nu a vrut să preia partea lui din firmă.

În plus, sunt împrăștiți pe tot globul.”

„Deci totul este pe umerii tăi acum?”

„A mea și a lui Ravi.”

"Felicitări." Îmi ridic paharul și el își bate băutura de a mea.

Mă face să mă simt mai bine să-l aud pe Samir spunând că ucenicia mea la palat este o șansă de a vedea dacă îmi place munca. M-am întrebat dacă ar trebui să dau toată această oportunitate în loc să o privesc ca pe o modalitate de a o liniști pe mătușa-șefa, despre care știu că se uită doar la viitorul meu.

Nimmi îi era greu să înțeleagă de ce aş vrea să merg la patru sute de mile depărtare tocmai când ea şi cu mine ne apropiam. I-am spus: Mătuşa-Şefa mi-a făcut posibil să am grijă de Omi şi de copiii ei.

Fără ea, unde aş fi? A scos ţigări de contrabandă din spatele unui camion? Serveşte timp pentru vânzarea cu filme pornografice? Ştiam că Nimmi era teribil de singură după moartea soţului ei şi că am umplut un gol în viaţa ei, aşa că vestea despre stagiul meu în Jaipur a venit ca o lovitură pentru ea, indiferent de câte ori i-am spus că este temporar. Cred că ceea ce a rănit-o cel mai mult este că loialitatea mea imediată este faţă de Lakshmi; Şeful este familia mea.

Ar fi prea mult să sper că Nimmi şi Auntie-Boss ar putea deveni prieteni în absenţa mea? Relaţia lor este importantă pentru mine într-un fel în care nu a fost cu nici una dintre fetele de la şcoala privată cu care m-am culcat. În primul rând, pentru că Nimmi este mai în vârstă decât mine cu doi sau trei ani. (Nu ştim sigur cât de depărtaţi suntem în vârstă pentru că nici ea nu a avut niciodată certificat de naştere, dar am făcut o ghicire pe baza a ceea ce îşi putea aminti despre vremea când India şi-a câştigat independenţa. Şi răspunsul a fost: nimic ! Deci trebuie să fi fost încă un copil.)

Mai mult, în prezenţa lui Nimmi, mă simt ca un bărbat matur – un adult – deşi nu îmi pot explica de ce. Ştiu că vreau să am grijă de ea şi de Rekha şi Chullu. Dar am doar douăzeci de ani – prea tânăr pentru a avea o familie gata făcută. Aici, în Jaipur, ştiu că mulţi dintre verii-fraţi cu care am crescut trebuie să fie deja taţi, dar nu m-am aşteptat niciodată să fie soarta mea.

Aceste gânduri sunt întrerupte de vocea dojenitoare a unei femei, care ne sperie atât pe Samir, cât şi pe mine. „Ravi!”

Ne întoarcem amândoi să vedem cine strigă.

Acolo, pe verandă, stă o tânără într-un sari galben de mătase, un bebeluş adormit sprijinit pe umăr. O fetiţă, poate de cinci ani, încearcă să se ascundă în spatele mamei sale. Fata este îmbrăcată într-o tutu roz pal; ea plânge. E greu de înţeles ce spune ea. Părul întunecat şi creţ al femeii este suficient de lung pentru a ajunge la umeri, la fel ca şi felul femeilor moderne din India. Obrajii îi sunt înroşiţi. Şi la vederea mea, pleoapele ei trec. "Oh! Imi pare rau. Am crezut că eşti soţul meu."

Unchiul Samir pare amuzat. „Vino să cunoşti oaspetele nostru, care va fi ni se alătură la cină.”

Femeia ezită, înainte de a ridica copilul mai sus pe umăr şi de a coborî treptele. Micuţa urmează.

„Fă cunoștință cu Abbas Malik”, spune Samir. „El lucrează cu Manu Agarwal la Palatul Jaipur și ni se alătură la cină în seara asta.” Acum se întoarce spre mine. „Abbas, aceasta este nora mea, Sheela.”

În loc să mă întâmpine cu un namaste respectuos, Sheela face un pas înainte și îmi oferă mâna ca să o strâng. Degetele ei sunt lungi și îngrijite cu grijă, unghiile sunt lustruite și captează lumina soarelui. Poartă un ceas subțire de aur, perle din semințe înconjurând fața. Strângerea ei de mână este fermă, caldă.

Ea spune: „Cum faci?” Bineînțeles că nu are niciun motiv să-și amintească de mine, dar îmi amintesc de ea de parcă aș fi văzut-o abia ieri, când, de fapt, am văzut-o ultima oară când avea cincisprezece ani, îmbrăcată într-o rochie drăguță din satin, spunându-i mătușii-șefei că nu voia ca un musulman să-i decoreze mandala.

Fata în fustă de balet trebuie să fie fiica ei, care acum s-a oprit din plâns și se holbează la mine. Sheela o prezintă ca fiind Rita. „Deocamdată”, spune ea, mângâind fundul bebelușului, „copilul este doar Bebeluș”.

Sheela se întoarce să se adreseze lui Samir. Pot să văd copilul acum peste umărul ei.

Ochii ei căptușiți de kohl încearcă să se concentreze asupra mea.

„Papaji, este rușinos”, spune Sheela. „Trebuie să fac totul singur? The bona și menajera nu ar fi trebuit să aibă voie să-și ia aceeași zi liberă.”

Indiferent dacă Sheela bate sau nu cu piciorul, sub sari, ar putea la fel de bine să fie.

Ochii unchiului Samir zâmbesc. „Am auzit că ai luat locul al doilea la meciul de tenis de la club astăzi. Shabash!” O prăjește cu paharul și îi zâmbește micuței Rita, care se grăbește să se ascundă în spatele mamei ei.

Expresia Sheelei se înmoaie ușor. „Să vă spun că nu a fost o victorie ușoară. Jodi Singh crede că tot ceea ce este acolo este să stea pe teren într-o fustă scurtă și să zâmbească. Ca de obicei, a trebuit să fac toată treaba!”

Acum știu că culoarea trandafirie a obrazilor Sheelei este rezultatul exercițiilor fizice. Ea emană o energie, o aură de vitalitate care este palpabilă. De fapt, ea mă face să mă gândesc la tinerele capre elegante, care se încarcă în sus pe dealurile Himalaya, efortul lor producând o căldură aburindă. Imaginea ma amuza.

„Jodi are picioare drăguțe”, gândește unchiul.

Sheela îl plesnește jucăuș pe umăr. "Să vă fie rușine! Acum, trebuie să-l pun pe Baby jos pentru un pui de somn. Și apoi hrănește Rita. Când soțul meu leneș vine acasă, spune-i să vină să mă ajute.” Ea se întoarce spre mine și zâmbește.

„Atât de încântat să te cunosc”, spune ea, apoi se întoarce vioi și se îndreaptă înapoi în

house, urmată de fiica ei, care ține în mână un pumn din sari-ul mamei sale.

„E-man-ci-pa-ted”, șoptește unchiul Samir. Îmi face cu ochiul. „Generația modernă”.

„De cât timp sunt căsătoriți Sheela și Ravi?”

Samir își strânge buzele. "Șase ani. S-au căsătorit după ce Ravi a absolvit diploma de arhitectură.”

Dau din cap. Am fost precaut cu o săptămână înainte, când Manu mi-a spus la cină că Samir Singh dorește să mă invite la cină. „Singh-Sharma este aproape de finalizarea lucrărilor la Royal Jewel Cinema, cel mai recent proiect al palatului”, a spus Manu. „Este prima clădire substanțială pe care Ravi a gestionat-o singur. Ți-ar face bine să te familiarizezi din nou cu Singhs. Dacă credeai că sunt importanți cu toți acei ani în urmă, când locuiai aici, sunt și mai importanți acum. De zece ori mai mult decât erau înainte.”

Deși Lakshmi nu mi-a spus niciodată să stau departe de Singh, nu cred că ar fi încântată că îmi petrec seara cu ei. Ultima dată când mi-am amintit că i-am văzut pe mătușa-șefa și pe Samir împreună, în Jaipur, păreau încordați – curenți durerosi curgând între ei. Nu cred că s-au despărțit în relații bune. Dar trecuse mult timp de atunci, iar eu, unul, sunt pentru a lăsa trecuturile să fie trecute, mai ales în ceea ce privește afacerile. Ceea ce au avut ei doi cândva între ei nu are nicio legătură cu mine acum.

Iar unchiul Manu este ca o familie. Dacă Manu spune că ar trebui să merg undeva, mă duc.

* * *

Când servitoarea lui Singh ne cheamă înăuntru pentru cină, Samir mă invită să mă alătur celorlalți în sufragerie în timp ce el preia un telefon.

Cina se dovedește a fi o afacere cu șapte feluri care durează două ore. a lui Samir soția, Parvati, prezidează. Ea îi certa pe servitori în timp ce servesc mâncarea.

„Tu numești asta dal?” ea spune. „Cine a auzit vreodată să pună cartofi în dal?”

Și, mai târziu, „Luați înapoi aceste paranthas. S-au răcit. Nici măcar ghee -ul nu se va topi pe ele.”

În anii de când am văzut-o ultima oară, Parvati Singh s-a îngrășat, dar nu a făcut decât să-i sporească frumusețea. Obrajii îi sunt plinuși, sânul mai mare, dar încă ferm, iar buzele pline sunt vopsite cu ruj de culoarea dudului. Ea

are ochi întunecați vioi și un râs pofticios. Ea este aproape la fel de înaltă ca și soțul ei.

De pe locul ei de la un capăt al mesei lungi, ea supraveghează acum servirea purisului fierbinte, proaspăt de pe aragaz. „Abbas”, spune ea, „ești un mister bilkul pentru noi”. Face un gest cu degetele, atingându-le de degetele mari, apoi deschizând din nou mâinile, de parcă ar fi stropit cu sare pe masă. „Samir mi-a spus doar că un tânăr strălucitor va veni să ia masa cu noi. Atât a spus el și nimic mai mult.”

„Da”, spune Ravi, fiul mai mare al cuplului. „Ne-am întrebat doar cine este acest tânăr strălucitor?” Îmi aruncă un zâmbet captivant. E greu să nu-l placă pe Ravi, pe care l-aș fi cunoscut deja dacă nu ar fi plecat din oraș pentru afaceri. Asemenea tatălui său, pare să-i placă tot ceea ce face, care, după cum am aflat în ultima jumătate de oră, include să joace polo, să mănânce și să vorbească.

Acum intervine Sheela. „Satisfă-ne curiozitatea”, spune ea. „Vrem să știm mai multe!” Observ că a aplicat un ruj coral de când ne-am strâns mâna pe gazon. Culoarea i se potrivește.

Toate privirile sunt acum asupra mea. „Nu are rost să pompezi o fântână uscată”, spun eu. „Eu sunt nici misterios, nici foarte strălucitor, după cum vei afla curând.” Zambesc.

„Dar asta nu poate fi adevărat. Samir a spus că ai fost la un internat din nord? Desigur, ambii mei fii au urmat la Mayo College.” Parvati radiază mândră la cea mai în vârstă. „Ravi a continuat spre Eton, apoi a mers la Oxford și Yale. Și fiul nostru mai mic, Govind, este acum la New York și studiază la Columbia. Si tu?”

„Nimic atât de măreț”, spune el. „Fiii tăi sunt cu siguranță mai deștepți. eu era cottonian.”

Fața lui Parvati este înghețată, la jumătatea drumului între un zâmbet și o încruntare. „Ai fost la Bishop Cotton School? În Shimla?” Ea face o pauză, parcă să-și cerceteze memoria. „Dar acolo s-a dus Samir!” ea spune. „Nu ne-a spus.”

Îmi păstrez expresia goală și mă uit la Ravi. „Iernile engleze trebuie fie la fel de rece ca cei din Shimla. Brrr!” Îmi înfășoară brațele în jurul meu și imit fiorii pentru a-i distra atenția pe doamna Singh de la orice gânduri i se rotesc acum în cap.

„Destul de bine!” spune Ravi. „Obişnuiam să avem concursuri de scuipat de văzut a cărui scuipă ar putea îngheța înainte să lovească pământul.” El râde.

De peste masă, Sheela îi aruncă o privire severă cu ochii ei mari. „Ravi!” ea spune. „Nu le oferi copiilor idei!” Își înclină capul spre

micuța Rita, stând lângă ea, mâncându-și în liniște orezul și dal.

Ignorându-și soția, Ravi se întoarce din nou către mine. „Fără îndoială că avem povești împărtășește – după cină.” El ridică din sprâncene și dă din cap amuzament.

Samir sosește și se așează în capul mesei, vizavi de soția lui. „După cină?” el spune. — Asta înseamnă că toată lumea a mers înainte fără mine? Își scutură șervețelul, îl pune în poală și zâmbește. Toți ceilalți din jurul mesei par să răsuflă ușurați.

Când eram copil, lucram cu mătușa-șefa, obișnuia să-mi țină lecții despre discreție. „Știm lucruri despre oameni, Malik, pentru că mergem în casele lor, locul în care sunt cei mai vulnerabili. Asta nu înseamnă că putem divulga ceea ce am văzut sau auzit tuturor celor pe care îi cunoaștem.

Există mai multă putere în a păstra un secret decât în a-l trăda.”

Nu am crezut niciodată că Lakshmi a vrut să spună că ar trebui să șantajăm oamenii care folosesc cunoștințele noastre, doar că clienții noștri ne-ar fi loiali dacă le-am arăta loialitate.

Mă uit în jurul mesei și mă gândesc la ceea ce știu despre această familie: familia Singh.

Știu că Lakshmi a ajutat să țină multe dintre amantele lui Samir fără copii în cei zece ani petrecuți în Jaipur.

Și știu că unchiul Samir a împărțit odată un pat cu mătușa-șefa s-a căsătorit cu Dr. Jay.

De asemenea, știu că sora mai mică a mătușii-Boss, Radha, a avut un băiețel și că Ravi Singh era tatăl copilului. Acum acel băiat are doisprezece ani și Ravi nu l-a văzut niciodată. Asta pentru că Parvati Singh l-a dus pe Ravi în Anglia, unde ar putea să-și termine studiile fără să fie atins de scandal.

Știu, de asemenea, că Sheela Sharma – atunci în vârstă de cincisprezece ani și plinuță – nu dorea ca un copil murdar ca mine să ajute cu mandala pe care Lakshmi o concepea pentru sangeet-ul ei.

Dar de atunci, fața mea s-a umplut și părul meu este îngrijit. Stilul meu vestimentar este mai potrivit cuiva din clasa ei; nu e de mirare că nu mă recunoaște sau nu-și amintește acum, stând vizavi de ea la masă.

De ce ar face-o? Pentru Sheela, nu am fost altceva decât o pată într-o după-amiază altfel perfectă care sa încheiat cu ani în urmă.

Dar nu am uitat cum s-a uitat la mine în acea după-amiază. Nu aveam nevoie să o cunosc, sau nimic despre ea, sau despre familia ei, sau despre ceea ce trebuie să fi crezut despre mine – oricât de demn sau nedemn. A fost suficient să asist la expresia feței ei.

4

NIMMI

Shimla

Astăzi, mi-am lăsat copiii cu Arora în timp ce mă îndrept spre Spitalul Lady Bradley. Soților Arora, proprietarii mei, nu le-ar plăcea nimic mai bun decât să-i îngrijească (și să-i strice!) pe Rekha și Chullu de fiecare dată când ies din casă pentru a-mi îngriji taraba cu flori. Dar mi-ar fi prea dor de copiii mei, așa că de obicei îi vreau alături de mine. Pe măsură ce îmi trec ziua, fiica și fiul meu învață ritualurile și cunoștințele noastre tribale în același mod în care le-am învățat, rămânând aproape de mama și observând-o.

Când m-am trezit în zorii zilei de dimineață în locuința noastră înghesuită, copiii mei au fost lipiți de mine pe patuțul nostru, unul pe fiecare parte. Am netezit pătura groasă crem care ne acoperea trupurile, o pătură pe care o țeseseam din lâna oilor noastre. O bucată ascuțită de paie mi-a înțepat degetul.

Rekha a lovit unul dintre picioarele ei în afara păturii, iar Chullu l-a strâns pe al lui pumnul mic. M-am întrebat la ce visează, copiii mei. Visează la tatăl lor? Sau bunicul lor? Visează la caprele pe care le-am lăsat în urmă, cu mirosul de porumb de vară prăjit? Visează ei vreodată la Malik? Râsul lui vesel, darurile pe care le aduce? Mi-am lăsat mâinile să se odihnească pe pătură în timp ce dormeau, pentru confortul ei, pentru a simți creșterea și scăderea blândă a respirației lor.

M-am gândit că Lakshmi mă invită să ajut cu grădina spitalului. Rekha avea nevoie de pantofi noi; deja picioarele ei crescuseră prea mari pentru cele pe care le făcusem pentru ea anul trecut din piele de capră. În curând va fi destul de mare pentru a merge la școală. (Gândește-te! Nu am avut niciodată șansa, dar fata mea avea să plece!) Dar ar avea nevoie de cărți și hârtie, creioane și radiere.

Chullu creștea și el. Avea nevoie de un pulover nou, dar fără oile noastre nu aveam lână să-i fac unul. Copiii mei aveau nevoie de aceste lucruri acum și aveau nevoie de mai multe pe măsură ce creșteau și, în loc să găsească modalități de a le obține acele lucruri, gândurile mele s-au întors la Malik, întotdeauna Malik. Simțirea lui, unghiul ascuțit al maxilarului, felul în care a liniștit

mie că aparținem aici, în Shimla. Apoi gândurile mele s-au îndreptat către Lakshmi și am simțit că dinții îmi strâng. Nu am vrut ca doamna Kumar să-și planifice viața pentru el. A fost gelozie pe care am simțit-o? Gelozia pe ea? Cu siguranță, ea a avut mai multă influență asupra lui decât mine. Altfel, de ce m-ar fi lăsat pe mine și pe copii fără o privire înapoi? S-a gândit atât de puțin la noi? Ar fi pentru o perioadă scurtă de timp, a spus el, dar dacă Lakshmi i-ar cere să rămână în Jaipur pentru totdeauna, ar face-o?

Am băgat piciorul lui Rekha înapoi în pătură. Am fost nedrept cu mine? copiii — să-mi pun propriile nevoi înaintea lor? Mândria sau egoismul, sau ambele, m-au făcut să mă gândesc la aceste lucruri? Ce ar fi vrut Dev să fac? Am oftat. Soțul meu ar fi vrut să fac ceea ce era mai bine pentru copiii lui.

Așa că, mai târziu în acea zi, am rugat-o pe doamna Arora să-i privească pe Rekha și Chullu în timp ce urcam cu greu dealul până la Spitalul Lady Bradley, unde știam că o voi găsi pe Lakshmi Kumar.

Acum stau în fața spitalului, o clădire întinsă cu trei etaje.

De câteva ori, în timp ce lucram la taraba mea de flori din Shimla Mall, iar Malik își făcea griji că copiii mei ar putea avea infecții ale urechii, i-a dus la Clinica comunitară condusă de soțul doamnei Kumar. Știu că clinica trebuie să fie aproape de spital. Și Lakshmi trebuie să fie la clinică.

Un flux constant de oameni intră și iese prin ușile de sticlă ale intrării principale. De fiecare dată când ușile se deschid, văd asistente îmbrăcate în alb și călugărițe în șuvițe care își fac treburile.

N-am fost niciodată într-un spital, nu am fost niciodată atât de aproape de unul. Chiar și de aici, la douăzeci de metri de intrare, detectez un miros puternic — străin pentru mine — dar nu știu de unde vine, sau ce este.

O tânără asistentă care tocmai a intrat pe ușă pare să simtă că sunt pierdut și mă întreabă dacă mă poate ajuta.

"Da, te rog. Știți unde lucrează doamna Kumar?"

Ea îmi spune că după colțul clădirii, la stânga, voi vedea o ușă marcată „Clinica comunitară” și arată drumul. Ea presupune că știu să citesc, ceea ce mă face să-i sunt recunoscător și îi mulțumesc pentru ajutor.

Există două uși în partea stângă a clădirii, dar doar una are scris pe ea. Dacă nu era asistentă, nu aș fi știut ce ușă să încerc.

Când trec pragul, mă aflu într-o cameră cu pereții pictați culoarea lichenului. Cei patru oameni care stau pe scaune așezate pe un perete poartă veste și fuste și coifuri locale. O femeie drăguță în sari stă în spatele unui birou și scrie ceva pe o bucată de hârtie. Ea poartă ochelari de vedere negri și ruj roz. Părul ei este coafat într-o împletitură lungă pe spate.

Când fac un pas înainte, ea îmi spune: „Pot să te ajut?”

Înainte să pot răspunde, Lakshmi Kumar trece printr-o perdea albă care acoperă intrarea în altă cameră și strigă „Nimmi!” Are o haină albă lungă care îi acoperă sari. Îmi dau seama după zâmbetul ei că e încântată să mă vadă. Brusc, mă simt conștient de sine. În cea mai frumoasă rochie a mea, bijuterii din argint și medalionul de pe frunte, arăt atât de deplasat. Oamenii de deal, recepționera și Lakshmi sunt în hainele lor de zi cu zi. Dar Lakshmi îmi rânjește liniștitor.

„Sunt atât de bucuroasă că ai venit”, spune ea. „Voi fi cu tine.”

Ea ține cortina deschisă pentru a permite unei alte femei să iasă din camera în care ei. Ea este o femeie de deal, iar fata a cărei mână o ține are un bandaj alb proaspăt pe braț. Femeia și copilul merg la recepție, iar Lakshmi urmează. Femeii din spatele biroului îi spune: „Te rog spune-i să pună unguent pe rană numai după ce s-a spălat pe mâini cu apă fierbinte și săpun. Spune-i că este important.”

Recepționarul repetă instrucțiunile lui Lakshmi într-un alt dialect, iar femeia dă din cap pentru a indica că înțelege. Lakshmi îi zâmbeste copilului și ia din spatele biroului un balon roșu făcut să arate ca o maimuță. Arată exact ca baloanele de animale pe care le vinde vânzătorul de lângă taraba mea. Trebuie să fie acolo de unde le cumpără Lakshmi. Asta nu ar trebui să mă surprindă, dar da.

Lakshmi, rânjind, se întoarce spre mine. „Spune-mi că îmi accepti oferta.”

Dau din cap, ceea ce poate însemna da, sau nu, sau vom vedea.

Lakshmi rânjește de parcă aș fi spus da. Se întoarce către recepționar. „Sarita, aceasta este Nimmi. O vei vedea mai des.”

Acum Lakshmi mă ia de braț. „Vino. Îți arăt grădina.

Dar trebuie să fiu rapid pentru că mai avem câțiva pacienți în așteptare. Dr.

Kumar este în cealaltă sală de examen. Când termină cu pacientul lui, îți voi prezenta lui.”

Ea mă conduce pe un coridor lung. Câțiva pași mai departe și am ieșit din spatele clădirii, unde văd o grădină frumos amenajată, care este de două ori mai mare decât amprenta clinicii. Este înconjurat de un gard de lemn. Fiecare rând este etichetat cu atenție, îmi imaginez cu scrisul lui Lakshmi pe un țăruș de lemn. Văd că solul a fost întors recent și unele rânduri au fost lucrate, dar nu au fost încă plantate. Pe de o parte sunt copaci mai maturi, precum nag kesar, ale căror frunze le folosește întotdeauna tribul nostru pentru a face o catapasmă pentru răceli. Observ un copac spinos, luptându-se să supraviețuiască.

Doamna Kumar vede unde caut și râde. „Asta sunt eu că am speranță”, spune ea. „Pudra pe care o fac dintr-un arbore de santal este bună pentru a ameliora durerile de cap, dar nu am găsit locul potrivit pentru ea. Voi continua să încerc până îl voi găsi.”

Arbuști de trei picioare sunt plantați lângă copaci. Recunosc sămânța lunii, brahmi și senna sălbatică.

„Am lăsat câteva rânduri deoparte unde putem crește florile pe care le oferiți pentru cataplasme și tratamente.”

Lakshmi vorbește de parcă aș fi acceptat deja oferta ei. Când dau din cap, din nou, îmi dau seama că nu am mai spus niciun cuvânt de când am intrat în clinică.

„În Jaipur am folosit remedii pe bază de plante din plante native pentru a vindeca bolile femeilor. Și eu am făcut același lucru în Shimla, folosind plante care cresc doar aici. Clima din Shimla este atât de diferită de cea din Jaipur. A trebuit să învăț despre ierburile și florile native care cresc în acest sol, la poalele acestor dealuri.”

Ea face o pauză, privindu-mă. Poate te gândești că îmi spune prea multe? Sau așteaptă să răspund la ceea ce îmi spune sau să pun o întrebare? Nu sunt sigur, așa că nu spun nimic. Într-o clipă, continuă ea.

„Mai sunt multe de învățat. Mâncarea aia sik pe care l-ai făcut din fructe locale pentru unul dintre pacienții noștri? Dacă poți face asta, imaginează-ți cât de mult poți face cu plantele medicinale care cresc la altitudini mai înalte. Ai putea ajuta atât de mulți dintre cei care vin la clinica noastră, Nimmi. Să încercăm să creștem aceleași plante în Grădina Vindecării și să vedem ce se întâmplă!”

Ochii albaștri ai lui Lakshmi sclipesc de emoție, iar ea se aplecă și apucă o mână de pământ. „Am pus diferite ingrediente în sol, încercând să-l fac cât se poate de bogat – și, de asemenea, puțin mai puțin acid.” Ea lasă murdăria – umedă, neagră, fără crenguțe, pietricele și frunze – să cadă printre degete.

„În mare parte am folosit calcar pulverizat...” Ea se oprește, se întoarce spre mine și râde.

„Mă duc și mai departe, nu-i așa?”

Ea își freacă mâinile pentru a scăpa de pământ. „Să începem documentele pentru a vedea că ești plătit la timp?”

Ca întotdeauna, Lakshmi emană încredere. Trebuie să mă întreb dacă a eșuat vreodată la ceva. Dacă vreunul dintre multele ei planuri nu a funcționat. Este atât de încrezătoare pentru că lucrurile merg întotdeauna așa cum vrea ea? A știut întotdeauna că Malik va fi de acord să meargă la Jaipur pentru ucenicie? Vrea să-l țină acolo... pentru totdeauna?

„După ce am făcut actele, vă voi prezenta personalului”, spune ea, deja în drum spre ușa din spate a clinicii. „Vom întocmi o listă de plante despre care credeți că vom avea nevoie pentru a ne umple grădina. Uneltele noastre sunt în acea magazie. Folosesc bălegar ca îngrășământ – vacă sau oaie sau capră, în funcție. Bhagwan știe că există o mulțime de lucruri de făcut, deși unii membri ai personalului se plâng de mirosul bălegarului de oaie!”

După-amiaza trece repede. Având în vedere rochia și bijuteriile mele, majoritatea personalului cu care sunt prezentat s-ar uita în mod normal la mine pe stradă, dar aici sunt politicoși cu fața mea, murmurând bun venit. Îmi dau seama, după modul în care se întâlnesc cu ea, că o respectă evident pe doamna Kumar. După ce ne spălăm pe mâini, cu mai mult săpun decât am folosit vreodată în viață, ea îmi face cunoștință cu soțul ei. Am fost curios să-l cunosc pe bărbatul despre care Malik mi-a spus atât de multe. Dr. Jay, cum îi spune Malik, este înalt, mai înalt decât oricine am întâlnit. Buclele lui alb-negru sunt dezordonate deasupra frunții. Are ochi cenușii, atât observatori, cât și amabili. Când mă vede pentru prima oară, ochii lui se îndreaptă spre medalionul meu de argint, fusta mea, ventilatorul de tavan și pantofii lui. E timid, ca Rekha al meu. Zâmbetul lui dezvăluie doi dinți din față suprapusi. Mă trezesc zâmbindu-i înapoi.

„Deci, aceasta este mama fermecătoarei Rekha și a micuței Chullu! Încântat să să te întâlnesc. Dacă sora de acolo nu m-ar urmări, Rekha m-ar putea ferma din toată mulțimea de baloane cu animale pe care doamna Kumar are stocuri!” Pielea din jurul ochilor lui se încrețește în mici pliuri când zâmbește.

Doamna Kumar se uită la el cu drag. „Arré! Vânzătorul de baloane și-a putut remodela toată casa datorită generozității tale!”

Văd acum că hainele mele nu sunt potrivite pentru grădinărit. Surorile au obiceiuri albe. Dr. Jay poartă o haină albă peste haine. Doamna Kumar și femeia de la recepție poartă haine albe peste sari. Ar trebui să întreb

pentru o haină albă pentru a împiedica cele mai frumoase fuste ale mele să nu se murdărească?
Și ce voi face cu bijuteriile mele?

De parcă Lakshmi Kumar m-ar fi auzit punând întrebarea, ea îi spune călugăriței din spatele recepției: „Soră, ai putea te rog să-i dai lui Nimmi-ji unul dintre șorturile de grădinărit și un set de mănuși? Oh, și de asemenea documentele pe care le-am completat mai devreme pentru Nimmi-ji.”

Simt o zguduire pe coloana vertebrală. Ea știe că nu știu să citesc hindi sau engleză. Ce vor gândi ceilalți angajați ai clinicii — cei care știu să citească și să scrie? Încearcă Lakshmi să mă umilească?

Călugărița îi dă documentele doamnei Kumar, care o rulează și o bagă în buzunarul hainei. Ea se uită la mine. „Poate mai târziu în această după-amiază, tu și cu mine putem trece peste asta, acha? Trebuie să mă alătur doctorului Kumar acum.” Cu un zâmbet liniștitor către mine, ea desface perdeaua, pe cale să dispară în zona în care ea și doctorul lucrează cu pacienții. Unde Malik trebuie să-i fi luat pe Rekha și Chullu pentru infecțiile la urechi.

„Lakin...”

Doamna Kumar întoarce capul să se uite la mine, întrebătoare.

„Este doar... Chullu-ul meu. Trebuie să-l hrănesc.”

Se uită în jos la bluza mea, lovită, de parcă tocmai și-ar fi amintit asta încă alaptez.

„O, Nimmi. Imi pare rau. Desigur! De ce să nu-i aduci pe Chullu și pe Rekha la muncă de acum înainte? Poate o putem determina pe Rekha să ajute la udarea plantelor.” Ea ridică sprâncenele. „Dar ar trebui să fim atenți în jurul clinicii. Majoritatea faptelor pentru care vin pacienții nu sunt contagioase, dar vrem ca copiii tăi să rămână sănătoși, hahn-nah?

Mă întorc la clinică peste o oră, Chullu pe spate și Rekha lângă mine.

Acasă m-am schimbat într-o fustă din casă, iar o bluză pulover mi-a dat-o cumnata mea. Am strâns bluza cu cureaua de lână unde țin cuțitul soțului meu. Mi-am acoperit capul cu un șal cu model care îmi ține părul pe spate.

Lakshmi vine cu noi în grădină purtând un clipboard și vorbim despre plantele vindecătoare pe care trebuie să le semănăm. Ea face notițe și spune că s-ar putea să uite dacă nu notează ceea ce gândește. În timp ce o privesc scriind, mă gândesc la vânzătorul care răsuțește baloanele în forma de

animalelor. Literele formate în hindi sunt cam așa, cu excepția faptului că, în loc de animale, fac vârtejuri și puncte, cercuri și linii înclinate. Scrierea lui Lakshmi este uniformă și îngrijită, dar ceea ce mi se pare mai frumos este modul în care degetele ei decorate cu henna se mișcă în ritm cu stiloul ei. Culoarea scorțișoară a henei este mai bogată astăzi decât a fost ieri, iar contrastul scorțișoarei față de pagina albă este izbitor.

Când mă vede că mă uit la ea, mă uit în altă parte. Cu coada ochiului, o văd bătând buzele cu stiloul ei.

„Din moment ce Rekha va veni atât de des aici, aș vrea să o învăț să citească. Dacă asta e în regulă cu tine. Acum are patru ani, nu-i așa? Un moment perfect pentru a o interesa. Ne vom antrena în pauze și poți să stai acolo dacă vrei.”

Fiica mea desenează cercuri cu degetele în pământul argilos. Mă gândesc la posibilități. Ar putea deveni o padha-likha, sau chiar o doctrină ca doamna Kumar? Imagina! O fată tribală care scrie pe hârtie, la fel ca Lakshmi!

„În cele din urmă, va trebui să faci liste cu plante și provizii. Deocamdată, poți desena cum arată frunzele plantelor.” Cu câteva mișcări rapide, ea desenează o frunză pe marginea clipboard-ului. "Ca aceasta."

„Sămânță de lună!” rânjesc.

"Destul de bine." Ea îmi oferă stiloul.

Nu am mai ținut niciodată un stilou. Este neted. Și slick. O strâng în degete, încercând să o țin așa cum o face ea. Împing tare. Acum este o pată întunecată pe hârtie, ca o picătură de sânge. Mă uit la Lakshmi, așa cum se uită Rekha la mine când a făcut ceva greșit. Lakshmi își pune mâna pe a mea și îmi ridică degetele atât de ușor. „Nu atât de greu”, spune ea.

Eu slăbesc presiunea. Trag o linie, iar cerneala curge mai lin. Trag o altă linie, apoi alta.

„Plantă durere de dinți?” ea întreaba.

Dau din cap.

„Shabash! O să te înțelegi bine, Nimmi!”

Nu sunt obișnuit cu complimente. Fața mea este caldă, fie de jenă sau de recunoștință, nu-mi dau seama. E atât de bună. Nu este ceea ce mă așteptam. Simt că ochii mi se umezesc.

Ea își îndepărtează privirea și își scoate hârtiile suflecate din haină. „Hai să ne ocupăm de asta, nu? Dar mai întâi, vreau să verific ciuperca de pe frunza respectivă.”

Lakshmi stă în picioare și merge în direcția sennei sălbatice, lăsându-mi timp să mă șterg la ochi.

CU O LUNĂ ÎNAINTE
CĂDEREA

5

LAKSHMI

Shimla

Tai o frunză uscată de pe planta de brusture cu mașina mea de tuns și o inspectez. Găuri mici perforează centrul. Îl întorc. S-ar putea să fie ouă de insecte, sau larve, dar nu le pot vedea; la patruzeci și doi, ochii mei nu mai sunt la fel de ascuțiți ca înainte. Va trebui să mă uit, mâine, la microscop. Am pus-o în coșul meu și am cercetat Grădina Vindecătoare Lady Bradley, o grădină pe care am început-o acum peste un deceniu – motivul pentru care am venit la Shimla în primul rând. Aș fi venit dacă Jay nu mi-ar fi oferit acest colac de salvare, nu m-ar fi convins să o iau?

La urma urmei, scandalul pusese capăt vieții mele de artist cu henna în Jaipur. Și chiar dacă acuzațiile că le-au furat bijuteriile nu erau adevărate, clienții mei, doamnele bogate din Jaipur, nu erau pe cale să ierte — sau să uite — ușor. Până la urmă, a trebuit să părăsesc Jaipur pentru a o lua de la capăt.

Nimmi sapă încă un rând în grădină. În cele câteva săptămâni în care a lucrat cu mine, ea m-a învățat atât de multe despre plantele pe care tribul ei le adună în pajiștile Himalaya dintre aici și Kashmir. Din călugăria căscată, un arbust de trei picioare cu flori albastre pe care îl plantăm astăzi, vom recolta rădăcinile, le vom pulveriza și le vom amesteca cu ulei de mușcate pentru a face un unguent cu miros dulce pentru furuncule, abcese și alte iritații ale pielii. . Pe vremea când am lucrat cu oamenii de deal, am învățat că nu au încredere în medicamentele care miros a chimicale; vor folosi doar remedii care miroase a pământ, a copacilor și florilor pe care le cunosc. Acesta este unul dintre motivele pentru care mica noastră clinică a devenit atât de populară printre localnici. Pacienții mai bogați, sau cei străini, preferă mediul mai antiseptic al Spitalului Lady Bradley, în care oamenilor tribali precum Nimmi nu le place și nu au încredere.

O privesc acum, făcând brazde atât de largi cât avem absolut nevoie pentru a depune semințele călugării. Lucrează rapid și eficient, fără a pierde energie în mișcări care nu o ajută să ajungă unde merge.

Trebuie să simtă că o privesc. Fără să întrerupă pasul sau să se uite în direcția mea, ea spune: „Am întârziat să punem asta în pământ, dar s-ar putea totuși.

lua." Se uită la cer, apoi la mine. „Dacă vremea ține. Totuși, nu fi surprins dacă această plantă nu încolțește timp de un an. Este sensibil.”

Dau din cap. Uneori, simt că ea și cu mine am ajuns la o înțelegere – un fel de prietenie. Dar, uneori, tonul ei este morocănos, de parcă îi displace să fie aici la clinică. Câștigă suficient pentru a avea grijă de Rekha și Chullu – un salarier pe care Jay și cu mine îl plătim din buzunarele noastre, deși ea nu trebuie să știe asta. Ceea ce ne învață este suficient de valoros, dar până nu vom arăta consiliului de administrație al spitalului rezultatele muncii ei, nu vom putea să-i acoperim salariile din bugetul spitalului. Documentele pe care i-am pus-o să semneze în prima zi (după ce i-am arătat cum să-și formeze inițialele în hindi) a fost un contract între Nimmi și Jay și mine. Nu aveam deloc nevoie. Pur și simplu nu am vrut ca ea să creadă că ofer caritate — ar ura asta — așa că i-am spus că este un contract cu Spitalul Lady Bradley.

Probabil că încă încearcă să-și dea seama cum se simte. Dacă se poate potrivi eu într-un loc între resentimente și recunoștină. Am înțeles. La fel a fost și cu mine în Jaipur: doamne de privilegiu căora automat le-am spus da, Ji, și bineînțeles, Ji, oricât de nerezonabile ar fi cererile lor pentru că mă plăteau, dându-mi banii de care aveam nevoie pentru a-mi construi casa. Mi-am înghițit mândria până în ziua în care în sfârșit i-am spus nu, niciodată lui Parvati Singh. Imi închid ochii. Asta e tot în trecut acum. Ce folos să plângi când păsările au mâncat toată ferma?

Nimmi îi lipsește Malik. Și mie mi-e dor de el. Modul lui ușor cu oamenii, făcându-i să se simtă confortabil – în siguranță – în preajma lui. Dar el este la kilometri distanță în căldura Rajasthani.

Dau din cap și fac câteva note pe clipboard despre cât îngrășământ pe care trebuie să-l achiziționăm.

"Ai uitat?" La sunetul vocii lui Jay, mă întorc.

Se îndreaptă spre mine de la ușa din spate a spitalului. Părul lui creț, care odinioară era doar împletit cu gri, este acum mai argintiu decât negru. Poartă haina lui albă de doctor, un stetoscop care iese cu ochiul dintr-un buzunar. Există ceva în felul în care mă privește care mă face mereu să zâmbesc.

„Clinica începe în cinci. Ceaiul mai întâi?” mă întreabă când ajunge la mine.

Îmi îndepărtează o frunză din păr unde trebuie să se fi prins de cocul meu.

Mă uit la Nimmi. „Nimmi? Ceai?”

Se îndreaptă și îi oferă lui Jay unul dintre zâmbetele ei rare. Când se uită la eu, zâmbetul ei dispare și ea clătină din cap. „Vreau să termin asta.”

Jay ia mănușile pe care le scot din mâini și intră cu mine în magazie unde depozităm unelte și rechizite. Le pun velurile de grădinărit pe cuier când simt că degetele lui îmi trec pe ceafă, începând de la linia părului meu, până la marginea festonată a bluzei mele. Închid ochii, simt acel furnicătură delicioasă. Mirosul lui familiar de tei și lemn de santal este atât de reconfortant. Mă întorc spre el, ridic buzele spre ale lui. — Credeam că vrei să ajungi la clinică.

Râde ușor, bătându-mă în nas cu degetul. "Ah, da. Asa am facut."

Clinica comunitară nu mergea bine prima dată când i-am pășit pe ușile în urmă cu doisprezece ani. Asta a fost exact în perioada în care sora mea, Radha, a născut la spitalul alăturat Lady Bradley. În timp ce așteptam ca Radha să-și revină, Jay—Dr. Kumar, așa cum îmi era cunoscut atunci, mi-a sugerat să folosesc ceea ce știam despre ierburi și proprietățile lor vindecătoare pentru a-i trata pe oamenii de deal din localitate. Fără afacerea mea cu henna care să mă sprijine pe mine, pe Radha și pe tânărul Malik, aveam nevoie de munca pe care o oferea el. Fidel cuvântului său, Jay și-a asigurat fondurile pentru a începe Grădina de Vindecare Lady Bradley. A găsit o casă pentru Radha, Malik și pentru mine la periferia spitalului. Nu era luxuriant, dar nu eram obișnuiți cu luxuriant; casa pe care o construisem în Jaipur nu era decât o singură cameră. Îmi permiteam să cumpăr mica căsuță găsită de Jay; Aveam bani din vânzarea casei mele din Jaipur.

De la început, Jay a fost respectuos, amabil; mi-a ascultat ideile. Noi au lucrat bine împreună; el ar ajuta la descifrarea limbilor tribale ale pacienților, astfel încât să pot administra cataplasma, loțiunea sau remediul alimentar adecvat. Ne-am obișnuit să bem un pahar de scotch în biroul lui la sfârșitul zilei de lucru (începusem cu chai, dar în cele din urmă am trecut la Laphroaig-ul lui când am descoperit că îmi place gustul lui de fum). Am început să participăm împreună la piese de teatru de la Gaiety Theatre, să mergem la Templul Jakhu cu Radha și Malik, să jucăm cribbage (toți patru suntem competitivi!) și să gătim împreună. La acea vreme, Malik s-a internat la Bishop Cotton School for Boys din apropiere, iar Radha era la Auckland House School, ambele finanțate de Samir Singh pentru a ispăși indiscreția fiului său.

Apoi, în urmă cu șase ani, într-o seară de duminică frumoasă, Jay și cu mine ne întorceam dintr-o drumeție lungă. Radha se mutase în Franța cu un an înainte împreună cu soțul ei, Pierre, un arhitect francez pe care l-a cunoscut când avea nouăsprezece ani și el

era în vacanță în Shimla. Malik era plecat, jucând la un meci de cricket în Chandigarh, o excursie peste noapte cu școala lui.

În plimbarea noastră, Jay și cu mine făcusem schimb de proverbe – unul dintre preferatele noastre jocuri — încercarea de a se depăși unul pe celălalt.

— Să dai bijuterii unui măgar este la fel de inutil ca...

— —... să dai un eunuc unei femei, am spus râzând.

Jay și-a ridicat sprâncenele surprins, apoi a zâmbit, mulțumit. „Hmm. Mă gândeam să dansez pentru orbi, dar al tău îl atu pe al meu.” Stăteam pe veranda din față a casei lui, un bungalow mic, dar confortabil, pe care mătușa și unchiul lui îl lăsaseră. L-au crescut în Shimla după ce părinții lui au murit.

„Cribbage?” Am întrebat. De obicei încheiem seara cu un joc.

În loc să răspundă, s-a uitat lung la mine. Mi-am simțit fața înroșită. Apoi s-a întors, a descuiat ușa de la intrare și a împins-o, făcându-se înapoi — doar puțin — așa că a trebuit să mă ating de el ca să intru. Când am făcut-o, i-am simțit degetele, ușoare ca respirația, pe ceafa mea. Am rămas nemișcat, am simțit o zguduire curgându-mi coloana vertebrală, fiecare tendon, fiecare mușchi din corp tremurând. Ultima dată când simțisem o senzație atât de intensă a fost noaptea în care cedasem farmecelor lui Samir Singh în Jaipur – o dată și doar o dată – cu șase ani în urmă. În același an, Samir mi-a prezentat-o pe Jay – din întâmplare – și niciunul dintre noi nu ar fi putut prezice ce va urma.

Jay mi-a pus o mână caldă pe șold, pe carnea expusă chiar deasupra mea sari. M-a tras cu blândețe spre el, astfel încât să-i pot simți căldura pieptului pe spatele meu. I-am simțit buzele zdrobindu-i acel buton tandru din vârful coloanei mele. Am scos un geamăt blând. Nu m-am putut abține – trecuse atât de mult de când nu mai fusesem atins în acest fel. Atât de mult timp de când am avut încredere în vreun bărbat. Sora mea, Radha, mă tachinase ani de zile: Dr. Jay este îndrăgostit de tine! Dar am fost precaut. După ce am părăsit o căsnicie proastă la vârsta de șaptesprezece ani și apoi am descoperit că nu eram altceva decât o distragere a atenției pentru Samir Singh, nu am vrut să fiu din nou vulnerabilă.

Jay m-a tras de lobul urechii cu dinții. „Lakshmi”, șopti el, „Nu ne jucăm în seara asta.”

De îndată ce ne-a introdus în casă, m-am biciuit și l-am sărutat pe gură, limba mea căutându-l pe a lui, pelvisul meu, dureros, arcuindu-se spre a lui. Mi-am lipit sânii de pieptul lui, i-am strâns fesele prin pantaloni. Am fost surprins de profunzimea dorinței mele, de urgența ei. Măinile lui au găsit cârligele pe spatele bluzei mele și le-au desfăcut.

Când Jay s-a îndepărtat pentru a mă elibera de bluza mea, el și cu mine respiram greu. Un zâmbet leneș se juca pe buzele lui, de parcă ar fi vrut să-mi spună că a sperat întotdeauna că se va întâmpla asta, știa că se va întâmpla. Și deși trebuia să aștepte, așa a fost. În cele din urmă — a avut.

În cele din urmă. Mi-am pus din nou buzele pe gura lui, i-am masat sfarcurile prin cămașa lui.

Mi-a șoptit pe buze: „Au circulat zvonuri în trecut șase ani despre noi. Nu crezi că este timpul să le punem capăt?”

Înainte de a se termina săptămâna, ne-am căsătorit, într-o simplă ceremonie la civil tribunal din Shimla. Radha și Pierre au venit din Franța. Malik a purtat cel mai bun costum al lui și pantofii cu vârful aripilor pentru ocazie. (În Jaipur, nu deținuse niciodată o pereche de pantofi cu vârfuri închise, dar școala privată îi schimbase gusturile.)

Căsnicia noastră nu a schimbat relația noastră de muncă. Jay a continuat ca un medic la Spitalul Lady Bradley și a rămas director al Clinicii Comunitare alăturate. Eram responsabil de Grădina Vindecării. Trei după-amiezi pe săptămână, lucram cu el la clinică cu o asistentă și câteva surori, asistând pacienții. În cele din urmă, ne-am vândut bungalourile pentru a putea cumpăra împreună o casă mai mare, unde Malik să poată sta când Bishop Cotton s-a închis de vacanță și, după ce a absolvit, să locuiască cu noi, dacă dorea.

Madho Singh, perușul alexandrin dăruit lui Malik de Maharani Indira din Jaipur, a avut loc de mândrie în noul nostru salon și a vegheat la toate venirile și plecările. Orice s-a întâmplat să facă Malik în acel moment, am avut grijă să împărtășesc ultimele sale știri cu Madho Singh.

* * *

Nimmi strânge flori dimineața devreme pentru a le vinde în Shimla Mall imediat după aceea. Apoi vine la Clinica Comunitară cu Rekha și Chullu. Își pune coșul de flori gol în magazia de unelte și, în timp ce sapă sau plantează sau udă răsaduri, Chullu și Rekha se joacă în poiana de lângă magazie. Copiii sunt obișnuiți să stea liniștiți singuri și să-și țină companie unul altuia. Nimmi este o mamă calmă și răbdătoare. Dacă Chullu încearcă să mănânce pământul sau Rekha începe să tragă lăstari, câteva cuvinte blânde de la ea în dialectul lor îi fac să asculte. Când este timpul ca Nimmi să-l hrănească pe Chullu, iar Rekha și cu mine să începem lecția de hindi, Nimmi stă lângă noi, astfel încât să poată vedea și paginile cărții Panchatantra .

Poveștile sunt scurte și frumos ilustrate. Eu și Radha am crescut cu aceste fabule, iar acum Rekha și Chullu cresc și ei cu ele. (Mi-aș dori ca Radha să fie aici să ne vadă! Ca și mine, îi plăcea să-i învețe pe copiii mici la școala din satul tatălui nostru din Ajar.)

Prima noastră poveste este povestea maimuței și a crocodilului, care încep ca prieteni. Dar soția crocodilului decide că vrea să mănânce inima maimuței, așa că crocodilul își invită prietenul la cină. Maimuța sare cu ușurință pe spatele crocodilului. Dar pe râu, crocodilul mărturisește că vrea să-l omoare, astfel încât soția lui să-i poată mânca inima. Maimuța îi spune crocodilului că își lasă mereu inima pe copac și vor trebui să se întoarcă să-l ia. Desigur, de îndată ce ajung pe uscat, maimuța se urcă în copac, salvându-se, iar crocodilul își pierde un prieten.

Când ajungem la sfârșitul poveștii, o aud pe Nimmi tusind. Dar când mă uit la ea, îmi dau seama că râde, cu colțurile ochilor încrețite de încântare! Mai mult un chicot, într-adevăr, dar nu contează. Este prima dată când o aud pe Nimmi râzând și destul de curând râd cu ea. Ea se apropie de noi și spune: „Citește-l din nou, Ji”.

Încă o premieră! Până în acest moment, ea nu mi-a numit niciodată Ji - un termen care este menit să arate respect. Ușurarea mă inundă. Sunt mulțumit, așa cum știu că va fi Malik, și îi zâmbesc pentru a-i spune asta. Dar ea nu se uită la mine. Chullu a adormit și ea îi modelează un ham cu chunni-ul ei. Îl pune peste spate.

Încep din nou, la începutul poveștii. Rekha învață repede. Ea și cu mine sunăm cuvintele împreună și urmărim cuvintele scrise cu degetele noastre. Nimmi se reține, de teamă să nu greșească, dar fiica ei o ajută și ni se alătură.

Deja mă gândesc la următoarea carte pe care o voi verifica Biblioteca Shimla: o carte pentru copii cu flori din Himalaya: maci albaștri, nuferi violet, irisi galbeni. Desenele sunt colorate și mari, iar atât Rekha, cât și Nimmi vor recunoaște cu siguranță florile.

În timp ce citim cu voce tare, Chullu continuă să doarmă pe spatele mamei sale, liniștit de sunetele vocilor mamei sale și ale surorii sale.

* * *

Acum, când Nimmi vine la mine acasă să mă pună să citesc scrisorile lui Malik, ea aduce copiii. Ea mănâncă chiar și deliciile pe care le fac eu pentru ea. pot spune

fructele cu zahăr pe care le servesc îi ridică moralul. Singurătatea o părăsește, încetul cu încetul. Uneori aduce bunătăți de împărțit: un coș cu fructe de pădure sălbatice de ghingar sau o mână de smochine indiene sau mere dulci din Himalaya pe care le-a cules în drum spre aici.

Când încep să citesc cea mai recentă scrisoare de la Malik, Rekha se apropie să mă uit mai atent. Cred că se preface că o citește împreună cu mine.

Dragă Nimmi și mătușă-șefa, acum

am văzut totul! Manu i-a cerut lui Ravi Singh să-mi arate Royal Jewel Cinema. Acesta este marele proiect pe care Singh-Sharma l-a construit pentru palat. Ravi spune că nu există nimic asemănător în tot Rajasthan. Este o clădire cu două etaje care ocupă întregul bloc între două dintre cele mai aglomerate străzi din Jaipur. Mi-a spus că i-ar fi plăcut să-l modeleze după Old Vic din Bristol (parcă am văzut asta!), dar Maharani Latika tocmai fusese în America și își dorea mai mult un design art deco precum Pantages (sper Am scris corect) Teatru din Los Angeles (adică în California).

Arhitectura anilor 1930 în America este încă o știre aici, în India, cred. (Șefule, nu ești mândru că am învățat ceva la cursurile mele de istoria artei la Bishop Cotton?)

Iată ce s-a întâmplat în ziua în care am vizitat cinematograful: doi bărbați instalau numele teatrului deasupra intrării cu litere de aur înalte de trei picioare; alții pictau pereții exteriori în roz, ca culoarea zidurilor vechi ale orașului. Apoi au fost zidari care au creat mandala de piatră în fața clădirii cu un păun albastru și verde în centru – nu chiar atât de bun, desigur, ca mozaicul pe care l-ai proiectat pe podeaua casei tale din Jaipur, mătușă-șefa. .

Apoi am intrat în hol... Waa! Waa! În primul rând, continuă pentru totdeauna. În al doilea rând, este acoperit cu mochetă din lână și mătase roșie de pluș. Pun pariu că lui Chullu i-ar plăcea să năruiască pe tot covorul (ha ha). Mi-am ridicat privirea spre tavan și am văzut cele mai mari candelabre – diferite de orice am văzut vreodată la Palatul Maharanis – atârând de cercuri uriașe concave. În interiorul fiecăruia sunt milioane de becuri mici sclipitoare. Este ca și cum ai privi un cer care strălucește cu stele, planete și galaxii!

Apoi am intrat în teatrul unde sunt locurile. Este al naibii de genial! Ravi este cu adevărat mândru de faptul că a reușit să strângă unsprezece sute de locuri — este atât de mare! El a proiectat teatrul astfel încât scaunele să fie pe etaje și să se ridice în continuare pe măsură ce te îndepărtezi de ecran - ca acele amfiteatre grecești pe care le-am studiat și la cursul de istoria artei (și ai crezut că nu am învățat nimic acolo, șefule!).

Există un balcon (unde stau oamenii bogați) din care poți privi scena și locurile de dedesubt. Ecranul este aproape la fel de înalt ca Hawa Mahal din Jaipur! Și iată ceva despre care nu am auzit niciodată: sunetul surround.

Cinematograful Royal Jewel o are.

Aparent, a fost inventat recent în America. Deci, în această sală de cinema, toată lumea poate auzi și toată lumea are un loc bun.

Îmi imaginam toți în teatru împreună. Cum v-ați mira amândoi de această clădire! (Chullu s-ar mira de acel covor.)

Rânduri și rânduri de arcade de piatră cioplite în pereții teatrului și încrustate cu flori și frunze (nu mă întreba ce flori și ce frunze — asta e departamentul tău).

Trebuie să plec! Celălalt șef al meu mă sună. Dă-i tot ce am mai bun Dr. Jay!
Al tău,
Malik

6

MALIK

Jaipur

Ca parte a pregătirii mele, Manu le-a cerut unora dintre antreprenorii mai mari ai Palatului Jaipur să-mi arate șantierele lor. A fost rândul lui Singh Sharma astăzi. La ordinul tatălui său, Ravi Singh îmi arată cinematograful Royal Jewel.

Clădirea este splendidă, într-adevăr o realizare uimitoare, și așa îi spun lui Ravi. Draperiile de culoarea hibiscusului roșu pe care Nimmi iubește sunt ridicate pe ambele părți ale ecranului. Muncitorii fixează scaune din mohair roșu pe podeaua ultimului rând. Electricienii testează luminile încastate de-a lungul perimetrului, care transformă periodic pereții de la galben la verde la portocaliu.

fluier. „Cât timp a durat să construiești toate acestea?”

„Nu atâta timp cât ai crede. Ai crede că ceea ce a fost ar trebui să ne ia cinci ani, ne-a luat doar trei?

„Cum ai reușit asta?”

Îmi zâmbeste. „Ah, bătrâne, acesta este avantajul pe care Singh-Sharma Construction îl are față de orice alt constructor. De aceea Manu continuă să ne angajeze pentru aceste proiecte de prezentare.” Își bate degetul arătător pe partea laterală a nasului, adică: Este un secret.

Când se scuză să vorbească cu conducătorul de construcții, mă întorc la marele hol, imaginându-i pe Nimmi și cei doi copii ai ei aici cu mine, minunându-se de câți oameni e nevoie pentru a construi ceva atât de monumental.

* * *

Apoi ieșim la prânz la un restaurant din apropiere, unde Ravi comandă platouri de miel parfumat și curry de pui, orez basmati aburind cu caju, un castron de matar paneer și un teanc de aloo paranthas fierbinți cu o bucată de ghee. Toată lumea din acest restaurant pare să-l cunoască pe Ravi. Proprietarul ne întâmpină când ajungem, ne desface șervețelele și le așează

pe poale noastre. Doi chelneri ne ajută să ne apropie scaunele de masă, iar un al treilea ne umple paharele cu apă.

Acum sosește o chelneriță foarte drăguță, într-o bluză albă și o fustă neagră subțire, cu pahare înalte de bere Kingfisher. Proprietarul îi aruncă o privire radiantă și îi aruncă o privire lui Ravi pentru a-i măsura reacția. Ravi o privește pe tânăra cu un zâmbet uluit, ochii lui cutreierând lungimea siluetei ei. Proprietarul restaurantului îi zâmbește lui Ravi, face o ușoară plecăciune și se îndepărtează discret.

„Deci ce părere ai despre casa mea, cea proiectată de tatăl meu?” întreabă Ravi.

După cina aceea la familia Singh în urmă cu aproape o lună, Samir luase eu la colțul proprietății lui să-mi arăt casa pe care o construisese pentru Ravi și Sheela, nora lui, ca cadou de nuntă. În urmă cu treisprezece ani, când mătușa-șefa a propus pentru prima dată aranjamentul căsătoriei dintre Singh și Sharma, Sheela a fost de acord doar cu condiția ca ea să nu fie nevoită să locuiască într-o gospodărie comună în care fiul cel mare și soția lui locuiesc cu părinții săi. Așa că Lakshmi i-a sugerat lui Samir să construiască o casă separată pentru Ravi și Sheela pe vasta proprietate Singh. Sheela nu a obținut exact ceea ce și-a dorit, dar soluția creativă a lui Boss a încheiat afacerea.

Mă întind după o parantha. „Impresionant”, spun eu. „Atât de modern în interior. Toată acea lumină.” Îmi aduce aminte de casa lui Kanta și Manu. Crescut într-o familie occidentalizată din Bengal, Kanta favorizează designul modern: linii curate, ferestre mari din sticlă și decor minim. „Ce crede Sheela?”

Ravi chicotește. „Maestatea Sa a decis că i-a plăcut doar după ce și-a dat seama cu cât este mai mare decât casele prietenilor ei.”

Zâmbesc, amintindu-mi cât de dificilă putea fi Sheela când era o fată tânără.

continuă Ravi. „Papaji a făcut o treabă bună cu casa noastră. Dar am putea face mult mai multe la firmă. Uită-te la ce a făcut Le Corbusier în Chandigarh.” Își fixează ochii întunecați asupra ai mei, brusc entuziasmat. „Chandigarh m-a inspirat. Mi-am dorit ca Royal Jewel Cinema să iasă în evidență, să fie diferit de orice altă clădire din Jaipur. Acesta este modul în care îmi voi pune amprenta – folosiți-o ca o piatră de temelie către lucruri mai mari și mai bune.”

Iau o înghițitură din paharul meu de bere. „Lucruri mai mari și mai bune?” mă ajut la o altă bucată de miel, atât de fragedă încât cade de pe os. Sug măduva — cea mai bună parte.

Rânjetul lui Ravi este de lup. „Mai mare decât Papaji a visat vreodată.” El pune niște curry de pui în farfurie. „Tatăl meu crede în a face totul așa cum s-a făcut întotdeauna. Dar acum există tehnici, materiale, procese mai noi și mai bune.” El ridică o sprânceană. „Deocamdată, însă, ceea ce nu poate fi vindecat trebuie îndurat.”

Râd. „Tatăl tău nu este de acord cu tine? Despre ideile tale moderne?”

Fața lui Ravi se înnebunește pentru o fracțiune de secundă. „Încă lucrez la el. Nu prea vedem ochi în ochi asupra unor lucruri.”

Chelnerița drăguță se apropie cu un coș cu pâine și o pereche de clești.

— Mai multe paranthas, Sahib?

Ravi se întoarce spre ea, lasă privirea lui să zăbovească. Când ea se înroșește și îi zâmbeste, el dă din cap. El o urmărește până când termină de servit pe amândoi. Când ea pleacă, el ține ochii pe ea, mișcarea feselor ei.

Din nou, se întoarce spre mine, cu privirea din nou intensă. „Liliată sau castron?”

Această schimbare de subiect este atât de bruscă încât ridic privirea de la mielul meu și mă uit la el. Intotdeauna mi-a plăcut cricketul. Pe vremea când locuiam în măruntaiele Orașului Roz, organizam mereu jocuri cu băieții din cartier și ne jucam greu și dur. La Bishop Cotton, unde ne jucam cu lilieci oficiali și purtam uniforme impecabile, am învățat o versiune mai formală și mai rafinată a jocului.

Deodată sunt precaut, deși nu pot spune de ce. "Ambii. Depinde."

"Pe ce?"

„Cu privire la ceea ce este necesar.”

Ravi îmi arată un zâmbet generos, iar gropița de pe bărbie i se adâncește. Își ridică paharul de bere și îl clintește de al meu. „Abbas Malik, permiteți-mi să vă urez bun venit la Clubul All-Rounders. Cu siguranță te vom scoate la un joc, cândva în curând.”

În timp ce băieții curăță vasele, Ravi se scuză, se ridică și se îndreaptă spre partea îndepărtată a camerei, unde tânăra chelneriță șterge pahare de vin cu o cârpă albă. El se apropie și îi șoptește ceva la ureche. Ea chicotește și ridică din umeri. Ravi se uită la proprietar, care stă lângă ușa, care dă din cap. Ravi se întoarce la masă și bate cu două degete pe suprafața ei. „Ascultă, bătrâne, trebuie să fac o comisie. Șoferul meu te va duce înapoi la birou.”

Îmi aruncă unul dintre zâmbetele lui strălucitoare, apoi ia niște zahăr semințe de fenicul dintr-un vas pe masă. Le pune în gură, ca să-și îndulcească respirația, apoi îmi face cu ochiul și se întoarce la chelneriță.

Până acum, Manu m-a rotit prin departamentele de inginerie, proiectare și construcții. Acum m-a repartizat la contabilitate ca să pot învăța partea financiară a afacerii.

Hakeem este contabilul departamentului de facilități ale palatului. Domeniul lui este un birou înfundat, fără ferestre, împins într-un colț al operațiunii lui Manu. La capătul îndepărtat al etajului se află birourile lui Manu și ale inginerului șef, precum și o sală de conferințe din sticlă. Între ele stau secretarii, estimatorii, desenatorii, inginerii juniori.

Aș fi putut să-l desenez pe Hakeem înainte de a-l întâlni vreodată: un bărbat rotund care stă în spatele biroului său, purtând o calotă neagră îngrijită, kurta albă și vestă neagră. Ochelarii lui au rame groase, negre. Aș fi putut prezice că își va trece un deget pe sub mustața tăiată când este agitat, ceea ce face în momentul în care intru în biroul lui.

„Unchiule”, spun eu, „sunt Abbas Malik. Domnul Manu m-a rugat să folosesc buna ta învățatură.” Zâmbesc umil. „Îți mulțumesc că m-ai luat.”

Hakeem stă, un mic Buddha, în cercul lămpii sale de masă. Mă studiază prin ochelarii aceia groși, cu ochii lui mari ca ai unei bufnițe, și își mângâie mustața. Caut un scaun, dar există doar unul — al lui Hakeem — și el stă în el. Rafturile care căptușesc pereții sunt umplute cu registre mari acoperite de pânză, fiecare etichetat frumos de-a lungul cotorului său. Rafturile ocupă cea mai mare parte a spațiului din cameră și îl umplu cu miros de praf, țesătură mucegăită și adeziv vechi. Pe o coloană am citit „1924”, care, având în vedere vârsta lui Hakeem – trebuie să aibă vreo aizeci de ani – ar putea fi anul în care a început să lucreze aici. Bătrânul scoate un zgomot neangajat și își aranjează ochelarii pe nas. „Nu vei mânca aici. Da?”

Mă lupt cu dorința de a zâmbi. — Desigur, unchiule.

„Sau bea. Da?” A încheia fiecare propoziție cu un alt tic al lui? Am decis să urmez exemplul.

"Da."

„Aceste cărți sunt importante. Ele trebuie păstrate fără pată. Da?”

"Da."

Își dă scaunul într-o parte, astfel încât registrele din bibliotecă din spatele lui a deveni vizibil. „Acestea sunt cele mai importante. Da? În aceasta”, spune el, arătând, „țin evidența consumabilelor pe care le cumpărăm pentru a remodela sau a construi un nou proiect. Și în acesta”, spune el, arătând spre un adiacent

registru, „înregistrăm toți banii pe care îi datorăm furnizorilor și contractorilor. Creanțele. Următoarea este o listă de bani datorați palatului. Spuneți rambursarea materialelor returnate. Sau închirierea facilităților palatului de către alții. Acestea sunt conturile de încasat. Al patrulea este contul despre ce și cât am plătit deja pentru proiect. Există patru registre pe an.”

Nu mă pot abține. „Da”, spun eu.

Își lasă bărbia în jos și se uită la mine peste ochelarii. El mângâie mustata lui. În cele din urmă, el spune: „Da”.

Hakeem trebuie să stea în picioare pentru a scoate o carte uriașă de pe un raft. O deschide și o întoarce ca să pot citi intrările. Arătând către o coloană de text scrisă în hindi și o altă coloană care conține doar litere din alfabetul englez, el spune: „Vedeți asta?” Arătând spre coloana engleză, el spune „WT SND. Standuri pentru nisip alb. Da? Un fel de prescurtare pentru articol, care economisește timp. Am creat aceste abrevieri. Dacă ar fi să scriu numele complet al fiecărei expedieri comandate sau primite, nu aș face altceva și am multe alte responsabilități. Da?” Din nou, își ajustează ochelarii și se uită la mine de parcă aș fi gata să-l provoc.

Dau din cap. Acesta este un om care se mândrește cu munca sa. Încerc să par impresionat —Sunt impresionat — și decid, deocamdată, e mai bine dacă îmi țin gura.

Hakeem îmi spune să-mi petrec după-amiaza memorând abrevierile pentru că voi avea nevoie de ele când înregistrez achizițiile.

* * *

De fiecare dată când merg la cina acasă la Kanta și Manu, este greu de crezut că băiatul de doisprezece ani care se aplecă să-mi atingă picioarele este același Nikhil pe care îl purtam în brațe și căruia îi gădila burtica când el Era un copil, când locuiam în Jaipur. Când se îndreaptă, sunt surprins că Niki este acum doar cu câțiva centimetri mai scund decât mine și că va fi mai înalt decât oricare dintre părinții săi, care stau în spatele lui în ușa deschisă spre casa lor. Kanta își înconjoară fiul cu un braț, zâmbind mândru, întâmpinându-mă la o altă cină la ei acasă, vorbind fericită despre ultimul test pe care Niki a trecut. Unchiul Manu este mai rezervat. Așteaptă până când soția sa a terminat de vorbit pentru a mă recunoaște și a-mi întoarce

namaste. Din respect pentru ei și pentru că sunt ca o familie pentru mătușa-șefa, mă adresez lor ca mătușă și unchi.

Bătrânul lor servitor Bajū aduce tava de ceai. El și cu mine schimbăm o privire; Știu Bajū, cu ochi ascuțiți, mă recunoaște din zilele mele ca micul ajutor al lui Lakshmi, cineva care nu ar putea spera niciodată să fie invitat să stea la masa familiei. Și așa ar fi fost dacă nu ar fi fost educația mea Bishop Cotton.

Bajū este urmat de mama unchiului Manu, zbârnindu-se dintr-o parte în alta sari alb amidonat al văduvei ei, mărgele rozarii din lemn de santal atârând de la o încheietură. Se încruntă la mine, probabil întrebându-se cum de mătușa și unchiul par atât de fericiți să mă vadă când nu își amintește deloc de mine. Nu este de mirare. Nu mulți oameni recunosc băiatul zgârcit din spatele exteriorului meu lustruit.

Cu soacra lui Kanta în cameră, stăm pe subiecte sigure, vorbim despre vremea lui Shimla, cât de curat este aerul acolo, comparativ cu aici. Saas -ul lui Kanta spune că regretă că nu a reușit să ajungă la poalele Himalaya atât de des ca înainte. Eu și Kanta facem schimb de priviri. Știu adevăratul motiv pentru care ea și Manu nu au mai vizitat Shimla de ani de zile: băiețelul născut mort pe care l-a născut la Spitalul Lady Bradley. Nici măcar adoptarea de către ei a copilului Radha, pe care l-au numit Nikhil, nu a putut șterge acea amintire dureroasă.

Kanta vorbește despre oameni pe care îi cunoaștem amândoi în Shimla – precum producătorii fermi de roti tandoori de pe mall-ul pietonal – și unul dintre locurile preferate ale lui Radha și Boss, biblioteca Shimla, o veche bânțuie a lui Rudyard Kipling.

Mai târziu, după ce mama lui Manu părăsește camera pentru a-și face puja de seară, Kanta iar eu stau pe veranda din fata. Niki exersează bowling pentru jocul său de cricket din curte. Manu îi oferă indicații.

Kanta Auntie spune: „Este perfect, nu-i așa?”

Niki se uită la noi pentru a se asigura că îl urmărim. Fac cu mâna și zâmbesc. Sunt printre puținii care știu că când avea o zi, ea și Manu l-au adoptat în secret. Nici măcar saas -ul lui Kanta nu știe. Ea crede că Niki este fiul pe care Kanta l-a născut acum doisprezece ani în Shimla. „Da”, spun eu. "El este."

Kanta lasă să treacă o clipă, apoi spune: „Se uită vreodată Radha la fotografiile cu Niki pe care le trimit lui Lakshmi?”

ezit. „Mătușa-Șefa trimite scrisorile tale către Radha în Franța.”

Acest lucru este adevărat, dar Radha nu a recunoscut niciodată că a primit fotografii cu Niki sau scrisorile care îi spun ce face băiatul, cum se descurcă la școală sau

la cricket. Chiar înainte de a pleca în Franța, Radha nu s-a uitat niciodată la fotografiile lui Niki, cele pe care Lakshmi le-ar lăsa întinsă pe masa din sufragerie. Radha mi-a spus că copilul ei a încetat să mai existe în ziua în care a decis să-l lase în grija lui Kanta. Fusese atât de traumatizant să-l lăsăm așa; nu voia să-i amintească acel moment al vieții ei. Mă întreb adesea dacă căsătoria cu Pierre și mutarea în Franța a fost o modalitate de a crea și mai multă distanță între ea, fiul ei și fosta ei prietenă Kanta. Dăca da, am inteles.

Radha avea paisprezece ani când a avut-o pe Niki – o fată necăsătorită pe punctul de a deveni femeie. Despărțirea de copilul ei a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l facă vreodată în viața ei. De asemenea, a trebuit să se despartă de Ravi, pe care o iubea, dar care o rănisese profund.

Kanta decide să nu continue problema. „Mi-e dor de Lakshmi, Malik. Mi-aș dori să mai locuiescă aici. Vorbesc cu ea în capul meu tot timpul, dar, desigur, nu este același lucru.” Ea se uită la mine, cu ochii încrețiți. „Chiar dacă este doar în capul meu, mă asigur că este o conversație în două sensuri. Ea are întotdeauna cele mai bune sfaturi pentru mine!” Kanta râde.

Lakshmi nu vorbește des despre asta, dar știu că și ei îi este dor de Kanta. Erau ușor unul cu celălalt; Nu l-am văzut pe Boss să fie așa cu o altă prietenă în Shimla.

Îl vedem pe Niki cum trage mingea și i-o aruncă tatălui său. Cred că este clar pentru noi toți că menținerea Agarwals și Lakshmi separat este cea mai bună pentru toată lumea. Oricine a văzut-o pe Niki cu Lakshmi sau Radha ar suspecta aproape sigur că Niki și surorile erau rude. Cu pielea lui deschisă și ochii verzi ca păun, atât de asemănătoare cu ai Radhei, nu seamănă deloc cu părinții săi adoptivi.

Din fericire, el a uzurpat manierele mamei și ale tatălui care l-au crescut. El ridică din umeri în sus și în jos când râde, la fel cum face Kanta. Când ascultă cu atenție, stă cu capul înclinat într-o parte, cu mâinile la spate, o copie perfectă a lui Manu.

Îl privesc aruncând o minge, atât de grațios pentru un băiat atât de tânăr. Este un atlet natural, ca tatăl său natural. Mă întreb adesea dacă Ravi Singh știe că fiul pe care l-a avut de Radha locuiește la doar câteva mile de el. Ar vrea să știe? Când părinții lui au aflat despre sarcina lui Radha, l-au împins pe Ravi în Anglia și l-au ținut acolo pentru tot restul școlii. Avea doar șaptesprezece ani la acea vreme.

Kanta se întoarce la mine acum. „L-am văzut uitându-se.”
"OMS?"

„Samir Singh.”

„Samir se uită pe cine?”

„Niki.”

Ei bine, bineînțeles, Samir ar avea ocazia să dea peste Niki. Pentru sangeet la casele prietenilor comuni și la festivaluri comunitare – cu excepția cazului în care Kanta și Manu s-au ținut departe de astfel de evenimente. Pentru că i-ar face atât de incomozi – la toate întrebările la care ar trebui să răspundă. Judecata tacuta. Deodată, îmi dau seama ce povară este pentru această familie să o țină ascunsă pe Niki, așa cum ar fi. Își dă seama de măsurile pe care le-au luat părinții lui pentru a-i ține la distanță pe mâncătorii de bârfe? Dar ce alegere au? Bastard. Nelegitim. Ei nu vor ca viața lui să fie contaminată de etichete. Un val de tristete trece peste mine.

Kanta vede expresia de pe chipul meu. "Ceea ce vreau să spun este-"

Chiar atunci, Niki mă sună. „Unchiule, uite!”

Mă întorc să-l văd dând un arzător perfect. Manu își mângâie băta și ratează.

Kanta bate din palme și Niki ridică ambele brațe, declarând victorie. El mă sună.

„Acum încearcă, unchiule Abbas!”

Mă uit la Kanta. Ea își strânge buzele și dă din cap. „Continuă”, ea spune. "Vom vorbi mai târziu."

Mă îndrept spre gazonul îngrijit să iau mingea de la Manu. Pentru următoarea oră, Niki, Manu și cu mine improvizăm un joc improvizat. Desigur, Niki este câștigătoarea.

La cină, îl întreb pe Niki despre școala lui și despre cursurile pe care le ia. El spune că engleza și istoria sunt cursurile care îi plac cel mai mult, iar eu îmi iau un zâmbet. Îmi pot imagina o tânără Radha stând cu noi la această masă, povestindu-ne despre dragostea ei pentru Shakespeare și fascinația ei pentru Imperiul Moghul.

În cele din urmă, discuția noastră se îndreaptă către proiectul Royal Jewel Cinema. Manu spune: „Știi că Maharani Latika este forța motrice din spatele acestui proiect?”

Țin în mână o bucată de chapatti și subji de vinete. „Da, cred că mi-a spus unchiul Samir.”

Manu zâmbește. „Alteța Sa și-a luat responsabilitatea de a finaliza proiectele de construcție pe care maharaja le-a început înainte să moară. Tocmai terminasem remodelarea hotelului Alteței Sale și am început să dezmembrăm sala de cinema când a trecut pe neașteptate.” Manu sorbi din paharul cu apă. „Până acum, lucrurile merg bine. Ce părere ai despre Royal Jewel Cinema?

"Sclipitor. Cu adevărat impresionant, unchiule.”

Manu pare mulțumit și se ajută la mai multe subji. „Finalizat în timp record.”

Sorb o parte din excelentul moong dal al lui Baju. „Cum e să lucrezi pentru ea, maharania?”

"Cea mai frumoasa femeie din lume." Niki chicotește. Aceste cuvinte au apărut pe cea mai recentă copertă a revistei Vogue , pe o fotografie a reginei pline de farmec din Jaipur.

Kanta îl plesnește pe braț, dar rânjește.

Manu zâmbește. „Este remarcabilă”, spune el. „Rapid de prins, ochi larg deschis. Nu pierde nimic. Și nu uita că ea a fondat Școala Maharani pentru Fete... El lasă capul. — Dar, desigur, ai ști toate astea, Malik. Lakshmi a ajutat-o pe Alteța Sa să treacă prin acea perioadă grea din viața ei, hahn-nah?

Dau din cap. Asta a fost acum doisprezece ani. Maharani Latika devenise descurajată după ce soțul ei și-a trimis primul-născut – și singurul copil – la un internat din Anglia la o vârstă fragedă. Totul pentru că astrologul maharajului o avertizase pe Alteța Sa să nu aibă încredere în moștenitorul său natural. Așa că maharaja a adoptat un băiat dintr-o altă familie Rajput și l-a uns prinț moștenitor.

Îmi amintesc cum Lakshmi a convins-o treptat pe tânăra regină din doliu, folosind aplicații zilnice de henna și dulciurile și sărurile pe care le-a infuzat cu ierburi vindecătoare. Când, câteva luni mai târziu, Alteța Sa și-a depășit depresia și și-a reluat îndatoririle oficiale, Maharani Latika i-a fost atât de recunoscătoare lui Lakshmi încât i-a oferit Radhai o bursă la prestigioasa ei școală. Și afacerea lui Lakshmi a început să explodeze. Ce timp amețitor a fost! Boom-ul a continuat și a continuat până în ziua în care totul s-a prăbușit.

„Unde este acum fiul Alteței Sale?” Întreb.

Manu își drese glasul. „El stă departe de Jaipur. Îmi imaginez că îi este greu să se întâlnească față în față cu înlocuitorul său – deși prințul moștenitor adoptat nu va ajunge la majoritate în câțiva ani.” Manu ia o înghițitură din zara lui. „ Ultima dată când am auzit, fiul lui Maharani Latika locuia la Paris. La apartament stă acolo văduva Maharani.”

Vădușa Maharani Indira! La opt ani, eram mai uimit de papagalul ei vorbitor decât de ea. Chiar în acest moment, Madho Singh probabil că mormăie despre vreo nemulțumire sau alta din stingerea lui

Shimla. Sau repetând un proverb Dr. Jay și Auntie-Boss s-au aruncat în jur. Suntem amândouă regine, deci cine va întinde rufele?

După cină, când îmi iau rămas bun, Kanta mă ia de braț și mă duce până la poarta din față. „Când Niki a terminat jocul, mergem la o tarabă lângă terenul de cricket și comandăm chat.” Ea își coboară vocea și șoptește, de parcă am conspira. „Saasuji nu ne lasă să-i dăm mâncare prăjită, așa că Niki și cu mine înșelăm când e cu mine.” Un zâmbet răutăcios se joacă pe buzele ei. „Sev puri este favoritul lui. Si al meu.” Noi radem.

Am ajuns la capătul drumului lung.

Kanta respiră adânc. „De câteva ori, la antrenamentul de cricket a lui Niki, l-am văzut pe Samir Singh într-un jeep parcat vizavi de teren.”

— Ești sigur că e Samir?

Ea face o față. „Nu sută la sută. Copacii peepal de ambele părți ale străzii umbră mașinile. Și mereu sunt oameni care se vorbesc. Mașini care intră și ies.”

— Dar dacă este el?

Ea scoate un oftat. Este amurg și jumătate din fața ei este în umbră. Chiar și așa, văd din expresia ei și din brazdele de pe fruntea ei, că acest lucru este grav.

„Nu i-am spus niciodată un cuvânt lui Manu”, spune ea, „dar mă gândesc la asta tot timpul. Uneori, efortul de a o ține separat pe Niki de... toată vigilența... este prea mult.” Vocea ei este încordată, iar dacă plânge, nu-i pot vedea lacrimile pentru că s-a întors de la mine. „Stesc treaz noaptea, îngrijorându-mă că Samir ne va lua pe Nikhil de lângă noi”, șoptește ea.

Un sonerie de alarmă sună în capul meu. Ar trebui să-i spun lui Boss despre asta? Dacă este adevărat, Lakshmi ar vrea să știe. Deocamdată, trebuie să-l asigur pe Kanta. Niki înseamnă lumea pentru ea și unchiul. După nașterea mortii de acum doisprezece ani, Kanta nu mai poate avea copii.

„Ascultă-mă, mătușă. Tu și Manu sunteți părinții adoptivi legali ai lui Niki. Samir Sahib nu te poate atinge.”

„Dar s-ar putea să vină la Niki și să-i spună că a fost adoptat. Că fiul lui este tatăl lui Niki. Ce facem atunci?” Își învârt capătul georgette sari în jurul degetului în timp ce vorbește, cu vocea în tăcere.

„În curând, Niki va fi suficient de mare încât să-i poți spune chiar tu, dacă asta alegi să faci tu și Manu. Dar mă îndoiesc că Samir va vorbi cu Niki dacă nu-i dai consimțământul.” Vorbesc cu o încredere pe care nu o simt în totalitate.

Kanta își mușcă buza. — Nu crezi că Samir Sahib ar profita de ocazie pentru a începe o conversație cu nepotul său pe terenul de cricket?

Mă întreb cum ar răspunde mătușa-șefa la asta, când Kanta spune: „De aceea merg la fiecare meci. Pentru a fi cu ochii pe Niki. Și dacă nu pot fi acolo, Bajū știe să-mi aducă fiul direct acasă de la antrenament.” Ea adușmecă, își apasă sariul de nas.

„Ascultă-mă, mătușă. În primul rând, familia Singh ar avea multe de pierdut dacă s-ar ști că Ravi este tatăl. Toată lumea ar ști că Radha era minoră când Ravi a rămas însărcinată. În al doilea rând, nu și-au asumat nicio responsabilitate și au tăcut problema trimițându-l pe Ravi la mii de mile distanță. Ar fi un scandal pentru ei și mă îndoișc că Singh-ul ar risca.” Îmi vine un alt gând și o bat pe brațul mătușii. „Apropo, Samir conduce un Mercedes, nu un Jeep.”

Ea îmi cercetează fața, apoi scoate un răs stânjenit. "Ai dreptate! Problema s-ar putea să nu fie Samir – s-ar putea să fie imaginația mea!"

Un gând nou, tulburător, îmi vine în minte. „A întreat Niki vreodată despre asta? A sugerat vreunul dintre copiii de la școală că a fost adoptat? Nu a avut niciodată sens pentru mine că, în timp ce adopțiile regale sunt publice, adopțiile private sunt considerate rușinoase. Niciun cuplu nu vrea să recunoască că este steril; este considerat un eșec personal, o problemă rezolvată cel mai bine prin pietre prețioase magice, amulete și pomană pentru Ganesh.

Îngrijorarea revine în vocea lui Kanta. „Nu știu de niciunul. Niki nu a întreat niciodată. Încercăm să menținem lucrurile cât mai normale posibil.” Privirea ei se îndreaptă în spatele nostru, spre casă. „Nu am observat nicio schimbare la el.”

Înainte să deschidă poarta, ea spune: „Mulțumesc, Malik. mă simt mai bine acum." Când închide poarta în spatele meu, îmi vine un alt gând. „Ești sigur că nu vrei ca Bajū să te conducă acasă?"

Pensiunea este la doar douăzeci de minute de mers pe jos. Dau din cap și spun ea că trebuie să plec de la acea masă superbă. Îi mulțumesc pentru un timp minunat și o rog să-i mulțumesc și lui Manu. Și apoi mă îndrept spre casă, acum capul mi se învârte de neliniști legate de băiatul pe care părinții lui sunt hotărâți să-l protejeze de ghearele soților Singh.

7

NIMMI

Shimla

Noaptea, după ce Rekha și Chullu s-au lăsat să doarmă de fiecare parte a mea, mă uit prin cărțile ilustrate pe care ni le-a împrumutat Lakshmi. Sunt cărți pentru copii, a spus ea, pe care le împrumută de la biblioteca Shimla. Nu am știut niciodată că există un loc unde să te uiți la cărți, cu atât mai puțin să le împrumuți, apoi să le returnezi când ai terminat de căutat. Imagina!

Ceva atât de prețios! Este ca și cum ai împrumuta bijuteriile de mireasă ale unei femei pentru căsnicia ta și le-ai da înapoi a doua zi. Nimeni în minte nu ar preda ceva atât de valoros și nu s-ar aștepta să-l primească înapoi!

Țin cartea la nas și inspir, încercând să evoc parfumurile tuturor mâinilor care au răsfoit paginile. Dar tot ce miros este ceva asemănător cu atta cu care fac chapattis . Întorc paginile cu grijă. Bătrânii noștri tribali poate că nu știu să citească, dar îi venerează pe cei care știu. Cărțile conțin magie, spun ei. Dacă pășim pe o carte sau pe o foaie de hârtie, eram pedepsiți. Trasez literele cu degetul și scot cuvintele din carte, așa cum ne-a învățat Lakshmi să facem. Petrece o oră citind cu Rekha și cu mine în fiecare după-amiază. Uneori, Lakshmi ne arată cum să scriem numele alimentelor pe care le consumăm. Acum știu că cuvântul chapatti începe cu c.

Așteaptă până îi arăt lui Malik că pot să-mi scriu numele acum! La fel poate și Rekha. Dev ar fi atât de mândru de ea! Ea învață atât de repede; ea nu se gândește la asta. La patru ani, ea învață ceea ce eu învăț doar la vârsta de douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani (cred că unul dintre aceia este corect!). Întotdeauna am reușit să fac matematică simplă în capul meu, dar acum sunt foarte mândru să scriu numele numerelor de la unu la zece (ake, dho, theen, chaar!), și acum că învăț să fac citește, pot recunoaște numerele după lor nume.

Lakshmi ne-a dat fiecăruia dintre noi un registru de lucru pentru a putea exersa. Uneori, când sunt în grădină, copiez numele plantelor care sunt

scrise pe etichete de pe fiecare rând. Chiar dacă nu știu ce spun etichetele, vreau să aflu, mai târziu, ca să le pot aminti.

Când formez litera M, mă gândesc la Malik și mă întreb dacă aș putea, într-o zi, să citesc scrisorile pe care le trimite. Când Lakshmi îmi citește cuvintele și gândurile lui, mă simt jenat, chiar rușinat. Acele mesaje ar trebui să fie o chestie privată, între Malik și mine; Vreau să citesc singur părțile care îmi plac cel mai mult sau să iau scrisorile lui cu mine când urc noaptea pe creastă. Îmi place să-mi imaginez degetele întinse pe colțul hârtiei subțiri, ținându-l neclintit, în timp ce îmi scrie numele. Uneori mă gândesc ce s-ar simți să-mi scrie „Nimmi” pe palma mea, pe spate, pe coapsă!

În cele din urmă, i-am permis lui Lakshmi să ne facă henna cu mâinile – ale mele și ale lui Rekha. Lakshmi este atât de practică încât i-a luat doar câteva minute să creeze un nou design pentru Rekha. Rekha era atât de bună; nu a mișcat nici un mușchi până când pasta de henna a fost suficient de uscată încât să poată fi îndepărtată.

Pe palmele lui Rekha, Lakshmi a desenat un elefant cu trunchiul întins de la o palmă la alta. Când Rekha își aduce mâinile împreună, elefantul este complet și ea țipă de încântare. Ea își mișcă mâinile, pretinzând că elefantul își ridică trunchiul și o mișcă.

Când Lakshmi a încercat să pună niște puncte pe palmele lui Chullu, a încercat să lingă henna off, care ne-a făcut să râdem!

Prima dată când Lakshmi m-a întrebat ce design vreau pentru mâinile mele, eu nu m-am putut gândi la unul. Așa că a decis să deseneze bujori pe o palmă și trandafiri pe cealaltă. Când îmi adun mâinile, am un buchet pe care îl pot ridica la nas și pot respira mirosul curat și pământesc al hennei. Îmi amintește de ziua nunții mele, singura altă dată când mâinile, brațele și picioarele mi-au fost decorate.

Chullu se agita și îl frec pe spate până adoarme din nou. Baiatul meu. A deja ani! Merge și începe să vorbească. În câțiva ani, Rekha îl va putea învăța cum să citească și să scrie numele său. Asta nu ar fi fost niciodată posibil dacă Dev nu ar fi murit și nu am fi părăsit munții și oamenii mei pentru a trăi în oraș. Mi-ar plăcea ca Dev să fie cu noi acum. Vreau să vadă cum prosperă copiii lui. Cum fac ceea ce nu credeam că este posibil: să învăț să trăiesc fără tribul nostru și fără el. Deodată, mi se umplu ochii. Cât de mult îmi plăceau acele cute de pe părțile laterale ale gurii lui, senzația aspră a palmelor lui, întărită de ani în care și-a călăuzit ciobanul ciobanului, căpătând copaci pentru a tăia frunze și ramuri pentru ca caprele să se hrănească. Cât de mult îmi iubea caprele! Aproape că-l aud spunând: „Nu te apropia niciodată de o capră de la

în față, un cal din spate sau un prost din lateral! Apoi ar râde. O, ce ar râde, de parcă ar fi fost prima dată când ar fi spus-o!

Urmăresc una dintre sprâncenele lui Chullu. Dev nu mai este în viața mea și trebuie să le arăt lui Rekha și Chullu că pot supraviețui și fără el. Clipesc pentru a-mi limpezi ochii. Arunc o privire la cartea cu flori sălbatice. Încerc să scot cuvintele de sub fotografie. Dar recunosc doar litera de la început.

Închid cartea. Voi putea vreodată să-i scriu o scrisoare lui Malik? Daca as putea, ce as spune?

Draga

mea, după ce Dev a murit, nu am știut dacă aș putea iubi un alt bărbat. Apoi ai venit. Ești ca el, dar și diferit. Si imi lipsesti asa mult!

Lasă-mă să-ți spun ceva care te va face fericit. Îmi face plăcere să lucrez pentru mătușa-șefa ta. Mai ales pentru că mă lasă în pace.

Eu decid ce să plantez, dacă să folosesc semințe sau răsaduri, când să fertilizez și când să recoltez.

Ea a făcut niște greșeli – pot să vă spun atât de multe. Încearcă să crească un copac de santal, dar nu va dura niciodată. Nu am văzut un alt copac ca ăla aici. Dar mătușa-șefa ta nu renunță niciodată, nu-i așa? Întotdeauna încearcă ceva nou, amestecă lucruri noi în sol, mută acel puiet de santal în diferite părți ale grădinii.

I-am spus ce ar trebui să înlocuiască ierburile Rajasthani pe care obișnuiește să le folosească pentru unguentele ei. Sper că am dreptate. Nu am fost niciodată la sud de Shimla și nu știu cum este Rajasthan sau ceva despre plantele care cresc acolo. Mătușa-șefa ta spune că este atât de uscat în Rajasthan încât solul se transformă în praf și zboară. Nu-mi pot imagina asta!

Mă lasă să aduc copiii la muncă și le place să fie în aer liber, lângă grădină. Îmi era teamă că atunci când i-am lăsat pe Rekha și Chullu cu Arora, care sunt la fel de bătrâni ca Himalaya, copiii nu au făcut mișcare. Acum copiii mei respiră aer curat toată ziua.

Îndepărtez o șuviță de păr de pe fața lui Rekha. Ea doarme atât de profund. Ce altceva as mai scrie?

Mall-ul Shimla a devenit mai aglomerat cu turiști din toate colțurile. Dar nu este același lucru când nu ești prin preajmă să surprinzi copiii cu cadourile tale mici. Sunt neliniștiți, sperând mereu că vei apărea. Rekha spune că este supărată pe tine că nu a venit să ne vadă. Ea te vrea aici, ca să-i poți cumpăra animale cu baloane de la vânzătorul de la taraba următoare. Chullu roade tot ce se vede în timp ce îi intră dinții, inclusiv creaturile baloane, așa că majoritatea nu mai sunt. (Rekha i-a învăluit în bucăți de pânză pe care dna.

Arora i-a dat și le-a dat o înmormântare.)

Îi reamintesc lui Rekha că Lakshmi-ji și Dr. Jay îi dau întotdeauna un animal cu balon atunci când ea îi cere unul, dar ea spune că nu este la fel ca atunci când o faci pentru că îi place să audă că faci diferitele zgomote ale animalelor pe care le dai. pentru ea. Ai răsfățat-o!

Rekha a eliberat greierul verde pe care i-ai dat-o undeva în camera noastră. Ciripiturile lui puternice, dimineața devreme, ne trezesc. Ea încearcă să-l prindă, dar greierul e mai repede. Totuși, ea nu va renunța.

Chullu tocmai a mai tăiat un dinte! E morocănos pentru că doare, dar îi frec miera pe care ne-ai dat-o pe gingii, ceea ce îl face foarte, foarte fericit.

Amândoi ar fi mai fericiți dacă ai fi aici. Vor să știe când vii acasă.

Deci, Malik, când vii acasă?

Nimmi a ta

CU DOUA ZILE ÎNAINTE CĂDEREA

8

LAKSHMI

Shimla

E după-amiaza târziu. Sunt la Clinica Comunitară și mă spăl pe mâini la chiuvetă, în timp ce pacienta mea își nasture bluza. Jay se află la spitalul de alături și se ocupă de o naștere de urgență. A plecat acum o oră.

La fel ca mulți dintre oamenii din această zonă, pacienta mea vorbește un amestec de hindi, punjabi, urdu și dialectul ei local, dar nu aveam nevoie să înțeleg ce spunea pentru a-mi da seama de ce a venit la clinică. Anii în care a cărat lemne de foc de la marginea pădurii la vatra ei i-au afectat umărul drept. Chiar și în timp ce stă pe masa de examen, ea se înclină într-o parte, aplecându-se de greutatea încărcăturii ei invizibile.

Călugărița care mă ajută astăzi pune comprese cu apă caldă pe umărul dureros pentru a relaxa mușchii înainte de a aplica un amestec de pudră de turmeric și ulei de cocos pe pielea învinețită. Asta ar trebui să reducă inflamația. Îi spun pacientei mele să îndepărteze unguentul când se usucă, în jumătate de oră, apoi să aplice din nou compresa caldă și să frece mai multă loțiune, pe care o trimit acasă cu ea. Mi-aș dori să-i pot ordona să nu mai transporte lemne de foc până când umărul ei se vindecă, dar e văduvă, iar copiii ei sunt prea mici pentru a o ajuta cu sarcina.

Acum îmi usuc mâinile și le umezesc cu ulei de lavandă pentru a mă pregăti următorul pacient; parfumul relaxează pacienții care ar putea fi nervoși să vină la clinică. Mă relaxează și pe mine. Îl inspir.

Îl aud pe recepționarul din camera exterioară spunând: „Stai! Nu poți intra acolo!”

Un băiat și o fată – de vreo zece ani – au izbucnit prin perdea care separă sala de examen de sala de așteptare a clinicii. Ei poartă o oaie — băiatul care ține partea din față, fata care poartă partea din spate.

Recepționera îi urmărește, cerându-mi scuze.

„Theek hai”, îi spun. Este bine.

Pare ușurată și se întoarce la birou.

Oaia sângerează de la ceea ce pare a fi o tăietură urâtă pe partea dreaptă. Nu pot să înțeleg ce îmi spune fata, așa că mă întorc către soră și aștept ca ea să traducă. Poalele munților Himalaya găzduiesc multe triburi indigene, iar între personal și mine, de obicei, putem reuși să înțelegem ce ne spun pacienții noștri.

Pacientul meu cu umărul umflat, acum îmbrăcat, sare jos de pe masa de examen. Ea arată spre oaie și spune ceva ce nu înțeleg. Este clar că este speriată.

Caut ajutor de la sora, care dă din cap; ea nu înțelege mai bine decât mine discursul rapid al femeii. Fata și băiatul se uită la pacient, cu gura căscată. Oaia behăie.

Pacienta mea apucă sticla cu unguent de turmeric pe care i-am amestecat-o și fuge camera de parcă clădirea ar arde.

Îi este frică de o oaie rănită?

Inspectez tăietura în timp ce oaia se chinuie să scape din ghearele copiilor, dar se țin tare și mă uit bine la zonă. Lâna pare să aibă o fantă curată, ca un buzunar cu pădure pe o haină. Rana este sub lâna. Cum s-ar fi putut întâmpla asta?

Apoi văd un fir grosier atârând de lâna. Și cusături neuniforme la marginile fantei. Este ca un buzunar care a fost cusut închis. Lucrând cu prudență, cu o foarfecă, am tăiat cusătura zdrențuită și am dezlipit stratul de lâna. Și acum înțeleg problema. Sub lâna, pielea este acoperită de răni, puroi și sânge care curge dintr-o rană deschisă.

Mă întreb cine ar tunde lâna de oaie în acest fel, apoi ar coase e din nou împreună. De ce să nu tratezi rana? De ce ar încerca un cioban să ascundă aceste răni? Oile sunt la fel de prețioase pentru oamenii de deal precum aurul pentru matronele ale căror mâini le picteam cu henna. Nici un cioban nu ar lăsa singur o oaie rănită sau, mai rău, ar abandona-o.

Dacă Jay ar fi fost aici. Cu excepția timpului petrecut la Oxford, Jay a trăit întotdeauna în Shimla și vorbește multe dintre dialectele locale. El ar putea afla dacă oaia aparține copiilor și, dacă da, unde este restul turmei lor? Unde e ciobanul? Sau, dacă animalul nu este al lor, unde l-au găsit?

Îmi vine prin minte că Nimmi ar putea ajuta. Poate că vorbește limba lor sau ar putea înțelege suficient din ea pentru a clarifica ce sa întâmplat. Ea a crescut cu oi și capre și ar putea avea idee de ce rănilor acestui animal sunt atât de ciudate.

Indică prin gesturi ca băiatul și fata să rămână acolo unde sunt.

În Grădina Vindecării, o găsesc pe Nimmi pe coapse, bătând în jos pământul unde probabil că tocmai a semănat semințe.

„Am nevoie de ajutorul tău, Nimmi.” Ii spun ei. „În clinică.”

Își încruntă sprâncenele și știu că trebuie să se gândească: Ai nevoie de mine la clinică?

„O oaie rănită”, spun eu. „Doi copii l-au adus.”

Nimmi stă în picioare. Ea încă pare nedumerită, dar nu are timp să explice. Îi iau sapa și sapa de la ea și le pun în șopron în timp ce ea își îndepărtează murdăria de pe mâini și se duce să le spele la robinetul de exterior.

Înăuntru, sora de serviciu așează o foaie proaspătă pe masa de examen. Apoi ea îi ajută pe băiat și pe fata să ridice ușor animalul pe masă.

În momentul în care Nimmi vede rănila de pe pielea tunsă a oilor, ea se dă înapoi cu o expresie șocată pe față. Ea se uită, mai întâi, la mine, apoi la copii. Le spune ceva în dialectul ei.

Băiatul se uită doar la Nimmi, dar fata răspunde și face un gest cu brațul.

Trecând la hindi, Nimmi îmi spune: „I-am întrebat dacă este oaia lor.

Fata spune că nu. Ea spune că au găsit animalul pe potecă în timp ce strâneau lemne de foc pe munte.”

„Fără cioban?” După ce am locuit în Shimla timp de un deceniu, știu asta: triburile nomade nu ar lăsa niciodată un animal să moară singur; ar fi prea crud — iar animalul prea scump pentru a fi înlocuit.

Nimmi se întoarce să-i vorbească fetei. Cei doi comunică atât prin cuvinte, cât și cu gesturi. Majoritatea triburilor, indiferent dacă provin de la granița cu Nepal sau Kashmir, împărtășesc câteva cuvinte comune în urdu, hindi și nepaleză. La fel ca mulți indieni de nord, vorbesc în principal hindi, cu câteva cuvinte urdu introduse, dar dialectele de deal folosesc cuvinte pe care nu le-am auzit niciodată, iar structura propoziției este complet diferită.

„Singura oaie pe care au văzut-o a fost aceasta”, spune Nimmi. „I-au putut auzi pe alții mai departe pe munte, dar au vrut să o ajute pe aceasta pentru că este rănită.”

O întreb pe Nimmi: „Știi ce ar fi putut cauza rănirea? Făcut cineva face asta în mod deliberat?”

Nimmi se apropie de animal, care este încă întins pe o parte și respiră greu. Se aplecă înainte cu cotul pe masă și își folosește antebrațul pentru a ține nemișcat gâtul și capul animalului în timp ce decojește pielea.

înapoi cât va merge. Ea sondează tăieturile cu degetele, în timp ce oaia tresări și tresări.

„Boala nu a provocat aceste răni”, spune Nimmi. „Acestea sunt abraziuni. Ceva îi irita pielea, așa că s-a frecat de un trunchi de copac sau de o stâncă – o suprafață tare – pentru a se zgâria... sau a se calma... sau poate...”

Când Nimmi își ușurează strângerea pe oaie și începe să-i examineze una dintre urechi, ea se trage brusc înapoi și gâfâie.

Părul de pe brațul meu se ridică.

Brusc, aerul se simte greu, încordat.

O simt și copiii. Se uită la mine, apoi la Nimmi.

Spun. "Ce este?"

Se încruntă, uitându-se la animal, cu buzele o linie subțire. Este ceva ea nu vrea să spună. Ce?

În cele din urmă, Nimmi respiră și oftă. Ea îi spune ceva fetei, cu mâna pe umărul fetei. Din nou, folosesc cuvinte și gesturi pentru a comunica, iar când fata răspunde, Nimmi dă din cap.

Apoi fata se întoarce spre băiat, îl ia de braț și îl conduce din cameră.

Nimmi se întoarce spre mine. „Le-am spus că vom ajuta animalul. Nu trebuie să-și facă griji.”

Încă nu știu ce se întâmplă, dar gura ei îmi spune că nu o să-mi spună ce gândește. Un balon de resentimente se ridică în pieptul meu. Sunt obișnuit să controlez camera mea de examen, pacienții mei, Grădina Vindecării. Dar acum chiar și sora se uită la Nimmi pentru instrucțiuni despre ce să facă în continuare. Cândva, în ultimele cincisprezece minute, Nimmi pare să fi preluat conducerea camerei mele de examen. Dar ea lucrează pentru noi. Nu are niciun motiv – sau dreptul – să rețină ceva. Sentimentele mele sunt rănite; Nu mă pot abține.

Îmi îndrept bărbia spre oi. Cuvintele care ies din gura mea sunt ca ascuțite precum acele pe care le folosește Jay la spital. „Roagă-i surorii să-ți aducă proviziile de care ai nevoie pentru a trata rana. Ea te va ajuta.”

Înainte ca Nimmi să aibă șansa să răspundă — să obiecteze sau să-mi spună că doar ea treaba este să îngrijesc grădina – mă îndrept spre lighean, deschid robinetul și încep să mă spăl vioi pe mâini cu săpun.

Ea știe mai multe despre ceea ce s-a întâmplat, dar este reticentă să împărtășească. Bolnav vorbește cu Jay despre asta când îl văd în seara asta.

Soțul meu vine acasă mai târziu decât de obicei; nașterea gemenilor a fost plină de complicații. Zilele lui sunt mai lungi acum că are și atât de multe responsabilități administrative, evenimente de strângere de fonduri, ședințe de consiliu. Când se întoarce de la spital, îi place să aibă o oră pentru a se relaxa împreună înainte de cină. El este așezat în fotoliul său preferat din salonul cu Times of India și un pahar de Laphroaig. Mă uit la cină — masala lauki și dal, fierbând la foc mic, și mă alătur lui. Îmi întinde paharul meu de whisky și o secțiune din ziar.

Dar nu mă pot concentra asupra articolului despre bătălia în curs dintre India și Pakistan pentru zona Jammu/Kashmir. Locuim la peste o sută de mile de acolo. Și în afară de soldații indieni care vin în Shimla pentru provizii sau trec prin drumul lor către provinciile de nord-est, nu avem nimic de-a face cu războiul. De dragul lui Malik, vreau să rămân așa.

Furnizarea de provizioane pentru profit este una dintre specialitățile sale.

Împăturăm ziarul și îl las deoparte. Îmi sorbesc scotch-ul.

Jay întoarce un colț al hârtiei ca să mă privească. "Ce este?"

Zambesc. Soțul meu îmi poate simți starea de spirit atât de ușor.

"O oaie. La clinică astăzi. Doi copii tribali l-au adus."

— Au adus o oaie?

„A fost rănit.”

El chicotește, punând hârtia pe masă lângă el. „Ah, asta explică totul, atunci.” Bea din paharul lui de cristal, cu ochii dansând.

Mă ridic de pe canapea și mă așez pe brațul scaunului lui. Îmi plac bucelele de sare și piper care îi atârnă peste frunte; cresc prea repede și le voi îndepărta pentru totdeauna, așa cum fac acum.

„Am sunat-o pe Nimmi să o ajute. M-am gândit că va fi capabilă să comunice mai bine cu băiatul și fata.”

"Și?"

Îi bag o buclă după ureche; izvorăște din nou. „Jay, care este motivul pentru care cineva ar tunde o oaie – la jumătatea drumului – și apoi ar coase pielea înapoi ca și cum n-ar fi fost tunsă?”

El își ridică sprâncenele.

„Rănila erau sub lâna tunsă”, spun eu. „De parcă animalul ar fi avut și-a frecat pielea crudă de ceva abraziv. Dar cum ar fi putut ea să facă asta când lâna era în mare parte încă atașată?”

„Încă atașat?”

"Exact. Ca pe un buzunar pe care cineva a încercat să-l coasă înapoi. Firul se desfacea, așa că clapeta de lână era vizibilă." Indică dimensiunea rănii – poate patru inci pe cinci inci – cu mâinile mele. — Cam atât de mare.

Jay îmi pune o mână pe braț. „Cine a adus oaia în clinică?” El spune destul de încet, dar ceva în tonul lui mă alarmează.

"Doi copii. Au dat peste ea pe o potecă de munte în timp ce strângeau lemne de foc."

„Unde este oaia acum?”

Un fior mă târăște pe șira spinării. Îmi dau seama când încearcă să facă ceva să sune ca nimic, ca atunci când trebuie să spună unui pacient că are cancer. „La clinică. L-am rugat pe Nimmi să aibă grijă de asta.”

„Și unde este Nimmi în acest moment?”

Simt mâna lui Jay pe brațul meu încordată. Acum îmi este mai mult frică decât îngrijorată. Jay știe ceva ce eu nu știu și simt că e pe cale să-mi spună că l-am pus pe Nimmi într-un fel de pericol.

„La ea acasă, mi-aș imagina, cu copiii ei. Și oile, spun eu încet.

Jay clipește. — Ai spus că rana era doar pe o parte a animalului. I-ai verificat cealaltă parte?”

Eu dau din cap.

Își acoperă gura cu palma. Expresia feței lui îmi ridică pielea de găină pe brațe.

"De ce?" Întreb. "Ce s-a întâmplat?"

* * *

Când ajungem la înclinația lui Nimmi de la baza dealului, pot vedea lumina unei lămpi cu kerosen prin fereastră. Nu vreau să-i trezesc pe proprietarii ei pe podeaua de deasupra ei, așa că bat ușor pe ușă, iar Nimmi o deschide o clipă mai târziu. Ea pare surprinsă să ne vadă.

Îl poartă pe Chullu într-o praștie de casă legată de spate. În spatele ei, o văd pe Rekha, așezată pe unul dintre numeroasele suporturi care câptușesc pereții camerei. Ea mănâncă un chapatti. Rekha mă vede, zâmbeste și se uită la mine de parcă ar fi sperat că aș fi putut aduce o altă carte pe care să o citească. Zâmbesc înapoi.

Apoi aud un behăit. Nu văzusem că și oaia era în cameră, stând pe un alt suport umplut cu iarbă, ronțând frunze de ciulin.

Nimmi nu sa mișcat de la ușă. Ea se uită de la mine la Jay. Bebelu ul Chullu ne prive te peste umărul ei.

„Nimmi”, spun eu, „Dr. Kumar crede că trebuie să luăm oile.

"De ce?" ea spune. Sună supărată. „Este mai bine acum. Avea nevoie de mâncare și odihnă.”

Jay face un pas înainte. „Nimmi”, spune el, „proprietarul trebuie să-l caute. Pot să verific...”

Nimmi pășește în fața lui pentru a-i bloca drumul.

„Nu o voi răni, Nimmi. Trebuie doar să văd dacă...

"Am făcut-o deja." Vocea ei este joasă. Se uită în jos la picioarele ei.

„Ai făcut ce?”

Acum se uită la Jay. Trece un moment. „A verificat-o pe cealaltă parte.”

Jay se dă înapoi și dă din cap. "Și?"

Nimmi se dă în cele din urmă deoparte pentru a ne lăsa să intrăm, apoi trage ușa închide.

Când se întoarce spre noi, spune: „Încă intact. Aurul." Ea oftă.

Jay dă din cap, se întoarce spre mine. Mi-a explicat totul mai devreme, înainte să plecăm casa pentru a o vedea pe Nimmi. Mi-a arătat articolul din ziar; tot mai mult aur fiind introdus ilegal prin muni.

Nimmi ajunge la un braț în spatele ei pentru a-l mângâia pe Chullu, mai mult pentru a se mângâia decât el, cred. „Aurul se mișcă pe aceleași trasee ca și tribul nostru. În urmă cu doi ani, un bărbat – un traficant – i-a spus lui Dev că ar fi mulți bani de câștigat dacă ar fi de acord să-i ajute pe contrabandiști, dar Dev a refuzat.” Ea aruncă o privire spre mine. „Știam, în această dimineață, când am văzut că oaia nu fusese tunsă. Vezi, tunden mereu oile când ajungem aici, la poalele dealurilor, pentru iarnă. În acest fel, putem vinde lâna înainte de a face drumul înapoi în sus pe munți, primăvara. Triburile își tundeau deja oile și au plecat cu săptămâni în urmă pentru a-și duce turmele spre nord pentru vară.”

Soțul meu se încruntă. „Nimmi, nu e sigur pentru tine să o ai aici. Cineva va veni să o caute.” Își mușcă buza și se uită la mine, apoi înapoi la Nimmi. „Contractanții nu se vor opri până nu vor găsi ceea ce este al lor”.

„Crezi că nu știi asta?” Nimmi se întoarce de la noi și se ghemuiește înăuntru fața păturii de lână pe care a adunat puținele bunuri ale familiei. „Obişnuiau să-l strecoare în pantofi, căptușeala palturilor – lingouri de aur de mărimea acelei felii de lămâie conflată pe care le faci.” Ea mai aruncă o privire spre mine. „Dar acum ne folosesc oile. Ascunzând-o sub

lâna lor. Și pentru asta au nevoie de un păstor.” Ea leagă capetele pânzei strâns și așează pachetul pe o pilota căptușită așezată pe podea. Apoi se ridică și se întoarce să se uite la noi. "Trebuie să plec. Trebuie să-i găsesc turma — și pe el. Îi vor uide familia dacă aurul nu este livrat.”

Am pus o mână pe brațul lui Nimmi. „Găsiți pe cine? A cui familie este în pericol?”

Se întoarce, cu umerii încordați. Aproape că îi simt mirosul de frică. Ea se uită în jos la pilota. "Fratele meu. Vinay.”

Acum se uită la oile care ronțăie în liniște în colț. „Marcurile de pe urechea ei. Aceasta este turma fratelui meu.”

Când se întoarce spre noi, văd disperarea în ochii ei. „Trebuie să-l găsesc. Singurul motiv pentru care una dintre oile lui ar alerga liber este dacă și Vinay este rănit grav. Atât de rău încât nu se poate mișca. Sau el este...” Ea clipește. „Turma lui trebuie să fie acolo fără păstor. Cu tot aurul.”

Jay își trece o mână prin bucle. Apoi se întoarce către Nimmi și spune: „Ar fi putut altcineva să ia turma lui Vinay?”

Îmi rămâne gura deschisă. Nu luasem în considerare posibilitatea ca bandiții să fi luat oile.

Maxilarul lui Nimmi se strânge. „Nu crezi că mi s-a întâmplat asta? Fratele meu are o soție și doi fii. Dacă contrabandiștii cred că aurul a fost furat – dacă nu este livrat oamenilor care îl așteaptă, ei îi vor uide pe toți cei din familia lui Vinay. Ne-ar uide întregul trib dacă ar crede că unul dintre noi știe unde este aurul. Ea se aplecă și trage strâns nodul de la pachet.

Bebelul Chullu simte neliniștea mamei sale. Începe să se bată. Ea ajunge un braț peste umărul ei pentru a-i mângâia gâtul. Se liniștește.

Mă uit la Rekha. A încetat să mănânce. Se uită la mama ei, apoi la doi dintre noi. Simte că ceva nu este în regulă, dar nu știu cât de mult înțelege ea din ceea ce spunem.

Unul dintre principalele motive pentru care l-am trimis pe Malik la Jaipur a fost să nu se întâlnească cu traficanții. Transportul de mărfuri ilegale îi tentează pe mulți dintre cei care au auzit că sunt bani buni de făcut. Îmi făcusem griji că Malik ar putea încerca să facă trafic de arme, având în vedere că în nord era un război. Cu instinctele sale întreprinzătoare, s-ar fi putut crede prea inteligent pentru a fi prins în ciuda riscurilor. Dar contrabanda cu aur nici măcar nu fusese pe radarul meu.

În tăcere, le mulțumesc lui Manu și Kantei pentru că au acceptat să-i ofere lui Malik o casă, departe de toate aceste ispite.

Acum mă ghemuiesc lângă Nimmi. „Cum ar găsi ei – contrabandi tii acasă fratelui tău? Tribul tău este mereu în mișcare.”

„Suntem până ajungem la destinația noastră de vară. Toate familiile au colibe acolo sus. Al lui Dev și al meu sunt lângă a lui Vinay, deși nu m-aș mira să aud că de atunci s-a mutat o altă familie.” Ea se întinde în jurul gâtului pentru a-l mângâia din nou pe Chullu. Probabil că își amintește de soțul ei și de viața pe care au avut-o împreună cu tribul lor.

Cu o fervoare reînnoită, Nimmi începe să rostogolească pachetul pe podea.

„Chiar intenționezi să pleci în seara asta? Și ia oaia?”

Nimmi nu spune nimic.

Mă uit la Rekha, cu ochii mari, fără să clipească. „Ce zici de copii?”

Nimmi ridică o sprânceană. „Întotdeauna am călătorit munții cu copiii noștri.”

— Și Malik? Mă gândesc la scrisorile pe care le voi primi de la el adresate ei. Cât de mult vrea să-i spună. Cât de multe nu spune pentru că știe că eu voi fi cel care i-o va citi.

Mâinile ei plutesc peste pilota pentru o secundă. „Nu este aici”, spune ea. Apoi strânge patul cu iută.

Mă uit neputincios la Jay, care pare să fie la fel de pierdut ca și mine în privința ce să facă. Știu că Nimmi nu ar trebui să meargă singură, cu copiii ei și cu oile, să-și găsească fratele. E prea periculos. Dacă vreunul dintre ei se îmbolnăvește, este rănit sau întâlnește bandiți, nu va fi nimeni acolo care să-i ajute.

Acum Jay se ghemuiește lângă noi. — Așteaptă până dimineța, Nimmi. Vă rog. Să ne gândim la asta, să facem un plan împreună.”

Nimmi îi aruncă ochii întunecați. — Nu te duci la poliție?

El dă din cap. El și cu mine vorbisem deja despre asta. Poliția ar fi înclinată să pedepsească și să pună la închisoare un biet cioban care nu servește decât un curier. Sau ar putea să-și dorească metalul prețios pentru ei înșiși și să decidă că Nimmi știe mai multe decât ea, caz în care i-ar putea amenința viața. Când vine vorba de contrabandă de bunuri de contrabandă, este greu de știut în cine să ai încredere – chiar și în rândul poliției, care ar trebui să controleze traficul.

Nimmi se uită la fiica ei, care s-a dus la oaie și este mângâind capul animalului. Fără să ne întâlnească privirea, Nimmi dă din cap.

Eu și Jay respirăm un oftat colectiv.

Jay se ridică și se duce la oi. Îi zâmbește lui Rekha. „Pot să o mângâi și eu?” el întreaba.

Ea șoptește în felul în care o fac copiii mici – suficient de tare pentru ca noi toți să-l auzim. „Numele ei este Neela.”

Cu blândețe, Jay ridică pielea lănoasă a oii și inspectează rana. "Buna ziua, Neela, spune el. Se întoarce să se uite la Nimmi. "Ai facut o treaba buna. Rana se va vindeca și va fi bine. Mă gândesc că poate am putea folosi un medic veterinar în Shimla.”

Expresia nedumerită de pe chipul lui Nimmi îl face să zâmbescă.

„Doctor animal”, spune el. „Avem nevoie de unul.”

* * *

Dar dimineața, Nimmi nu se prezintă la serviciu. Mă duc direct la locuința ei. Nu e nimeni acolo. Copiii, oile, suportul și cătușele de pat — au plecat.

9

MALIK

Jaipur

Sunt la biroul meu, chiar în fața biroului lui Hakeem, admirând noul Ford Maverick roșu din ultimul număr al revistei LIFE („Prima mașină a anilor '70 la prețuri din 1960!”), când un registru aterizează deasupra lui, abia dacă imi lipsește paharul de chai de pe birou.

„Arré!” strig eu. Când ridic privirea, îl văd pe Hakeem stând de cealaltă parte a biroului meu. El strălucește.

Își bate de mai multe ori degetul arătător ciufulit pe registru. „Ai făcut o greșală. Da!” El este triumfător.

Întorc registrul ca să pot citi cotorul: Cumpărare 1969.

Hakeem își mângâie ambele părți ale mustaței cu degetul. „Spune-mi, Abbas. CMT. Ce reprezintă?”

„Ciment”, spun eu.

„Și BRK?”

„Cărămidă.”

Hakeem își dresă glasul. „Corect. Deci de ce ai fi schimbat acele două cifre din registru?”

Încă iau asta când deschide registrul, apoi dă înapoi câteva pagini. „Vezi aici? CMT? Da? Și aici? BRK? Da?”

Dau din cap.

„Suma pentru cărămizi și suma pentru ciment folosite pentru Royal Jewel Cinema este opusul a ceea ce ar trebui să fie. Le-ați transpus pe cele două.”

Mă uit din nou la coloane. „Dar, Hakeem Sahib, am verificat de două ori facturi împotriva registrului contabil.”

Isi bate mustata cu degetul. „Verifică-le din nou. Contabilitatea neglijentă nu va fi tolerată aici.”

— Da, spun eu, cu o față dreaptă, stârnind o altă privire rece din partea omulețului.

Când se întoarce la biroul lui, mă uit la numerele din registru. Eu pot vezi ideea lui. Ar fi trebuit să fie folosit mult ciment și foarte puțină cărămidă pentru un proiect de această dimensiune. Am învățat atât de multe de la inginerii care lucrează pentru Manu. Manu însuși m-a dus pe diferite șantiere (ignorând strălucirea dezaprobatore a lui Hakeem) pentru a mă învăța despre materialele și metodele folosite pentru diferite părți ale unei clădiri.

Sunt conștient de faptul că Hakeem este supărat de prezența mea în micul său regat. Ar putea crede că am fost angajat să-i iau locul. Cu toate acestea, nu-mi vine să cred că s-ar apleca să zbată cărțile ca să mă bage în necazuri.

Întorc încet paginile registrului ca să văd cât s-a cheltuit pentru proiectul cinematografului de la începutul anului. Adun totalurile; sumele ma surprind. Suma pe care Singh-Sharma Construction a cheltuit-o pe ciment este de trei ori mai mare decât suma pe care firma a cheltuit-o pe cărămizi. Deci, de ce cele mai recente facturi ar arăta contrariul?

Sunt nedumerit de asta când Hakeem iese din biroul lui, încuie ușa în urma lui și pleacă la ora prânzului, atârându-și tiffin într-o mână, un roman Agatha Christie în cealaltă. Hakeem este pasionat de misterele sale de crimă.

Nu am nevoie de ceasul meu să-mi spună că e ora unu. Ca întotdeauna, se va îndrepta spre Central Park din Jaipur și va revendica banca lui preferată (Bhagwan ferește ca altcineva să sosească să revindică banca înaintea lui Hakeem!).

Se va întoarce la ora două. Nici un minut mai devreme și nici un minut mai târziu.

Biroul lui Hakeem este o cameră minusculă, fără ferestre, amplasată într-un colț îndepărtat al acestui etaj, dar anii de serviciu loial i-au câștigat acest mic privilegiu.

De unde stau, pot vedea birourile managerilor de proiect, desenatorilor și supraveghetori. Secretarele care tastează scrisori pentru birou stau mai aproape de mine. Însă la prânz, angajații fie părăsesc biroul, fie stau liniștiți în spatele birourilor lor, iau masa de prânz, citesc un ziar sau fac un pui de somn.

Las câteva minute să treacă înainte să mă îndrept spre ușa biroului lui Hakeem. Am fost crescută pe străzile din Jaipur, lăsată în voia mea când aveam doar doi sau trei ani, când Omi mi-a dat o casă, deși avea de hrănit trei copii ai ei. Soțul ei a lipsit perioade lungi, așa că am ajutat-o în orice fel am putut. Am jucat cu Parcheesi pentru mâncare și bile pentru bani, am învățat să trișez bine la cărți, am târât pentru lucrurile de care aveau nevoie copiii lui Omi.

Și am excelat la strângerea încuietorilor.
Sunt în biroul lui Hakeem în trei secunde.

Dulapul de fișiere marcat Support deține facturile originale de la furnizori. La sfârșitul fiecărei zile, când am terminat de introdus sumele facturilor în registru, Hakeem smulge facturile din cutia de pe birou, îmi verifică de două ori munca și le ascunde în acest sertar.

Trag facturile pentru aprilie, căutând facturile de la Chandigarh Ironworks marcate Plătit. Găsesc ambele articole: unul pentru beton, unul pentru cărămizi. Ambele sume se potrivesc cu ceea ce am înregistrat în registru. Cărămizile au fost achiziționate pentru un alt proiect și facturate din neatenție către proiectul cinematografului? Am pus cele două chitanțe în buzunar și îmi verific ceasul. Este încă ora prânzului, așa că nu va fi nimeni la biroul furnizorului dacă sun.

Înapoi la biroul meu, împing o muscă departe de ceaiul meu, acum rece. Leneșul ventilatorului de deasupra capului face puțin pentru a răci camera. Aș putea la fel de bine să ies pentru o parantha și un lassi de mango înainte de a merge la birourile lui Singh Sharma, la doar câteva străzi mai departe, pentru a discuta cu Ravi Singh.

* * *

„Deci care este problema?” Ravi se uită la mine peste biroul său imens de la Singh-Sharma Construction, în timp ce stau cu cele două chitanțe în mână.

„Sumele sunt opusul a ceea ce ar trebui să fie.”

„Și?” Sună nerăbdător, dornic să plec ca să poată continua să inspecteze planurile din fața lui. Mânele cămășii sale albe sunt suflecate la manșete. Jacheta lui elegantă de în atârnă de un suport de lemn din colț.

„Facturile sunt de la furnizorii Singh-Sharma. Au făcut o greșală? Ar trebui să-i sun sau vrei tu?”

Ravi își mijește ochii, luându-se în considerare. Scoate o țigară din pachet pe biroul lui și îmi oferă unul. Își bate buzunarele pentru bricheta lui de aur, cea care este un duplicat al lui Samir. Se încruntă, cu capul înclinat. Apoi fața i se limpezește și un zâmbet se joacă pe buze.

În interior, îmi dau ochii peste cap. Și-a lăsat bricheta în casa ultimei sale cuceriri? Iau cutia de chibrituri de pe biroul lui și îi aprind mai întâi țigara, apoi pe a mea. Scutur chibritul pentru a-l stinge.

Ravi își ia o țigară din țigară. "Arăta i-mi."

Am pus chitanțele pe birou.

Scoate fum din nări în timp ce examinează facturile.

Deșurubându-și stiloul, el taie totalul din partea de jos

prima factura si scrie in total din a doua. Apoi face același lucru cu cealaltă factură. Mi le dă pe amândoi înapoi cu un zâmbet larg.

"Acolo. Nu chiar atât de greu, nu-i așa?"

Pentru o clipă, nu spun nimic. Ce fel de contabilitate ciudată este asta?

Ravi ridică din umeri. „Uite, nu e nevoie să complici lucrurile. Hakeem are nevoie de numere care să se potrivească. Se vor potrivi. Sfarsitul povestii. Ce faci la cina diseară?"

Obişnuinţa lui de a schimba brusc subiectele mă aruncă mereu cu privirea. Sunt încă încercând să înţelegă ceea ce tocmai a făcut cu facturile.

„De ce să nu vii cu noi în seara asta? Sheela şi cu mine lăsăm copiii acasă. Luăm masa la Palatul Rambagh. Rogan Josh este sublim.” Spre meritul său, el nu se laudă cu relaţia dintre Singh şi familia regală Jaipuri. El nu trebuie; este un fapt binecunoscut; tatăl său a fost întotdeauna un favorit al curţii.

Înainte să am ocazia să spun ceva, Ravi îşi întinde mâna după telefon. "Bolnav spune-i lui Sheela că ni te vei alătura."

* * *

Când locuiam în acest oraş când eram băiat, Palatul Rambagh era reşedinţa personală a maharajului. După independenţă, când poşetele maharajelor din India se scădeau rapid, Înălţimea Sa de Jaipur a avut ideea strălucitoare de a transforma Rambagh într-un hotel pentru a-şi umple cuferele. A mers. Regale din întreaga lume, oameni de afaceri de succes şi globetrotters bogaţi frecventează Rambagh.

Este unul dintre cele mai grozave locuri în care am fost vreodată. Chelnerii sunt îmbrăcaţi în paltoane maharaja maro, strânse cu papuci portocalii, cu turbane portocalii pe cap. Deasupra capului, candelabrele cu mai multe niveluri atârnă de tavan, luminile lor răsturnând de pietrele preţioase de pe degetele, încheieturile, gâtul şi urechile mesenilor. Încerc să păstrez detaliile în memorie pentru a le putea descrie lui Nimmi în următoarea mea scrisoare.

La cină, Ravi este gazda atentă, comandă pentru noi, asigurându-se că ne sunt umplute paharele de vin, răsfăţându-ne cu poveşti amuzante. Bârfeşte despre clubul de polo (Alteţa Sa aduce aici echipa de polo din Bombay pentru un meci de polo cu elefanţi – asta ar trebui să fie fermecător!), laudă progresul Sheelei la tenis (Marcă-mi cuvintele – va fi campioană regională anul viitor!), şi echipa de cricket a Indiei (Vom arăta australienilor ceva sau două

vino noiembrie!). Și Sheela este într-o formă bună, orbitoare într-o teacă de șifon verde smarald cu bretele spaghetti, râzând de glumele soțului ei, tachinându-l despre obsesia lui de cricket și discutând veselă despre prietenii lor de la Jaipur Club. Încerc să-mi imaginez pielea întunecată ca granit a lui Nimmi, expusă, strălucitoare, sub o rochie ca a Sheelei și simt un fard de obraz care mi se strecoară de la gât până la urechi.

După cină, în timp ce Sheela se urcă în mașina lor, Ravi îi spune că i-a promis unui potențial client o băutură târziu. Șoferul o va duce pe Sheela acasă mai întâi, apoi pe mine. Ravi va lua un taxi la programarea lui.

Fața Sheelei cade. „Dar e aproape miezul nopții!”

„Și atunci ofertele sunt încheiate în Jaipur.”

„Ce afacere este aceasta?” Vocea Sheelei are un avantaj.

Sunt pe scaunul pasagerului, lângă șofer. Îi văd pe Sheela și pe Ravi în oglinda laterală.

„Am nevoie de încă o piesă pentru a veni împreună pentru marea deschidere a Royal Jewel Cinema. Acesta este tipul pe care îl întâlnesc.”

Văzând că Sheela începe să bocâie, Ravi se apropie de ea și își strecoară un deget pe sub una dintre curelele ei spaghetti, alunecând-o în sus și în jos pe țesătura delicată, zgâriindu-și pielea. „El este cel care te uită mereu cu ochii. Nu pot avea asta. De aceea nu ești invitat.”

Actul este atât de intim încât mă face să roșesc. Sunt mereu așa? Îmi întorc privirea de la oglinda laterală, întrebându-mă ce gândește șoferul lor, mereu stoic Mathur.

Sheela se uită la soțul ei pieziș. Și zâmbește.

După o bătaie, Sheela ridică o mână pentru a îndrepta cravata lui Ravi. „Abbas va bea ceva cu mine, nu-i așa, Abbas? Mathur îl poate duce acasă după aceea.”

Mă întorc să obiectez. Am mult de lucru pentru Hakeem mâine și un tutorial cu unul dintre inginerii lui Manu. E târziu și aș prefera să mă culc.

Fața lui Ravi s-a întunecat. Se uită fix la Sheela. Ea îi întoarce privirea, rece.

Își împinge buzele ca și cum ar fi luat în considerare ideea. „Puțină ospitalitate Sheela. Sună ca un plan.” Se îndreaptă și mă mângâie pe umăr de parcă

chestiunea este rezolvată.

Consimțământul meu, se pare, nu este nici justificat, nici necesar.

* * *

La Sheela și Ravi acasă, șoferul parchează, apoi coboară din mașină pentru a deschide ușa Sheelei. Rămân unde sunt, sperând că invitația la o băutură a fost doar o manevră de a-l face pe Ravi gelos.

— Nu te superi, nu-i așa, Abbas? Petreci timp cu mine?”

În liniște, am oftat. Ea este gazda mea în seara asta. O urmăresc în casă unde îi dă lui Anu, servitoarea ei, șalul și poșeta. Apoi mă conduce în salon – un spațiu aerisit, cu un tavan înalt și uși franțuzești enorme care ocupă tot peretele de est. Îmi imaginez, la lumina zilei, că această cameră este și mai spectaculoasă. Este atât de liniștit la ora asta încât aud zumzetul aparatului de aer condiționat.

Două canapele din damasc galben față în față domină camera. Ei sunt despărțite de o măsuță de cafea — lungă, dreptunghiulară — finisată într-un mestecăn pal. Camera este decorată generos, dar cu moderație. Fără dezordine. Nimic deplasat. Bănuiesc că doar mobila din această cameră costă mai mult decât câștigă dr. Jay într-un an.

Sheela deschide sertarul unei mese laterale asortate și scoate un pachet de Dunhills. „Ravi crede că nu știu unde își ține ascunzătoarea”, spune ea. Când se întoarce cu fața la mine, ține o țigară între degetele ei cu bijuterii.

Bine mâna în buzunar după chibrituri, dorindu-mi să-i pot oferi și eu o brichetă aurită. Cutia de chibrituri galbene este cea pe care am luat-o azi mai devreme de la biroul lui Ravi.

Mă aplec să-i aprind țigara. Atât de aproape îi simt parfumul de orhidee, vinul alb pe care l-a băut la cină, parfumul de fum de țigară pe respirație. Văd semnul mic de frumusețe neagră, cuibărit în liniile slabe de lângă ochiul ei drept. Cred că e atrăgătoare? Da. Este sigură de sine și încrezătoare. Conștientă de alura ei sexuală. Îmi amintesc că Sheela Singh a fost cândva o fată care nu s-a uitat a doua la mine – a fost jignită, dacă e de fapt, de vederea unui eu – zdrențuita copilă de opt ani pe care o aveam atunci, când avea cincisprezece ani. S-a schimbat? am? Sau sunt pur și simplu tentat de posibilitatea a ceva interzis?

Ea îmi oferă pachetul. iau unul. Apoi se așează pe una dintre canapele și își trage încet și adânc din țigară. Își înclină capul pe spate și suflă inele de fum în tavan, gura ei sărutând aerul. „O țigară după cină este un lucru minunat”, spune ea. „După doi copii, tenisul singur nu mă va ajuta să alunec în asta.” Ea arată spre rochia ei. Corsetul din șifon nu face nimic pentru a ascunde faptul că nu poartă sutien. Sâni ei sunt înalți și plini. Femeile din tribul lui Nimmi nu poartă sutiene. Sâni Nimmi au vergeturi, la fel ca și stomacul ei. (Dacă Sheela ar alăpta vreodată, aș fi surprinsă.) Îmi place că Nimmi este confortabilă în corpul ei. Chiar și așa, acea rochie decoltată reușește să o facă pe Sheela să arate salacioasă.

Nu pot să nu mă uit, ceea ce îmi cere rochia aceea să fac. Observ că țigara mea încă nu este aprinsă și fac un spectacol aprinzând-o acum. Mă forțesc să mă gândesc la Nimmi – zâmbetul ei timid, buzele ei de scorțișoară, invitându-mă să merg la ea. Când o dezbrac, Nimmi numără fiecare cârlig cu voce tare, încet, în timp ce îi desfac bluza.

„Ravi păstrează scotch-ul bun în bibliotecă. Simțiți-vă liber să vă ajutați singur.” Sheela face un gest nepăsător cu țigara în direcția holului. „Nu am avut niciodată gust pentru el.”

Mă așez pe canapea vizavi de Sheela. "Sunt bine. Mulțumesc."

Când Sheela se aplecă în față pentru a bate cenușa din țigară scrumieră ceramică pe măsuța de cafea, se asigură că îi pot vedea decolteul. Triunghiul de umbră dintre sâni ei este presărat cu pulbere de aur. În ciuda mea, devin greu. Privesc în altă parte, stânjenită, și mă mișc pe scaun.

Nimmi, care în acest moment se află la patru sute de mile depărtare, nu s-ar gândi niciodată să-și stropească praf de aur între sâni.

— Deja două luni ai fost aici, Abbas. Și încă nu știm nimic despre tine.”

„Presuți că e ceva de știut.”

„Bănuiesc că ai o familie.”

Nu știu cum să răspund la asta fără să o implic pe mătușa-șefa. Si este mai bine numele lui Lakshmi nu este menționat în această casă. Nici nu-i pot spune Sheelei despre Omi, sau despre începuturile mele fără pantofi, fără cămașă, în Orașul Roz. Bat cenușa din propria țigară în bolul de ceramică. "Niste."

„Hmm.” Un zâmbet apare în jurul gurii Sheelei. Rujul ei lucios prinde lumina, concurând cu strălucirea aurii dintre sâni ei.

„Nu mi-ai spus niciodată cum ai ajuns să-l cunoști pe socrul meu.”

Presupun că Sheela nu știe că Ravi a avut un fiu cu mătușa Sora mai mică a lui Boss, Radha. Sau că Samir a compensat indiscrețiile lui Ravi plătindu-i Radhei drumul prin școală. De ce a plătit pentru al meu a fost întotdeauna un mister pentru mine.

Eliberez un pană de fum. „Îl cunosc pe Samir la fel ca mulți oameni.”

"Sens?"

Ignorând întrebarea, arăt spre portretul mare într-un cadru argintiu, atârnat pe un perete – un portret de familie al celor două generații de Singh.

„Foarte grozavă”, spun eu.

Fotografia originală a fost făcută în alb-negru, dar apoi colorată manual, astfel încât buzele și obrații fiecărei persoane să fie roz, chiar și ale lui Ravi. În fotografie, micuța Rita este un bebeluș, cu ochii aliniați cu kajal pentru noroc. Ea se uită într-o parte, roadându-și pumnul. Când a fost făcută fotografia, Baby nu se născuse încă.

Sheela aruncă o privire la fotografie, dar nu spune nimic. Își reglează inelul mare de smarald și perle pe unul dintre degete. „Societatea spune că este bine ca Ravi să aibă femeile lui – iar eu folosesc termenul în mod liber.” Ea arcuiește o sprânceană bine formă. „Dar dacă aș face același lucru, ar fi revoltați.”

Ea aruncă cenușa din țigară în castron, aplecându-se din nou în față, cerându-mi atenția.

Încerc să-mi țin ochii pe ai ei.

„Nu este ca și cum n-aș fi avut nicio ofertă”, spune ea. „Clienții lui. Prietenii noștri. Bărbați Știu de veacuri. Unii dintre ei s-ar fi căsătorit cu bucurie cu mine când părinții mei făceau propuneri distractive. Acum aceiași oameni mă văd ca pe o cucerire.” Ea mai ia o tragere lungă din țigară și eliberează fumul din gură, încet. Ea se mufă și ridică o sprânceană. „De ce crezi că este?”

Părul ei este strălucitor, strălucitor de la șampoanele scumpe, ochii ei întunecați ațintiți asupra mea. Creasta claviculei ei reflectă lumina lămpii; o strălucire minunată. Îmi iau timp, observând-o, lăsând-o să vadă ce văd eu în ea.

„Cred că știi”, spun eu.

Ea are harul să se înroșească.

Mă aplec înainte, îmi sting țigara în castron și mă ridic. Îi zâmbesc ea, scuze. „Am de lucru mâine”, spun și încep să plec cameră.

"Inainte sa pleci..."

Mă întorc.

Își întinde mâna. Pentru o clipă, îmi imaginez că ea îmi cere să o țin. Atunci am înțeles.

Iau cutia de chibrituri din buzunar și o pun în mâna ei întinsă.

* * *

Ajung la Pensiunea Palace cincisprezece minute mai târziu și merg direct în dormitorul meu. Îmi dau jos hainele, lăsându-le pe podea în timp ce mă îndrept spre duș. Pornesc apa, cât de fierbinte pot să suport, și las senzația ei să mă liniștească. Chiar și așa, îmi imaginez sânii goi ai Sheelei, amintesc de parfumul ei. Ochii ei întunecați, batjocurându-mă sau invitându-mă. Am grijă de erecția mea, simțindu-mă rușine și vinovăție, de parcă l-aș fi înșelat de fapt pe Nimmi. Dar acum sunt acasă, sunt în siguranță. Și când mă bag în pat, adorm imediat.

10

NIMMI

Poalele Himalaya, la nord-vest de Shimla

Chullu este legat de spatele meu, adormit de ritmul pașilor mei. Folosesc bastonul de mers al soțului meu pe poteca până la munți. Când voi găsi restul turmei lui Vinay, voi folosi escroc ca să-i strâng, scopul pentru care a fost destinat. Greutatea bebelușului meu, patul și puținele noastre bunuri mă stabilesc.

Am confectionat un bast mai mic pentru Rekha din ramura unui plop, iar ea face tot posibilul să țină pasul. Din când în când, mă opresc pentru a o lăsa pe fiica mea să ne ajungă din urmă pe potecă. Când o face, îi dau apă din geanta mea de piele de capră.

Mergem de o oră, urcând treptat prin luncă și tufiș. Am plecat la prima lumina cand un strat subtire de inghet era inca pe pamant. Vechile obiceiuri mor greu: tribul nostru începe întotdeauna dimineța devreme, când temperaturile sunt mai răcoroase, așa că putem merge pe distanțe mai lungi fără a obosi. Nu mai pot vedea orașul Shimla, acum că suntem în pădure. Fără copii și oaia Neela, care se oprește constant să mănânce pe drum, mi-aș face timp mai bun. Dar animalul este mai vioi și se descurcă mai bine de când i-am curățat rănilor.

De la Shimla, cotisem spre nord-vest, în direcția pe care copiii de la clinică îmi spusese să merg. Este același traseu pe care îl parcurge întotdeauna tribul nostru pentru a ajunge la Valea Kangra și este logic că fratele meu ar fi ales acest traseu. Când ajung la locul unde copiii mi-au spus că au găsit oaia, mă opresc. Observ templul mic de piatră pe care mi-au spus să-l caut; are dimensiunea unui dulap. Hindușii au ridicat multe astfel de temple în miniatură în Himalaya. Poteca pe care am fost și cea dinaintea mea sunt suficient de late pentru a trece zece capre sau zece oi. Dar chiar vizavi de templu, în stânga mea, este un canion care desparte două pante abrupte. Acolo, printr-un mic gol, zăresc o potecă mai îngustă, mai accidentată, mărginită de bolovani și stânci de fiecare parte. Instinctul meu îmi spune că, pentru scopurile lui, fratele meu ar face-o

au favorizat această potecă mai mică, mai retrasă, față de poteca mai largă și mai expusă. Caut excremente de oi, iar când le găsesc, le înțep cu bățul meu. Sunt ușor moi, ceea ce înseamnă că oile au fost recent pe această potecă. Excrementele de pe poteca mai largă sunt uscate.

Neela behăie. Îmi imaginez că le cheamă la celelalte oi din zonă. Dar nu există niciun răspuns. Ea începe spre gol. Sunt pe cale să o urmăresc când urechile mele captează sunetul slab al copitelor. Sunetul poate călători departe în acești munți, iar călărețul poate fi încă la kilometri distanță. Chiar și așa, sunt o femeie singură cu copiii mei pe o potecă pustie – nu ceva cu care sunt obișnuit. Știu că acest lucru este mai periculos decât atunci când am călătorit cu tribul meu. O împing ușor pe Rekha înainte prin gol, apoi o îndemn să se miște mai repede odată ce suntem pe poteca îngustă. Chullu se trezește, iar eu scot o cârpă udă cu laptele meu din bluză pentru a-l liniști; nu am timp să-l alăptez.

Odată ce am trecut de primii bolovani, mă uit înapoi. De aici, suntem parțial ascunși și mă simt mai în siguranță. Rekha a mers înainte să țină pasul cu Neela. Continuăm așa o vreme, până când mă uit înaintea mea și o văd pe Rekha înghețând. Umerii ei se încordează. A văzut ea un șarpe?

Mă grăbesc să o ajung din urmă. „Rekha!” Și apoi văd ceea ce arată ca un sac de pânză în față. O iau pe Rekha de umeri, o întorc și îi spun să stea înapoi. Mă apropiu de pachet cu grijă. Neela mă urmează, behăind mai insistent acum.

Nu este un pachet. Este un corp, culcat cu fața în jos. Un cioban, îmbrăcat ca majoritatea ciobanilor de sex masculin: o jachetă de lână și pantaloni, cu capul înfășurat în straturi de pânză. Piciorul lui stâng iese în afară într-un unghi nefiresc și există o ruptură mare în pantaloni. Un picior este gol, oasele turtite de parcă un bolovan uriaș le-ar fi zdrobit. Deodată mi-e frig și fierbinte.

Mă ghemuiesc, îi simt gâtul pentru un puls. Este slab, dar este acolo.

spun o rugăciune. Te rog, nu-l lăsa să fie Vinay.

Apoi îl răstoarnă, ușor, cu fața în sus. Are nasul rupt, plin de sânge; are o tăietură adâncă pe frunte. Ochii îi sunt umflați închiși, gura slăbită.

Este el.

Ca să mă împiedic să strig, îmi plesc ambele mâini peste gură. Nu pot vorbi, dar gândurile îmi trec prin cap: Vinay! Nu am vrut să cred că tu purtați aurul! De ce? Acesta este exact ceea ce am fost învățați să nu facem: introduceți aur de contrabandă și familia voastră va plăti costul. Ce se va întâmpla cu Arjun și Sai? Cine va ține fiii tăi în siguranță acum?

Vinay fusese întotdeauna visătorul, cel care simțea viața în care se născuse to nu era cel pe care îl merita. Întotdeauna și-a dorit mai mult decât i s-a dat. Când tatăl meu a murit, fiind mai mic dintre cei doi frați, a primit mai puține animale decât fratele meu mai mare, Mahesh. Și numai oi; caprele mai scumpe aparțineau acum lui Mahesh. Vinay a primit și mai puțin argint.

Nu e de mirare că Vinay a crezut întotdeauna că viața este nedreaptă. Când Dev a murit și i-am spus socrului meu că voi rămâne în Shimla în loc să mă alătur tribului nostru pentru migrarea lor spre nord, Vinay rostise ceva pe sub răsuflarea lui. Mă prefăcusem că nu aud, dar cuvintele lui revin să mă bântuie acum, clare și tăioase: Ei bine, ai scăpat, nu-i așa?

Plecarea mea l-a împins pe Vinay să-și renunțe la datoria față de tribul nostru? Să ducă aur pentru racketi, astfel încât să poată trăi o viață pe care o considera superioară celei pe care i-ar putea oferi tribul nostru?

Mi-am pus gura pe urechea lui. „Bhai, mă auzi?”

Buzele lui se mișcă. Repede, dezleg praștia care îl ține pe Chullu și îmi culc fiul jos lângă mine. Scot punga din piele de capră, plină cu apă, de pe talie și o ridic cu o mână de buzele uscate ale lui Vinay. Cu cealaltă mână, îi ridic capul cu grijă ca să poată bea. Înghite cu lăcomie, dar cea mai mare parte a apei i se scurge pe gura. Îl șterg cu mâinile.

„Spune-mi cum s-a întâmplat asta.”

Niciun raspuns.

De cât timp a stat întins aici? Mă întreb dacă îl pot muta, ia s-a întors cu mine la Shimla și la Spitalul Lady Bradley?

Acum vorbește. „Po-t”, spune el.

Mă aplec atât de aproape încât pot simți mirosul stăpânit al respirației lui. „Trebuie să te ducem la clinică. Dr. Kumar va avea grijă de tine.”

Vinay încearcă să scuture din cap, dar mișcarea este prea dureroasă. Se strâmbă. „Poc—poc—t.”

Încerc să gândesc clar, dar gândurile mele sunt amestecate. Dacă îi este rupt spatele, nu pot să-l port; e mult prea greu. Cu copiii, mi-ar lua ore în șir să mă întorc la Shimla. Nu pot să merg pe cont propriu și să las copiii cu Vinay. Ce ar trebui să fac?

"Buzunar." O spune cu mai multă forță de data asta.

Cu mâinile tremurânde, îi răsfoiesc buzunarele. Își poartă geanta de tutun și câteva crenguțe ascuțite pentru a-și curăța dinții. Respir greu, încercând să nu plâng. „Bhai, ce caut?”

Încearcă să arate, dar abia își poate mișca brațul. „Înăuntru”, reușește el să spună.

Caut până simt marginea a ceva solid în buzunarul din stânga din interior. Întorc buzunarul pe dos și văd atașat de el o husă minusculă cusută de casă. Trag și desfac buzunarul cu unghiile și găsesc o cutie de chibrituri. Galben strălucitor, imprimat cu o imagine a Domnului Ganesh. Îl întorc. Recunosc scrierea engleză imprimată pe spate, dar nu pot să o citesc.

— Ai vrut chibrituri? întreb eu, neîncrezător.

Înainte să vorbească, își trece limba de-a lungul buzei inferioare crăpate. „Mergeți-aur”.

— Vinay, trebuie să iau doctorul.

"Oaie."

Mă uit în jur, dar o văd doar pe Neela în poiană. „Nu-i văd, Vinay. Unde sunt oile?”

„Păstrează...”, spune el. Folosește fiecare gram de energie care i-a rămas pentru a vorbi.

"Fiii mei..."

Buzele lui se mișcă, dar nu scoate niciun sunet. Corpul îi tremură o dată, și apoi din nou, înainte ca gura să se deschidă și să-i scape respirația.

Îmi strâng urechea de nasul lui Vinay, dar acum nu mai există nicio respirație. Cu toate acestea, aerul este plin de spiritul lui. Copiii mei simt asta. Chullu începe să se bată. Rekha îmi trage puloverul. „Maa?”

Îl ridic pe Chullu și stau în picioare, mângâindu-mă din corpul lui, din căldura lui. Îmi strâng ceafa lui Rekha, iar ea se ține mai strâns de mine. Nu este nevoie să ferești copilul de moarte; noi nu facem asta în tribul meu. Vrem ca tinerii noștri să înțeleagă că moartea este la fel de naturală ca și viața pentru om și animale deopotrivă și, cu cât își dau seama mai devreme de asta, cu atât mai bine.

— Îți amintești unchiul tău, bheti?

Ea dă din cap.

"El nu mai este."

Rekha ridică privirea la mine, apoi înapoi la trupul unchiului ei de pe pământ. Ea își pune degetul mare în gură, un obicei pe care îl scuturase cu un an în urmă.

Chullu îmi înghițește sânii. Ar trebui să-l hrănesc, dar mai întâi trebuie să am grijă de el altceva. Din nou, i-am udat cârpa lui Chullu cu laptele meu, iar el o ia în gură și o suge. L-am așezat pe praștie întinsă pe pământ și i-am spus lui Rekha să-l privească. Apoi stau lângă Vinay, îi iau mâna prăfuită în a mea. Murmur descântece învățate în pânțele, cu mult înainte de a intra în această lume. Le rog zeilor noștri să aibă grijă de fratele meu în tărâmul spiritelor, să dea

pentru el viața nouă pe care o merită, pentru a-și ajuta sufletul să mențină armonia cu cei care au venit înaintea lui și cu cei care îl vor urma. Repet cuvintele până devin una cu aerul pe care îl respirăm.

Copiii mă privesc în liniște. Ei par hipnotiți, așa cum am fost cândva, de acest ritual. Nu știu cât timp stăm așa, noi trei.

Copite de cal, mai tare de data asta, mai aproape. Apoi un scâncet.

Mă întorc și văd capul neted al unui cal castan care este oprit de călărețul său la intrarea în defileu. Îl prind pe Chullu și îi smulg de mână pe Rekha și ne conduc la adăpostul unui bolovan din apropiere.

„Nimmi!” Numele meu răsună peste râpă.

Cu prudență, mă întorc în poieniță. Peste drum, o văd pe Neela mestecând iarbă. Se oprește și se uită în jur pentru a vedea de unde vine zgomotul.

Este Lakshmi. Micul cal de munte pe care îl călărește este de culoarea grâului. Pe măsură ce se apropie de noi, calul vede trupul stricat al lui Vinay și se dă înapoi, uimind pe Lakshmi. Ea se apleacă să-l mângâie pe gât, apoi descălecă, ținându-se strâns de frâiele lui. Se uită la corp, apoi la mine, cu sprâncenele ridicate într-o întrebare.

clipesc. — Sunt Vinay, îi spun.

Ea se apropie și spune, în liniște: „Îmi pare atât de rău, Nimmi”.

Rekha se uită, cu gura căscată, la Lakshmi, care poartă pantaloni de lână de bărbat, cu picioarele îndesate în cizme scurte. Haina ei de lână maro închis este prea mare pentru rama ei; trebuie să fi împrumutat pe a soțului ei. Are un șal de lână înfășurat peste cap și în jurul umerilor. Am văzut-o doar în sari. Nu știam că poate călăre un cal. Dar apoi îmi amintesc ziua în care Dev a murit și Chullu a venit pe lume. Ea și Dr.

Jay trebuie să fi călărit cai ca să ajungă la noi în munți.

Fața lui Lakshmi este îmbujorată. Trebuia să fi călărit repede. Ea oferă o zâmbet liniștitor fiicei mele, apoi fiului meu, care a încetat să se mai chinuie suficient de mult pentru a se uita la ea. Știu că dacă ea își întoarce privirea liniștită și consolatoare asupra mea, voi începe să plâng. De parcă ar simți asta, ea duce calul spre cealaltă parte a poienii și îl leagă de un copac slăbit. Apoi pășește în jurul meu și se apropie de corpul fratelui meu. În timp ce se ghemuiește, studiază rănile lui Vinay – așa cum l-am văzut pe soțul ei, dr. Kumar, făcându-l.

Acum văd că degetele lui Vinay au fost roade de un animal, în timp ce zăcea pe moarte. Are urme de mușcături pe urechi. Degetele de la picioarele sale expuse au fost mestecate.

Tremur, gândindu-mă la asta. Câtă durere a îndurat? Cât de singur era în suferința lui!

Lakshmi ridică capul și cercetează pantele abrupte din stânga și dreapta noastră. Îi urmăresc privirea.

„Cum crezi că s-a întâmplat asta?” ea întreaba.

Gura mea este uscată. Mă gândesc o clipă, iau la vedere scena. „S-ar fi putut împiedica – cel mai probabil, a căzut – și s-a lovit la cap. Această crăpătură este atât de stâncoasă. Piciorul lui pare rupt și cred că șoldul i-ar fi rupt. Când l-am găsit, nu s-a putut mișca. Aș spune că este aici de cel puțin o zi sau două. Este posibil să-i fi rupt și spatele.”

Una este să gândești aceste gânduri, alta este să le spui cu voce tare.

Îmi șterg o mână pe gură.

„Ar fi putut bandiții să-i facă asta?” întreabă Lakshmi.

Aceia dintre noi care am crescut în Himalaya știam de mult că aurul este purtat prin munți. Bătrânii noștri ne-au spus întotdeauna că aurul este elixirul vieții pentru mulți oameni și că nu este niciodată suficient de folosit.

Țara noastră are atât de puțin din ea încât trebuie adusă din altă parte – legal sau ilegal. Bandiții și autoritățile sunt mereu în căutarea unui cioban singuratic care ar putea transporta metalul prețios folosind caprele sau oile sale. Oamenii noștri știu asta. Fratele meu Vinay trebuie să fi știut riscurile, motiv pentru care ar fi luat această potecă de pe poteca principală.

„Excrementele oilor de aici sunt proaspete”, spun eu, arătând spre pământ din trupul fratelui meu ca să nu mă uit la el. Apoi o văd pe Neela, dincolo de poiană, ciugulind frunzișul uscat care crește între stânci. „Ea cunoaște locul ăsta. A mai fost aici.” Mă uit din nou la creastă, imaginându-mi cum s-ar fi întâmplat accidentul. „Vezi grămada aceea de pietre care ajunge până în vârful crestei? Pare o cale accidentată. Vinay ar fi putut să coboare turma de acolo. Sau... poate Neela a alunecat pe poteca aceea, a căzut pe o parte și a derapat până în jos. Lingourile de aur au margini ascuțite, care i-ar fi tăiat pielea. Rana de pe partea ei era adâncă.”

Îmi vine o amintire, nedorită. Dev alunecând pe râpă. Îmi clilesc înapoi lacrimile. „Vinay ar fi putut coborî panta ca să ajungă la ea. Dar, după ce a căzut, probabil că s-a speriat și ar fi putut să-l fi dat cu piciorul. Ar fi putut să-și piardă echilibrul, să cadă și să-și rupă nasul pe parcurs.

Nu ar fi prima dată când se întâmplă așa ceva.”

Lakshmi trebuie să știe că vorbesc despre Dev. Tocmai am descris cum am soțul a murit anul trecut, încercând să salveze o capră de la căderea pe munte. Îmi întorc privirea de la ea, din nou, ca să nu-i arăt cât de mult mă supără această amintire. Îi iau cârpă de lapte a lui Chullu și o ud din nou cu laptele meu. Îmi zâmbesc, arătându-și dinții minusculi din față. Cel puțin nu va suferi niciodată o soartă ca a tatălui său — sau a unchiului său.

Îl aud pe Lakshmi oftând. Ea se ridică în picioare, se îndreaptă spre cal și scoate o geantă din piele de capră din geantă. Ea deschide șnurul și ține punga în fața gurii calului în timp ce el bea.

"Ce vei face acum?" ea întreaba.

Nu știu cum să-i răspund. Mă așteptam să-mi găsesc fratele și să mă întorc oaia la el. Nu mă gândisem la ce voi face în continuare.

Îi netezesc părul lui Chullu. Îmi amintesc ultimele cuvinte ale lui Vinay de parcă ar stă în picioare lângă mine și îmi dau seama că trebuie să acționez repede acum. Mă întorc către Lakshmi.

„Turma”, spun eu. „Trebuie să le găsesc. Apoi trebuie să văd că aurul este livrat la următorul punct de releu.” Nu îmi este clar cum voi face toate astea să se întâmple.

Rekha ridică privirea spre mine; din nou, își sugă degetul mare. Îi mângâi părul pentru a o liniști. În brațele mele, Chullu gâlgâiește.

Lakshmi leagă sacul din piele de capră și o pune înapoi în geanta. Ea se îndreaptă spre mine, când spune: „Este vorba de aur sau de familia fratelui tău?”

Îmi strâng strânsoarea pe Chullu. El tipă și se zvârcoli, încercând să scape din brațele mele. „Nu știu ce vrei să spui.”

Ea se întoarce spre mine. Privirea ei este directă, dar vocea ei este moale.
— Ai putea profita de pe urma aurului, nu-i așa?

Crede ea că fac asta ca să pot vinde aurul? Atât îmi pasă eu sunt ? — Crezi că aș profita de moartea fratelui meu pentru a revendica aurul pentru mine?

Ea răspunde pe un ton blând. „Sau pentru copiii tăi. Nu te-aș învinovăți dacă ai face-o.”

„Goondații ăia mi-ar face ceea ce i-au făcut lui Vinay”. Arunc o privire la trupul lui Vinay, întins la un pas depărtare. „Fratele meu a făcut o greșală. Trebuie să fi fost disperat. Viața noastră nu este ușoară. Munca este grea și nu sunt bani în ea. El a vrut să-și trimită fiii la școală, ca să poată avea o viață diferită, departe de păstorit și tundet...” Trebuie să mă opresc să nu bolborosesc. Lacrimile mi-au încețoșat vederea.

Lakshmi se uită, din nou, la corpul fratelui meu. „Ce zici de...” Ea face o pauză și lasă cuvintele ei să atârne în aer. Expresia ei îmi spune la ce se gândește.

„Ne ardem morții ca toți hindușii”, spun eu. "Dar..."

Mă uit în jurul meu, la peisajul stâncos. Lucrul potrivit de făcut ar fi să-i ardă trupul acolo unde a murit. Dar nu există nicio modalitate de a face o platformă sau de a tăia lemnul. Nu am unelte cu mine. În acest moment, simt un dor intens pentru tribul meu. Dacă am fi fost cu toții împreună, am fi putut-am fi făcut-o să se întâmple. Este ceea ce facem întotdeauna când cineva moare pe traseu. Este ceea ce am făcut când a murit Dev.

Dacă aș fi cu tribul meu, am avea o înmormântare corectă. Bătrânul satului recita rugăciunile, iar femeile, toate, inclusiv soția lui, Selma, îl scăldau pe Vinay și îl înveleau cu grijă, tandru, într-un cearșaf proaspăt spălat. Lacrimile îmi umplu din nou ochii. Rekha îmi întinde mâna.

„Lângă spital”, spune Lakshmi încet. „Există un crematoriu – unde îi ardem pe cei care au murit.”

Mă simt de parcă am mers o sută de mile. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de epuizat. Nu mai încerc să-mi ascund lacrimile; mi se revarsă peste obraji și pe bărbie. Am ținut-o de mână pe Rekha pentru a mă mângâia la fel de mult ca ea. Acum îmi dau drumul și îmi șterg fața cu mâna liberă, apăsându-mi degetele în orbitele ochilor până când văd stele.

De ce m-ai părăsit, Dev? Dacă ai fi încă aici, am fi cu oamenii noștri, sus în casa noastră de vară. Nimic din toate astea nu s-ar întâmpla. Și unde ești, Malik? De ce ai plecat? Mai întâi Dev, apoi Malik, acum Vinay. Trebuie să-i pierd pe toți?

Lakshmi îl slăbește ușor pe Chullu din strânsoarea mea. Ea îi pieptănă părul de pe frunte cu degetele și îi zâmbește. Îi întinde mâna către Rekha, care se mișcă să o ia. De parcă ar ști la ce mă gândesc, spune Lakshmi, atât de încet încât cred că mi-aș fi putut imagina: „Va fi bine, Nimmi”.

Oftat. După o clipă, îmi scot ruloul de pe spate și îl așez pe o parte a poieniișului. Lakshmi aplatizează patul și îl așează pe Chullu. Îmi dezleg mănunchiul de pe talie pentru a scoate câțiva șapați și o ceapă. Rup o bucată de pâine și i-o dau fiului meu să-l roadă cu dinții de lapte. Restul îi dau lui Rekha.

— Stai puțin cu Chullu, bine? îi spun eu. Fiica mea stă lângă fratele ei și îi dă o altă bucată de chapatti.

Mă duc la corpul fratelui meu. Mă doare să te uiți la el. Nu mă pot opri să mă gândesc la orele pe care le-a suferit înainte ca moartea să-l ureze. Încep să-l dezbrac, gândindu-mă că arată mult mai tânăr în moarte decât în viață. Au dispărut ridurile din jurul ochilor, rezultatul mijirii sale obișnuite. Văd că obrajii lui sunt mai netezi acum. Mi-e rușine să-l privesc în toată goliciunea lui. Mama noastră ar fi cea care i-ar face baie dacă ar fi încă în viață, dar, acum, eu sunt singura familie disponibilă pentru a face asta.

Îmi dezleg geanta din piele de capră. Scot chunni - ul din cap și îl umezesc cu apa din pungă. Încep cu fața lui Vinay, spălându-i sângele de pe nas, apoi îi șterg transpirația de pe brațe și picioare. În tăcere, mă rog pentru siguranța soției și a fiilor lui. Sunt vag conștient de Lakshmi, în spatele meu, vorbind în liniște copiilor mei.

Când am terminat de curățat corpul lui Vinay, mă întorc către Lakshmi și încuviințăm din cap. Ea îl ridică pe Chullu și îl pune într-o parte a patului. Rekha urmează, ducând mâncarea. Copiii mei sunt tăcuți, vigilenți, de parcă ar ști că se întâmplă ceva sacru.

Lakshmi ridică pânda căptușită pe care dormim, o scutură și o pune pe pământ mai aproape de corpul lui Vinay. Când ea apucă de picioarele goale ale fratelui meu, îmi pun mâinile sub axile lui.

„Ake, dho, atunci”, numără ea.

Împreună, îl ridicăm. Bărbații tribului nostru sunt slabi și strunși; au și-au petrecut toată viața mergând în sus și în jos pe aceste poteci montane. Dar sunt puternici, iar mușchii lor sunt surprinzător de grei. Ne luptăm, la început, să echilibrăm trupul lui Vinay între noi, iar apoi să-l întindem pe patul de pat. Ar trebui să am un cearșaf curat de bumbac în care să-l înfășoare, dar atunci nu mă așteptam să-i fac ultimele ritualuri astăzi. Îl înfășurăm cât putem de bine în căptușeală, apoi îl ducem la cal, care se ridică și își ridică capul sus, cu ochii învăluți în alb. El este speriat de cadavrul. Lakshmi îmi face semn să întind cadavrul din nou. Ea merge spre castan, îi mângâie botul, vorbind cu el încet până se calmează.

Încercăm din nou să ridicăm trupul lui Vinay pe șa. Ne iau mai multe încercări, dar ne descurcăm. Mă uit cum Lakshmi folosește o frânghie pentru a fixa corpul de șa.

Ea a fost tăcută în toată această încercare, conducându-mă cu tandrețe prin fiecare pas. Dacă nu ar fi venit ea, ce aș fi făcut? Cum aș fi putut face față asta – cadavrul fratelui meu, singurătatea mea, durerea mea, copiii mei – fără ea? Malik mi-a povestit despre timpul petrecut în Jaipur – când

Lakshmi a fost un artist cu henna atât de căutat. O pot imagina – având grijă de clienții ei, liniștindu-i, mângâindu-i, așa cum ea m-a liniștit și m-a mângâiat astăzi.

Fără tragere de inimă, scot cutia galbenă de chibrituri din buzunarul fustei și o ridic pentru ca ea să o vadă. „Asta are ceva de-a face cu orice făcea Vinay. Cred că asta încerca să-mi spună înainte să...”

Ea îmi ia cutia de chibrituri. „Canara Private Enterprises Limited, Shimla”, citește ea cu voce tare. Se încruntă și se uită la mine, cu o întrebare în ochi, dar nu pot decât să ridic din umeri ca răspuns.

Ea dă din cap, înțelegând. — Te superi dacă păstrez asta? O pune în buzunarul hainei, apoi se întoarce și acoperă trupul învăluit al Vinay-ului cu o pătură pe care a scos-o din geanta ei.

Îl ridic din nou pe Chullu în praștia lui și îl așez pe spatele meu.

„Cum se numește calul tău?” Spre surprinderea mea, este Rekha, liniștea mea fată, vorbind cu Lakshmi.

„Chandra”, spune Lakshmi.

„De ce i-ai numit așa?”

„Vezi semnul acela de pe fruntea lui? Nu crezi că arată ca semilună?”

Rekha se uită fix la cal. „Când voi primi un cal într-o zi, îi voi numi Gooddu.”

Lakshmi îi zâmbeste fiicei mele. „Este un nume bun. Cum ai venit cu asta?”

„Așa îmi spune Malik.”

Lakshmi aruncă o privire la mine, zâmbind. Când se întoarce din nou către fiica mea, ea spune: „Dar dacă îl numești Gooddu, de unde vei ști dacă Malik te cheamă pe tine sau pe calul tău?”

Rekha se încruntă. Apoi fața ei se luminează. „Ei bine, nu am încă un cal, nu?”

Râsul drăguț al lui Lakshmi răsună în crăpătura îngustă.

Treptat, ieșim din canion și coborâm poteca spre

Shimla: Lakshmi conduce calul, Rekha vorbește cu Lakshmi, eu purtând copilul Chullu, Neela urmând în spate. Îmi frântă inima pentru Vinay și mă bucur că l-am găsit, dar sunt și ușurată că mă întorc acasă. Nu-mi dădusem seama cât de mult depindesem de oamenii mei când trăiam cu tribul meu. Munții nu sunt un loc pentru o femeie – sau un bărbat – singur. Un cer însorit poate deveni posomorât într-o clipă; un leopard poate curăța o capră

în timp ce capul tău este întors; o viperă poate paraliza un copil în câteva secunde. Mă întind în jur pentru a-l mângâi pe cap pe Chullu, pentru a mă asigura că el este încă acolo.

Mergem de doar douăzeci de minute când auzim oile bălând și zgomotul clopotelor în jurul gâtului lor. Neela le răspunde.

În dreapta noastră, în depărtare, și deasupra liniei copacilor, îi vedem: o turmă de oi mult sus, pe munte. Înainte să o pot reține, Neela urcă dealul. Urmez. Când ajung în vârf, îmi lipsește respirația. Verific urechile unei oi, apoi celorlalte: semnele de pe urechile lor sunt ale fratelui meu. Le sondajez coastele pentru a vedea dacă lingouri de aur sunt ascunse sub lână.

Sunt. Mă întorc pe traseu, unde așteaptă Lakshmi și Rekha, să le spun ce am găsit.

"Bun. Putem duce turma în oraș", spune Lakshmi.

Mă uit la ea. „Trebuie să fie treizeci sau patruzeci de ei. Unde le-am ține?”

Lakshmi zâmbește. „Oamenii de deal care vin la Clinica Comunitară.

Sunt sigur că unul dintre ei ar fi dispus să păstorească o turmă pentru o perioadă scurtă de timp.” Ea cercetează orizontul. „Trebuie să le mutăm acum sau vom pierde lumina. Va fi mult mai greu să urmărești turma și să le protejezi de lupi când este întuneric.”

Ea are dreptate.

— Și lingourile de aur? ea întreaba.

„Încă cu oaia.”

Ea dă din cap. "Bun. Măine la prima oră, vom începe căutările.” Ea scoate cutia de chibrituri din buzunar și o examinează din nou. „Întreprinderile Canara. Poate ne pot spune ceva.”

Brazdele de pe frunte înseamnă că este îngrijorată sau doar curioasă? E chiar atât de încrezătoare, sau se preface doar de dragul meu? Îmi sprijin din nou mâna pe capul fiului meu. Ne aflăm aici pe un teritoriu necunoscut. Niciunul dintre noi nu cunoaște oamenii pentru care lucra Vinay. Câți dintre ei sunt.

Care a fost aranjamentul fratelui meu cu ei.

Mă uit la trupul lui Vinay drapat peste cal. Și îmi dau seama: sunt supărat. La Vinay. Și-a făcut a mea responsabilitatea – ceva la care nu m-am târguit niciodată. Acum eu sunt cel care trebuie să împiedice familia mea și a lui să nu fie rănite.

Vinay a amenințat și viețile tuturor din tribul nostru! Cum a putut să fie atât de prost? De ce i-ar pune în pericol pe toți cei pe care îi iubim?

Cu cât mă străduiesc mai mult să-mi controlez panica, cu atât mă simt mai furios. Și mai confuz. Știu că nu ar trebui să fiu supărată când am căutat același lucru pentru mine

copii, așa cum și-a dorit Vinay pentru ai lui. Cine sunt eu să-l judec când legătura mea cu tribul este acum la fel de fragilă ca o pânză de păianjen?

Mă uit la Lakshmi. Spatele ei este drept, cu o mână ținând frâiele lui Chandra, iar cealaltă ținând mâna lui Rekha. Dacă te uiți la ea, ai crede că are această situație sub controlul ei. Ea se va asigura că Vinay este trimis la următoarea lui viață așa cum ar trebui să fie. A venit până aici și și-a asumat un risc pe care Vinay l-a impus asupra noastră, când ar fi putut să se spele pe mâini de toată afacerea.

Acum o lună, eram încă supărat pe Lakshmi Kumar pentru că mi-a spus ce să fac, pentru că l-a trimis pe Malik departe de mine, pentru că era atât de competent. Dar acum simt doar un sentiment de ușurare că cineva – oricine – este dispus să preia conducerea și să ajute.

Dacă acel cineva ar fi Malik.

Mă întorc în sus pe deal să păzesc oile și să le aduc la Shimla.

LAKSHMI

Poalele Himalaya, la nord-vest de Shimla

Suntem liniștiți pe drumul înapoi la Shimla. Ne oprim din când în când să lăsăm oile să pască. Păream destul de încrezător când i-am spus lui Nimmi că vom găsi pe cineva care să păstreze oile, dar acum mă întreb cum ne descurcăm.

Oile trebuie mutate la fiecare câteva zile pentru a găsi iarbă proaspătă. A trebuit să sugerez să luăm oaia înapoi cu noi; altfel, Nimmi ar fi putut insista să rămână peste noapte cu turma și să țină copiii cu ea, așteptând până mă voi întoarce să o ajut. Pe aceste dealuri, oile sunt o marfă valoroasă. Și această turmă poartă aur pe flancuri! Să-l lași pe Nimmi și pe copii la poalele dealurilor ar fi mult prea periculos.

Rekha merge lângă mine, vorbind alternativ când îi vine o idee și rămânând tăcută când se gândește. Mai devreme, când se uita la norii albi plutind deasupra capului, m-a întrebat de ce nu mergem doar pe nori.

„Norii ne-ar putea duce mai repede la Shimla, mătușă”, spune ea. — Îți amintești de norii din cartea aceea despre păsări? Se referă la o carte cu imagini despre păsările din Himalaya pe care am citit-o săptămâna trecută.

„Norii sunt complicati, Rekha”, îi spun. „În momentul în care te apropii de ei, ele dispar.” Ea ridică privirea la mine, cu sprâncenele ridicate, și îi explic că, în timp ce norii ar putea arăta ca bumbac neclar de departe, ei sunt de fapt din apă – ceață. „Dacă ne-am apropiat suficient de ei”, îi spun, „am trece imediat.”

Mai târziu, ea întreabă: „Am putea trăi într-un curcubeu?”

Nu pot să nu mă întreb dacă m-am gândit la astfel de lucruri când aveam patru ani. Încerc să găsesc un răspuns care să o mulțumească și, în cele din urmă, spun: „Am putea. Dar dacă am fi în interiorul lor, nu i-am vedea pe cer, nu-i așa?”

Clipește de mai multe ori, luând asta, apoi clătină din cap.

Aș asez-o pe șaua calului meu dacă nu ar duce trupul unchiului ei. Cu picioarele ei mici, îi este greu să țină pasul. Dar ea pare să fi moștenit capacitatea mamei ei de a merge fără să obosească. Nu se plânge niciodată, nu cere niciodată mâncare sau apă.

„După ce terminăm povestea maimuțelor, o putem citi pe cea despre elefant? Mi-ar plăcea să am un elefant.” Când am pornit din canion spre Shimla, și-a pus mâna ei minuscul în a mea și a lăsat-o acolo, așa cum am văzut-o făcând atât de des cu mama ei și cu Malik. Gestul m-a atins.

„Desigur, putem”, spun eu.

Atât Rekha, cât și mama ei par să se bucure de cărțile pe care le-am citit. La început m-am îngrijorat că Nimmi se va simți conștientă de sine, învățând alături de fiica ei. Poate chiar mă simt de parcă mă bag prea mult în viața lor. Dar ea devine o persoană diferită atunci când petrecem timp împreună, citind. Este cu adevărat curioasă și, evident, mândră de cât de repede învață fiica ei să citească și să scrie.

Mă opresc și mă întorc pentru a vedea cum Nimmi și Chullu sunt în spatele turmei. Nimmi este întristată pentru fratele ei, iar durerea ei este palpabilă - ca și cum greutatea ei o apasă, făcând această călătorie grea cu atât mai grea. Ea folosește un escroc pentru a ține turma unită, dar umerii îi sunt prăbușiți și mută oaia înainte cu jumătate de inimă. Animalele îi simt apatia, profitând de ocazia de a rătăci până când ea îi cheamă înapoi.

Am acoperit corpul lui Vinay cât de bine am putut, dar atrage insecte și îmi fac griji pentru viermii de pe calul meu. Până acum, Chandra a fost doar puțin supărător, dar am nevoie ca el să rămână calm până când ducem cadavrul la crematoriu.

Orașul Shimla este construit pe o serie de dealuri presărate cu pini, cedri, plopi și mesteacăn. Oriunde altundeva, aceste dealuri ar fi considerate munți, dar Himalaya stâncos de la nord umbrește aceste canioane, făcându-le să pară slabe prin comparație, așa că ne referim la ele ca dealuri. Spitalul Lady Bradley se află sus, pe o proprietate substanțială care se extinde într-o râpă. Când vedem turla Bisericii lui Hristos, știu că spitalul va apărea în curând la vedere. Luăm mai sus, mai abrupt

drum, drumul mai lung până la intrarea din spate a spitalului unde se află morga.

Până târziu după-amiaza suntem suficient de aproape de spital încât o rog pe Nimmi să aștepte sus pe deal cu oile. Apoi îmi plimb calul pe panta până la morga spitalului. Prakesh, însoțitorul, mă cunoaște și îi rog să ducă cadavrul discret la crematoriu. Dacă este deloc surprins de această cerere, nu o lasă să se arate; casta lui este obișnuită să trateze cu morții. Îi rog să păstreze cenușa pentru mine, apoi mă țin de frâiele lui Chandra în timp ce el și un alt însoțitor ridică cadavrul lui Vinay de pe calul meu. Rog un al treilea însoțitor să-l ude pe Chandra și să-i ofer o rupie pentru bunătatea lui.

Apoi merg la Clinica Comunitară. Trebuie să arăt bine dezordonat pentru că, când intru pe ușa din față, toți pacienții din sala de așteptare se întorc să se uite. Îmi dau seama, prea târziu, că miros a cai, a mea transpirație și a pădurii de pini de pe deal. Mă duc repede în sala de examen și mă opresc la ușa cu perdele.

„Jay?”

Îl aud cum se scuză în fața pacientului pe care îl îngrijește înainte să despartă perdeaua. Când mă vede, trage cortina în spatele lui.

„Lakshmi!” spune el, luând în starea mea dezordonată. Mă conduce pe holul din spate, așa că nu ne vedem camera de recepție. „Am fost atât de îngrijorat! În primul rând, nu te-ai prezentat la clinică. Când am trimis pe cineva acasă să văd dacă ești bine, s-a întors și mi-a spus că nu e nimeni în casă.”

Îmi pun partea plată a mâinii pe pieptul lui pentru a-l calma. „Am luat-o pe Chandra și a mers să o caute pe Nimmi. Nu era la ea când am trecut pe aici azi dimineață, tot ce are a dispărut.”

„Și tu...”

„Da. Toată lumea este în siguranță. Dar trebuie să găsesc un loc pentru patruzeci de oi.”

Are ochii mari. — Ai găsit turma?

„Da. Trebuie să le păstrăm doar câteva zile. Îmi promit.”

Își trage buza, uitându-se la picioarele lui. „Îngrijitorul terenului de la spitalul m-a cicălit să-mi tuns gazonul.”

„Shabash!” Spun. Zâmbesc și îi pun un deget pe buze.

Mă ia de mână și o strânge. „Doar câteva zile, acha? Odată ce sunt gata cu acest pacient, voi avea o discuție cu îngrijitorul terenului.”

„Poți face față greutății din această după-amiază fără mine?”

El dă din cap. „Până acum am avut doar trei pacienți. Deci cred că ne vom descurca.”

Îi dau poșeta mea. „Pentru îngrijitorul terenului.” Fiecare favoare are un preț. „De asemenea, am lăsat un cadavru la crematoriu. Este fratele lui Nimmi.”

Înainte ca el să aibă ocazia să pună mai multe întrebări, mă întorc și plec.

* * *

O oră mai târziu, Nimmi este ocupată să adună turma pe râpa inferioară a spitalului, ferită de vederea pacienților și a personalului.

Stau pe un zid mic de piatră vizavi de intrarea din față a spitalului, unde vânzătorii ambulanți se adună pentru a-și vinde chaat, paranthas de casă, paan și beedis. Chullu este un pachet cald pe poala mea; el roade o felie de mango în timp ce Rekha ronțăie o trestie de zahăr, aspirând sucul dulce pe măsură ce merge. Chandra stă liniștit într-o parte, ronțându-și punga de ovăz și dând din când în când urechile pentru a alunga muștele.

Nimmi și copiii sunt în siguranță deocamdată; am găsit oaia a casă temporară și plănuiesc următorul pas. Iau cutia galbenă de chibrituri din buzunarul hainei și citesc din nou imprimeul: Canara Private Enterprises. M-am uitat în interiorul cutiei de chibrituri de mai multe ori; nu există decât chibrituri. Este posibil că cutia nu înseamnă nimic. Poate Vinay l-a purtat doar pentru a-și aprinde focurile de tabără de seară. Dar atunci, de ce ar fi fost ascuns într-un buzunar secret?

Când îmi verific ceasul, văd că este aproape ora 17:00. Afacerile locale rămân deschise până la șase sau șapte seara. Habar n-am ce aş putea găsi la Canara, dar cred că cel mai bine e să merg singur acolo. Trebuie să aflu ce, dacă este ceva, avea în comun fratele lui Nimmi cu acel loc.

Bărbații care se bucură de conversația și gupshup -ul de după-amiază târziu la tarabe nu se pot abține să se holbeze la noi patru. Mă uit în jos la hainele pe care le port.

Sunt o femeie indiană cu ochi albaștri. Sunt îmbrăcat ca bărbat. OMS nu s-ar uita?

* * *

Când Nimmi se întoarce din râpa inferioară, îi spun că mă duc să găsesc Canara Enterprises. Ea vrea să vină cu mine. „Este problema mea, Ji. Eu ar trebui să fiu cel care trebuie să plece.”

„Nu”, îi spun. „Copiii sunt epuizați. Hrăniți-i, puneți-i în pat. Vom vorbi mai târziu.”

Năările i se fulgeră și îmi dau seama că am fost prea aspru. „Nimmi”, spun eu. “Vă rog.”

Își înclină capul, felul ei de a-mi spune, Bine. Ea ia copiii cu ea. Rekha întoarce capul să-mi fluture trestia de zahăr.

Îi frec gâtul lui Chandra. A fost hrănit și adăpat de însoțitorii spitalului.

Ar trebui să mă duc acasă și să mă fac prezentabil, dar decid că e mai bine să mă apropiu de oamenii de la Canara așa cum sunt. În pantalonii mei și haina mea lungă, mă simt cumva mai puțin vulnerabilă. S-ar putea să fie aruncați de ținută doar cât să mă ia în serios.

Un alt avantaj: caii sunt cel mai practic mod de a vă deplasa în acest oraș deluros. Când Jay m-a învățat prima dată să călăresc pe cai, mi-a fost frică să nu fiu atât de sus de pământ. Nu aș avea picioarele mele să mă ghideze. Mi-aș pierde drumul?

„Ești obișnuit să ai controlul”, mi-a spus Jay zâmbind. „Motivul pentru care îți va plăcea să fii pe un cal. Calul caută direcții la tine. Doar comandă-i la fel cum faci mie.”

Amenințasem că îi voi arunca unul dintre cizmele mele noi, dacă nu se oprește să râdă. Încet, ușor, m-a convins să călăresc și nu a trecut mult până mi-am dat seama că mă simțeam încrezător pe un cal. Mai târziu, când a aflat că una dintre pacientele sale de la maternitate vrea să-și vândă calul, mi-a cumpărat Chandra.

Acum îmi mângâi frumosul meu castan pe gâtul lui lucios în timp ce ne străduim prin oraș. Îi întreb pe cei care merg pe stradă dacă au auzit de Canara; nu există altă modalitate de a găsi o afacere în Shimla. O persoană din patru vă va îndruma într-o direcție, dar nu neapărat cea potrivită.

O oră mai târziu, după ce am făcut câteva cotituri greșite și am observat multe certuri între localnici, mă aflu într-o poieniță înconjurată de pini. Semnul mare galben care afișează numele companiei atârna oblic de un gard ruginit de sârmă ghimpată. În spatele gardului se află o curte de uscare, unde cărămidile sunt stivuite în rânduri, o carieră de lut și, în capătul îndepărtat al curții, un cuptor care trebuie să aibă o înălțime de patruzeci de picioare. Dacă aceasta este o fabrică de cărămidă, ar trebui să fiu

văzând muncitori amestecând lut, pregătind forme, ducând cărămizi proaspete la cuptor. Dar nu e nimeni. Curtea este liniștită, cuptorul inactiv.

descalec. În stânga porții încuiate observ o clădire mică. Semnul de pe ușa din față spune Office. O leg pe Chandra de gard, merg spre clădire și deschid ușa. Tânărul din spatele tejghelei pare uimit. Fie nu se aștepta la un client, fie nu se așteptase ca clientul să fie o femeie.

Camera este micuța. Tejghea se întinde pe toată lățimea interiorului îngust, împărțind cu grijă spațiul în două jumătăți. Singura decor este un calendar atârnat pe perete din 1964, care face reclamă la Coca-Cola și o pictură cu zeul-maimuță Hanuman. Văd un birou prin ușa deschisă din spatele tânărului. Acolo, un bărbat în vârstă – de vârstă mijlocie, cu o barbă neagră pătată în gri – stă la un birou. Vorbește cu cineva pe telefonul rotativ al biroului. Înțeleg limba pe care o vorbește bărbatul – este punjabi, o limbă pe care am ajuns să o recunosc doar de când am venit să locuiesc în nord.

El spune: „Nahee-nahee. Nu va fi o problemă. Hahn. Da. Se va face.”

Bărbatul mai tânăr din spatele tejghelei spune: „De ce ai nevoie?” Tonul lui este departe de a fi prietenos.

Fără un cuvânt, am pus cutia galbenă de chibrituri pe tejghea.

Se uită la ea, apoi la mine. Ochii lui negri ca cărbune sunt precauți, de parcă nu prea știe ce să facă cu mine.

Inima îmi bate cu putere și îmi dau seama că nu știu în ce mă bag. Jay habar n-are că sunt aici. Dacă mă gândesc bine, de ce sunt aici? Aș putea să fiu cu pacienții mei la Clinica Comunitară și cu plantele mele în grădină, nu în această cameră, care pulsa de o tensiune neliniștită pe care nu o pot identifica.

Întâlnesc privirea contramanului și o țin, fără să clilesc.

Ia cutia de chibrituri și o ia cu el în cealaltă cameră. Așteaptă până când bărbatul mai în vârstă scoate la telefon. Vocile lor joase, au o conversație grăbită. Bătrânul își lasă capul într-o parte, privind dincolo de contraman, ca să se poată privi mai bine la mine. Apoi ia cutia de chibrituri de la tânăr și aruncă chibriturile pe biroul lui.

Trecându-și unghia de-a lungul interiorului cutiei, scoate o bucată de hârtie.

Nici Nimmi, nici eu nu ne-am gândit să ne uităm pe sub chibrituri! Bărbatul scoate un registru din sertarul din mijloc din partea dreaptă a biroului său. Îl urmăresc trecând degetul arătător pe pagină până când găsește intrarea pe care trebuie să o caute. Se uită din nou la bucata mică de hârtie luată din cutia de chibrituri, se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre tejdgea. Este mai mare și mai înalt decât tovarășul său mai tânăr. Sprâncenele lui se unesc în timp ce mă privește.

„Nu arăți ca un cioban”, spune el în hindi.

Ridic din umeri, dar nu ofer nicio scuză sau explicație. Faptul că se aștepta un cioban înseamnă că am ajuns la locul potrivit. Palmele mele sunt umede și rezist nevoii de a le șterge pe haină.

„Ai întârziat”, îmi spune el. „Te așteptam acum trei zile.”

Îmi arcuiesc o sprânceană. Dacă urmărește aur, care este diferența dacă ajunge târziu? El trebuie să știe că vremea, un animal bolnav sau o rănire pot oricând să împiedice un cioban.

Ochii lui sunt îngusti în timp ce mă studiază. „Ne-am gândit că s-ar putea să-l fi păstrat pentru tine.”

mă încruntă la el.

Se uită în jurul meu, prin intrarea deschisă, apoi se întoarce din nou spre mine.

„Unde este, atunci?”

Axile mele sunt moale de sudoare. Nu știu ce să-i spun, dar eu fă o ghicire calculată la întrebarea lui. „Este cu oile”.

Își dă ochii peste cap. — Ți-am spus despre ce este mai înainte. Nici un rahat de oaie în curtea mea. Adu încărcătura, nu rahatul. În alegi?”

„Mâine”, spun eu. Hai Bhagwan! Asta înseamnă că va trebui să le eliminăm pe toate aurul acela din turma în seara asta și găsește o modalitate de a-l aduce aici.

Îmi asum un risc cu întrebarea mea. „Nu se fac cărămizi astăzi?” Vreau să-l țin să vorbească. Poate aflați unde merge aurul și cum ajunge acolo.

Își mestecă obrazul, își lasă privirea să zăbovească asupra mea. El crede că sunt năzdrăvan, ceea ce sunt. „Ce este pentru tine?” el spune.

Îmi bag mâinile în buzunare, îi întâlnesc privirea. Apoi, cât pot de rece, mă întorc și ies din birou. Omul cel mare mă urmărește, mă uită când mă urc pe cal și plec. S-ar putea să se gândească că un cioban care își poate permite să dețină un cal la fel de bun ca Chandra ar putea avea mai multă experiență în a muta bunuri furate decât a presupus el.

Odată ce sunt la câțiva kilometri distanță, îmi las strânsoarea frâielor lui Chandra să se relaxeze și să-l încetinească la un trap ușor. Degetele mele, înțepenite din cauza strângerii frâielor de parcă viața mea ar depinde de asta, se desfășoară încet. Abia atunci încep să respir normal.

12

MALIK

Jaipur

În ziua mea liberă fac o excursie în zona bazarului Pink City unde sunt toate magazinele de bijuterii. Este pentru că trebuie să-mi potolesc vinovăția pentru pofta după Sheela sau pentru că mi-am dorit să-l văd pe vechiul meu prieten Moti-Lal?

Lal-ji este principalul bijutier al orașului. Când ajung, la ora două după-amiaza, Moti-Lal Jewelers bate de activitate. Un portar în uniformă albă îmi aduce o ceașcă de chai în timp ce îl aștept pe omul cel mare.

Proprietarul plinuț îi luminează cuplul de vârstă mijlocie care stă în fața de el, în timp ce asistentul său pune un teanc de cutii ghemuite de catifea neagră pe biroul lui strălucitor de mahon. „Astăzi”, spune Moti-Lal, „sunt aproape la fel de entuziasmat cum aș fi dacă eu aș fi cea care s-ar căsători.” Dintii lui sunt foarte albi, foarte drepti și foarte mari. „Am lăsat deoparte ceva foarte special pentru ziua cea mare a lui Akshay”, spune el.

Perspectiva bijuteriilor pe cale să fie expuse o atrage pe soție înainte pe scaunul ei, sari de mătase foșnind.

Sorbindu-mi chai-ul, îl observ pe Lal-ji, de pe balustrada care desparte mai mult cameră de mireasă elaborată din restul magazinului, unde se fac achiziții minore - brățări de naștere sau primii cercei ai bebelușului. Indiferent cât de mică, sau cât de mare, este ocazia, ea poate fi întotdeauna sărbătorită cu puțin aur, panaceul universal pentru ceea ce ne doare indienii.

În zona de mireasă, covorul moale în șoptă permite clinchetul delicat al cerceilor jhumka și exclamațiile de bucurie ale clienților să fie în centrul atenției. Iluminatul de la Moti-Lal Jewelers este mai strălucitor decât cel al magazinului obișnuit, scaunele mai luxoase, brațele lor căptușite invitând cumpărătorii să zăbovească în timp ce se gândesc la decizia vieții. Mame, bunici, mătuși, tați, viitoare mirese, surori și miri stau în fața vitrinelor în care colierele, cerceii, brățările, gleznelor și inelele strălucesc și fac semn. Clienți, purtând poșete bombate cu bani de la mireasă

părinții, cumpără aur care va proteja mireasa în caz de văduvie, boală sau calamitate financiară. Aurul este cel care îi asigură viitorul.

Când eram copil, cu puțin mai mult de cinci sau șase ani, veneam la acest magazin o dată pe săptămână, și uneori mai mult, pentru a livra uleiurile de corp parfumate de cuișoare și geranium ale lui Auntie-Boss și uleiul ei personalizat de păr bawchi . Soția lui Moti-Lal a fost unul dintre primii noștri clienți din Jaipur. Ea iubea produsele și, când ia încântat despre ele soțului ei, acesta a făcut o practică de a prezenta un recipient de alamă umplut cu poțiuniile lui Lakshmi fiecărui client de mireasă. A fost acel tip de atingere personală care i-a atras pe clienții lui Moti-Lal înapoi la el în repetate rânduri. A fost și o sursă bună de venit pentru mătușa-șefa.

Acum un portar urcă pe estrada unde stă Moti-Lal și așează cu grijă trei cești de porțelan aburind pe birou. Domeniul lui Moti-Lal este ridicat la câțiva metri deasupra agitației, într-un colț al magazinului, permițându-i lui Lal-ji să supravegheze fiecare client care intră și iese.

Pentru o fată roșită, Lal-ji i- ar putea spune: „Văd că ai adus-o pe mătușa ta cu tine astăzi”. Sau ar putea să-și întrerupă inspectia unui nou transport de rubine pentru a striga unei matrone: „Nu există nimic care să mă facă mai fericit decât să o văd pe tânăra Seeta cu o familie atât de bună.”

Când am intrat pentru prima dată în magazin astăzi, Lal-ji m- a recunoscut cu un semn din cap și un zâmbet de recunoaștere pentru a-mi spune că își va face timp pentru mine când va termina cu ceilalți clienți ai săi. Nu mă grăbesc. Este mult mai plăcut să-mi aștept timpul în magazinul cu aer condiționat decât să zabovesc afară, pe căldura uscată și prăfuită. Mirosurile sunt mai plăcute și aici. Mai bine decât mirosul de varză și transpirație pe strada plină de viață de afară. În interior, totul este tămâie din lemn de santal, parfum rath ki rani și colonie de șampacă . Cel mai important, am privilegiul de a-l urmări pe Moti-Lal la serviciu. M-a învățat mai mult decât câteva lucruri despre afaceri.

Cu deliberare, Moti-Lal deschide prima dintre cutiile de catifea pentru clienții săi. „Nici măcar artizanii lui Shah Jahan nu au putut depăși această măiestrie”, spune el. În interiorul carcasei, strălucind pe căptușeala neagră din satin, este un colier kundan , un tikka pe frunte cu un cârlig auriu care se prinde de păr, o pereche de cercei asorți și două brățări.

El arată spre colier, având grijă să nu unte pietrele strălucitoare cu ulei de pe degetul mic (ceva pe care îl face intenționat pentru a le permite clienților să se uite bine la inelul de smarald și aur de patru carate pe care îl poartă pe acel deget) și spune , „Patruzeci și patru de diamante plate, douăsprezece smaralde de dimensiuni bune,

douăzeci și două de picături din cele mai albe perle din Ceylon”. Intonează cuvintele cu un fel de evlavie, de parcă ar fi fost un preot.

Întoarce colierul cu grijă. „O astfel de incredibilă lucrare a smalțului meena pe spate. L-am pus pe unul dintre bărbații mei din Delhi să lucreze la asta – familia lui a fost meenakari de generații.”

Ceea ce urmează este o liniște însărcinată în timp ce viitoarea soacră examinează bijuteriile, lăcomia evidentă în ochii ei. Soțul ei ridică și inspectează un brățar, evaluându-i măiestria, lăsând colierul greu să se ocupe de soție. O face, ținând colierul de gât și admirându-l în oglinda de perete vizavi de birou. Fără îndoială că își amintește propria zestre de mireasă și cum se compară aceasta cu ceea ce selectează acum pentru viitoarea ei noră. Bănuiesc că bijuteriile ei vor ieși în continuare câștigătoare. În mintea ei, ea se gândește: Lucrul cu smalțul era mult mai bine în zilele mele. Aceste pietre nu sunt tăiate la fel de fin ca cele din colierul meu. Indiferent dacă echilibrul calității este în favoarea ei sau nu, aproape sigur se va îndepărta de Moti-Lal Jewelers cu o pereche de brățări de aur pentru ea. La urma urmei, este doar corect.

Moti-Lal își observă mișcările în oglindă. „Vezi cum scânteie? Am vândut un colier similar chiar săptămâna trecută, dar acele diamante nu erau la fel de mari ca acestea.” Își întoarce colțurile gurii și dă din cap, de parcă i-ar fi rușine că o altă familie s-ar fi mulțumit cu mai puțin. „Acest colier este unul pe care oaspeții tăi îl vor observa de peste cap.”

Acum ridică privirea, de parcă tocmai m-ar fi observat, se scuză și pleacă asistentul său responsabil. Cu ceașca lui de chai, se alătură cu mine la balustradă, cu fața spre clienții pe care tocmai i-a părăsit, de parcă ar fi prea ocupat să vorbească cu mine pentru a fi îngrijorat de achiziția lor. L-am văzut făcând asta și din nou. Desigur, de aceea există oglinzi din podea până în tavan peste tot; încă mai poate să-i supravegheze. Una dintre multele tactici vechi din geanta lui de trucuri.

Îmi zâmbeste, ochii lui somnoroși aproape că îi dispar pe față, bărbia triplă un semn al succesului său: o sursă de mândrie. Când vorbește, vocea lui este blândă și joasă. — Crezi că doamna Prasad savurează deja gelozia pe care o va simți cu siguranță rivala ei când își va vedea noua ei noră purtând o piesă atât de frumoasă?

Îi rânjesc lui Moti-Lal. — Înțeleg că îi cunoști rivala.

„Unul dintre cei mai buni clienți ai mei.” Moti-Lal râde și își bea chai într-o singură rândunică. „Ake, dho, atunci. Ma intorc imediat.”

Oricât de mare este, bijutierul se mișcă la fel de grațios ca un ghepard care urmărește un joc proaspăt. La fel ca medicul de familie, un bijutier indian stă mult timp cu o familie, devine un prieten de încredere și ghid pentru mai multe generații pe parcursul căsătoriilor, nașterilor și festivalurilor.

Mă întorc să-l privesc din nou. Moti-Lal prezintă câteva caracteristici suplimentare a setului de mireasă clienților săi, amintindu-le că pietrele sunt așezate perfect la culoare în cadrul kundanului, la fel cum Shah Jahan a cerut să fie încrustate carnelian, lapis lazuli, ochi de tigru și malachit în marmura Taj Mahal.

Bijutierul și clienții săi schimbă câteva remarci înainte de a ajunge timpul să se tocmeze prețul. Moti-Lal introduce numerele în mașina lui de adăugare cu un fel de fler care îi face pe ceilalți clienți din magazin să-și arate în direcția lui, curioși de cine cumpără ce.

Odată ce spectacolul s-a terminat, îmi îndrept atenția către partea non-mireasă a magazin, lăsându-mi ochii să rătăcească peste cutia de sticlă a colierelor. În carcase sunt pandantive elaborate inserate cu rubine și diamante, precum și lanțuri de aur de diferite grosimi și greutate. Mă aplec în talie pentru a arunca o privire mai atentă la un lanț de aur când simt o strângere de carne de umăr. Lal ji spune: „Succes, Malik! Uită-te la tine, Burra Sahib! Ești visul oricărui soc. Vino Vino!”

Ușa biroului său privat este ascunsă pe un perete cu oglindă. În afara de permitiându-i lui Lal-ji să-și spioneze clienții, numeroasele oglinzi îi invită pe clienți să probeze bijuterii și să se admire din orice unghi. Este surprinzător să mă văd reflectat în atâtea oglinzi în acest spațiu mic.

În interiorul camerei confortabile a lui Moti-Lal, podeaua este acoperită cu perne căptușite și suporturi rotunde tapițate cu bumbac alb, lăsând goală o pasarelă îngustă în mijlocul podelei de marmură. Moti-Lal își scoate papucii; Îmi scot pantofii.

„Începuți, Malik? Ca angrezi?”

„Iernile din Himalaya au fost brutale pe degetele de la picioare. A trebuit să renunțe la cappali cu totul. Acum nu pot purta altceva decât pantofi.” Nu-i spun că purtarea pantofilor la Școala Bishop Cotton nu era o opțiune. Nici să purtați niște praf la școală, ceea ce ți-ar câștiga cu siguranță un fulger la degete atât de la maestru, cât și de la matronă.

Mă plesnește pe spate. „Ce corect! Nu pot să cred că ești același copil Știam înainte”, spune el.

Parfumul slab de cireșe și lemn de santal îmi amintește de vizitele anterioare la această cameră. Ne așezăm cu picioarele încrucișate pe perne, răcoriți de aerul condiționat. În centrul camerei, pe marmura descoperită, stă o tavă de argint cu două narghilea înalte, o cutie de chibrituri, o pungă cu tutun, o statuie mică a lui Ganesh, un cornet de tămâie și un cântar pentru cântărirea aurului. Aici se fac cele mai mari oferte. Tot acolo se întâlnește Lal-ji cu prietenii.

Servitorul său a pus pietre și câte un cărbune încins în fiecare chillum. Moti-Lal scoate fire de tutun din geanta de buzunar, le pune în boluri și le bate ușor. Apropie o narghilea de mine.

„Accha, tânărul meu prieten, ce te aduce la Jaipur?” În timp ce vorbește, lovește un chibrit și aprinde tutunul de pe narghilea. Luând pipa în gură, o suge de câteva ori, cu obraji umflați comic.

Apoi eliberează un nor de fum alb și camera se umple cu un parfum dulce și fructat.

„Vreau să-ți mulțumesc, Lal-ji, că ai avut grijă de Omi în toți acești ani.”

Își flutură mâna cărnoasă de parcă ar fi vrut să-mi îndepărteze recunoștința. „Koi baat nahee hahn. Ai trimis banii. M-am asigurat că ajunge la Omi. Doar asta. Nu i-a fost ușor cu acel soț.” Moti-Lal, care crede în munca grea, dă din cap dezgust. „Fugă să se alăture cercului în fiecare an și se întoarce cu mâinile goale.” Pufă mai agresiv pe narghilea, de parcă soțul lui Omi l-ar fi disprețuit într-un fel. „Ai văzut-o de când ești în Jaipur? Omi?”

„Numai de la distanță. Mi-am ținut promisiunea. Am vrut doar să mă asigur că e bine.”

Moti-Lal face o față. „Un bărbat matur fiind gelos pe un băiețel – și exact asta erai tu – un băiețel care a asigurat-o pe Omi într-un mod în care soțul ei nu putea. Și apoi amenințarea că o vei uide dacă îndrăznești să o vezi din nou. El scutură din nou din cap. „Ce prinț.”

Dau din cap. Amintirea este una dureroasă.

Omi era un fel de ayah ; a avut grijă de copiii din cartier ca mine, pentru o mică taxă. Mamelor le plac propriile mele case, măturau podelele birourilor sau spălau rufele oamenilor. Într-o zi, mama nu s-a întors de la muncă. Am așteptat și am așteptat, dar ea nu s-a mai întors. Omi m-a luat fără un cuvânt. Ea nu m-a tratat niciodată altfel decât a făcut-o cu cei trei copii ai ei. I-am fost atât de recunoscător că am făcut tot ce am putut pentru a aduce ceva acasă în fiecare zi. S-ar putea să nu fie altceva decât o banană putrezită,

sau o bobină de ață pe care o fusesem de la un negustor, sau puri prăjiți în ulei vechi pe care un vânzător era pe cale să-l arunce.

M-am împrietenit cu toți negustorii din bazar. Le-am lustruit pantofii sau le-a spus de unde ar putea obține un chilipir cu agrafe de păr sau le-au făcut comisioane. În schimb, mi-au dat bani pentru copiii lui Omi, mi-au împărțit chapattis-urile, m-au trimis acasă cu o pungă mică de orez. Moti-Lal a fost cel mai generos dintre toate. Mereu mă întreba ce am învățat în ziua aceea.

Aș putea număra până la o sută pentru el sau să numesc capitala Franței? Și când am făcut-o, mi-a scos o monedă de rupie din ureche și mi-a dat-o.

Această ultimă amintire mă lasă să mă uit cu drag la vechiul meu prieten. Îi spun lui, „Unchiule. Aș dori să cumpăr două lanțuri de aur.”

Moti-Lal arcuiește o sprânceană. „Ai o femeie?”

Îi zâmbesc în timp ce ridic cutia de chibrituri și îmi aprind narghilea, apoi sug pe țevă pentru a trage fum. Tutunul – atât de curat și de puternic – îmi ajunge imediat la cap, amețindu-mă puțin.

Își ridică bărbia în sus și dă din cap cu înțelepciune. „Ah”, spune el. "Înțeleg. Doua femei?"

Acum râd, scot fum. „Unul dintre lanțuri este pentru Omi.”

Își înfinge bărbia în faldurile gâtului. „Știi că soțul ei o va vinde”.

„Nu mă aștept să-l poarte – soțul ei pur și simplu i-ar smulge-o de gât. Dar vreau să aibă ceva pentru securitate, pentru o urgență. Speram să-i spui că este aici, a teptând-o – dacă i când are nevoie.

Lal-ji se gândește la asta în timp ce își fumează pipa. El dă din cap. „O să o anunț.”

„Vreau să-mi cumpăr și o pereche de cercei”, adaug.

Moti-Lal suflă pe chillum până când strălucirea portocalie se transformă în cenușă gri.
— Și pentru femeia ta?

"Nu. Sunt pentru o fetiță."

Moti-Lal se oprește pentru o clipă din pufăit și i se slăbește gura. "Tu ai o fiică?"

Râd, încântat să-l pot surprinde. "Nu. Nu e ca asta."

Ochii lui înțelepți se îngustează când ia din nou pipa. El suflă mai mult fumează și se uită în ochii mei. „Atunci ai o femeie cu un copil.”

"Doi copii. Un baiat si o fata."

"Văduvă?"

"Da."

Ar fi trebuit să știu că Moti-Lal își va da seama. De mai multe ori, mi-a spus că vânzarea aurului necesită o perspectivă asupra naturii umane. El spune că trebuie să poți discerne intensitatea dorinței unui client privindu-i în ochi. Asta vă va spune ce să arătați, ce să rețineți și cât de mult este dispus clientul să se despartă.

„Am văzut ceva acolo care mi-a plăcut.” Arăt spre camera principală de cealaltă parte a ușii.

Scoate un șuvoi de fum din gură. „Bukwas”, spune el. „Chestii turistice.” Își ridică cadrul mare în picioare și se duce spre ușa. Strigă pe cineva, așteaptă o clipă, apoi se întoarce cu două cutii mari de catifea, pe care mi le întinde. Odată ce este din nou așezat pe perna lui, deschid prima cutie. Văd trei lanțuri de aur înăuntru.

„Alege două”, spune el, zâmbindu-mi, pufnind în chillum.

Trag cel mai subțire dintre lanțuri, bătut, astfel încât să se așeze la culoare pe piele. Îmi imaginez pe gâtul subțire al lui Nimmi, cum ar străluci aurul pe tenul ei întunecat. Poate data viitoare, cred. „Unchiule, îmi permit doar jumătate din acest aur.”

El zambeste. „Ce se permite asta, Malik? Este darul meu. Nu ți-am spus de mai multe ori că ești fiul pe care nu l-am avut niciodată?” Acum se încruntă, jignit că i-am confundat generozitatea cu o tranzacție comercială.

— Și cum rămâne cu ginerele tău acolo? Spun, să-l tachinez.

Ridică o mână și ciocănește aerul. „Mohan este bine. Dar dacă vii să lucrezi pentru mine, voi muri fericit.” Își pune mâna pe piept și își înclină capul în lateral, implorând.

„Lal-ji, nu pleci prea curând. Și nu știu nimic despre afacere cu bijuterii.” I-am spus aceste cuvinte de cel puțin o sută de ori.

„Ascultă cu atenție”, spune el și mai ia o pufătură. „Domnul Brahma, creatorul universului nostru, a aruncat o sămânță din corpul său în ape. Acea sămânță a devenit un ou de aur, o întruchipare a creatorului însuși. Acest aur, simbol al purității, norocului și evlaviei, este ceea ce vindem aici. Acum știi câte știu eu.” Îmi aruncă un inel mare de fum.

Râd. „Sunt în Jaipur doar la cererea mătușii Lakshmi.”

La pomenirea mătușii-șefei mele, Moti-Lal își deschide ochii tăiați și zâmbește larg. „Și cum este frumoasa Lakshmi Shastri? Toată Jaipurul îi este dor de ea. Cel mai mult soția mea! Fără uleiul de păr al lui Lakshmi, ea va fi în curând

chel ca un pui de maimuță!" El scoate o hohoteala extraordinara si isi plesneste mana pe coapsa.

— Acum este doamna Kumar. E căsătorită cu un doctor."

„Bahut acha! Mă bucur pentru ea.” Își îndreaptă pipa de narghilea spre mine. „Ești norocos că s-a oferit să te ducă la Shimla când soțul lui Omi te-a dat afară.”

„Zaroor.” Așa cum i-am spus adesea lui Nimmi: îi datorez lui Lakshmi viața mea. De când m-am mutat la Shimla, i-am trimis o parte din câștigurile mele lui Lal-ji pentru a le transmite lui Omi (pe cele pe care nu le înregistrez în cartea bancară pentru că știu că Boss le verifică periodic). Este un aranjament care a durat doisprezece ani.

„Ce vrea Lakshmi să faci în Jaipur?”

„Învață meseria de construcții. Lucrez la palatul sub Manu Agarwal.”

Moti-Lal ridică din sprâncene. „Agarwal este un om bun. Sincer. Sala de cinema pe care o construiește palatul va fi al naibii de minunată! Soția mea plănuiește să meargă cu fiica noastră și soțul ei la marea deschidere. Voi fi aici, desigur. Deși nu știu de ce mă deranjez.

Toți cei care sunt oricine vor fi la Royal Jewel Cinema în acea noapte.”

„Alteța Sa Latika speră cu siguranță că da.”

Se bate la ușa și intră ginerele lui Moti-Lal, Mohan. Mă ridic să-l salaam și el își încrucișează mâinile în namaste. Este un bărbat timid, tăcut, cu zece ani mai în vârstă decât mine.

„Gupta au sosit”, îi spune el lui Moti-Lal.

— Vezi că sunt așezați, bheta. Voi fi acolo.” Moti-Lal își trece o mână enormă peste față, un gest de frustrare. Când ușa se închide, își dă ochii peste cap. „Zece ani și fără copii.”

Când mă uit întrebător la el, el arată spre ușă și înțeleg comentariul este îndreptat către ginerele său. „Încep să cred că nu o are în el.”

Zambesc. Părinții sunt mereu îngrijorați de nepoți. Nu va fi cazul lui Auntie-Boss și mă bucur de asta. Indiferent dacă nu am nici unul sau zece, pentru ea este la fel. Îi place să vorbească cu copiii; pur și simplu nu și-a dorit niciodată nimic de-al ei. Iau lanțul pe care îl admiram mai devreme și un alt colier de aur, mai greu. Moti-Lal mă observă în timp ce fumează. Am pus ambele lanțuri deoparte, deschid cealaltă cutie și aleg o pereche de știfturi mici de aur care cred că i-ar plăcea micuței Rekha. I-au fost străpunse urechile când era doar câțiva

vechi de luni; sunt echipate cu cele mai subțiri cercuri de argint. Asez pe cantar atat lanturile cat si cerceii.

Moti-Lal se încruntă din nou și oftă. „Arré, Malik, lasă-l în pace.”

Cântarul înregistrează o uncie. Prețul curent este de 321 de rupii pe uncie, dar îl întreb pe Moti-Lal dacă va lua 200 de rupii pentru el.

„Te las să-l ai gratuit dacă iei un sfat de la mine.”

Îmi arc o sprânceană, așteptând să văd ce are de spus.

El dă din degetul înțepenit spre mine. „Nu te căsători niciodată cu o văduvă săracă.”

Dau din cap și râd.

Punând în buzunar colierul pentru Nimmi și știfturile pentru Rekha, am pus două bancnote de o sută de rupii pe cântar lângă lanțul lui Omi.

— Mă voi asigura că Omi știe, Malik. Mă duc la ea mâine.”

Greutatea vinovăției mele — pofta după Sheela, pentru cât de puțin pot face Omi — s-a ridicat puțin.

NIMMI

Shimla

Rekha mă privește în timp ce mă plimb pe podeaua camerei noastre. În poala ei este cartea despre maimuțele pe care Lakshmi-ji ia împrumutat-o. Îi place să se uite la imagini și să scoată numele diferitelor tipuri de maimuțe.

„Fă-ți studiile”, îi spun. A citit cartea maimuțelor atât de des încât a memorat-o. „Scrieți cuvintele exact așa cum le vedeți în carte.”

„Fă-o cu mine, Maa”, spune ea.

Chullu stă cu oaia Neela, care este ocupată să roncească o frunză.

Chullu o mângâie, apoi se rostogolește peste ea. Oaia le-a cucerit și copiii mei vor să stea acasă cu noi, așa că am adus-o aici de la pășunea de jos. Privind animalul acum, mă gândesc la aurul ascuns sub lâna ei. Cum arată, mai exact? Femeile tribului meu poartă argint, dar am văzut bijuterii din aur la alte femei. Nu am văzut niciodată o cărămidă solidă de aur.

Mă întind după patalul care atârnă de centura mea lângă o frânghie și o pungă de apă din piele de capră. Testez ascuțirea lamei. Folosesc acest patal pentru a tăia legume și fructe, ramuri, lemn - orice și orice. O ridic pe Chullu și îl așez lângă Rekha pe pătuț, unde încearcă să-i înghesuie cartea de maimuță în gură.

Mă apropiu de Neela, blând. Ea se oprește din mestecat și mă privește. Ea behăie, apoi stă, acum precaut. Îmi trec mâna peste lâna ei pentru a găsi movila tare vizavi de flancul ei rănit. Apoi găsesc marginile lânii care au fost cusute închise și tăiem cusăturile cu grijă, ținând-o pe Neela la loc cu un cot. Două lingouri de aur, fiecare cinci inci lungime, doi inci lățime și jumătate de inch grosime cad la pământ cu o bufnitură. Sunetul o sperie pe Neela, iar ea se zbate sub strânsoarea mea. I-am dat drumul.

Aurul este o culoare plictisitoare. Nu este frumos, așa cum am crezut că va fi. Cineva a scris numere pe gratii. Sunt grele și surprinzător

cald. Argintul pe care îl poartă tribul nostru este mai rece la atingere. Să cred că cineva ar uide pentru o bucată de metal galben plictisitor!

O bătaie în ușa mă surprinde. Adun lingourile de aur și caut un loc unde să le pot ascunde. Patul meu este la îndemână și îndesc repede gratiile de sub el înainte de a merge să văd cine e la ușă.

Este Lakshmi. Ea este încă în aceleași haine pe care le purta azi dimineață. Are cearcăne adânci sub ochi și părul ei este liber în jurul feței; nu a fost uns cu ulei. Ea pare epuizată. Îi spun să intre și să închidă ușa în urma ei.

„Măine, vom livra aurul în acel loc”, spune ea. Ea e vorbind în șoaptă.

— Locul de pe cutia de chibrituri? Întreb.

Ea dă din cap și își freacă fruntea. „Dar mai întâi trebuie să ne gândim cum să eliminăm aurul de la oi și-l duce de la pășunea de jos a spitalului la Canara”.

"Unde este? Afacerea?"

— La aproximativ patru mile de aici, chiar în afara orașului.

"Care direcție?"

Lakshmi arată cu bărbia spre est.

Cred că cunosc zona aceea; acolo mă duc uneori să culeg muntele florile pe care le vând. Asta îmi dă o idee. Mă ridic și îmi găsesc coșul cu flori – cel mare pe care îl folosesc la tarabă. Apoi iau lingourile de aur de sub patul de pat și le pun în coșul gol. Când Lakshmi vede aurul, ochii ei se fac mari. Apoi se uită la Neela și la petecul de lână care este deschis pe partea ei.

Cât poate ține coșul? „Avem treizeci și opt de oi”, spun eu, „numărând pe Neela, treizeci și nouă. Dacă fiecare oaie poartă patru bare, câte două pe fiecare parte, aceasta ar însemna o sută cincizeci și șase de bare. Dar lipsesc două, așa că de fapt sunt o sută cincizeci și patru. Nu știu să citesc sau să-mi scriu numerele, dar știu să le număr în cap.

Lakshmi ia un bar din coș și îl cântărește în mână. Este obișnuită să amestece remedii naturale, să calculeze proporția corectă de ingrediente. „Fiecare baton este puțin diferit, dar cel pe care îl țin este de aproximativ două uncii. S-ar vinde cu șase, șapte sute de rupii.”

„Deci asta ar însemna...” Mă uit la Lakshmi, mâna mea zburând la piept. Îmi simt inima bătând în palme. Acum știu de ce contrabandistii își asumă riscul de a face contrabandă. Toate batoanele, împreună, însumează aproximativ o sută

mii de rupii! Hai Shiva! Începe să se cufunde cât de serioasă, cât de periculoasă este această afacere. Lakshmi a încercat să-mi spună tot timpul – cât de nebunesc ar fi, cât de nesăbuit să returneze aurul unor oameni care ar tăia mai devreme gâtul mamei decât să se descurce fără comoara lor. Ar fi trebuit s-o ascult.

„Trebuie să-l scoatem de aici”, spun eu. Mă uit la copiii mei, care au
Am auzit panica din vocea mea și mă privesc cu gurile deschise.

Lakshmi îmi vede patalul. „Asta foloseai pentru a deschide cusăturile?”

„Hahn.” Am pus unealta ascuțită înapoi în fanta ei de pe centură.

Își strânge buzele, încruntat, și se uită la Neela. Știu că calculează cât timp va dura să scoată aurul de la oi.

Se pricepe la a face planuri. Ea a organizat fiecare secțiune a grădinii în funcție de ce fel de sol au nevoie plantele, de câtă apă au nevoie, de cât îngrășământ. Grădina este eficientă și bine aranjată. Ca tot ceea ce face Lakshmi.

Ea dă din cap, hotărât, de parcă s-ar fi hotărât. "Nu avem de ales. Trebuie să scoatem aurul în seara asta. Îngrijitorii de la spital vor fi plecat cu toții acasă.”

Observ liniile obosite de sub ochii ei. Ea a făcut deja atât de multe – a făcut drumeții în sus și în jos pe munți, a dus trupul fratelui meu la Shimla, a călărit la afacerea aceea de la marginea orașului. Acum e întuneric afară. Si rece.

Nu suntem din sângele ei. Cu toate acestea, ea este dispusă să facă mai mult.

Lakshmi se îndreaptă spre ușa. „Ne întâlnim la mine acasă într-o jumătate de oră. Adu-o pe Neela, te rog.

„Ji, când ai mâncat ultima dată? Am făcut chapatti și palak subji în seara asta. Ar trebui să bei câteva înainte de a pleca.”

Îl rețin adesea pe respectuosul Ji cu ea. O văd că se înmoaie. Ea îi zâmbește mulțumește-mi pentru oferta mea, dar ea dă din cap. „Trebuie să-mi dau seama cum îi voi explica toate acestea lui Jay—Dr. Kumar. A trebuit să-i spun ce am găsit. E îngrijorat, desigur. Și trebuie să aflu cum vom aduce aurul din pășune. Chandra este uzată. Nu sunt sigur că aş putea să-i rog să mai facă azi.”

Dau din cap. „O să-i rog pe Arora să aibă grijă de copii.”

Ea zâmbește slab. „Spune-le că am nevoie de tine la spital în seara asta. Nu va fi o minciună.”

LAKSHMI

Shimla

Jay nu ne-a lăsat pe Nimmi și pe mine să mergem singuri în pășunea de jos în toiul nopții pentru a strânge aurul. E deja supărat pe mine că am ieșit singur la Canara Enterprises.

Acum este cu noi la marginea pășunii, când strigăm, încet, la oi. Lucrăm cât de liniștit putem, dar nu putem face nimic în privința beiăturii lor. Nimmi apucă o oaie, eu luminez lanterna pe ea și Jay tăie cusăturile pentru a recupera lingourile de aur.

L-am așezat pe Chandra peste noapte și am adus celălalt cal al nostru, un ponei scurt blond. Dacă calculele noastre sunt corecte, aurul nu va cântări mai mult de douăzeci de lire, mai puțin decât un copil mic, iar poneiul ar trebui să poată face față poverii.

Sarcina este dificilă pentru că lucrăm în întuneric. Auzim animale de noapte în jurul nostru: marmote și nevăstuici care își fac treburile în adâncurile pădurii de pini din jur. Aici jos, în lunca de jos, oile sunt relativ ferite de prădătorii mari. Dacă un leopard sau un urs himalayan ar ataca turma, ne-ar lăsa cu mai puține lingouri de aur. Îmi spun că nu trebuie să-mi fac griji pentru ceea ce nu pot controla; chiar și așa, inima îmi bate repede și sângele îmi bate în urechi. Deși noaptea este răcoroasă și degetele îmi simt ca gheața, transpir sub jachetă. Încă mai port aceleași haine de azi dimineață când m-am dus să o caut pe Nimmi sus în munți.

Din când în când ne întâlnim cu o oaie la care am lucrat deja; noi lasa-o sa plece si gaseste alta. Nimmi a fost inteligentă să numere turma când le-a adus mai devreme la pășunea de jos. După ce vom ajunge la treizeci și nouă, vom ști cu siguranță că le-am verificat pe toate.

Durează două ore. Știm că am terminat când numărul total de lingouri de aur pe care le-am colectat se potrivește cu numărul calculat. După cum am prezis, fiecare animal purta patru bare. Punem aurul în floarea lui Nimmi

coș, apoi legați coșul de ponei. Folosesc rajai -ul pe care l-am adus de acasă pentru a ne acoperi încărcătura ilegală.

Nimmi aruncă un ochi peste turmă, cu buzunarele de lână agățate de ambele părți ale corpului. „Ar trebui tunși – cu adevărat tuși. Atunci aş putea să vând lâna și să păstrez banii pentru nepoții mei.” Vocea lui Nimmi prinde. — Asta ar fi făcut Vinay. Ea se întoarce spre mine. „Pot să o fac dimineața încet, înainte de a ajunge la clinică. Ar trebui să termin în patru zile.”

Înclin capul. Desigur.

* * *

Este miezul nopții până când noi trei și poneiul ajungem la casa lui Nimmi. Eu și Jay așteptăm la distanță cu poneiul în timp ce Nimmi își adună copiii de la Arora și îi coboară la locuința ei, câte unul la fiecare braț, amândoi adormiți.

Îmi cere să intru înăuntru cu ea în timp ce îi pune pe Rekha și Chullu pe patul de pat.

Ea șoptește: „Nu îmi voi deschide taraba cu flori mâine. Voi merge cu tine la Canara în schimb, Ji.”

Înțeleg de ce nu vrea ca Jay să audă; este destul de supărat pe mine că am plecat azi singur. „Nu putem lipsi amândoi de la clinică pentru a doua zi. Am provocat destule perturbări. Aș prefera să mergi mâine la Grădina Vindecării. Prefă-te că totul este normal. Spune-le asistentelor că nu te-ai simțit bine astăzi sau caută o altă scuză.” În liniștea serii, am grijă să nu vorbesc de aur. „Ei mă cunosc acum la Canara, așa că e mai bine dacă o iau.”

Nimmi mă privește o clipă lungă, cu fața acoperită de umbră. Îi văd globurile albe ale ochilor ei. Parcă ar vrea să spună ceva, dar apoi dă din cap și închide ușa după mine.

Îmi dau seama când ceva îl deranjează pe Jay. El încetează să mă tachineze. În timp ce stabilesc poneiul lângă curtea din curtea noastră și îi dau mâncare și apă, Jay duce coșul încărcat cu aur al lui Nimmi în casă.

Când intru în salon, el stă într-un fotoliu și se rostogolește pahar de Laphroaig între palme. Mi-a turnat deja un pahar și mi-l întinde să-l iau.

Iau paharul și îi netezesc părul. „Ești îngrijorat?”

„Cine nu ar fi, Lakshmi? De ce ți-ai risca viața – viețile noastre – pentru problema altcuiva?” Vocea lui este joasă și măsurată.

I-am lăsat cuvintele să stea o clipă. Apoi ma duc la masa laterala unde tin scrisori și extrage cea mai recentă scrisoare pe care am primit-o de la Malik.

Mă întorc la Jay și îi dau scrisoarea. „Malik mi-a trimis asta acum o săptămână.” Îmi iau paharul de scotch și îl las să citească singur scrisoarea.

Dragă Nimmi și mătușă-șefa, învăț multe aici, în Jaipur. Cum ar fi ce materiale sunt cele mai bune pentru ce tip de clădire. Costul de cumpărare a terenului și costul construcției de la zero. Cum se pun bazele. Manu Uncle m-a trimis la diferite departamente din cadrul diviziei sale de facilități, astfel încât oamenii săi să mă poată învăța toate părțile afacerii. Până acum încep să văd că se construiesc clădiri în visele mele. (Ți-ar plăcea pe Hakeem, contabilul cu care lucrez.

Este un omuleț amuzant. Dar îmi place de el. A fost aici pentru totdeauna – probabil de la Imperiul Moghul!)

Cea mai bună parte a acestei experiențe a fost petrecerea timpului cu Nikhil. El este la fel ca Radha – doisprezece merg pe douăzeci! Șefu, ai fi atât de impresionat de modul în care l-au crescut mătușa Kanta și unchiul Manu. Este un băiat dulce și amuzant și, mai important, în cartea mea, un jucător de cricket fenomenal! Petrecem multe duminici batând și bowling. El este aproape la fel de bun ca mine! (Sunt sigur că nu ar fi de acord și ar spune că sunt destul de bun pentru un bătrân.) Abia aștept până când Chullu va fi suficient de mare ca să-i pun o bătă de cricket în mână!

Te rog, spune-i lui Rekha că nu am uitat de curcubeul pe care ar trebui să-l aduc înapoi de la Jaipur. Ea crede că fiecare oraș are propriul curcubeu și nu am inima să o dezamăgesc!

Șefă, următoarea parte este doar pentru tine, așa că nu i-o citi lui Nimmi!

Știu că vrei tot ce e mai bun pentru mine. Ai mereu. Și pentru asta, sunt recunoscător. Dar cu cât sunt mai mult departe de Nimmi, cu atât îmi dau seama cât de mult îmi pasă de ea. Mi-e dor de felurile ei liniștite. Admir cât de mult se străduiește să-l hrănească și să le îmbrace pe Rekha și pe Chullu (amândouă pe care am ajuns să le iubesc ca pe a mea). O ajut din când în când cu câțiva bani, dar — Hai Ram! — practic trebuie să o forțez să ia.

Îmi dau seama că s-ar putea să-mi dorești o altă femeie – mai învățată sau mai sofisticată – dar mă mulțumesc cu Nimmi. În

O cunosc de opt luni, am aflat despre frumusețea munților Himalaya și despre comorile pe care le dețin munții. Știu că este perfect capabilă să aibă grijă de ea însăși, dar ți-aș cere o favoare.

Te rog, tratați-o pe Nimmi așa cum ați face-o cu o soră, așa cum ați tratat-o întotdeauna pe Radha. Nimmi nu-ți va cere niciodată nimic, așa că s-ar putea să trebuiască să-ți îndrepti bunătatea asupra ei. Are o inimă atât de bună și loială. Pierderea ei a fost tragică – nimeni nu ar trebui să-și piardă un soț atât de tânăr. Dar a fost câștigul meu și mi-a adus multă fericire.

Al tău,
Malik

Jay mă găsește în baie. Îmi curăță ultima murdărie, mirosul de cal, praful și transpirația de astăzi. Jay pune scrisoarea pe marginea căzii, își bagă mâinile în buzunare și zdrăgănește schimbul liber pe care îl poartă în ele.

„Știu că crezi că ai ajuta Nimmi cel mai bine din cauza sentimentelor lui Malik pentru ea și ai făcut întotdeauna ceea ce ai crezut mai bine. Dar sunt nelinițit.”

Mă opresc să frec. „Jay, dacă ai putea face ceva pentru a-ți ajuta familia... ceva care le-ar putea salva viețile — nu ai face-o?”

„Da. Desigur, aș face-o. Dar aceștia sunt goondas — racketisti profesioniști — ai de-a face! Cred că este un risc prea mare pentru tine să te implici mai mult. Am vorbit cu poliția locală...”

„De ce?” Simt că mă enervez. A vorbi cu autoritățile poate fi riscant; nu se știe niciodată cine e pe piață.

Face mișcare cu mâinile, un gest menit să mă liniștească. „Nu am vorbit despre acest caz în mod special, dar am vrut să aflu mai multe despre alergarea de aur care are loc în dealurile Shimla.”

„Și, ce ai învățat?”

„Ei știu că există activitate în vest, în jurul Chandigarh și mai aproape de Pakistan, dar nu par să creadă că există vreunul în această zonă.”

— Trebuie să fi fost curioși de ce ai întrebat. Le-ai informat despre ceea ce facem?

„Arré. Le-am spus doar că am citit articolul despre contrabandă în ziar și că sunt îngrijorat pentru siguranța pacienților mei.” Bătrânește din nou monedele din buzunarul pantalonilor, un alt semn că este îngrijorat.

Îmi strâng buzele împreună, încercând să nu las iritația mea să se vadă. am invatat devreme că a vorbi cu poliția nu a fost niciodată o idee bună.

După independență, când britanicii au plecat și au nevoie de posturi guvernamentale pentru a fi umplut, a domnit nepotismul. Posturile de nivel superior, cum ar fi comisarul de poliție, mergeau către prieteni și familie, indiferent dacă erau sau nu calificați pentru post. Rezultatul? Incompetență și corupție. Există întotdeauna o șansă ca poliția să se înțeleagă cu rachetarii de aur, punând în buzunar bani de protecție. Și dacă comisarul de poliție suspectează că Jay a vorbit cu ei pentru că are informații despre contrabandă, el poate folosi asta în avantajul său sau, mai rău, poate decide că trebuie să-l împiedice pe Jay să dezvăluie nimănui ce știe.

Jay s-a pus pe sine – și pe noi – în pericol. Dacă autoritățile ar găsi acele oi pe jumătate tunse la fundul pășunilor de jos, am fi implicați toți trei.

Ceea ce înseamnă că trebuie să tundem oile complet și cât mai curând posibil. Măine seară cel târziu. Cronologia lui Nimmi – trei zile – este acum comprimată într-o singură zi. Și va fi nevoie de toți trei ca să se întâmple. Sunt deja atât de obosit de călărit să o găsesc pe Nimmi, apoi petrec seara scoțând aurul de la oi. N-am îndrăznit să-l las pe Jay să vadă cât de tare îmi tremurau genunchii.

Mi-am pus capul sub apă, înecând vocea lui Jay și protestele corpului meu.

* * *

A doua zi dimineață devreme, merg cu un Chandra odihnit, la patru mile în afara Shimla, până la Canara Private Enterprises. Jay și cu mine am pus lingourile de aur în saci și le-am acoperit cu o pătură de cal. Mi-am îmbrăcat o pereche curată de salopete și haina de lână a lui Jay. Mi-am înfășurat un șal maro în jurul capului și umerilor. Este o dimineață încetoșată, ceața se încovoiează alene în jurul pinii și cedrilor, ezită să meargă mai departe.

A-l convinge pe Jay să mă lase să plec singur a fost o luptă. A vrut să meargă în locul meu. Am refuzat pentru că nu vreau să se implice mai mult decât este deja. Are un post important la spital. Și are o mulțime de pacienți în această dimineață, inclusiv două cezariene.

Astăzi, poarta ghimpată de intrare în Canara Enterprises este deschisă. Înăuntru, o femeie singură, îmbrăcată într-un sari și o bluză de pulover, stă ghemuită pe pământ, mângâind lutul

într-o matriță de lemn și aruncând cărămida formată pe pământ. Lucrează repede – probabil pentru că este plătită cu cărămidă – adăugând un alt rând unui strat în creștere de cărămizi care se usucă în aer liber.

Descalacă și o conduc pe Chandra în poiană, oprindu-mă chiar lângă ea. Ea ridică privirea, dar nu își oprește munca.

O numesc . „Ești un expert în asta.”

Supramușcarea ei o face să fie conștientă, așa că își pune mâna în fața feței în timp ce zâmbește și dă din cap dintr-o parte în alta, încântată să fie recunoscută.

Observ că toate cărămizile au adâncituri dreptunghiulare în centru. Mă întreb de ce. „Cine cumpără cărămizile astea?”

Când pare confuză, încerc din nou. „Cine sunt clienții...”

Ea flutură cu mâna. „Nu știu, Ji. Văd că un camion îi duce. The șoferul spune că îi duce la Chandigarh.”

„Arré! Ce cauți aici afară?” Este tânărul de ieri, cel care stă în spatele tejghelei. El aruncă o privire întunecată către femeie, care se întoarce în grabă la fabricarea ei de cărămidă. Mie îmi spune: „Du-te la birou”.

Încerc să par scuze, dar îmi dau seama că este suspicios. Mă urmărește până o duc pe Chandra la ușa biroului. Gențile pline cu aur sunt grele, dar m-am exersat să le ridic, așa că par că știu ce fac.

Aduc o geantă, apoi pe cealaltă, punându-le pe tejghea. Bărbatul mai în vârstă de la back office vine să ia bagajele. Le duce la birou și închide ușa interioară a biroului ca să nu-l mai văd.

„Cum ai obținut ochii ăia albaștri?” spune tânărul.

Eram atât de concentrat pe șef, încât l-am uitat pe bărbatul mai tânăr păzindu-mă. "Ce?"

„Vedem ochi ca ai tăi în Kashmir.”

În Jaipur, am fost întrebat adesea despre ochii mei albaștri. Oamenii au crezut că aș putea fi anglo-indian (un grup care a căzut în disfavore odată ce britanicii au părăsit țara). Sau poate nu eram deloc indian? Pot fi parsi sau afgan? Dar nu am de gând să intru într-o conversație cu acest bărbat despre moștenirea mea sau să-i spun că ochii albaștri sunt obișnuiți în familia mea de generații. Spun pur și simplu: „Nu sunt Kashmir”.

Acum își pune coatele pe blat, aplecându-se în față cu un zâmbet viclean pe față. „Voi, păstorii, nu vă considerați niciodată cașmiri sau punjabi sau rajasthani, nu-i așa? Tribul tău este cel care contează. Dar nu am văzut niciodată

un alt membru tribal cu ochi albaștri." El lasă capul, considerându-mă serios. Apoi îmi spune ceva într-un dialect pe care nu îl înțeleg.

Firele fine de păr de pe brațele mele se ridică. Încearcă să știe de unde sunt eu cu adevărat. Nu pot răspunde convingător în dialect. Riscul pe care îl asum deja devine periculos dacă sunt expus. Cel mai bun pariu al meu este să mă comport jenat.

Îmi arunc ochii în jos, îmi trag șalul mai strâns în jurul gâtului.
„Te rog”, spun, „sunt căsătorit”.

Devine din nou jucăuș. — Și soțul tău te lasă să faci treaba unui bărbat?

Mă gândesc la Vinay, corpul lui întins pe pământ. „Numai pentru că este rănit. Prost.”

Zâmbetul lui este timid. „Trebuie să ai nevoie de confort în acest caz. Și eu-”

Ușa interioară se deschide și apare bărbatul în vârstă. Brățara subțire de la încheietura mâinii lui este făcută din fir colorat – un fir roșu, celălalt auriu. Este probabil ca o soră a făcut amuleta pentru el, astfel încât să o protejeze pentru tot restul vieții. Dar când aruncă sacoșele goale pe suprafața de lemn cu cicatrici, încruntat pe față, îmi dau seama că nu pot conta pe moliciunea pe care i-ar putea arăta surorii sale. „Îți lipsesc două”, spune el.

Ridic bărbia în discuție.

„Sunt doar o sută cincizeci și patru de baruri. Ar trebui să fie o sută cincizeci și șase.”

Simt că transpirația începe să se adune pe buza de sus. Dar îmi păstrez vocea firmă. „Am luat două ca plată.”

„Kya? Ai primit plata în aur?” Se îndreaptă, se încruntă. „Nu ăsta a fost târgul.”

Mă uit la bărbatul mai tânăr, îmi deschid ochii albaștri mai larg, apelez la mai moale lui abordare. „Este un traseu periculos. Soțul meu a căzut. I-a rupt spatele. Aveam nevoie de un spital. De aceea am întârziat. Nu aveam bani. Am folosit aurul pentru a ne plăti factura.”

Acum bărbatul în vârstă lovește mâna pe teighea, făcându-mă să sar.
„Nu este o decizie pe care trebuie să o iei.” Spit zboară din gură. „Ce să-i spun următorului curier?”

Simt teama din spatele furiei lui. Mă uit la el. „Spune-i că autoritățile din Shimla au auzit zvonuri despre aurul care curge la marginea orașului. Spune-i că două lingouri reprezintă o plată corectă pentru transportul de aur pe traseul pe care îl urmărește poliția.

Închidem ochii. Sunt fără suflare și simt că sunt pe cale să leșin.

Mă întorc când aud un zgomot în spatele meu. Este femeia din curte care pune cărămizi. Ea le spune bărbaților din spatele teighelei: „Am rămas fără lut. Ce vrei să fac?”

Aleg acest moment să apuc sacoșele goale, să fug spre ușa și să sari pe Chandra. În câteva secunde, galopăm pe poteca șerpuitoare prin pădure. Aud strigăte în spatele meu, dar nu erau vehicule în curte, așa că știu că nu au cum să ne urmărească atât de repede cât putem călători cu Chandra.

În urechile mele aud zgomotul vântului, zgomotul copitelor Chandrei bătând pământul și propriul meu sânge curgându-mi prin vene. Chiar mi-ar face rău pentru două lingouri de aur când au cea mai mare parte a comorii în posesia lor? Sper că nu, dar nu pot fi sigur. Ceea ce știu este că trebuie să ajung cât de departe pot cât de repede pot.

Am călătorit mai puțin de o milă când îmi dau seama că calul lui Jay călărește lângă A mea. Îl încetinesc pe Chandra la galop. Abia când mă întorc să mă uit la Jay îmi dau seama că trebuie să mă fi urmărit aici ca să mă asigur că voi fi în siguranță. Mi se umplu ochii. Încet, am lăsat teroarea din ultima oră să se scurgă din corpul meu, așa cum Madho Singh îi permite penele să se așeze pe spatele lui după ce își dă seama că zgomotul puternic care l-a îngrozit nu mai este.

NIMMI

Shimla

Îmi trec mâinile peste porțelanul neted al căzii din baia de oaspeți a lui Lakshmi. Sunt la baie cu Rekha și Chullu. Rekha se simte bine singură, dar trebuie să mă țin de Chullu cu o mână, în timp ce îl săpun cu cealaltă. Sunt două duze. Din când în când, o întorc pe cea din stânga, așa cum m-a învățat Lakshmi, și mai multă apă fierbinte apare în mod magic! M-am obișnuit cu săpunul de tărațe de orez și grăsime de iac pe care îl face tribul nostru, dar săpunul lui Lakshmi este divin – face atât de multă spumă atunci când este amestecat cu apă! Și mirosul! Mă simt de parcă sunt în pajiște adunând flori.

Când Chullu încearcă să-i bage săpunul de lavandă în gură, îl tachinez din mâinile lui.

Rekha își plesnește mâinile pe suprafața apei pentru a vedea cât de sus o poate face să sară.

Întotdeauna înainte, când veneam la casa lui Lakshmi, eram atât de obsedat de scrisorile lui Malik, încât nu am observat nimic altceva. Acum îmi dau seama că fiecare detaliu al casei ei are un scop și o frumusețe simplă. Nu văd nici un rost să compar această casă cu propria mea locuință simplă, dar nu mă pot abține să mă simt jenat, să-mi imaginez ce trebuie să gândească Malik când mă vizitează acasă. Sunt recunoscător că a fost acolo doar noaptea, când e greu de văzut crăpăturile dintre scândurile de lemn ale pereților.

Udam plantele din Grădina Vindecării când Lakshmi a ajuns la spitalul în această după-amiază, după ce ea a livrat aurul Canarei. Copiii mei erau în apropiere, jucându-se în pământ. Nimeni altcineva nu ar fi bănuir că trecuse jumătate din noapte scoțând lingouri de aur de la oi. S-a îmbăiat și s-a îmbrăcat într-un sari pentru a-și lucra în tura la clinica de după-amiază, cu părul într-un coc îngrijit pe ceafă. Ea părea, ca de obicei, alertă.

— Întreaga turmă trebuie tunsă în seara asta, spuse ea încet. „Îngrijitorul i-a spus lui Jay că oile aproape că au păscut pe pășunea de jos

curat. Ele trebuie mutate mâine. Și nu putem avea oameni să speculeze despre lâna lor pe jumătate tunsă."

Mă întrebam cum m-aș descurca singur când Lakshmi a spus: „Vino la noi acasă în seara asta. Vom merge împreună."

Patalul meu putea să taie curat și rapid, dar nu era destinat tunderii oilor. Lama era prea ascuțită și le putea tăia pielea. Tundeam oile în trecut, cu tribul meu, dar era o activitate de grup, cu ajutorul tuturor. Nu eram sigur că Lakshmi și cu mine am putea face asta singuri.

„Dr. Kumar ne va ajuta, Ji?"

Lakshmi dădu din cap. "El trebuie să. Altfel, nu o vom termina niciodată." Mi-a aruncat un zâmbet liniștitor, dar am văzut îngrijorarea în ochii ei. „Crezi că poți găsi pe cineva care să mute turma?"

Asta ar fi partea ușoară. Am dat din cap. Am vrut să pun întrebarea care mi-a plutit pe buze în ultimele două zile. Lakshmi mă despărțise de al doilea bărbat pe care îl iubeam vreodată (munții îl luaseră pe primul) și îmi provocase atât de multă durere. Am întrebat-o în cele din urmă: „De ce mă ajuți?"

Părea surprinsă, de parcă ar fi crezut că ar fi trebuit să știu răspunsul.

„Tu faci parte din viața lui Malik, Nimmi, și deci faci parte din a mea." Apoi s-a întors să plece, dar s-a oprit și mi-a vorbit cu spatele întors.

„Înainte să-l cunosc pe Dr. Jay, Malik și sora mea, Radha, erau singura mea familie și amândoi au venit târziu în viața mea. L-ai cunoscut pe Malik. Într-o zi o vei întâlni pe Radha și vei vedea cât de specială este. Aș face aproape orice – și aș fi făcut tot ce am putut – pentru a-i păstra pe amândoi în siguranță și fericiți." În cele din urmă, s-a întors să mă privească, cu privirea ei directă și neclintită. „La fel de fericit și în siguranță pe cât vrea Malik să se asigure că ești tu și copiii."

În ochii ei albaștri, fără viclenie, nu vedeam decât îngrijorare.

Apoi se încruntă. „Suno. Bărbații care au luat aurul sunt nemulțumiți că lipsesc două lingouri de aur. Cele două baruri pe care nu le-am găsit niciodată. M-aș simți mai confortabil dacă tu și copiii rămâneți cu noi pentru o vreme."

Acest lucru m-a luat atât de mult prin surprindere încât nu eram sigur că am înțeles. "Stau cu tine?" Am întrebat. "În casa ta?"

Ea a zâmbit. "Așa da."

Privind la sari-ul ei curat și la bluza de pulover asortată, mi-a fost rușine. eu Nu avusesem timp să-mi spăl hainele cu atâtea lucruri în ultimele zile. Simțeam că fața mi se încălzește. Rekha și Chullu nu erau curățenie.

După toată munca cu oile cu o seară înainte, nu mai aveam energie

trageți apă, încălziți-o și spălați murdăria și transpirația de pe mine sau pe copiii mei din locuința noastră. Ar vrea ca murdăria noastră privată să-i murdărească casa?

„Tu și copiii puteți sta în camera lui Malik. Are o baie alăturată.”

Cum de reușește să-mi citească mereu gândurile?

„Și cred că este mai bine, mai sigur să nu vinzi flori în Shimla Mall până vom rezolva asta.”

Mi s-a accelerat pulsul. — Crezi că este atât de nesigur?

"Fac."

Puțin timp mai târziu, am luat o pauză de la munca mea în Grădina Vindecării și m-am dus în sala de așteptare, unde m-am apropiat de pacienți care erau oameni de dealuri, cel mai probabil ciobani — lâna lor de casă și pielea mai închisă la culoare le dădeau. Un bărbat de vârstă mijlocie, cu un ochi tulbure și o jumătate de ureche lipsă, a spus că ne poate duce oile la păscut cu turma lui, la nord de aici. I-am spus că îl voi anunța mâine unde să găsească oile fratelui meu și le-am descris creștătura de pe urechi, astfel încât să-și poată ține oaia separată de cea a fratelui meu.

Apoi a zâmbit, arătându-mi cei cinci dinți. „Nu trebuie să-mi marchez oaie”, a spus el. „Știu care este o oaie pentru că le cunosc personalitățile. Și fiecare dintre ei este nervos!”

Femeia care stătea lângă el s-a alăturat râsului lui.

* * *

Așa că în seara asta mă aflu cu Rekha și Chullu în casa lui Lakshmi și Dr. Jay. Am plecat devreme de la muncă pentru a ne recupera câteva bunuri de la Arora, ca să le pot duce la casa lui Lakshmi. Ea mă rugase să nu le spun proprietarilor mei unde mergem. Mai bine, a spus ea, să fie în siguranță. Nu-mi plăcea să ascund lucruri de la ei; au fost atât de amabili. Dar Lakshmi a avut dreptate în aproape orice, așa că am plecat fără să-mi iau rămas bun de la vechiul cuplu. A fost nevoie de o singură călătorie; nu prea avem. Lakshmi a spus că ne va trimite hainele la dhobi. Întotdeauna îmi spăl hainele, dar nu am vrut să-i spun atât de multe lui Lakshmi. Poate crede că nu le curăț suficient de bine.

* * *

Acum copiii sunt sus în dormitorul lui Malik cu menajera lui Lakshmi, Moni. Lakshmi își pune cizmele și doctorul Kumar își încheie nasturii geaca de lână. Madho Singh se plimbă pe biban. Din când în când scârțâie: „Mâna care ne hrănește este în pericol să fie mușcată”.

Îmi dau seama după expresia Dr. Kumar că și-ar dori să nu facem asta. Dar, așa cum Lakshmi nu va pune un copil în pericol, Dr. Kumar nu va eșua niciodată în a-l proteja pe Lakshmi. Ce alegere are? Ea este hotărâtă. Vreau să-i cer scuze pentru pericolul în care ne-a pus pe toți Vinay. Dar menționarea numelui fratelui meu nu ar face decât să crească tensiunea din cameră. Nu am spus nimic.

* * *

E ora opt noaptea, seara, și suntem în pasunea de jos, aproape de marginea padurii, cu turma lui Vinay. Pământul a fost cosit curat, iar oile par dornice să fie mutate. Abia ieri am fost aici, adunând aurul? Apoi, am fost preocupat de munca de făcut, abia gândindu-mă unde ne aflăm. În seara asta, pădurea se simte sinistă. Ramurile copacilor seamănă cu ghearele. Frunzele șoptesc semne întunecate. Mulci de pe podeaua pădurii miroase a putregai, moarte.

Îi arăt lui Lakshmi și Dr. Kumar cum tundem oile.

Iau una, o întorc pe spate și mă ghemuiesc pe pânza pe care am întins-o pe pământ ca să pot ține animalul între genunchi. Oile sunt obișnuite să fie tunse și știu că se vor simți mult mai bine atunci când își vor pierde haina grea, așa că stau nemișcate. Ciobanul de la clinică azi dimineață mi-a împrumutat două foarfece cu mâner lung. Încep prin a apuca o mână de lână pe burta oii și o tund cu foarfeca. Odată ce am curățat această mică zonă de pe burta oii, știu cât de aproape pot tăia fără să pășc pielea, iar tunderea merge mult mai repede.

Merg mai departe până când am tuns toată lâna de oaie de dedesubt. Apoi întorc animalul pe partea ei ca să pot tunde lâna acolo, apoi o întorc încă o dată pentru a tunde cealaltă parte. Munca de tuns are un ritm care poate fi liniștitor și, uneori, hipnotic. Nu-mi ia mult până termin cu corpul și pot tunde picioarele.

Le spun lui Lakshmi și Dr. Jay: „Cei mai buni tunderi scot lâna dintr-o singură bucată. Ei pot tunde patruzeci de oi într-o zi și nu pot tăia niciodată pielea.”

Când termin, eliberez animalul și adun lâna, arătându-le celorlalți cum să învântească totul într-o minge mare. Vom împacheta cât mai mult din lâna pe cai și vom lăsa restul aici, pentru a le aduna la întoarcere.

Lakshmi urmărește procesul cu fascinație. Pot spune că nu a văzut niciodată asta făcut. Dr. Kumar pare neabătut. Nu numai că lucrează cu bisturii: a crescut în Shimla și a urmărit de mult ciobani făcând aceeași sarcină.

Îi dau celelalte foarfece împrumutate.

Dar a vedea și a face sunt lucruri diferite. La început, oile nu sunt relaxate în brațele doctorului Kumar; pur și simplu nu sunt obișnuiți cu el. Destul de curând el intră într-un ritm și tunde aproape la fel de repede ca și mine. Lakshmi consideră că munca este mai dificilă; ea nu vrea să dea o ciupercă. Îi simt ezitarea, așa că se zvârcolesc și ies din strânsoarea ei. Pe măsură ce se întunecă, ea decide să-și asume o altă sarcină: ține în mână două lanterne — una pentru doctor și una pentru mine — ca să putem termina munca cât mai curând posibil.

După trei ore, totul — câmpul și pădurea din jur — este întuneric, luminat doar de lanternele pe care Lakshmi le ține.

Brațele mele sunt obosite de când țin oile în jos, picioarele sunt obosite de la ghemuit și degetele mari au vezicule pe ele de la mânuirea foarfecelor.

În lumina lanternelor, pot să văd fața doctorului Kumar și știu că este la fel de obosit ca și mine.

Am numărat treizeci și șapte de oi, inclusiv Neela. Mai sunt două.

Dar lanternele se întunecă brusc.

Sunt pe cale să o strig pe Lakshmi când îi simt mâna pe umărul meu.

Atunci aud vocile. Văd lumini, ca niște licurici, clipind în depărtare. Bărbații se strigă unii pe alții prin pădurea de la est.

Un bărbat strigă ordine; alții îi răspund la comenzi.

Lakshmi, Dr. Kumar și cu mine stăm nemișcați ca trunchiuri de copaci. Îmi țin respirația.

Dr. Kumar șoptește: „Nimmi, vino cu mine”.

Mă ridic din ghemuit.

„Lakshmi”, șoptește el, „rămâi aici”.

El mă ia de mână și mă duce departe de turmă, spre oameni. eu nu știu ce are de gând și vreau să-i dau drumul la mână și să fug în altă direcție, dar prinderea lui este fermă și trebuie să am încredere că știe ce face.

Alergăm o sută de metri în întuneric. Apoi dr. Kumar se oprește, îmi întoarce corpul astfel încât să se îndrepte spre mine. Mă sărută. Sunt atât de surprins încât nu știu ce ar trebui să simt. Buzele lui nu sunt la fel de pline ca ale lui Malik, dar sunt la fel de calde.

Unul dintre bărbați luminează torța asupra noastră. „Domnule!” strigă el.

O altă voce, aceasta cu autoritate, ne strigă: „Oprește-te unde ești!”

Și apoi îl vedem, și pe ceilalți în spatele lui: e poliția.

Doctorul se întoarce, de parcă ar fi la fel de surprins ca și ei. "Căpitan?" el spune. „Eu... Ce este asta?”

Urmează o pauză, apoi căpitanul trece în lumină. E un slabit bărbat cu o mustață neagră care nu face decât să-și pară încruntat mai sever. Fără uniformă, nu ar arăta atât de intimidant. Vocea lui nesigură, spune: „Dr. Kumar?”

Doctorul pășește în fața mea, de parcă ar vrea să mă țină ascuns sau să mă protejeze. Își lasă capul în jos, făcând tot posibilul să pară rușinat. „Ce te-a adus aici?” el spune. „Mi-ai spus că nu mai faci patrule de noapte în Shimla...”

Căpitanul luminează lanterna peste noi doi. Rămân în spatele doctorului, care acum își acoperă ochii cu o mână.

„Este ceea ce cred eu că este?” spune căpitanul. Aud zâmbetul viclean din vocea lui. Felul în care spune că îmi spune că dă un spectacol pentru oamenii lui.

„Este ciudat”, spune Dr. Kumar, scuzându-se. „Ca să nu mai vorbim de incomod.” Doctorul chicotește.

Acum vocea căpitanului se înmoaie. „Deci de asta m-ai întrebat despre contrabandisti care conduc aur?”

Înainte să ies din spatele doctorului, desfac câteva cârlige din partea din față a bluzei, punându-mi la vedere decolteul. Îmi țin ochii ațintiți în pământ. „Ne pare rău, Ji”, spun eu, „să te deranjez”.

Câțiva bărbați râdesc. Căpitanul se apropie puțin de mine și sper că este mai interesat de ceea ce îi arăt decât de ceea ce am putea face cu oile.

„Am auzit un zvon că această femeie locuiește cu tine. Dar nu am crezut.”

Dr. Kumar încearcă un alt râs jenat. „Știrile circulă repede.”

— Munții au urechi, doctore.

„Ah, atunci și munții ți-au spus că și soția mea încă locuiește cu mine.”

Acum bărbații râd mai tare.

„Cup!” le spune căpitanul oamenilor săi, afirmându-și autoritatea.

Mă lupt cu dorința de a privi în spatele nostru, la Lakshmi, care trebuie să fi auzit asta schimb valutar. După tot ce a făcut pentru noi, trebuie să asculte această discuție dezgustătoare!

Dr. Kumar se uită la mine, tandru, de parcă eu sunt singurul lucru care îl aduce bucurie. „Trebuie să ne furișăm, vezi,” spune el. „Este singura dată când putem...”

Își bagă mâna în buzunar, scoate un teanc de rupii și insistă că căpitanul le ia drept „cadou”. — Pentru a compensa necazul pe care ți l-am cauzat, Sahib.

Căpitanul își dresează glasul dar nu ezită să ia ființa de rupii a oferit. Se frământă doar o secundă înainte ca banii să dispară în buzunarul jachetei.

Trag de brațul doctorului. „Ce zici de... știi?”

Dr. Kumar se întoarce spre mine; o parte a feței lui este luminată de cea a poliistului lanternă, celălalt este în întuneric. Expresia lui este uluită și alarmată. Este luat prin surprindere și pare să creadă că sunt pe cale să anulez tot ce a făcut pentru a ne scăpa de necazuri.

„Aurul”, spun eu, „chiar în afara Shimla”. Îi arunc căpitanului o privire timidă, de scuze. — Doctorului nu-i place să pună oamenii în necazuri, Sahib. Mă întorc din nou la doctor. „Acea afacere. Ceea ce este numit? Poate — Canra —?”

Ne uităm amândoi acum la căpitan. Capul îi este înclinat, interesul trezit.

„Îmi amintesc acum”, spun ca și cum tocmai mi-aș fi amintit. „Canara!”

Căpitanul spune: „Canara?”

Cobor vocea la o șoaptă. „Unde mută aurul. Dar, Sahib, trebuie să știi deja despre asta.

În grabă, funcționarul public își dresează glasul, aruncă o privire spre oamenii săi. Apoi el dă din cap, de mai multe ori. "Desigur. Dar cum ai aflat?"

Dr. Kumar mă trage spre el, zâmbind. Aproape că pot să cred că este îndrăgostit cu mine. „Munții au urechi.”

Acum doctorul se uită la căpitan, apoi la mine, și-și pune în grabă mâinile într-un namaste. — Dar te rog, căpitane. Nu-mi spune Bibi. I-ar frânge inima.”

„Puteți să vă bazați pe mine, doctore. Cât despre oamenii mei...” aruncă o privire în spatele lui “... pot garanta pentru ei.”

Bukwas! Până mâine dimineață, zvonurile vor lucra suplimentar la spital.

Mă întreb cum va putea dr. Kumar să-și țină capul sus după asta.

LAKSHMI

Shimla

Nu am vorbit despre ceea ce tocmai s-a întâmplat la întoarcerea de la pășunea de jos. A fost ciudat cu toți trei prezenți. Singura dată când Nimmi a vorbit a fost să ne spună că a aranjat ca un cioban local să mute oile Măine.

Nu știu de ce, dar m-am simțit precaut să aduc în discuție altercația cu poliția. Nu puteam spune exact de ce, dar mă întrebam dacă s-ar putea să nu îmi placă răspunsul lui. Totuși, mi se repeta în cap, ca o peliculă spartă care stă înfiptă în proiector, lovind aparatul la fiecare rotație a bobinei. Am văzut cum a reacționat Jay când a fost confruntat de căpitan, prefăcându-se – atât de convingător – că are o aventură cu Nimmi. Până și eu aproape că l-am crezut. Eram ghemuit în spatele unui trunchi de copac, departe în întuneric, dar încă puteam distinge siluetele lui Jay și Nimmi. O ținea într-o îmbrățișare, apoi a sărutat-o!

A simțit ceva? A făcut- o?

Sunt asistente la spital și la clinică care sunt îndrăgostite de Jay. Ei îl văd ca pe un doctor amabil și sfios. Dar nu am simțit niciodată că sunt o amenințare. Gelozia care m-a copleșit când l-am văzut ținându-l pe Nimmi era cu totul nouă. Și, la urma urmei, eu sunt cel care a insistat pe Nimmi să trăiască cu noi, deocamdată.

Ar trebui să îmi fac griji? Nu. O legătură între ei doi este de neconceput.

Jay mă iubește; el a susținut întotdeauna că s-a îndrăgostit de mine prima dată când m-a văzut la casa lui Samir Singh acum doisprezece ani. Nu am niciun motiv să cred că nu a fost credincios în timpul căsătoriei noastre.

* * *

Când pășim toți trei pe veranda din față, aud telefonul sunând înăuntru. Știu că Moni nu va răspunde la telefon — nu are încredere în el. ma grabesc

să descuie ușa. Singurele telefoane pe care le primim noaptea târziu sunt de la spital pentru Jay. Uneori, Radha sună de la Paris, dar are grijă să sune, deoarece taxele sunt exorbitante și sună doar de ziua fetelor ei și de Diwali.

Dar apelul nu este de la Radha sau de la spital. Este Kanta, grăitoare eu, Royal Jewel Cinema sa prăbușit în seara asta.

Ea mă asigură rapid că Malik și familia ei sunt bine, ceea ce stabilește inima mea plină de viteză liniștită.

Dar ea vorbește repede și plânge. Nu înțeleg fiecare cuvânt și trebuie să-i cer să se repete. „Sunt atât de bucuroasă că nu l-am dus pe Nikhil la cinema în seara asta”, spune ea. „Era furios pe noi, pentru că a vrut să fie entuziasmat. Atâția dintre colegii lui mergeau...” Ea se oprește și îi aud suspinele. Când reușește să se calmeze, ea spune: „Oh, Lakshmi. A fost oribil pentru toată lumea. Oamenii au fost răniți.

Ei plângeau. Cel mai mare proiect pentru palat de până acum — maharanii au investit toți banii pentru a-l construi! Și Manu era responsabil de asta. E pe lângă el! Spune că nu are idee cum s-ar fi putut întâmpla.”

„Câți au fost răniți?” Minte mea sprintează prin numele tuturor celor pe care i-am cunoscut în Jaipur. Hai Ram! A fost vreunul dintre ei acolo? Au fost răniți?

„Știm doar că actorul, Rohit Seth, probabil că ați auzit de el, a murit pe loc. A căzut la primul etaj când partea lui de balcon a cedat. Mulți oameni care stăteau chiar sub balcon au fost și ei răniți. Un copil este tratat – am auzit că i s-a strivit piciorul. O femeie este în stare critică. Ea poate supraviețui sau nu. Este atingere și plecare.” Ea își sufla nasul și își ia încă o clipă pentru a se controla. O pot imagina pe Kanta cu telefonul ei, răsucind bobina de plastic neagră în jurul degetului ei, sprijinindu-se pe spate de peretele holului. O văd clătinând dramatic din cap și strângând batista pe care o udă cu lacrimi.

„Vor încerca să dea vina pe Manu! El este convins de asta. Dar nu este Vina lui Manu! Știți că este meticolos în ceea ce privește munca lui! Ultimul care a părăsit biroul în fiecare zi. El verifică și verifică de două ori cifrele, cantitățile, costurile forței de muncă și materialelor. El trece constant peste tot. Ar trebui să vezi cât de atent ne verifică facturile acasă – nici măcar nu pot să-l privesc cum face asta. Dacă găsește o eroare sau o supraîncărcare, presupune doar că nu am fost atent. Baap re baap!”

Când am avut afacerea mea cu henna în Jaipur, Kanta era un client – și printre pușinii care mi-au oferit prietenia din prima zi în care ne-am întâlnit. Ea știa că sunt un brahman căzut în ochii celorlalte matrone pentru că m-am ocupat de picioarele femeilor când le-am pictat henna. Acea sarcină, considerată a fi necurată, era rezervată castelor inferioare; nu era respectabil pentru brahmani să o facă.

Apoi, când Radha a rămas însărcinată cu copilul lui Ravi, Kanta, care era și ea însărcinată la acea vreme, a dus-o la Shimla, unde și-au putut avea copiii împreună, departe de privirile indiscrete și de a clătina limbile. Din păcate, Kanta și-a pierdut copilul din cauza șocului septic și aproape și-a pierdut viața.

Dar soarta, ajutată de un pic de ghiont din partea mea, a condus la adoptarea fiului Radhei de către Kanta și Manu. Era Jay, bineînțeles, pe care a trebuit să-l înghiontesc.

Îl aud pe Kanta plângând la celălalt capăt al telefonului. Îmi fac vocea cremos ca rasmalaiul. „Dar Singh-Sharma este responsabil pentru construcție, nu Manu. Sunt sigur că va fi o anchetă. Vor afla ce a cauzat, Kanta. Clădirile nou-nouțe nu cad în bucăți în fiecare zi.” fac o pauză. „În cea mai recentă scrisoare a ta, ai spus că grăbesc proiectul să-l finalizeze la timp. Ar fi putut cineva tăia colțuri?”

Ea scoate un mic sunet de sufocare. „Dar Manu a semnat totul! Numele lui este peste tot, pe toate actele de la palat!” Acum s-a înnebunit într-o frenezie și asta nu poate fi bine pentru Niki sau saas-ul ei, care probabil că ascultă amândoi.

„Ascultă-mă, Kanta. Totul se va rezolva. Maharanii sunt corecti. Ei sunt inteligent. Nu-l vor acuza pe Manu. Se va gestiona.” În timp ce spun asta, mă gândesc că trebuie să vorbesc cu Malik pentru a obține o imagine mai completă a prăbușirii cinematografului. Eu spun: „Unde este Malik acum?”

„La cinematograful cu Manu și Samir. Ei ajută la efortul de salvare. Va fi pentru ore întregi. Am vrut să vin acasă, să văd că Niki e în siguranță. El este. A fost rău din partea mea? Erau și alte mame acolo ai căror copii fuseseră răniți și nu mă puteam gândi la altceva decât la Niki. M-am tot gândit, și dacă copilul meu a fost rănit? Acum ea vorbește în șoaptă. „O s-o țin pe Niki acasă de la școală pentru câteva zile. Nu știu cum vor reacționa colegii lui sau ce îi vor spune. Mulți dintre prietenii lui erau la cinema cu părinții lor. Dacă unii dintre ei ar fi răniți... Oh, Lakshmi! Nu gândesc clar... nu știu ce ar trebui să fac!”

Dacă Kanta are dreptate, iar accidentul nu este vina lui Manu, totul va fi, în cele din urmă, în regulă. Dar pentru moment, degetele vor fi îndreptate spre el; el va fi învinuit. Dacă este forțat să-și părăsească slujba, îi va fi greu să obțină altul — oriunde. Scandalurile palatului s-au răspândit și repede, iar dacă scandalul este mare – așa cum este acesta – nimeni nu îl poate stăpâni. Un scandal în care se pierde vieți nu va fi niciodată uitat. Sau iertat.

Kanta se destramă. Prietenul meu are nevoie de mine așa cum aveam eu nevoie de ea cu ani în urmă. Îmi dau seama că trebuie să merg la Jaipur; Pot să prind primul tren dimineață. Îi spun lui Kanta. Imediat, începe să se calmeze. După încă câteva cuvinte de liniștire, închid.

O aud pe Nimmi întrebând: „Ce se întâmplă? Malik este bine?”

mă întorc; ea stă în spatele meu. În timp ce am vorbit la telefon, îmi dau seama că Moni, menajera noastră, trebuie să fi plecat, iar Nimmi s-a întors jos după ce s-a uitat la copii. Probabil că a auzit o parte din conversația mea. Privirea ei cu ochi sălbatici îmi amintește cum ne-au întâmpinat oile în seara asta, când am venit să le tundem. Ea își freacă nervoasă palmele de-a lungul fustei.

"El este bine." Picioarele îmi tremură și mă așez pe canapea.

Jay intră în salon, aducându-i lui Nimmi un pahar de scotch, dar ea nu recunoaște, sau el. O pune pe credența de lângă ea. Apoi, îmi întinde paharul. Îmi sorbesc băutura, simțind că lichidul auriu se îndreaptă spre burta mea. Jay stă în fața mea.

După o răsuflare, le spun ce mi-a spus Kanta.

Mă întorc către Jay. „Mâine voi lua trenul devreme spre Jaipur. Kanta are nevoie de mine chiar acum...”

Nimmi pășește între noi. Fața ei este un nod de anxietate. „Știam că Malik nu ar fi trebuit să meargă la Jaipur. Știam că se va întâmpla ceva îngrozitor. La fel ca și cu Dev.”

Mă întind după brațul lui Nimmi pentru a o liniști. — Malik nu este rănit, Nimmi.

Ea își trage brațul departe. „Nu a vrut să meargă. Știi că nu a vrut să meargă! L- ai făcut să plece... ai făcut asta. L- ai pus în pericol. Nu ar fi plecat dacă nu l-ai fi întrebat. Nu vezi? El face tot ce-i spui.”

Nimmi se ridică deasupra mea, gesticulând sălbatic. „Știu că vrei să decizi și cu cine ar trebui să fie. Și nu mă potrivesc, nu-i așa? Vrei să fie cu cineva padha-likha. Cineva care poartă sari de mătase și vorbește englezi.”

Corpul ei vibrează de energie. „De ce este atât de important pentru oricine

citește-scrie când tot ce ai nevoie pentru a supraviețui este aer și munți și mere de pe copaci și nuci de pin și lapte dulce de capră? Am supraviețuit cu asta toată viața!” Ea își ridică brațele în aer. „Malik nici măcar nu este al tău, nu-i așa? El este copilul altcuiva. Dacă ți-ai dorit atât de mult copii, de ce nu i-ai avut chiar tu?”

Mă învinovățește că vreau tot ce este mai bun pentru Malik? Ea crede că îl sufoc? Stau acolo, amorțit, cu paharul meu de scotch ca o recuzită în mână. Cum ar trebui să o consolez? Femeia care-mi săruta soțul acum o oră? Mă apăr? După ce mi-am riscat viața pentru a-i ține pe ea și pe copiii ei în siguranță de pericolul în care i-a pus fratele ei?

Nimmi se lasă pe canapea lângă mine, surprinzându-mă și supărându-mi băutura. Ea îmi apucă mâna liberă cu degetele ei puternice și fierbinți. Fața ei este la doar câțiva centimetri de a mea și ochii ei întunecați sclipesc. „El... face lucruri pe care le vrei tu pentru că este bun. Malik este bun. Și îți datorează atât de mult. Mi-a spus. Nu știe unde ar fi fără tine. Dar acum trebuie să-și trăiască propria viață. Merită să-și facă propriul drum în lume. E timpul să-l dai drumul. Trebuie să audă asta de la tine. Vă rog. Îți va da drumul dacă tu îi dai drumul. Doamnă Kumar, trebuie să-i dai drumul. Trebuie să faci .”

Ea deschide gura să spună mai multe, dar nu vine nimic. Ea doar se uită în ochii mei, de parcă ar vrea să ajungă la partea din mine pe care nu permit nimănui să o vadă.

Privirea ei este atât de pătrunzătoare încât trebuie să mă uit în altă parte.

Are dreptate? Îmi folosesc stăpânirea pe Malik într-un mod care nu-i servește? Îmi folosesc influența pentru a-l conduce către o viață care să-l facă nefericit? Nu m-am gândit niciodată la Malik ca la un fiu, mai degrabă la un frate mai mic. Dar el este mai mult decât atât, nu-i așa? El este o parte din trecutul meu, o parte din mine. M-a cunoscut în cele mai bune și mai rele. Cel mai fericit al meu. Și cel mai descurajat al meu. Mă cunoaște mai mult decât oricine din viața mea – mai mult decât Jay – sau Radha, care a intrat în viața mea când avea deja treisprezece ani. Dacă aș înceta să am grijă de Malik, aș simți pierderea, ca pe un membru pe care l-am pierdut? Sau ar fi o ușurare să știu că nu mai trebuie să fiu responsabil pentru bunăstarea lui? Se așteaptă Malik măcar să am grijă de el așa? Sau doar mă umorează, îmi permite să-l direcționez, pentru că știe că mă face să mă simt util?

Mă simt gol – ca o trestie înainte ca pasta de henna să-și umple miezul. Eu nu știu ce să spui sau ce să gândești. Nu pot nici să vorbesc, nici să mă mișc.

Jay își pune paharul pe masă. O ia pe Nimmi de umeri, se uurează ea de pe canapea și o conduce afară din cameră și urca scările.

Mâna mea, unde tocmai fuseseră degetele ei, simte că arde.

* * *

Îmi termin băutura în baie, apoi pun paharul pe coșul de săpun. Chiar și acum, după ce am spălat amintirea zilei — mirosul de sudoare înțepător al bărbaților din Canara, lâna aspră a oilor de pe palmele mele, umilința de a-l vedea pe soțul meu sărutând o altă femeie, întrebările tulburătoare pe care Nimmi mi le-a pus în mie. minte — nu știu ce să simt.

Când apa s-a răcit, în sfârșit, ies din cadă, iar Jay intră în baie să stea în fața mea. Mă înfășoară într-un prosop și mă freacă ușor pe spate, privindu-mă tot timpul, fără să-și ia niciodată ochii de la ai mei. Încă mai miroase a în aer liber, a ace de pin de pe podeaua pădurii, a mirosului de mucegai al lânii pe care o tunsesem.

Apoi lasă prosopul să cadă pe podea. Își pune fruntea de a mea și o lasă acolo. Mă simpatizează? Despre ce a spus Nimmi? Sau poate el simte la fel ca ea. Poate că îți cere iertare pentru că a sărutat-o? Există ceva de iertat? Partea rațională a mea știe că a acționat în interesul nostru în seara asta când a apărut poliția. Este ridicol să crezi că a continuat cu Nimmi. Chiar și așa, vreau să-l aud spunând asta. Știu cât m-a așteptat, cât m-a dorit înainte să-mi dau seama că și eu îl vreau pe el. Dar sunt momente – ca acum, când sunt la cel mai scăzut nivel – în care trebuie să aud cuvintele.

Apa din sânii mei i se înmoaie prin cămașa. Își alunecă mâinile pe brațele mele și le lasă să se odihnească pe șoldurile mele. El îngenunchează.

Atingerea caldă a buzelor lui în triunghiul dintre sânii mei mă face să trag aer în piept. Buzele lui călătoresc mai jos – până la buricul meu – și mai jos. Fesele mele se încordează și fiecare nerv din corpul meu vibrează de anticipare.

Îmi pun mâinile de ambele părți ale capului lui și îi apăs buzele în spațiu între picioarele mele tremurătoare. Îmi strânge fesele, le desparte, le împinge împreună. Apoi limba lui găsește locul care mă face să furc înăuntru și în exterior; linge și sugă și se aruncă până când simt că sunt pe cale să leșin. Când vin, scot un geamăt puternic, fără să mă gândesc sau să-mi fac griji pentru cealaltă femeie din casă, în camera lui Malik. Jay se oprește din mișcare.

Rămânem așa până nu mai tremur. Apoi își întoarce capul într-o parte, își înfășoară brațele în jurul picioarelor mele și spune: „Tu, Lakshmi”.

Multă vreme, așa rămânem.

În cele din urmă, Jay spune, rugător: „Genunchii mei”. Și apoi râde. simt genele lui minunate mă ating de burtă și îl eliberez.

Nu după mult timp, voi cădea în cel mai profund somn al vieții mele, cu brațele în jurul soțului meu.

CĂDEREA

MALIK

Jaipur

Suntem încă în hol, ne întoarcem la locurile noastre după pauza de băutură, când auzim prăbușirea. Urmărit de țipete și gemete, plângătorul strigă după ajutor. Dintr-o dată, oamenii intră și ies din cinematograful Royal Jewel. Se împing unul pe altul pentru a ajunge la ușile holului sau aleargă în teatru pentru a îngriji răniții. Pentru o fracțiune de secundă, grupul nostru – Kanta, Manu, eu, familia Singh – stă înghețat, în mijlocul holului, în timp ce oameni disperați se năpustesc frenetic în jurul nostru. Bebelușul este acum treaz și țipă.

Apoi Samir se luptă să intre la parterul teatrului. Manu este chiar în spatele lui. Îl aud pe Samir strigând la toată lumea să evacueze imediat teatrul.

Îl cheamă pe Ravi, care nu se găsește nicăieri. Alerg spre hol, strigând la ușători să deschidă ușile și implorând mulțimea să iasă repede afară. Exodul este un val mare, dar există și o forță opusă - oameni care luptă să intre pentru a-i salva pe cei dragi care au rămas pe locurile lor în timpul pauzei.

În timp ce Samir dispare în teatru, îi spun Sheelei să-și ia copiii și Parvati și Kanta afară. Dar ea scutură din cap, îi dă copilul soacrei și le spune ei și Kantei să plece acasă. Apoi fuge în teatru. o urmaresc.

Grupuri de bărbați și femei ridică mormanul de moloz de pe răniți. Sheela și cu mine li se alătură. Putem auzi cereri de ajutor sub bucățile de beton, armături și cărămizi.

Îl văd pe Samir vorbind cu managerul teatrului, un bărbat pe care îl cunosc doar ca dl. Reddy, pe care Samir l-a angajat dintr-o sală de cinema mai mică din Bombay.

Hakeem stă lângă domnul Reddy. Asta e ciudat. Mă așteptam să văd contabilul mai devreme cu soția și fiicele sale sus pe balcon. Hakeem își trage nervos mustața ca și cum ar șterge

amintirea accidentului care tocmai a avut loc. Samir latră ordine. Domnul.

Reddy își șterge transpirația de pe sprânceană și intră în acțiune. Hakeem aleargă după el.

Manu arată de parcă ar fi în stare de șoc; el îl tot întreabă pe Samir cum s-ar fi putut întâmpla asta.

Poliția sosește în scurt timp, iar pentru următoarea oră, aproximativ o sută de cinefili care au evadat fără răni din clădire îi ajută să salveze răniții îngropați sub dărâmături, ridicând oțel și beton de pe oamenii de dedesubt și făcând bandaje din cămăși și dhoti. O văd pe Sheela smulgându-și sari-ul de mătase fină cu dinții și modelând rapid un garou pentru a opri sângerarea unui picior zdrobit. Până când ajungem răniții în hol, un convoi zdrenț de mașini, camioane, scutere, ricșe de biciclete, ricșe cu motor și tongas așteaptă să le transporte la spitalele din apropiere.

Sheela dirijează eficient cine merge unde. Cele câteva ambulanțe din Jaipur sunt proprietate privată și vin doar atunci când sunt chemate.

Când mă uit la ceas, văd că acum este ora 1:00. În ultimele trei ore, nu m-am oprit să mă gândesc; Am fost absorbit de ceea ce trebuia făcut. Mă dor brațele din cauza efortului de a ridica corpurile. Îmi frec ceafa pentru a ușura durerea de cap de care tocmai am devenit conștientă. Mi se simte gâtul uscat – de sete sau de praful resturilor? Intru din nou în teatru să vad ce pot face. O parte a teatrului este aproape complet distrusă. Acolo s-a prăbușit o bună parte a balconului.

Cealaltă jumătate a teatrului pare să fie intactă. Dar nimeni nu știe, încă, de ce structura dintr-o zonă a eșuat și, prin urmare, nu putem presupune că restul nu va fi.

Mai bine curățăm clădirea în cazul în care se întâmplă ce e mai rău.

Samir stă în picioare, cu brațele întinse, în mijlocul epavei. Teatrul este aproape gol. Vorbește din nou cu domnul Reddy, a cărui față și jacheta Nehru sunt acoperite cu praf de ipsos. Bărbatul transpiră; pare amețit. Domnul Reddy scoate o batistă dintr-un buzunar, își suflă nasul, apoi se șterge la ochi. Dă din cap către Samir, se plimbă în jurul lui, trece pe lângă mine și se îndreaptă pe coridorul care duce în fundul scenei.

Acum Samir stă singur, cu spatele la mine; Nu sunt sigur că știe că îl urmăresc. Haina lui de mătase este ruptă cu grijă pe cusătura centrală din spate și pe un umăr. Părul și hainele lui sunt acoperite cu praf de mortar. Își înclină capul; ceva de pe jos pare să-i fi atras atenția.

Se aplecă pentru a ridica o bucată spartă de beton de ciment. O examinează, răsturnând-o în mână.

Eu cercetez și dărâăturile. Îmi ridic privirea spre interiorul balconului, scheletul de armătură și mortar de ciment. Trei scaune, încă bine fixate pe podeaua balconului, acum expusă, se aplecă precar spre gol, de parcă, în orice moment, și ei ar putea să-și dea drumul. Văd că două coloane susținând balconul au cedat, trimitând mai multe rânduri – poate cincisprezece, douăzeci de locuri – la parter. Acestea sunt locurile care au aterizat asupra publicului care stă chiar dedesubt.

Studiez covorul sfâșiat, presărat cu bucăți de material de construcție, scaune sparte întinse oblic, acoperite cu tencuială și praf de mortar. Deodată, îmi este milă pentru Ravi Singh – un lucru pe care nu l-am crezut niciodată posibil. Toată munca care a intrat în această clădire. Toate orele. Și banii și talentul. El plănuise această mare deschidere până în ultimul detaliu.

Dau cu piciorul într-o bucată de cărămidă spartă și se rostogolește. Îmi dau seama după adâncitura de pe o parte că era o cărămidă decorativă. Ciudat. Mă ghemuiesc și ridic o altă bucată. De asemenea, o cărămidă decorativă. Manu mi-a arătat odată că o parte a fiecărei cărămizi decorative este șampilată cu sigla producătorului. Furnizorii sunt mândri de munca lor.

Dar cărămizile la care mă uit nu au șampilă de fabrică – doar o adâncime mică, unde ar fi de obicei sigla. Observ o altă cărămidă fără logo. Apoi altul. Și acestea au aceeași fântână dreptunghiulară în centru.

De ce există atât de multe cărămizi decorative? Mă uit în jurul teatrului. Cărămizile nu au fost folosite pentru a împodobi nici pereții, nici fațada balconului. Mă gândesc la acele facturi la care m-am conectat. Fiecare factură pentru cărămizi a venit din același loc: Chandigarh Ironworks. Deci unde este șampilă lor?

Cântăresc cărămida în mână. Se simte mai ușor și pare mai poros decât cărămizile pe care mi le-a arătat Manu. Dacă ar fi să torn un pahar cu apă pe oricare dintre ele, sunt destul de sigur că apa ar curge și va satura cărămida într-un timp record.

„Abbas?”

Ridic capul să-l văd pe Samir stând lângă mine. Praful s-a așezat în șanțurile frunții lui și în crăpăturile din jurul gurii, ca și cum ar fi un actor de scenă făcut să pară mai în vârstă decât anii lui. Mă ridic, cu o bucată de cărămidă încă în mână. Samir se uită și el la ea.

„Le-am spus tuturor să meargă acasă. Măine dimineață, oamenii mei vor începe să facă curățenie.” Îmi ia fragmentul de cărămidă din mână. „După ce s-a terminat, vom stabili cine face ce și când.”

„Dar, unchiule. Cum s-ar fi putut întâmpla asta? La care au lucrat atât de mulți oameni acest. Clădirea a fost inspectată de multe ori...”

El ridică o mână. — Nu știu mai mult decât știi tu, Malik. Dar, deocamdată, ia-o pe Sheela acasă. Va fi epuizată.” Se uită direct în ochii mei în timp ce spune asta: „Ravi trebuie să fi escortat actrița înapoi la hotel. S-ar putea să nu fie conștient de ceea ce s-a întâmplat.”

Bănuiește că așa este, sau îmi spune mie? Nu contează. Sunt prea obosit să mă cert, cu atât mai puțin să nu fiu de acord.

Sheela și cu mine suntem liniștiți în mașină. Stăm pe bancheta din spate, cât mai departe unul de celălalt. Mathur conduce. Este aproape ora 2:00. Când ajungem în sfârșit la casa Sheelei, fiecare lumină este aprinsă. Ea se uită la mine.

— Vei sta puțin? ea întreaba. E un tremur în vocea ei.

Ezit din cauza faptului că a fost ultima dată când am fost aici, singur cu ea.

Nu sunt insensibil la farmecele ei. În seara asta, însă, ea și cu mine am trecut printr-o catastrofă pe care nu ne-am fi putut imagina niciodată și sunt înțelegător cu nevoia ei de a vorbi cu cineva, cu cineva care a trăit ceea ce a trăit ea în seara asta.

Când ea spune „Te rog”, îl rog pe Mathur să aștepte în mașină până mă întorc.

Asha deschide ușa din față și strigă: „Oh, MemSahib, te rog intră înăuntru. Samir Sahib a sunat-o pe doamna Singh pentru a-i spune că ești bine. Trebuie să fi fost atât de groaznic! Doamna Singh a spus că va păstra copiii în seara asta, ca să vă puteți odihni. Trebuia să te aștept, apoi să mă întorc la ea acasă ca să pot avea grijă de Rita și Baby dimineața.”

Sheela dă încet din cap. Sari-ul ei este în zdrențuri. Părul ei este dezordonat. Aia _ ezită. „Ji, ai sânge pe brațul tău. Să iau o ghips?”

Sheela se uită la brațul ei de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. „Este ceva sângele altcuiva”, spune ea.

Ochii aya se fac mari, dar ea nu mai spune nimic despre asta. „Voi servi mâncarea”, spune ea. Încuie ușa de la intrare și pășește în jurul nostru pentru a se îndrepta spre bucătărie, abia aruncându-mi o privire.

Sheela se uită la mine, parcă să vadă dacă vreau cina. Eu dau din cap.

„Asha”, spune ea, „nu ne este foame. Poti pleca.”

Servitoarea se întoarce, cu expresia nedumerită. Sheela scutură din nou din cap. Apoi, cu o privire rapidă la mine, Asha se îndreaptă pe hol, în spate

ușa de unde va părăsi această casă și va merge cei o sută de metri până la Samir Singh.

Sheela intră în bibliotecă. La dulapul de cocktail cu oglindă, ea umple două pahare cu Laphroaig. Încă mai stau în foaier când ea îmi întinde un pahar. După tot ce s-a întâmplat la cinematograful, frenezia și haosul din toate acestea, corpul meu este prea obosit pentru a se mișca.

„Vino”, spune ea.

intru în camera. „M-am gândit că nu poți suporta lucrurile.”

„Nu crede tot ce auzi”, spune ea.

iau paharul de la ea. Sorbim din whisky; aceasta nu este o noapte pentru a oferi un toast.

Acum ea zâmbește. „Ești o mizerie bună.”

„Uite cine vorbește”, răspund eu.

O întorc de umăr ca să-și poată vedea propria față în oglindă semineul. Ea își privește reflexia: fața acoperită de praf, bluza ruptă la umăr, sariul ei zdrențuit, un fir de păr care pare să stea atent, în timp ce părul de pe cealaltă parte a capului pare turtit. Ea inspiră adânc, apoi scoate un hohot de râs.

Râsul ei mă ia prin surprindere, iar auzirea lui este o ușurare. Această Sheela, această fată dezordonată care râde de ea însăși, este o amânare de la tot ce s-a întâmplat mai devreme în seara asta. Aproape că mă face fericit. La cincisprezece ani, o fată privilegiată cu obraji trandafiri care se credea regină, era prea bună pentru a-mi tolera prezența. Dar chiar în acest moment, aproape îmi vine să cred că o văd pe adevărata Sheela, cea fără lustruire, fără pretenții.

Cu paharul ei de scotch, Sheela face semn către pantalonii mei, rupți de genunchi și acoperiți de murdărie. Arătăm o mizerie: o pereche de ticăloși sau cerșetori. Ea își acoperă gura cu mâna pentru a nu-și scuipa băutura. Apoi începe să sughițeze și este încă un lucru pe care îl considerăm hilar. Acum suntem dublați, chicotind. Suntem în lacrimi, pentru că suntem amețiți și epuizați.

Și încă suntem în viață, în ciuda trupurilor stricate, a sângelui, a lacrimilor și a durerii. Este greu de crezut că s-a întâmplat cu adevărat, chiar dacă am văzut haosul pentru noi înșine, oamenii care sufereau și oamenii îi ajută pe alții, chiar și atunci când nu puteau ști dacă urmează mai multe — mai multă distrugere, mai multă suferință, mai multă moarte.

Când în sfârșit încetăm să râdem, Sheela își șterge ochii. Kajalul ei și-a pătat fața, astfel încât zona de sub pleoapele ei inferioare pare învinețită. Ea

își studiază machiajul stricat în oglindă, brusc serios. Apoi mai bea o înghițitură de scotch și se uită la mine.

„Au murit oameni”, spune ea.

— Doar unul, spun eu. Până acum.

Ea ridică o sprânceană. „Și asta ar trebui să fie un confort?” Ea merge spre dulap să-și umple din nou paharul. „L-am văzut pe băiatul ăla – cel căruia i s-a zdrobit tibia. Are vârsta Ritei. Și acel actor, care joacă rolul bunicului preferat al tuturor – Rohit Seth. Milioane de fani ai lui le vor lipsi...” Ea mai bea o înghițitură din băutură. „Câți răniți? Patruzeci? Cincizeci? Această calamitate va... Vor fi consecințe. Nimic din toate acestea nu va dispărea.”

Sheela are acea privire pe care o văzusem pe fețele copiilor lui Omi când ei se simțeau răniți și nu știau ce să facă. Sentimentul de trădare, când lucrurile au mers prost sau nu s-au întâmplat așa cum se așteptau. Seara asta trebuia să fie triumful lui Ravi. Și rămăsese să ajute știind foarte bine că soțul ei era cu o altă femeie, fără să știe ce s-a întâmplat. Trebuie să știe că și ceilalți din cercul lor — clubul de tenis, clubul de golf, clubul de polo — știu și ei despre asta.

Când unul dintre copiii lui Omi era confuz sau trist, cântam un cântec și îi frecam spatele până adormeau. Nu pot să fac asta cu Sheela, dar mă gândesc la remediul pe care mi l-a învățat Auntie-Boss cu ani în urmă.

„Vino”, spun eu și o iau de cot. „Ai ulei de lavandă?”

Se încruntă la mine, nu știe sigur de ce întreb. „Da-da?”

"Bun." Dar în capul meu, aud clopote de avertizare: Bevakooop! Soțul ei nu este acasă. Îți amintești ultima dată când ai fost singur cu ea? Poți avea încredere în tine? Răspund la propriile mele întrebări: e petrecută, traumatizată, are nevoie de confort. Nu fac altceva decât să-i fac o baie.

E puțin nesigură și mă lasă să o conduc, băutură în mână, sus. Ea arată spre dormitorul lor. O așez ușor pe pat, acoperită cu satin alb. Apoi îmi scot jacheta, îmi suflec mânecile cămășii și intru în baia ei, unde deschid robinetul pentru a umple cada.

Nu sunt surprins să văd că baia este făcută pentru confort. La urma urmei, Samir l-a proiectat. Cada cu gheare este de dimensiuni generoase. Este din porțelan și ocupă cel puțin un sfert din cameră. Marmura albă de Carrara pe care trebuie să o fi importat din Italia acoperă podeaua și pereții.

În dulap, găsesc o cutie de săruri de baie englezești și o sticlă indigo de ulei de lavandă; Am aruncat o mână de săruri în apa cu aburi și un capac de

uleiul, apoi mă întorc în dormitor. Sheela nu s-a mișcat. Ea stă, uitându-se la covorul persan; paharul ei de scotch acum gol.

Îmi pun mâinile pe genunchi și mă îndoiesc în talie, astfel încât să ne uităm unul la altul ochi în ochi, așa cum aş putea aborda un copil. „Hai să te bagăm în cadă.”

Se uită la mine, neînțelegând. O ajut să se ridice și să o îndrept spre baie. Apoi îmi iau jacheta, o smulg și ies din cameră.

Sunt la capătul scărilor înainte să-mi vină un gând înfiorător: de când am ajuns, a pus deoparte două pahare sănătoase de scotch și a băut pe stomacul gol. Dacă nimeni altcineva nu este cu ea, s-ar putea să se înece?

Fug înapoi în sus pe scări și în dormitorul ei, aruncându-mi jacheta pe pat gol. Vocile din capul meu strigă acum: Bevakooopf! Mat karo! Ușa băii este deschisă și eu intru. Mâinile Sheelei se țin de părțile laterale ale căzii, dar restul ei, inclusiv capul, este sub apă.

„Sheela!” Fug la cadă, o prind sub brațe și o ridic.

"Ce?" ea spune. Sună supărată. Ea poate vedea din expresia mea că sunt panicată și asta o face să chicotească. „Doar îmi udam părul. În orice caz, ești tocmai la timp să-l șamponezi.” Ea își bate cuvintele.

Mă uit la trupul ei gol, când mă întreb ce caut aici, și mă întorc de parcă tocmai aş fi fost opărit. Manșetele cămășii și hainei mele sunt ude, iar mâinile îmi picură apă pe sari, bluză și jupon pe care le purta în seara asta, întinsă lângă cadă.

Ea ridică sprâncenele și arată. „Abbas”, spune ea, „șampon!” Acum ea este fata cu suprafața de sticlă tăiată: imperioasă și răsfățată. Dar apoi se uită la mine, îmi oferă un zâmbet jucăuș și spune, politicoasă, „Te rog”. Mă arată spre raftul de deasupra chiuvetei, unde văd sticla de șampon.

Parcă Sheela cu care am de-a face în seara asta are două laturi: prima trufașă, obișnuită să dea ordine ajutoarelor, și a doua nevoiașă, dorind companie și consolare.

— Și dacă Sahib vine acasă?

„Nu va face”, spune ea. „El are o chestie pentru actrițe.”

Se scufundă din nou sub apă de parcă ar fi pus capăt oricărei conversații despre Ravi. Când se întoarce, își șterge fața cu palmele.

Mi-am petrecut o viață întreagă slujind pe alții. Sunt bun la asta și am fost întotdeauna. Dar numai atâta timp cât îmi servește și mie. O fac cu plăcere, de bunăvoie, când pot

vezi beneficiul. Când beneficiul este discutabil sau când ar putea exista consecințe, le cântăresc pe cele două. De obicei, rezultatul final este o sumă zero. Care este răul? Mă întreb. Nu mă face mai mic dacă ajut pe cineva care are nevoie de un serviciu simplu pe care îl pot oferi.

Oftez, îmi scot din nou jacheta – acum în mare parte udă – și îmi suflec din nou mânecile cămășii. Iau sticla de șampon de pe raft și stau în spatele ei, storcându-i o cantitate generoasă de șampon pe scalp.

„Unde ai învățat să faci un garou?” Întreb. O întrebare pe care o am m-am gândit toată seara; cum știa ea exact ce să facă, în ciuda haosului.

„Maharani Latika ne-a predat la Școala Maharani pentru Fete. Ea ne-a învățat dansul occidental, cum să punem masa pentru zece invitați și cum să salvăm o viață în caz de urgență.”

Sheela se curăță sub unghii în timp ce eu îi masez scalpul. „Se internase în Elveția pentru școală și ghiciți de unde a început Crucea Roșie?”

Ea întoarce capul să se uite la mine.

„Închide ochii”, îi spun, „sau o să pun șampon în ei”.

Închide ochii și se îndreaptă din nou în față ca un copil ascultător. "Am fost bun la toate chestiile medicale. Aș fi putut fi medic.”

„Ce te-a oprit?”

Ea oftă. „Tatăl meu a vrut să mă căsătoresc cu Ravi pentru ca afacerea lui să fie fuzionat cu Singh Architects. Și am vrut să mă căsătoresc cu Ravi.”

Ea ia săpun de gardenie din tava atașată la cadă. Este nevoie de două încercări pentru că alcoolul a încetinit-o. Acum îl folosește pentru a-și săpună brațele.

„A fost un astfel de premiu, Abbas. Fiecare fată pe care am cunoscut-o spera să-l debarce pe Ravi ca soțul ei. Dar eram hotărât să câștig. Căsătoria a fost aranjată când aveam cincisprezece ani, dar familia lui l-a trimis în Anglia și a trebuit să așteptăm până și-a terminat studiile.”

Urechile îmi ard, acum, de indignare. Și-au trimis fiul în Anglia pentru a-și ascunde dragostea cu Radha și pe fiul pe care l-a născut cu ea. Aș vrea să o spun, dar nu o fac. Nu vreau să știe nimeni că Niki este ilegitim. E mai bine că e cu Agarwal decât cu Singh. De asta, mereu am fost sigur.

Sheela își clătește săpunul de pe brațe. „Abbas? Ce se va întâmpla acum?” Tremurul revine în vocea ei.

Nu știu mai mult decât ea. Am văzut șoferi de ricșă zdrobit un picior de un șofer care trecea. Am văzut bețivi căzând din a doua poveste a bazarului Orașului Roz. Dar nu am văzut niciodată ceva asemănător cu catastrofa din seara asta. „Închide ochii”, îi spun.

„Da, Sahib.”

"A se apleca în fata." Deschid ambele robinete de la cadă și umplu recipientul de oțel care stătea pe podea cu apă caldă. Îi torn apă pe cap și văd cum spuma umple cada. Faptul că nu-i mai văd sânii, sau triunghiul întunecat al părului dintre coapse, este o ușurare. Îmi dau seama că sentimentul pe care l-am avut este de vinovăție – de parcă a privi trupul gol al Sheilei înseamnă a o înșela pe Nimmi. Dar acum acel sentiment începe să se atenueze.

„Nu este vina lui Ravi, știi”, spune ea.

Îi clătesc restul de săpun de pe părul ei. „Ce nu este?”

"Cinema. Astă seară." Se întoarce spre mine, apa din părul ei ud stropindu-mi fata. "Vreau să-ți arăt ceva." Și înainte să știu ce se întâmplă, ea iese din cadă, apucă un prosop alb gros de pe suport și îl înfășoară în jurul ei. Ea aleargă în dormitorul ei, încă puțin nesigură pe picioare.

Când deschid scurgerea pentru a lăsa apa să se golească din cadă, viziunea de Ridicarea ei din apă – fese suple, talie subțire, picioare de culoarea caramelului – îmi este înțepenită în creier. O aud în dormitorul ei, scotocind prin sertarele ei de la dulap.

"Iată-l!" O aud spunând. La fel de brusc, stă lângă mine, trupul ei parfumat, pielea ei caldă și umedă, apa care i se scurge din păr.

Ea arată spre o bucată de hârtie pe care o ține în mână.

Este o transcriere din ultimul an al lui Ravi la Oxford. "Vedea? El este foarte bun în matematica și științele materialelor. El înțelege cum funcționează clădirile și cum să le facă puternice. Nu are cum să aibă vreo legătură cu dezastrul prin care am trecut în seara asta. Nu ar fi putut. Nu a făcut-o."

Ochii ei mă roagă să fiu de acord cu ea. Știu că vrea să-l absolv pe soțul ei. Dar nu mă pot opri să mă gândesc la acele cărămizi pe care le-am văzut la cinematograful în seara asta. De ce erau acolo? Dacă au venit din altă parte decât Chandigarh Ironworks, cum au ajuns în Royal Jewel Cinema? E ceva acolo. Doar că nu știu ce este. Și nu am cum să mă pot încrede în Sheela. Își iubește soțul – pot să văd clar – și va face orice îi cere el. Văd, de asemenea, întrebarea din spatele întrebării ei — Ce se întâmplă dacă a făcut ceva greșit? Nu știu.

Iar răspunsul, când vine, ar putea răni pe cei dragi mie. Mă gândesc la Manu și Kanta. Și Niki.

„Trebuie să plec”, îi spun, adunându-mi jacheta și mergând spre ușa.

Ea mă strigă și mă opresc să ascult, dar nu mă întorc.

„Mulțumesc”, spune ea.

În timp ce cobor scările de marmură, mă rostogolesc pe manșetele mânecilor mele. Ravi se repezi pe ușa din față și fuge direct în salon. El strigă: „Am auzit despre...”

Iese înapoi din salon și mă vede coborând scari. "Ce faci aici?"

Vederea lui — dezordonat, speriat, în panică — mă umple de dezgust. Unde era când aveam grijă de oamenii răniți în clădirea pe care a construit-o, proiectul cu care se lăuda?

„Ai grijă de soția ta”. Îmi nasc manșetele ude ale cămășii când mă apropii de el. „Poți prelua acum.”

Gura i se răsucesce într-o încruntă urâtă. "Tu! Stai departe de Sheela", spune el. — Crezi că n-am văzut cum te uiți la ea?

Acum stau chiar în fața lui și îmi pun haina umedă. Ravi miroase a alcool și a țigări. Ochii lui sunt injectați de sânge. Părul lui, de obicei alunecat pe spate cu Brylcreem, îi cade în fire pe frunte.

Scot batista de bumbac din buzunarul pantalonilor și tamponez petele umede de pe haină. Îmi iau timp, lăsându-l să se întrebe de ce haina mea este umedă. Apoi ridic bărbia. El este mai înalt decât mine, dar asta nu mă împiedică să-l privesc în ochi.

— Ar trebui să te uiți la ea mai des, Ravi. Îi împing ușor pieptul.

Se împiedică înapoi, de parcă l-aș fi pălmuit.

Ma pas în jurul lui. Când ajung la ușa din față, mă întorc. „Sheela a ajutat mulți oameni la cinema în seara asta. Acum e rândul tău.”

Sedanul mă așteaptă când ies afară. Când pășesc în mașină, îmi dau seama că am adus cu mine parfumul săpunului de gardenie al Sheelei.

DUPĂ PRĂBUȘIRE

13 mai 1969

Aseară, un balcon de la noul construit Royal Jewel Cinema din Jaipur s-a prăbușit, ucigând doi și rănind alți patruzeci și trei. Peste o mie de oameni au fost prezenți la marea deschidere a mult anticipată clădire, un teatru complet modern, cu un ecran care rivalizează cu cea mai mare sală de cinema din Mumbai și tehnologie de sunet surround direct din Statele Unite. În cuvântul de deschidere, Maharani Latika din Jaipur, care a inițiat proiectul de patru mii de lakh construit de renumita construcție Singh Sharma, a numit Royal Jewel Cinema „o ocazie istorică pentru Jaipur, care găzduiește arhitectura de renume mondial, textile și bijuterii orbitoare. și, desigur, Rajasthani dal batti.” În ultimul an au circulat zvonuri despre depășiri ale costurilor și întârzieri în construcție. Palatul și-a exprimat o tristețe uriașă pentru pierderea de vieți omenești, dintre care unul era iubitul actor veteran Rohit Seth. Cei îndoliați i-au depus flori la locul tragediei. Cealaltă victimă nu a fost încă identificată. Se așteaptă o declarație oficială de la Palatul Jaipur astăzi mai târziu despre posibilele motive ale catastrofei și remediile anticipate. Actorii Dev Anand și Vyjayanthimala, care au fost prezenți la proiecția Hoțului de bijuterii, primul film care a avut premiera la cinema, au fost nevătămați, plecând la începutul pauzei. Nu este clar cât de curând se va redeschide Royal Jewel Cinema. Vă vom aduce noi evoluții pe parcursul zilei.

MALIK

Jaipur

Este dimineața după tragedia Royal Jewel Cinema; măturatorii străzilor nu au început încă să bată praful cu jharus-ul lor lung.

După doar o jumătate de oră de somn obosit, amortitor, mă trezesc cu tresărire, imaginile de groază la care asistisem revenindu-mi: piciorul unui bărbat îndoit într-un unghi nefiresc; brațul cărnos al unei matrone străpuns cu bară, țâșnind sânge; o rană căscată pe fruntea unui copil. Noaptea, m-am trezit de mai multe ori să mă plimb în cameră, să beau încă un pahar de apă, să mă uit pe fereastră spre stradă — pustiu, dar pentru câinii fără stăpân care se așează să doarmă în praful răcoros al nopții.

Apoi, imaginile cu șoldul gol al Sheelei Singh, mamelonul ei maro, îmi plutesc prin minte. Ce va spune Ravi data viitoare când mă va vedea? Îi va spune lui Manu că încercam să-i seduc soția? Nu este adevărat, dar Ravi n-ar ezita să stârnească necazuri — pentru Manu sau pentru mine — dacă i-ar lua căldura.

Un alt gând: știe ea ceva despre rolul lui Ravi în construcție? De asta mi-l apăra? Sau îl ierta ea pentru ceva ce făcuse?

Este ora șase, dar la ce folosește să încerci să dormi când somnul nu o face vin? Am fost acasă trei ore. Am vrut să o sun pe mătușa-șefa să-i spun că sunt bine, dar pensiunea nu are telefon. Sunt sigur că Kanta ar fi sunat-o pe Lakshmi în momentul în care a ajuns acasă aseară. Îmi fac griji pentru Nimmi.

Ea nu poate citi Hindustani Times, dar cu siguranță va auzi despre ce s-a întâmplat de la Arora sau de la vânzătorii de la Shimla Mall, sau de la Lakshmi în momentul în care mătușa-șefa va afla.

Mă fac baie, apoi mă îndrept spre birou chiar înainte de opt. De obicei, angajații trec între nouă și nouă și jumătate, dar astăzi aproape toți sunt la birourile lor când ajung eu.

Aseară a fost o mare ocazie pentru palat, iar la eveniment au fost prezenți majoritatea personalului din facilități. Pe măsură ce trec, fac semn din cap către colegii de aici

și acolo. Inginerii și secretarele se îngrămădesc în grupuri, vorbind în liniște între ei. Starea de spirit este sumbră, plină de incertitudine. La fel ca mine, probabil că ei presupun că Manu va convoca o întâlnire cu toți mâinile despre evenimentele de aseară pentru a afla ce a mers atât de prost încât balconul ar putea eșua. Va fi o anchetă sau o anchetă? Cine plătește pentru răni? Cine dintre noi este responsabil într-un fel sau altul de accident?

Mă așez la birou și îi cer operatorului să numere Auntie-Boss. E distanță lungă, dar nu cred că Hakeem sau Manu ar obiecta. Am lăsat telefonul să sune de mai multe ori, dar nu răspunde nimeni. Așa că o sun pe Kanta Auntie, care ridică la primul apel. Pare epuizată, de parcă nici ea nu a dormit bine, dar este uimică să aud de la mine. Îmi spune că a vorbit aseară cu Lakshmi, care a promis că va lua primul tren din Shimla. Am să o iau de la gară în seara asta.

Vestea că mătușa-Șefa se pregătește mă inundă de ușurare. Ea e cineva pe care mă pot baza întotdeauna pentru a menține un cap de nivel în timpul unei crize.

În timp ce Kanta vorbește, îl văd pe Maharani Latika părăsind sala de conferințe în partea îndepărtată a podelei. Sprâncenele ei sunt încruntate. De ambele părți ale ei sunt domni în costum. Bănuiesc că ei sunt avocații ei. Fața Alteței Sale este ușor îmbujorată, de parcă ar fi furioasă. Samir Singh și Ravi, cu umerii căzuți, o urmăresc afară din sala de conferințe, iar după ei vin Manu și doi dintre inginerii lui. O întrerup pe Kanta pentru a-i spune că trec mai târziu și închid.

Niciunul dintre Singh nu se uită în direcția mea, ceea ce este la fel de bine; Încă sunt iritat de apariția târzie a lui Ravi de aseară și de nesocotirea lui insensibilă față de sentimentele Sheelei. Probabil că știa că ea își va da seama unde fusese. S-a obosit măcar să inventeze vreo scuză sau doar să-i ceară iertare?

La ușile din față ale birourilor facilităților, Alteța Sa se oprește și se întoarce pentru a strânge mâna tuturor celor din spatele ei. E la fel de înaltă ca orice bărbat, iar prezența ei este poruncitoare. O însoțitoare cu turban, îmbrăcată în alb, ține deschise ușile duble în timp ce ea trece; trebuie să fie de la palat. Manu și inginerii săi îi urmăresc pe toți plecând, apoi Manu le spune câteva cuvinte înainte de a le elibera să se întoarcă la birourile lor. Când îmi prinde privirea, face un gest cu degetul arătat spre biroul lui.

Ies afară din birou pentru a cumpăra două pahare mici de ceai de la Chai Walla de peste drum. Apoi aduc ceaiul în biroul lui Manu, în timp ce el își drapează costumul pe un suport de haine din colț.

„Închide ușa”, spune el.

Am pus șezul pe biroul lui și fac ce spune.

Afară sunt optzeci și cinci de grade, dar Manu își încălzește mâinile pe paharul aburind când mă așez în fața lui. Pielea lui este pallie. Are o tăietură proaspătă pe obraz, unde probabil că s-a tăiat bărbierindu-se. Arată ca un bărbat trimis la rugul său funerar înainte de vremea lui. El crede că ceea ce s-a întâmplat ieri este vina lui?

El se uită la ceai în timp ce spune: „Aseară a fost o tragedie pe care nimeni nu ar fi putut-o anticipa. Kanta a sunat-o pe Lakshmi pentru a-i spune ce s-a întâmplat și că ești bine.”

Dau din cap.

„Domnul. Reddy a mărturisit că a vândut mult mai multe bilete decât ar putea avea balconul a sustine. Fusese instruit să limiteze numărul, dar atât de mulți oameni și-au dorit să vadă actorii de pe scenă încât el...” Manu ridică mâinile ca și cum ar fi directorul teatrului care renunță la situație. „Singh-Sharma va plăti pentru un balcon nou – timp și materiale – și va înlocui orice altceva care a fost deteriorat, iar palatul va plăti facturile medicale pentru răniți.

Ei vor analiza, de asemenea, compensațiile pentru familiile decedaților.
Cu toate acestea...”

Își dă ceaiul dintr-o înghițitură, apoi își pune paharul cu grijă pe birou, de parcă nu ar vrea să strice finisajul de mahon. În cele din urmă, se întâlnește cu ochii mei.
„Totul este rezolvat. Vom face un anunț oficial despre cine va plăti pentru ce. Reporterii mi-au sunat aseară acasă pentru comentarii, dar a trebuit să clarific ce am spune public cu Alteța Sa”. El încearcă să zâmbească.

Pot spune că simte o vinovăție enormă. — Nu a fost vina ta, unchiule. Se pare că managerul teatrului este de vină.”

Manu își drese glasul și se lăutărește cu pixurile de pe birou. Nu se uită la mine. „Ei bine, maharania este de-a dreptul. Și cu un motiv întemeiat.”

Se scarpină delicat în vârful capului, cu un deget, acolo unde crește o chelie. „Două victime. O femeie. Și Rohit Seth — actorul.

Fanii lui sunt în tumult. Nu-i pot învinovăți. Acest lucru nu ar fi trebuit să se întâmple, Malik.

Manu ridică din nou paharul, își dă seama că e gol și îl lasă jos. Nu am luat o înghițitură din a mea, așa că o împing spre el. Îl strânge de parcă ar fi un colac de salvare.

„Unchiule...” fac o pauză delicată. „Domnul Reddy nu a fost recomandat de Singh-Sharma? Dacă a lăsat mai mulți oameni să intre în teatru decât era în siguranță, de ce nu plătesc și costurile medicale?”

El ridică din umeri. „Ne împărțim povara – asta este afacerea.” Termină a doua ceașcă de chai și se îndepărtează de birou, de parcă am terminat. „Acum du-te și ajută-l pe Hakeem. El are de lucru pentru tine.”

— Dar... ce zici de cărămizi?

Clipește și își freacă bărbia aspru. "Ce parere ai despre ei?"

„Am observat toate aceste cărămizi în moloz după prăbușire. Ce s-a întâmplat cu cimentul care a fost facturat? Și cărămizile — sunt diferite de cele pe care inginerii tăi le-au recomandat în specificații. Cărămizile pe care le-am văzut aseară erau mai ușoare – mai poroase. Fără logo-uri ștampilate pe ele. Furnizorul ar putea fi tras la răspundere pentru livrarea materialului greșit?”

Manu se încruntă, flutură cu mâna de parcă ceea ce am spus nu are nicio consecință. „Sunt un jucător mic în toate acestea. Chiar dacă le ținem picioarele de foc, ei nu vor putea să ne despăgubească pentru atât de multe daune și răni.” Își îndreaptă niște hârtii pe birou. „Va avea loc o anchetă oficială, care ar putea răspunde la câteva întrebări. Dar nimic de care să-ți faci griji.

Du-te la lucru cu Hakeem acum.” Se ridică.

În timp ce mă întorc pentru a pleca, spune el, cu vocea tremurândă: „Urăsc ce îi va face asta lui Kanta. Pentru Niki. Au fost atât de mândri de mine. Acum... oriunde vor merge... oamenii îi vor întreba despre ce s-a întâmplat. Păcat... nu vreau să fie nevoiți să explice sau să-și ceară scuze.” Își șterge fruntea, transpirat de ceai, cu palma.

Vreau să-l consolez pe acest om blând care a fost întotdeauna bun cu mine, să Mătușă-Șefa și către Radha. Dar am douăzeci și patruzeci de ani. Ar fi nepotrivit pentru mine să-l mângâie pe umăr sau să-i spun că totul va fi bine când știu atât de puține despre această afacere. Totuși, sunt emoționat că mă tratează ca pe un membru al familiei, încredințându-mi cele mai profunde temeri ale lui.

„Mătușă Kanta se va descurca. Și având în vedere cum batea fiului tău, aș spune că Niki poate mai mult decât să aibă grijă de el însuși. În plus, mă ai în echipa ta — nu uita!” Râd ușor.

Zâmbetul lui este slab, dar există.

Ridic paharele de ceai pentru a le returna la chai-walla. Inima mea este grea de povara lui Manu — durerea celor răniți, dezamăgirea maharanilor.

Îmi dau seama și că sunt supărat de nedreptatea tuturor. Semnătura lui Manu este pe toate. El va fi considerat responsabil pentru cea mai mare calamitate pe care Jaipur a cunoscut-o în ultimele decenii. Soții Singh vor pleca doar cu o parte din vină. Și Manu are dreptate: și Kanta și Niki vor plăti prețul. Mătușa Boss spune întotdeauna că mâncătorii de bârfe au dinți ascuțiți. Ei vor mesteca această tragedie anii următori.

Manu are aerul unui om învins; a renunțat deja. Nu este pare corect. Cu siguranță pot face ceva pentru a ajuta.

Mulțumesc, Bhagwan Auntie-Boss va fi aici în seara asta. Pot să vorbesc toate astea cu ea.

* * *

În drum spre biroul meu, bat la ușa biroului lui Hakeem.

„Unchiule”, spun eu, „ai venit devreme”.

Contabilul își ridică privirea din registru, lumina de deasupra capului sclipind ochelarii lui. "Domnul. Agarwal mi-a cerut să intru înainte de orele normale. După noaptea trecută, avem multe de făcut." Își scoate ochelarii pentru a-i lustrui cu batista lui albă fără pată. „O astfel de tragedie! Fiicele mele au avut coșmaruri aseară.”

Nu-mi aminteam să l-am văzut pe Hakeem cu nimeni în afară de domnul Reddy.

„Toată lumea a ajuns acasă în siguranță, am încredere?”

"De abia. Fiecare ricșă, motor, tonga — toate au fost luate. Atâția oameni încearcă să scape! izbucneau lupte. Mi-a fost teamă că voi pierde una dintre fetele mele. Ne-am ținut de mână și a trebuit să ne dăm drumul prin mulțime. Ne-a luat aproape trei ore.”

Mă sprijin de tocul ușii. „Ce crezi că a cauzat-o?”

Hakeem își trece un deget pe sub mustață. "Domnul. Agarwal îmi spune acolo erau prea mulți oameni pe balcon. Da?"

Acum intru în cameră, stau în fața biroului lui. „Dar cum ar putea un astfel de colaps să întâmplat din cauza greutății câtorva oameni în plus, Hakeem Sahib?

„Mi s-a spus că au fost mai mult decât câteva. Mai degrabă o sută în plus.”

Îmi iau un moment să diger asta. „Totuși, inginerii nu construiesc prea mult... pentru orice eventualitate? Pentru a compensa prostia umană? Nu există standarde care trebuie îndeplinite pentru supraconstrucție?”

Hakeem ridică din umeri. "Cine ție? Suntem contabili, nu detectivi. Trebuie să întocmim un raport cu privire la cheltuielile de construcție asociate pagubei, după grabă. Da? Trebuie să facem o listă cu toate materialele folosite și furnizorii pe care i-am plătit și cât am cheltuit.

Vei lucra la scaunele, covoarele, materialele decorative care vor trebui înlocuite. Singh Sahib mi-a cerut să lucrez la costul materialelor de construcție pentru reparație și reconstrucție."

— Te referi la Manu Sahib?

— Nu, tânăre Abbas. Ravi Sahib a dat ordinul. Domnul Agarwal este la conducere dintre toate facilitățile palatului, dar din moment ce proiectele de construcții mai mari sunt adesea contractate către Singh-Sharma, se pare că lucrăm și pentru ei."

Știe Manu că Ravi dă ordine personalului său? Nu este un conflict de interes? Dacă domnul Sharma nu ar fi avut un accident vascular cerebral și ambii Singh nu ar fi fost la conducere, mă întreb dacă protocoalele ar fi fost diferite. „Deci vom estima toate costurile materialelor în scopul înlocuirii?"

Îmi aruncă o privire de parcă aș fi simplu. "Da."

Îmi dresesc glasul. — Ești atât de ocupat, unchiule, spun eu. „Pot să te ajut estimările tale, dacă vrei."

"Domnul. Ravi m-a întrebat mai ales, da? Iar tu, Abbas, le ai pe ale tale misiune. Merge." Îmi flutură mâna, de parcă ar împinge o muscă.

„Dar... prăbușirea nu ar fi putut fi cauzată de altceva decât peste capacitate? Materiale substandard, de exemplu? O structură compromisă?"

Hakeem se încruntă la mine, își lasă stiloul și se apleacă înainte coatele lui. „Gândește-te la ceea ce spui, Abbas. Singh-Sharma este un antreprenor foarte de încredere. Palatul lucrează cu ei de zeci de ani.

Și au folosit aceiași furnizori de materiale de ani de zile. Companii de încredere, companii de încredere. Nu este nevoie să aruncați calomnii asupra lor."

„Sigur că au existat unele schimbări la furnizori de-a lungul anilor?"

Oftă. „Abbas, am menționat că am patru fiice? Cel mai vechi va fi gata de căsătorie în curând. Restul va urma. Da? Cum voi putea să-mi permit zestrea dacă nu stau în spatele acestui birou, adunând numerele pe care domnul Singh vrea să le fac?"

Ii ignor frustrarea. Știu ce am văzut și nimic nu are sens. Trebuie să calc cu atenție în cazul în care Hakeem crede că-l acuz pentru documente neglijente sau pun la îndoială capacitatea lui Manu de a gestiona proiectul.

„Poate că Singh-Sharma a folosit un furnizor nou și au livrat materiale diferite de specificațiile de proiectare — din întâmplare. Am adăugat sau am schimbat furnizori în ultimul an?”

Hakeem se uită la mine peste ochelari. — Ai multe de învățat, tinere.

Îi ofer cel mai fermecător zâmbet al meu. „Dacă sunt de acord să mă căsătoresc cu cel mai mare tău fără să-ți cer o zestre?”

Buzele îi tremură. L-am făcut pe micul contabil aproape să zâmbească! Își mijește ochii, clătină din cap. Își întinde mâna spre Rolodex și răsfoiește cărțile. Se oprește la unu. „Hai să vedem... acesta este nou. Da. Am adăugat Chandigarh Ironworks acum treisprezece luni. Au învins fostul nostru furnizor cu douăzeci la sută.”

fluier. „Douăzeci la sută este o reducere mare.”

El își ridică sprâncenele, bate cardul. „Hmm. Este.”

— Furnizează bare de fier?

El dă din cap. "Folosit pentru. În zilele noastre ei ne furnizează cărămizi și ciment.”

* * *

Nu cer să văd contractul cu Chandigarh Ironworks. Hakeem nu mi le-ar arăta; deja se ferește de întrebările mele. Bineînțeles, aștept până pleacă pentru o zi și apoi mă strec în biroul lui. Nu trebuie să o iau pe mătușa-șefa de la gară pentru încă o oră și jumătate.

Este norocos pentru mine că Hakeem este un contabil organizat: totul este etichetat frumos, toate chitanțele sunt păstrate. Găsesc dulapul de contracte și deschid sertarul de sus. Fiecare contract este depus sub numele furnizorului, care este listat în ordine alfabetică. Găsesc folderul cu eticheta Chandigarh Ironworks și îl scot. Înăuntru găsesc o factură care arată că sunt într-adevăr situate în Chandigarh, în statul direct la nord de Rajasthan.

Hakeem mi-a spus că acesta este un contract nou, așa că vreau să compar termenii cu furnizorul anterior, dar nu cunosc numele furnizorului anterior. O modalitate de a găsi numele companiei este să te uiți la facturile plătite de acum treisprezece luni sau mai mult. Însă facturile nu indică întotdeauna numele proiectului și sunt atât de multe proiecte care se suprapun în care este implicat palatul. Până când am început să lucrez pentru Manu, nu știam despre diferitele renovări la Hotelul Rambagh, Palatul Jaipur și

Palatul Maharanis sau că familia regală cumpăra proprietăți mai mici (de la rajputi care nu își mai permiteau să-și păstreze proprietățile) și le transforma în hoteluri de tip boutique. Și, bineînțeles, proiectarea și construirea Cinematografului Royal Jewel a fost un proiect amplu de construcție de trei ani.

Opțiunea mai bună, decid, este să te uiți prin dosarele individuale ale furnizorilor. Oftez și mă ocup. Încep prin a căuta furnizori ale căror nume indică că ar putea vinde cărămizi în loc de echipamente electrice, sanitare sau de interior. Există multe nume care se termină în „construcții” sau „materiale”, așa că examinez contractele din fiecare folder pentru a vedea dacă sunt încă o sursă activă pentru unul dintre proiectele palatului.

O oră mai târziu, dau peste dosarul Shree Building Materials din Jaipur. Contractul, care era pentru furnizarea de cărămizi de clasa 1, s-a încheiat în ziua în care contractul Chandigarh Ironworks a intrat în vigoare. Înțeleg de ce palatul ar insista asupra materialelor de ultimă generație, fără crăpături, așchii, pietre și alte defecte. Contractul Chandigarh Ironworks a promis, de asemenea, că va furniza cărămizi de clasa 1.

Mă las pe spate în scaunul lui Hakeem și mă gândesc la asta. Nu înțeleg cum Chandigarh Ironworks ar putea livra aceeași calitate ca furnizorul anterior pentru un cost mai mic atunci când ar trebui să adauge taxe de transport.

Chandigarh este, la urma urmei, la cinci sute de mile distanță!

Și încă ceva nedumerit: cărămizile de la cinematograful...
cele pe care le-am luat și le-am examinat — nu erau de calitate a construcției. Nu pot susține structuri portante precum balconul. Deci cine a autorizat utilizarea lor?

Examinez semnăturile ambelor contracte — Shree Building și Chandigarh. Manu Agarwal și Samir Singh pe contractul anterior; Manu Agarwal și Ravi Singh pe actualul contract. Politica palatului este să semneze toate contractele pentru proiectele lor de construcție și să păstreze originalul în scopuri de audit. Singh-Sharma ar avea și o copie în dosarele lor.

Dar întrebarea mai mare este de ce a fost folosită chiar cărămida. De la inginerii palatului aflatam că betonul de ciment armat cu bară de armare – un material mult mai rezistent – este preferat pentru stâlpii portanți. Cărămizile sunt folosite numai împreună cu betonul de ciment. A fost cimentul inferior problema? Dacă l-aș întreba pe Ravi, ar produce doar facturi false, așa cum a făcut înainte? Nu îndrăznesc să-l întreb pe Samir, care s-ar grăbi să acopere urmele lui Ravi dacă credea că fiul său a făcut ceva rău. Acum îmi amintesc asta

Samir nu a făcut niciun comentariu despre cărămizi când am vorbit cu el la cinematograful așezat.

Îmi dau seama că trebuie să găsesc și să mai arunc o privire la acele chitanțe pentru cărămizi și ciment – cele pe care Hakeem credea că le-am introdus greșit mai devreme. Aceleași pe care i-am dus apoi lui Ravi, care doar a tăiat o cifră și a introdus alta. Mă ridic de la birou și merg la registrul în care am înregistrat facturile cu săptămâni în urmă. Apoi mă uit în jur după cabinetul în care facturile plătite sunt păstrate în ordine cronologică. Îl găsesc și caut după dată, recunoscător pentru o dată lui Hakeem pentru meticulozitatea lui enervantă. Căci acolo, atașate facturi pentru perioada respectivă, sunt chitanțele în cauză, cele de care am nevoie. Iată chitanța de la Chandigarh Ironworks pentru achiziționarea de cărămizi și ciment. Numai că... aceste chitanțe sunt curate, nemarcate. Acestea nu sunt cele pe care Ravi transpusesese cantitățile cu stiloul.

Cantități... le verific din nou. Au fost schimbate! Aceste chitanțe arată că se cumpără mai mult ciment decât cărămizi, opusul a ceea ce observasem anterior. Asta ar trebui să însemne că registrul nu va fi de acord. Dar am dreptate? Fug la biroul lui Hakeem și verific registrul deschis. Sumele de acolo se potrivesc cu cele de pe chitanțele din mâna mea. Cum ar putea fi asta?

Cobor lampa de birou cu gât de gâscă a lui Hakeem pentru a arunca o privire mai atentă la registru. Calibrația lui Hakeem este atât de precisă încât numerele arată ca și cum ar fi fost dactilografiate în loc să fie formate cu cerneală (Hakeem, desigur, are un stilou special special pentru acest scop, pe care el interzice oricui altcuiva să-l folosească — da!). Cineva a răzuit cu grijă vechea intrare cu o lamă fină de ras și a introdus noile figuri. Recunosc acest vechi truc din timpul petrecut la Bishop Cotton. Așa își schimbau anumiți băieți scorurile la test când maestrul nu se uita.

Dar de ce în lume s-au schimbat înregistrările și chitanțele?
Și cine le-a schimbat?

Nu mă gândesc decât la două explicații: chitanțele originale erau incorecte și trebuiau actualizate. Sau — și acesta îmi ridică părul de pe braț — cineva a întocmit informațiile pentru a se potrivi cu ceea ce ar fi trebuit să se întâmple — că ar fi trebuit folosit mai mult beton de ciment pentru a sprijini balconul. Dacă ar fi fost folosită cantitatea potrivită, nu ar fi existat nicio prăbușire.

Îmi bat cu degetele pe biroul lui Hakeem. Manu a spus că domnul Reddy a recunoscut că a vândut prea multe bilete, iar balconul era supracapacitat. Acolo avea

a avut mai multă greutate pe balcon decât ar putea suporta.

Deci, directorul teatrului spunea adevărul sau chitanțele erau greșite?

Sunt atât de pierdut în gânduri încât nu-i aud pașii.

„Abbas?”

Ridic privirea, speriată, din registru. Hakeem stă în aer liber ușa către biroul lui.

— Da, Sahib? Îmi păstrez vocea calmă, de parcă ceea ce fac este absolut normal.

"Ce faci aici?"

„Îmi pare rău, Ji. Am rămas în urmă în estimarea mea de reconstrucție a cinematografului. Ți-am găsit ușa neînchisă și m-am gândit că, în loc să duc registre înapoi și înapoi la birou, eu voi face treaba aici. Maaf kar dijiye.” Îmi trag ambii lobi ai urechilor în semn de scuze.

Aruncă o privire spre clanță — nu închisese ușa cum trebuie? — și își perie mustața, încruntat.

„Sahib, ce cauți aici?” Învățasem această tactică cu mult timp în urmă, când am a fost surprinsă trecând un pieptene pentru Omi sau bomboane pentru unul dintre copiii ei de la o tarabă din bazarul Orașului Roz. Când este atacat, cel mai bine este să contraataci.

„Mi-am lăsat umbrela aici, da? Tocmai am fost la cina cu un prieten care a spus ar trebui să plouă mâine și nu-mi place să mă răcorească când este ud.”

"Bine gândit. Da." Mă rog să nu se apropie să-l examineze contracte, chitanțe și registre pe care le-am întins pe biroul lui. Mă lupt cu dorința de a acoperi hârtiile cu mâinile.

Își strânge umbrela, care stă sprijinită de ușa. „Nu sta și tu trează târziu. Munca va fi mereu acolo, tinere. Da?”

Îmi oferă un zâmbet indulgent. Deocamdată, cel puțin, sunt protejatul lui harnic.

„Ai dreptate, Ji. Zaroor.” Dau din cap liniștit spre el și încep să stivuiesc registrele și hârtiile.

De îndată ce aud ușa de la intrare clicând închiderea, îmi las capul în mâini. Îi va spune Hakeem lui Manu despre faptul că sunt în biroul lui? Mă îndoiesc de asta. Hakeem știe că sunt la birourile palatului ca o favoare specială pentru Manu unchi și ar putea fi imprudent din punct de vedere politic să mă cheme. Dar Hakeem s-ar putea întreba dacă i-am spus adevărul.

Și, dacă nu, de ce.

Îmi verific ceasul. Trenul lui Lakshmi ar trebui să sosească în curând.

LAKSHMI

Jaipur

În gara din Jaipur, caut sedanul Ambasador negru al familiei Agarwal. E seara devreme și călătoresc de aproape unsprezece ore.

Dar în loc de șoferul lor, Baju, Malik iese de pe scaunul șoferului. Sunt atât de fericit să-l văd încât îmi vine să plâng. Mi-a fost dor de el. Poartă o cămașă albă, cu mâneci suflecate până la coate și pantaloni negri.

„Credeam că Kanta îl trimite pe Baju să mă ia”, spun eu.

Malik îmi oferă un zâmbet încordat. — Te-aș lăsa să călărești singur cu lechul ăla? Își păstrează tonul ușor, dar simt că reține ceva. Întregul oraș roz trebuie să fie plin de vești despre tragedia cinematografică. Nu pot decât să-mi imaginez ce pierdere are asupra familiei Agarwal, a palatului, a familiilor răniților.

Malik îmi ridică valiza în portbagajul sedanului impunător, pe care tatăl lui Kanta îl îmbunătățește la fiecare cinci ani, cu ocazia aniversării nunții lor. Acesta trebuie să fie al treilea ambasador al lor. Familia ei are bani, în timp ce Manu provine de la începuturi umile. Palatul îi pune la dispoziție lui Manu un șofer și un Jeep pentru muncă, așa că Kanta și soacra ei pot avea întotdeauna la dispoziție acest sedan.

După ce Malik mă ajută să iau locul pasagerului, îi spun: „Acum, înainte să-mi spui ce se întâmplă, lasă-mă să te asigur că lui Nimmi îi lipsești îngrozitor, întreabă Rekha după tine constant, Chullu a început să vorbească și Jay este bine. Oh, și el întreabă de tine tot timpul.”

El chicotește. Asa e mai bine. Nu o să-i spun despre izbucnirea lui Nimmi aseară. Am plecat din casă destul de devreme azi dimineață încât nu am văzut-o. (Încercam eu s-o evit?) Oricum, am avut timp în tren să mă gândesc la ce a spus ea și dacă era ceva adevăr în asta. Mă simt posesiv cu Malik? Da, o iau. Simt pentru el la fel cum simt pentru sora mea, Radha. Vreau ca amândoi să se descurce bine, să-și dezvolte

abilități și să folosească acele abilități în orice mod doresc. Cum ar putea fi greșit? De ce ar trebui să mă simt vinovat că i-am ajutat pe drumul lor?

Cu Radha, cred că am rămas scurt. L-a întâlnit pe Pierre Fontaine la Shimla Mall în ultimul an la Auckland House School. Pierre avea douăzeci și opt de ani – cu zece ani mai în vârstă decât Radha – și era absolut îndrăgostit de ea. Nu știa nimic despre trecutul ei, despre copilul pe care l-a dat spre adopție la treisprezece ani. A venit să-mi ceară binecuvântarea, care m-a încălzit la el. Era grijuliu, amabil. Și franceza, desigur.

Radha studiasse limba franceză la Auckland și se îndrăgostise, mai întâi de limbă și apoi de Pierre. Aș prefera ca ea să se fi înscris la o facultate în Chandigarh din apropiere în loc să se căsătorească, dar până atunci știam cât de îndrăzneță poate fi; cu cât mă lupt mai mult cu ea într-o problemă, cu atât se adâncește mai mult. (Adeseori am crezut că este ca balsamul de Himalaya, o plantă cu flori înșelător de delicată, greu de îmblânzit.)

În cele din urmă, i-am dat lui Radha și Pierre binecuvântarea mea. Se pare că a funcționat afară bine. Radha s-a antrenat la o casă de parfumuri și a devenit parfumer. Ea a fost întotdeauna bună la amestecarea pasta mea de henna și la testarea amestecului cu diferite uleiuri, suc de lămâie și zahăr pentru a crea consistența mătăsoasă potrivită. Și parfumul era ceresc.

Radha are ceea ce și-a dorit întotdeauna: o familie. Îmi trimite fotografiile cu ea două fiice adorabile — Asha, acum doi ani, și Shanti, patru ani.

Malik alunecă în spatele volanului. „Nikhil are un joc de cricket în seara asta, așa că mătușa Kanta m-a rugat să te conduc mai întâi acolo. Accha, șefule?”

Îi bat brațul pentru a mă asigura că este cu adevărat aici. „Acha.”

Malik îl ușurează pe Ambassador prin înfundarea ricșelor, a taxiurilor și pietonii. „Nu pot să-ți spun cât de bucuroși sunt să te văd. Am sunat azi dimineață, dar nu am primit răspuns.”

— Probabil că Jay plecase la serviciu. Mă uit pe fereastră, bucurându-mă haosul coregrafiat al orașului: o hijră cu ruj în drum spre piață, șoldurile subțiri legănându-se; un vagon tras de un muncitor osos care transporta anvelope vechi de tractor; copii care aruncau bile pe un colț de stradă prăfuit – ceea ce lui Malik îi plăcea să facă cândva în Jaipur.

Malik încetinește pentru o familie de șase care se echilibrează precar pe un scuter. „Vreau să-ți mulțumesc că ai luat-o pe Nimmi sub aripa ta.”

„Koi baat nahee. Este o muncitoare din greu. Și îmi face plăcere să-l învăț pe Rekha cum să citească.”

— Pun pariu că învață repede, maimuța mea. Este atât de multă afecțiune în a lui ton care mă face să zâmbesc. — Permisivitate de a vorbi sincer, mătușă-șefa?
Mă întorc către el și dau din cap.

„Încerc să pun cap la cap ce s-a întâmplat la cinematograful așezat și de ce. Dar de fiecare dată când găsesc ceva care nu mi se pare corect, mă închid. Samir, Hakeem și chiar Manu nu vor să mă îndoiesc mai departe.”

„Ei bine, nu e treaba ta, nu-i așa, Malik? A investiga? Nu ar trebui să te concentrezi pe ceea ce te învață Manu?” Pentru o jumătate de secundă, mă întreb dacă Malik a făcut ceva care l-a pus pe Manu în necaz. Nu intenționat, ci din întâmplare.

„Exact asta fac .” Malik bate cu cornul la o femeie care poartă un coș cu fasole pe cap. Se mută pe marginea drumului.
„După prăbușire, am găsit aceste... bucăți de cărămizi în moloz. Multi.”

Mi se ridică urechile. El continuă să descrie cărămizi asemănătoare cu cele pe care le-am văzut la Canara Enterprises.

„Proiectul specifică mortar de ciment – nu cărămizi – pentru stâlpi. Am examinat contractele. nu gresesc . Dar nimeni nu vrea să mă asculte.”

ascult . Și ceea ce spune Malik îmi face inima să bată. El descrie registrele în care introduce cifrele; cum au fost modificate de Ravi chitanțele de cumpărare pentru cărămizi și ciment chiar în fața ochilor lui Malik și apoi înlocuite în dosare; cum au fost modificate numerele din registre,

de asemenea.

Până termină, palmele îmi transpira și ideile îmi bâzâie în cap ca albinele. Încerc să conectez firele, dar ele vin și pleacă înainte să le pot înțelege. Îmi umezesc buzele, realizând, abia atunci, că sunt uscat, de parcă n-aș mai băut apă de zile întregi.

Mașina se oprește, iar Malik oprește contactul. Când mă uit în jur, văd că suntem la terenul de cricket. Un grup de băieți îmbrăcați în albi de cricket se plimbă pe câmp. E amurg și s-au aprins luminile parcului. Un bărbat cu un fluier stă pe margine, arbitrând jocul. Malik se întinde în spatele scaunului din față și ia un termos. Desurubează blatul și îl umple cu chai aburind; parfumul de cardamom, scorțișoară și cuișoare umple mașina. Îmi întinde ceașca și eu sorb din ea. Chai-ul este delicios și îndulcit așa cum îmi place mie.

„Fie ca tu să trăiești o mie de ani”, spun eu, „și fie ca fiecare an să aibă cincizeci de mii de zile”. Îi binecuvântează chibzuința punându-mi mâna pe capul lui.

El rânjește. „Bine dacă ne uităm doar din mașină? Cred că nu este o idee bună să te am în public lângă Niki cu cincizeci dintre cei mai apropiați prieteni ai familiei Agarwal. Desigur, are dreptate. Indienii cu ochi de culoarea oceanului sunt neobișnuiți, iar ochii lui Niki sunt ca ai mei și ca ai surorii mele. Mâncătorii de bârfe ar fi luat în seamă.

Ne uităm la meci câteva minute în timp ce îmi termin ceaiul. Mă gândesc la ce mi-a spus Malik. Nu vreau să-și facă griji pentru Nimmi, dar trebuie să-i spun ceva din ce se întâmplă în Shimla.

„Baat suno”, spun eu.

Îi spun că doi copii au găsit o oaie rătăcind pe dealuri; cum Nimmi a recunoscut-o ca aparținând turmei fratelui ei; că am găsit turma — și fratele ei — și am descoperit că oile cărau aur; cum am adus cadavrul lui Vinay călare pentru a fi incinerat în oraș; și cum am livrat apoi aurul următorului curier.

La fiecare nouă informație, Malik face ochii mari și respirația i se accelerează.

„Dar... Nimmi e în regulă, nu-i așa? Și Rekha și Chullu?

Desigur, este îngrijorat pentru priya lui. „Pentru moment, Nimmi și copiii rămân cu noi. Ei dorm în camera ta. Jay se asigură că sunt în siguranță.”

Malik eliberează o respirație lungă.

— Cărămizile pe care le-ai găsit în dărâmături? Spun. „Am văzut o femeie în Shimla făcând cărămizi care să arate așa”, îi spun.

„Unde?”

„La o mică fabrică numită Canara Private Enterprises – locul unde a trebuit să livrez aurul.” Ridică sprâncenele de parcă ar întreba: Se potrivește asta cu ceea ce știi?

Malik scutură din cap. „Singh-Sharma își cumpără cărămizile de la Chandigarh.”

— Din Chandigarh? Bătăile inimii îmi se accelerează.

„Hahn. De ce?”

„Femeia care face cărămizile mi-a spus că camionul care vine să culeagă ei se duc la Chandigarh.”

Malik bate cu degetele pe volan. „Cărămizile sunt făcute în Shimla, dus apoi la Chandigarh? Nu are sens”, spune el.

„Chandigarh Ironworks este o companie imensă, cu cel puțin patru cuptoare de cărămidă. Nu ar avea nevoie de mai multe cărămizi de la un furnizor mai mic din Shimla.”

Malik se întoarce spre mine. — Încă ceva ce nu înțeleg, șefu’.

De ce orice companie mare care lucrează cu Singh-Sharma le-ar vinde materiale inferioare? Contractele de la o firmă de construcții precum Singh-Sharma sunt atât de profitabile. Orice companie care ar încerca să se zgățească cu calitatea s-ar împușca în picior.”

Malik are dreptate; a înșela compania care îți umple cuferele nu are sens. „Este posibil ca această Canara Enterprises să facă un fel de cărămidă care nu poate fi făcută în Chandigarh?”

„Vrei să spui că folosesc un lut special sau alt material?”

El ridică din umeri.

O atingere pe fereastra mea ne face să sărim pe amândoi, și ceaiul din termos ceașca se revarsă pe sari-ul meu.

"Scuze scuze!" spune Kanta, deschizând ușa pasagerului. „Arăți de parcă tocmai ai văzut o fantomă!”

"Eu am!" Ii spun ei. "Tu."

Ea râde încântată. Kanta plină de viață! Ce dor mi-a fost de ea! În afară de Jay, nu m-am apropiat de nimeni altcineva din Shimla. Dar chiar dacă râde, pot vedea anxietatea gravată în ridurile de pe fruntea ei.

Rujul ei roșu contrastează viu cu tenul ei anemic.

Malik ia un prosop din portbagajul mașinii și mi-l întinde ca să pot tampona petele umede de pe sari. Cobor din mașină să o îmbrățișez pe Kanta. Peste umărul ei, văd un băiat în alb de greier, cu obraji înroșiți, zâmbind timid, privindu-mă cu ochii lui verde-albaștri. El este frumos.

Kanta îl ia de cot. El este aproape la fel de înalt ca ea și este pe cale să fie mai înalt.

„Lakshmi”, spune Kanta, „acesta este fiul meu, Nikhil. Niki, cunoaște-te pe faimosul Lakshmi!” Ea mi-a radiat. „A auzit atât de multe despre tine, când a crescut, iar acum poți să te întâlnești!”

Râd, aprobator. „Ma bucur să te cunosc, Niki. Am avut plăcerea să te văd doar în fotografii.”

Băiatul se înroșește și se aplecă să-mi atingă picioarele. Mișcările lui sunt grațioase, aproape baletice. Oh, Radha, cred, cât de mult ți-ar plăcea să-l cunoști pe acest băiat.

Nu mă pot opri să mă holbez la el. Când l-am văzut ultima oară, era un copil și nu mi-aș fi putut imagina cum va arăta pe măsură ce îmbătrânește. Fotografiile de la

familie pe care mi-o trimite în mod regulat Kanta nu-i face în niciun caz dreptate. Părul lui negru de cerneală, pe care îl tot perie pe spate, cade peste acei ochi fascinanți. În uniforma lui de cricket, stând cu picioarele depărtate (genunchiere puse) și brațele la spate, îmi amintește de sportivii prezentați în paginile Hindustani Times. Maharaja din Jaipur, care juca polo și trăgea tigrlui, obișnuia să stea așa.

Și tot așa, m-am întors la Jaipur, unde stau pe o canapea de mătase brută în palatul văduvei Maharani, semnând un acord pentru ca acest copil, Niki, să fie adoptat de familia regală ca prinț moștenitor.

Numai că nu s-a întâmplat niciodată.

Când s-a născut, Radha – atunci doar treisprezece ani – a refuzat să-l lase să plece. Ea nu a vrut niciodată să renunțe la el.

Destul de curând, și-a dat seama că nu-i poate păsa de el – ea însăși era un copil – și le-a rugat pe Kanta și Manu să-l adopte. Clipesc ca să-mi țin lacrimile la distanță. Când de aproape am ajuns să-l pierdem pe fiul Radhei la palat în loc să-l vedem aici, acum, bucurându-ne de îmbrățișarea caldă a părinților iubitori, dragi Kanta și Manu.

Kanta îmi rupe reveria. — Să mergem acasă și să te instalăm, Lakshmi? Baju a făcut o mulțime de delicii pentru tine. Speră să-i dea bine pe cei pe care i-ai făcut pentru mine, cel gelos!”

L-am lăsat pe Kanta să stea în față cu Malik, ca să pot sta în spate cu Niki și să-l cunosc pe nepotul meu.

* * *

Soțul lui Kanta, Manu, ne întâmpină la ușa bungaloului lor, emis de guvern. Sunt șocat de schimbarea din el. Întotdeauna un tip blând, plăcut, acum arată asediat, frământat. Are pungi întunecate sub ochi, ceea ce mă face să cred că nu a mai dormit de zile întregi. Își așează ochelarii groși cu ramă neagră pe puntea nasului înainte de a întreba de sănătatea mea.

Îmi las bărbia în jos și îmi asum o expresie serioasă. „Sper că Malik nu a făcut-o ți-a făcut prea multe probleme. Știu că poate fi o mână.”

Asta, cel puțin, provoacă ceva care seamănă cu un zâmbet.

„Este o bucurie să-l ai în preajmă. Învață repede. Personalul meu l-a luat la el, la fel ca și mine.”

Văzându-l pe Niki în spatele nostru, Manu se aprinde. Își cheamă fiul la el și cupe ceafa lui. „Cum a fost bowling-ul tău astăzi, Niki? Ai oferit niște zgomote concurenței tale?”

Niki râde. „Yar. Am făcut ce mi-a arătat unchiul Malik. Sonny nu a putut bate unul dintre arzătoarele mele astăzi!”

Kanta îi spune lui Niki să facă un duș și îi sugerează soțului ei să-l facă pe Malik confortabil în timp ce ea mă duce în camera mea. O să luăm cina într-o oră.

În dormitorul de oaspeți, în timp ce despachetez, Kanta lasă jos veselia la fel de repede ca și cum ar fi aruncat un vâl. „Oh, Lakshmi”, spune ea, „Sunt atât de bucuroasă că ai venit. Manu este îngrijorat și nu știu cum să-l ajut.”

Ea pare deodată mai bătrână cu zece ani. „Nu a avut niciodată un semn negru pe munca sa. Acum o face, și este una mare. Știu că este nevinovat, dar chiar și eu m-am întrebat cum ar fi putut să treacă cu vederea un detaliu atât de important.”

„Ce anume îi spun ei lui Manu? La palat?”

Ea trage de franjuri de pe rajai care acoperă patul. „Avocații maharanii l-au chestionat ore întregi în această după-amiază despre documentele care poartă semnătura lui. I-au spus că acele documente confirmă că poartă întreaga responsabilitate. Că erorile lui au cauzat accidentul, pierderea vieții. Ei par să insinueze că înșela palatul înlocuind materiale de calitate cu altele mai mici și punând în buzunar diferența de cost. Maharanii i-au cerut să nu se întoarcă la muncă până când ancheta nu este finalizată.”

Rajai se desface în timp ce Kanta trage un fir. „Manu este devastat. De unde au toate aceste informații? Parcă cineva îl sabotează.” Ea zâmbeste tristă. „Saasuji se roagă de trei ori la puja ei pentru ca el să fie eliberat de toată această karma rea.”

Mă așez pe pat lângă ea în timp ce ea descrie cât de repede sunt știrile despre Presupusa faptă greșită a lui Manu se răspândește. „În seara asta, la cricket, mamele cu care vorbesc de obicei nu au apărut. Probabil au crezut că este mai amabil decât să mă ignore în persoană.”

Ea șterge o lacrimă cu capătul sari-ului. „Îmi fac griji pentru Niki. Unele băieții de pe teren în seara asta îi spuneau lucruri. Nu i-am auzit, dar am știut după expresia feței lui că Niki era furios. Sunt

teamă că nu va face decât să se înrăutățească. În curând ar putea începe să fie ostili în mod deschis.

„Nu îmi pot imagina ce se va întâmpla la școala lui de la mănăstire. A fost cu aceiași colegi de clasă de când era atât de mare.” Ea ține o mână, palma în jos, la trei picioare de pământ. „De aceea îl țin acasă de la școală. Acesta este un oraș mic, cu mulți oameni puternici. Iar reputațiile pot fi distruse chiar așa.” Își pocnește degetele.

Întind mâna ei pentru a o mângâia. În tren, aveam ore la care să mă gândesc posibile modalități de a șterge numele lui Manu și îmi venise o idee.

„Kanta, crezi că maharanii și-ar mai aminti de mine?”

Ea ridică din sprâncene. „Cum a putut să nu-și amintească de tine? Ai ajutat ea prin cea mai mare depresie din viața ei. A fost atât de recunoscătoare încât i-a oferit lui Radha acea bursă completă Școlii Maharani pentru Fete.”

fac o față. „Dar am lăsat această oportunitate să ne scape printre degete. Sora mea a rezistat doar un mandat. Odată ce a rămas însărcinată, a plecat. Mereu m-am simțit rău din cauza asta.”

„Dar nu uita! Ca rezultat, am primit-o pe Niki.” Ea îmi strânge mâna.

Zambesc. „Și el este atât de drăguț. L-ai crescut bine. Shabash.”

Kanta se uită în jos la mâinile noastre, împletite acum. „Nu știi ce am vrea face fără el. El este lumina vieții noastre. Chiar și a lui Baju. Îți amintești cum Baju și Saas-ul meu mă făceau să beau lapte de trandafiri înainte de a-mi pierde copilul? Ei bine, acum o are pe Niki să-i hrănească lapte de trandafiri! Saasuji jură că asta îi dă lui Niki obrajii aceia trandafirii!” Ea râde încet.

Acum îmi răstoarnă mâinile ca să îmi poată inspecta palmele. Am aplicat henna la palmele mele acum câteva zile; culoarea scorțișoară este încă vibrantă. Îi arăt maimuța care se zbârnește în mărușul lui pe o palmă și crocodilul care înoată în apă pe cealaltă.

„Am predat basme populare vechi fiicei unui prieten de-al lui Malik.

Îl recunoașteți pe acesta?”

„Mamuța și crocodilul!”

„Hahn. De asemenea, o învăț pe fetiță să scrie în hindi. Aproape că știe să scrie bundar , dar până acum este neputincioasă cu magaramaccha.” Îmi imaginez degetele ei mici ținând creta, încercând din răputeri să scrie crocodil.

„Cuvânt mare pentru o fetiță!” Kanta rânjește. „Oh, Lakshmi, chiar mi-e dor de tine și henna ta! Orele petrecute împreună vorbind și râzând. Bebelușii pe care i-ai desenat pe burta mea când am vrut să rămân însărcinată.”

Funcționase în sfârșit. Poate că a fost laddus dulce de igname pe care i-am dat-o pentru a încuraja producția de ouă. Sau poate că a fost convingerea ei că picturile cu bebeluși de pe burta ei ar încuraja un bebeluș adevărat să crească în interiorul ei. Din păcate, în cele din urmă, ea a pierdut acel copil și nu a putut niciodată să conceapă altul.

Kanta urmărește modelul pe palmele mele. „O vei găsi pe Maharani Latika schimbat. Ai plecat la Shimla imediat după ce maharaja și-a trimis fiul la internat în Anglia. Ei bine, băiatul nu și-a iertat niciodată tatăl că i-a luat titlul de prinț moștenitor. Ori de câte ori se luptau, Alteța Sa a luat partea fiului ei și relațiile dintre maharani și maharaja nu au fost niciodată aceleași. S-au depărtat din ce în ce mai mult până când abia vorbeau între ei. Când maharaja a murit, fiul lor a refuzat să vină acasă la înmormântare.”

Kanta îmi eliberează mâinile. „Îți amintești cum Alteța Sa obișnuia să-și conducă Bentley-ul prin oraș, purtând acei ochelari de soare fabuloși, trăgând la oameni? Nici un șofer pentru ea, nu, mulțumesc.” Ea zâmbeste amintirii în timp ce trage din nou de firul de pe plapumă. „Nu este deloc atât de lipsită de griji ca înainte, Lakshmi. Atât de serios acum. Gata cu bucuria de a trăi.” Ea scutură din cap.

Suntem liniștiți o vreme.

„V-a spus Malik că actorul Rohit Seth a murit în prăbușire? All India Radio a acoperit tragedia toată ziua. Câte persoane au fost rănite. Cum se simt fanii lui Seth. Cum reacționează Bollywood. Am încercat să confisc radioul, dar Manu l-a luat primul și l-a luat în birou. L-am ascultat toată ziua. Tornându-se pe sine.” Își înclină capul într-o parte și oftă. „Nu știu cum o să supraviețuim asta.”

„Știi ce mi-ar recomanda vădușa Maharani – G&T rigizi pe tot parcursul!”

Kanta îmi zâmbeste cu jumătate de inimă.

„Lakshmi, ți-a spus Malik... despre Samir?”

Trebuie să par nedumerit, pentru că ea continuă. „L-am văzut pe Samir pe terenul de cricket, urmărindu-l pe Nikhil. Cred că știe, Lakshmi. Nu știu cum, dar sunt destul de sigur că Samir știe că îi creștem nepotul.”

Acum doisprezece ani, când Radha a aflat prima dată că este însărcinată cu Ravi, era atât de îndrăgostită încât era sigură că se va căsători cu ea. Sora mea credea că o iubește la fel de mult cum îl iubea ea pe el. Nu avea de unde să știe că am aranjat deja căsătoria dintre Ravi și Sheela, că eu eram

potrivire care a facilitat fuziunea a două familii proeminente din Jaipur — Singh și Sharma.

Atât Samir, cât și Parvati au spus clar că nu vor să aibă nimic de-a face cu copilul nelegitim al fiului lor. După logodna lui Ravi cu Sheela, ei nu și-au putut trage fiul în Anglia suficient de repede, iar copilul Radha a devenit responsabilitatea exclusivă a mea. Am argumentat că, având în vedere relația dintre Singh și familia regală, dacă copilul ar fi un băiat, ar putea fi considerat pentru adopție de către palat ca noul prinț moștenitor. M-am străduit din greu să aranjez acea adopție doar pentru a-mi da seama mai târziu cât de hotărâtă a fost Radha să-și păstreze copilul. Dar cu ajutorul lui Jay—Dr. Kumar, așa cum l-am cunoscut atunci – am schimbat documentele; bătăile inimii bebelușului au devenit o problemă, iar adopția la palat a devenit nulă. Soții Singh nu au știut niciodată că nepotul lor a ajuns să locuiască la doar câteva mile de casa lor.

În timp ce mă gândesc la această istorie incomodă, simt că vine o durere de cap pe. A fost o zi lungă; Sunt epuizată de călătoria lungă cu trenul. Îmi frec tâmpla. „Dar, Kanta,” spun eu, „știi la fel de bine ca mine că Singhs au refuzat orice pretenție asupra copilului. De ce ar fi Samir un interes brusc pentru un copil pe care l-a ignorat în ultimii doisprezece ani?

„Nu știu, dar... îmi fac griji. Ar putea să o ia pe Niki de lângă noi?

După ani în care a încercat să aibă un copil, a avut mai multe avorturi spontane și o naștere mortă, Kanta a fost atât de încântată să devină mamă. Dacă ar fi să mă lupt cu Shiva pentru a-l păstra pe Nikhil cu Agarwal, aș face-o. „Bukwas. Ai adoptat acel copil în mod legitim. Ai actele pentru a dovedi asta.”

O lacrimă iese din colțul ochiului lui Kanta. „Hârtii bazate pe informații false.”

Îmi pun mâinile pe umerii osoși ai Kantei și o întorc spre mine, cu blândețe. „Nu trebuie să gândești așa. Niki are cei mai buni părinți și cea mai bună casă la care ar putea spera orice copil. A avut mai multă dragoste de la tine și Manu decât ar fi putut avea vreodată de la bonele și guvernantele de la palat. Nu voi lăsa pe nimeni să-l ia de la tine.”

Fața ei se mototolește. Ea cade pe umărul meu, plângând.

Încă o dată, mă trezesc promițând ceva ce nu sunt sigur că voi putea îndeplini.

20

MALIK

Jaipur

A doua zi dimineața, zona din fața Cinematografului Royal Jewel este aglomerată. Muncitoare în sari de bumbac strălucitor, cu picioarele goale acoperite de praf, ies din clădire. Coșurile de pe capul lor sunt pline cu moloz de la prăbușire. Rând pe rând, își aruncă încărcăturile pe capătul deschis al unui camion care așteaptă la bordura din față, apoi se întorc în sala de cinema pentru mai multe. Bărbații din dhotis amestecă ciment uscat și apă într-o roabă. Alții aduc scaune deteriorate afară pentru a fi inspectate.

Pot fi reparate sau trebuie înlocuite cu altele noi? Mohair-ul poate fi resusut? Prin ușile deschise ale holului, văd o echipă de muncitori ridicând schele din bambus pentru a putea începe lucrul la balconul avariat. Tencuieli, zugravi, electricieni și instalatori se plimbă, supraveghetorii lor strigând ordine. Femeile folosesc jharus pentru a mătura tencuiala și praful în recipiente de toate formele și dimensiunile.

Îl văd pe Ravi Singh cu domnul Reddy. Ravi, cu fața ciupită, arată spre directorul teatrului, în timp ce domnul Reddy își ține mâinile liniștitor într-un namaste, implorând lui Ravi răbdare sau iertare. Mă îndepărtez de linia vizuală a lui Ravi și mă apropii în liniște de o femeie care tocmai iese din cinema, echilibrând un coș plin cu fragmente de ciment, ipsos, bucăți sparte de cărămidă pe cap.

„Behenji”, spun eu încet. Eu numesc femeile apropiate de vârsta mea „sora”. Femeia încetinește să mă privească, nesigură.

„Pot să-ți verific coșul înainte să pui molozul pe camion?” Scot o rupie din buzunar și i-o întind.

Ea da din cap da. În timpul necesar pentru a coborî coșul la pământ, i-am pus moneda în mână; dispare rapid în bluza ei.

Cernecându-i coșul, aleg o bucată de cărămidă crestă fără logo sunt trei sferturi intacte. Îmi pun în buzunar și o bucată de ciment; este, de asemenea, prea poros, ceea ce sugerează că raportul dintre apă și pulbere de ciment a fost incorect.

Personalul lui Manu mi-a spus de mai multe ori că trebuie să fie vigilenți cu muncitorii neexperimentați care s-ar putea amesteca în prea multă apă, ceea ce slăbește cimentul. Mi-am pus dovezile în geanta de pânză pe care am adus-o cu mine. Înainte să plec de la birou, am umplut geanta cu cărți de inginerie, un clipboard și un pulover de la birou și le folosesc acum pentru a ascunde fragmentele pe care le adun. O ajut pe femeie să pună coșul înapoi pe cap și, în timp ce o fac, îl văd pe Ravi venind spre mine. Îl salam.

„Nu face asta. Tu interferezi cu slujba ei și o încetinești.” eu poate vedea că este furios. Îi mai doare că am dus-o pe Sheela acasă la primele ore ale dimineții după prăbușire? Se pare că vrea să mă lovească în față.

Zâmbesc pentru a arăta că nu intenționez să supăr. "Scuze. Am crezut că Behenji era pe cale să arunce coșul."

Ochii i se îngustează. "Ce te aduce aici?"

„Elaborez estimări pentru acele scaune de teatru care trebuie reparate sau înlocuite.” Atârן lejer geanta de pânză peste umărul drept.

Se uită la geantă, dar nu face niciun comentariu. — Nu ți-au dat inginerii palatului o listă?

„Au făcut-o, dar m-am gândit că este mai bine să vin aici și să văd singur. Acesta este un proiect important. Vreau să înțeleg bine.” Încerc să par serios, util. Altfel, nu voi obține rezultatele pe care mi le doresc.

Expresia lui se înmoaie, ușor. Acum încearcă să atingă un ton mai blând, prietenos. „Uite, bătrâne, de ce să nu vii la cină în seara asta? A trecut prea mult timp. Putem vorbi despre asta...” El indică scena din jurul nostru. Încearcă el să nu numească asta tragedia și dezastrul care este de fapt? „Totul se va face bine până la urmă. Vei vedea. Tatăl meu cunoaște o mulțime de oameni.”

Fără îndoială, tatăl lui a fost ocupat, la telefon, vorbind cu palatul avocaților, mass-media și vânzătorii săi, făcând tot ce poate pentru a atenua daunele aduse reputației firmei sale. Acum că Samir ridică piesele, Ravi poate să adopte o atitudine mai relaxată.

"La ce oră?" Nu am de gând să rămân la cină, dar măcar voi avea ocazia să vorbesc cu Samir.

"Ora opt. Mummi programează cina la aceeași oră în fiecare seară."

Îmi verific ceasul; Am timp să termin ceea ce trebuie să fac.

* * *

Întors la biroul palatului, îmi petrec ora prânzului vorbind cu unul dintre inginerii lui Manu. E singur, cu vreo zece ani mai în vârstă decât mine și mergem adesea la vânzătorii ambulanți locali pentru a lua prânzul împreună. După ce am săpat în palak paneer și chole, îi arăt materialele pe care le-am luat de pe site-ul Royal Jewel Cinema.

Pare nedumerit. „Acestea nu corespund specificațiilor pe care le-am văzut în documentele pentru construcția cinematografului.” Își mușcă aloo parantha și ridică din umeri. „Atât de mulți dintre noi am lucrat la acel proiect. Poate că specificațiile s-au schimbat când nu am mai fost implicat. Unul dintre ceilalți ingineri poate ști mai multe.”

Dar nu găsesc un inginer care să știe cum s-au schimbat specificațiile.

* * *

La birou, în ultima oră a zilei, Hakeem mă ține ocupat. Înregistrez noi facturi în registre și reconciliesz conturile până îmi învâрте capul. Până când ricșa cu motor mă lasă acasă la Samir, abia mai am energia să socializez. Și există toate șansele să dau de Sheela – ceva ce aș prefera să evit. (Chiar dacă Sheela și-a câștigat bătălia pentru o casă proprie după căsătoria ei, a fost de acord cu cina de seară la socrii ei.)

De curând am intrat pe ușă, când Sheela iese din salon, părând supărată. Fiica ei Rita, de data aceasta în tutu galbenă, o urmează.

— Ravi nu a venit acasă cu tine? Sheela face să sune de parcă eu sunt îngrijitorul desemnat de Ravi și am reușit să-l pierd doar pentru a o ciudă. Parcă momentul tandru pe care l-am împărtășit imediat după prăbușire nu s-a întâmplat niciodată. Sheela care stă chiar în fața mea, cu mâna pe un șold, este o străină. A uitat că am ajutat-o să facă baie acum două zile când era fragilă și singură?

Eu dau din cap ca răspuns la întrebarea ei.

În seara asta, poartă un salwar kameez într-un verde moale de mușchi care scoate strălucirea roz din obraji ei. Un chunni alb, brodat cu mărgele verzi minuscule, îi cade grațios pe umeri. Kameezul fin din bumbac îi îmbrățișează sânii și șoldurile și îi accentuează abdomenul plat. Amintirea trupului ei gol care se ridică din cadă mă face să înroșesc. Ea observă — un zâmbet, sau un zâmbet, apare în colțul gurii.

Îmi îndrept atenția către fiica Sheelei. Mă ghemuiesc până când suntem cu ochii ochi. „Cine este, Rita?” Arăt spre păpușa de plastic pe care o țin, cu capul în jos, în pumn.

Fata se acoperă în spatele mamei sale. Cu o oarecare nerăbdare, Sheela îi spune să răspundă când un adult îi vorbește. Rita mă aruncă pe furiș din spatele mamei sale și își întinde brațul ca să-i pot vedea păpușa — o femeie plină de figură, înaltă de vreo opt centimetri, cu păr blond. Păpușa este goală.

Mă uit în sus la Sheela, care își dă ochii peste cap. „Fratele lui Ravi nu are habar despre ce să-i dea unei fete. Așa că și-a trimis nepoatei ceea ce credea că este o păpușă Barbie americană. Nu este. Este o păpușă Tessie.”

Acum Rita îmi rânjește. O gropiță apare pe bărbie. Ea seamănă mult mama ei, dar bărbia aceea este a lui Ravi. „Îi împingi burtica și părul ei devine mare. Vedea?” Rita își împinge degetul minuscul pe burta păpușii și, desigur, părul blond se prelungește trei centimetri.

Când aud ușa din față deschizându-mă, mă ridic și mă întorc. Samir intră și întinde haina lui și servieta lui servitorului care așteaptă să le primească. Îi zâmbește nepoatei sale.

„Rita”, spune el, „păpușa ta va avea nevoie de mult mai mult decât păr pentru a se acoperi.”

Fetița își examinează păpușa, o întoarce și o oferă lui Samir. El chicotește și o ridică pe Rita pentru a o săruta pe obraz.

Sheela are ambele brațe încrucișate la piept. „Papaji”, spune ea, „nu poți să-l ții pe Ravi la birou atât de lungi ore. Copiii lui aproape că nu-l văd niciodată!”

Samir pare supărat și apoi, la fel de repede, îi zâmbește. Îmi aruncă o privire înțelegătoare, de parcă el și cu mine suntem conspiratori și spune: „Dar, Sheela, cine va plăti pentru lecțiile de tenis și pentru abonamentul tău la club și pentru lecțiile de balet ale Ritei?” O zguduie pe Rita, făcând-o să râdă. „Hah, bheti?”

Sheela își strânge buzele, de parcă și-ar reține o replică. O ia pe Rita de la Samir, ne aruncă o privire amândoi și pleacă în picioare spre masă cameră.

Samir îmi face semn să-l urmez. Ne conduce la biblioteca lui și închide ușa. Îmi amintesc că am fost în această cameră când eram băiat. Rafturile încorporate, pline de volume în engleză, hindi și latină. Fotolii din piele roșie. O vatră, mereu aprinsă de foc iarna, este goală în această seară caldă de mai.

Mă așez într-unul din cele două fotolii. Samir își scoate butonii aurii și își sufle mânecile cămășii până la coate. „Ravi mi-a spus că vei veni.

Tragedia de la cinema nu este tocmai ceea ce Manu avea pregătit pentru stagiul tău la palat. Un pic prea multă emoție, nu ați spune?”

Deschide un dulap de cocktail, deșuruba o sticlă de Glenfiddich și ne toarnă fiecare câte o măsură de scotch single-malt.

„Așa cum se spunea la Bishop Cotton, nu există nimic ca botezul prin foc.” Iau de la el paharul de scotch.

„Bine,” spune el, ridicându-și paharul ca și cum ar fi să mă prăjească mintea, înainte să bea o înghițitură sănătoasă de scotch. Apoi se așează în celălalt fotoliu și își sprijină paharul hotărât pe braț, de parcă ar fi ajuns la o decizie.

„Înainte de a fuziona Singh Architects cu Sharma Construction, eram o firmă mică care avea cinci desenatori. Zece ani mai târziu, avem cincisprezece arhitecți și aproape o sută de angajați. După cum știți, când dl.

Sharma a avut un accident vascular cerebral, i-am preluat toate sarcinile. Fac mult mai puțin design acum și mult mai mult management. Adică nu mă implic atât de mult în deciziile de zi cu zi. Desigur, eu supraveghez proiectele, dar... detaliile...”

Scotch-ul îmi arde gâtul dar când înghit coboară ca mierea.

Îmi simt maxilarul relaxat și apoi mușchii gâtului. În Shimla, Dr.

Kumar și cu mine împărțim din când în când câte un pahar de scotch — Laphroaig este marca lui și îmi place — dar întotdeauna am și voi prefera o bere bună și rece.

continuă Samir. „După Oxford, Ravi a absolvit școala de arhitectură la Yale. S-a întors plin de idei noi și îndrăznețe despre design. Despre construcție. Este un firesc și oamenii știu asta. Clienți ca el. La fel și angajații noștri. Și își gestionează bine proiectele.”

Samir își scurge paharul și se îndreaptă pe scaun.

Mai iau o înghițitură de scotch.

Zâmbește și arată cu degetul spre mine. „Ascultarea este cea mai importantă trăsătură în afaceri. Pot spune că ești bun la asta.”

Mă pricep și la așteptare. La început, am urmărit-o pe mătușa-șefa prin oraș până când m-a observat. În cele din urmă, a început să mă plătească pentru a-i duce proviziile. Apoi mergeam cu ea la cele mai grozave case din Jaipur, stând afară pe peluzele lor până când termina de pictat henna pe doamnele elegante ca Parvati Singh.

Mai târziu, încă, la prestigioasa Școală pentru băieți Bishop Cotton, am așteptat cu răbdare ca colegii să-mi accepte pedigree-ul mai puțin dorit. A fost

grea la început, novată. Un pantof de școală umplut cu un șarpe de grădină. O periută de dinți umplută cu lână de oaie. O cravată de școală mi s-a înfășurat în jurul gleznelor în timp ce dormeam. Nu am ripostat. În schimb, m-am făcut util. Știam că lui Nariman îi plăceau țigările americane; I-am luat niște. Ansari a preferat fotografiile cu femei goale. Modi îi plăcea timbrele rare. Pentru mine, nu a fost greu să găsesc aceste articole, deoarece găsisem cândva cele mai bune fistic din Jaipur – cele pe care bucătarul de la palat le prefera – cu mulți ani în urmă. Peste noapte, am devenit valoroasă pentru cei mai mari bătauși, iar aceștia au încetat să mă hărțuiască.

Acum înghit ce a mai rămas în paharul meu și îl ridic pentru ca Samir să-l umple. Pare urât că are o sarcină, ceva care să-i distragă atenția de la gândurile lui. Nu se poate convinge să-mi spună ce vrea să-mi spună. Văd că e greu pentru el.

În timp ce îmi întoarce paharul umplut, el spune: „Ți-a spus Ravi că el și-a terminat cele mai recente două proiecte cu mult înainte de timp? A făcut remodelarea sălii de bal și a restaurantului Hotelului Rambagh și, după aceea, a dezvoltat acea moșie veche Rajput de pe Civil Lines Road într-un hotel de tip boutique de clasă mondială.”

Dau din cap.

Samir se așează și inspiră adânc. „Toate acestea sunt greu de făcut. Atâtea variabile, atât de multe lucruri de urmărit — vremea sau materialele care nu ajung la timp. Zile în care muncitorii nu apar. Tot felul de lucruri.”

Întinde mâna după pachetul de țigări Dunhill de pe masa de lângă el. El scutură unul, apoi îmi întinde cutia. Iau o țigară. Pe vremea când locuiam în Jaipur, obișnuia să fumeze roșu și alb, o marcă mai puțin costisitoare. Iau notă de upgrade. Pe măsură ce am notat mașinile mai frumoase din alea lui.

Scoate o brichetă aurie din buzunarul cămășii și ne aprinde țigările. Odată ce a avut prima trăsătură adâncă, începe să vorbească din nou.

„Se pot întâmpla accidente”, spune el. „Este legea naturii. Ce s-a întâmplat la cinematograful este devastator, dar...” Scoate un uvoi de fum, bate cu paharul pe brațul scaunului. — Este numele meu pe companie, Malik. Cu mâna liberă, arată spre piept. „Nu permit erori grave în proiectele mele. Nu în judecată, nu în conformitate cu codul, niciodată în materiale.”

Acum se aplecă înainte, cu coatele pe coapse. „Prin proiectul cinematografic, i-am dat lui Ravi libertatea de a face lucrurile în felul lui. Nu am vrut să creadă că nu am încredere în el pentru a lua deciziile corecte.”

Își închide ochii pe ai mei. „După accident, i-am cerut să treacă cărțile, procesul, tot ce am făcut, ce rol a jucat palatul. El a făcut exact asta. Și, sincer, nu găsesc niciun motiv pentru care ar fi de vină. A făcut-o după carte. Fiecare lucru. Și totuși... Se rezemă pe spate de fotoliul din piele. „Din câte am auzit, te îndoiești de el. Si eu. Te îndoiești de capacitatea mea profesională.” Acum vocea lui a luat-o la un pas. Își suge țigara, scoate un flux constant de fum.

Lichiorul îmi intră în creier. Mai arunc o privire prin cameră. Camera unui om bogat. Cărțile legate cu piele. Ceasul aurit. Un om bogat într-un costum bogat care vrea să-i protejez fiul. Acum înțeleg de ce a vrut Ravi să vin. Nu a fost ca să putem face pace. A fost să

avertizeaza-ma.

Mi-am pus paharul de scotch pe biroul lui. — Ce ar fi trebuit să fi făcut, unchiule?

„Hakeem mi-a spus că te-a găsit în biroul lui ieri, cotrofând. Ravi te-a văzut pândind în jurul șantierului de reconstrucție, făcând Bhagwan știe ce. Și...” arată cu degetul spre mine acuzator „—ai pus întrebări inginerilor palatului. Oh, nu arăta atât de surprins. Aș fi un om de afaceri prost dacă nu mi-aș ține urechile la pământ.”

Părul de pe ceafă îmi furnică. Deodată, m-am întors la Bishop Bumbac, la piscină, trei băieți de formă superioară forțându-mi capul sub apă. Cum a aflat că am vorbit cu inginerii de la biroul palatului? Hakeem m-a spionat? Toți cei cu care am vorbit merg direct la Samir? Sunt toate în buzunarul lui?

Sunt atent cu cuvintele mele. „Cu toți acești ani în urmă, tu ești cel care l-a ajutat pe Lakshmi să obțină o introducere în palat. Voi dintre toți oamenii știți cum l-a ajutat pe maharani să treacă printr-o perioadă dificilă. De atunci, am simțit întotdeauna o legătură puternică cu maharanii. Sunt onorat să lucrez în numele lor la biroul facilităților cu domnul Agarwal. Vreau pur și simplu să mă asigur că pregătim o estimare bună și amănunțită pentru reconstrucție. Asta e tot.” Deschid larg brațele, cu palmele în sus.

Bate cenușa din țigară în scrumiera mare de alamă de pe birou. vocea îi este din nou untoasă când spune: „Înțeleg perfect. Dar orice întrebări pe care le puteți avea despre ceea ce veți găsi ar trebui să vină la Ravi sau la mine. Putem clarifica detalii importante despre care nu ești sigur. Nu trebuie să-ți pierzi timpul vorbind cu inginerii palatului. Sunt prea ocupați cu propriile lor proiecte de construcție pentru a pierde mult timp cu ale noastre.” El îmi arată cel mai mult

rânjet fermecător. „Și în plus, tu și cu mine, suntem prieteni vechi. Sigur nu te îndoiești de mine?”

În camera acestui bogat, știu un singur lucru sigur: un tată și un fiu sunt legați de sânge. Samir și Ravi nu au nicio rudenie cu mine. Sunt un om ciudat. Samir ar vrea să cred că mă sprijină, dar știu mai bine.

Îi întorc zâmbetul, ținându-mi privirea fixă pe fața lui. „Să înțeleg ceva. Sunt aici în seara asta pentru că ai vrut să-mi amintești de prietenia noastră? Tocmai prietenia care l-a forțat pe Lakshmi să părăsească Jaipur?”

Acum fața lui devine o placă de marmură – alb cenușiu. Reușește să chicotească, de parcă i-aș fi spus o glumă amuzantă. Încă o dată, el revine la a fi unchiul Samir binevoitor și cu bună dispoziție. "Prostii!" el spune. „Ești aici pentru că vreau să experimentezi ospitalitatea Singh.”

Îmi sting țigara în scrumieră. „Mulțumesc, dar mi-e teamă că am o angajament prealabil.”

Se aude un bătaie ascutită la ușă. Butonul se rotește și ușa se deschide. Parvati intră în cameră, iar eu stau politicoș.

„Iată-te, Samir!” ea spune. „Nu te-am auzit intri.” Când se uită la mine, expresia ei se întărește. Aceasta nu este chipul prietenos pe care mi l-a pus când am fost aici la cină, acum o lună. Ravi și Samir i-au spus că am pus întrebări? Ea scanează camera, luând scotch-ul, țigările. „Înainte de cină?”

Se uită fix la Samir până când, fără tragere de inimă, acesta se ridică din fotoliu. Apoi se duce la ea până se oprește, la doar câțiva centimetri de fața ei. Ea nu se mișcă. El zâmbește și strânge ușor pallu -ul sari-ului ei din spate și îl dă peste umăr, astfel încât să o acopere ca un șal. Este o mângâiere a iubitei și văd că fața ei se înmoaie.

„Conduce mai departe, MemSahib”, spune el.

Colțurile gurii ei se ridică, dar doar ușor. Ea execută o întoarcere grațioasă și iese pe ușa deschisă.

Când mă întorc să plec, Samir mă prinde de cotul drept. Cu o voce pe care trebuie să mă străduiesc să o aud, el spune: „În ceea ce o privește pe Sheela, Ravi lucrează mereu până târziu. Accha?”

Îi arunc o privire rece. Ca tată, ca fiu.

LAKSHMI

Jaipur

Când obișnuiam să mă ocup de depresia Maharani Latika, întâlnirile mele la palat erau stabilite de secretarul maharanii mai în vârstă. Malik și cu mine ne faceam check-in la stația de pază de la intrarea în Palatul Maharanis înainte de a ni se permite să intrăm. Samir Singh a fost cel care mi-a asigurat prima audiență cu vădușa Maharani Indira; a considerat că vizitele mele ulterioare la regina mai tânără sunt esențiale pentru recuperarea lui Latika.

Dar nu mai este posibil să-l rog pe Samir să mă ajute să intru în palat. Nu ne-am văzut și nici nu am vorbit de doisprezece ani. Ca să nu mai spun că lucrul despre care am venit să vorbesc cu Maharani Latika implică firma lui.

În această dimineață, sunt îmbrăcată într-un sari de mătase fildeș tivit într-un smarald larg chenar verde și înfiletat cu aur. Părul meu este parfumat cu flori de iasomie și aranjat într-un chignon jos la gât. În afară de rujul meu roșu închis, nu am machiaj. Bijuteriile mele sunt simple: un colier de perle cu două șuvițe la gât. Lobii mei sunt goi. Port un ceas cu o brățară de frânghie împletită neagră și fără alte bijuterii pe brațe sau degete. Cu mult timp în urmă, am învățat că este mai bine, atunci când împarți spațiul cu regalitatea, să afectezi o eleganță simplă și să nu o eclipsezi niciodată.

Paznicul cu mustaci cenușii de la gară ar putea fi același care a fost aici cu o duzină de ani în urmă. E greu de spus. Toți paznicii palatului și toți însoțitorii seamănă: poartă aceleași turbane roșii, jachetele lor albe legate în talie cu papuci roșii și jambiere albe. Gardienii mai tineri sunt rasi curat. Toți cei mai bătrâni, asezonați au barbă și mustață.

Acest gardian mă recunoaște. „Bună dimineța, Ji”, spune el. „A fost o în timp ce. Ești aici să-l vezi pe maharani mai în vârstă sau mai tânăr?”

Nu știam că regina văduvă s-a întors în Jaipur. Ultima pe care am auzit-o, ea își stabilise reședința la Paris odată ce Maharani Latika se simțea din nou bine și își putea relua îndatoririle oficiale. Nu se cuvine să-l întreb pe gardian de ce s-a întors bătrânul Maharani Indira, așa că îmi țin limba. Sunt sigur că voi afla destul de curând.

„Maharani Latika”, spun eu, vorbind cu încredere, de parcă ea mă aștepta. Fără nicio invitație, nu pot păcăli gardianul decât o dată; data viitoare când vin fără programare, gardianul mă va recunoaște și îmi va refuza intrarea.

Prin porțile înalte de fier, văd Bentley-ul mai tânărului maharani. Ca de obicei pentru acest moment al zilei, este parcat în alee circulară, corpul lui lustruit strălucind în soare, gata să fie scos pentru ziua.

Paznicul se uită la mâinile mele, apoi lasă capul să se uite în spatele meu, probabil că mă așteptam ca Malik să poarte tiffins care conțineau proviziile mele: pasta mea de henna, tratări pentru maharani și o varietate de loțiuni menite să calmeze și să calmeze. Nevăzând niciuna, se uită la mine de parcă ar fi vrut să pună o întrebare, apoi, în schimb, flutură cu brațul, iar un tânăr însoțitor face un pas înainte să mă însoțească. Îmi cunosc drumul în jurul acestui palat din vizitele mele frecvente aici acum doisprezece ani. Chiar și așa, protocolul impune ca un însoțitor să mă conducă înăuntru și să iasă din el.

Acest purtător mă duce prin holurile cândva familiare decorate cu podele cu mozaic, oglinzi victoriene și picturi ale maharajelor și maharaniilor din trecut și prezent la vânătoare de tigri, așezate pe tronurile lor sau înconjurate de familiile lor. Parcă cu o viață în urmă, obișnuiam să mă ocup de maharani aici. Atunci eram o altă persoană, mai concentrată pe ce aș putea câștiga din aplicațiile mele cu henna decât pe dacă îmi făceam munca vieții – să-i vindec pe alții – așa cum mă învățase saasul meu.

Fotografiile alb-negru de pe pereți arată maharani cu demnitari precum Jacqueline Kennedy, Regina Elisabeta și Helen Keller. Cele mai izbitoare sunt compozițiile capricioase ale Maharani Latika, luate în salonul ei în timp ce privește pe fereastră sau pe terasă, vântul ciufulindu-i cu grație sari-ul georgette.

Aș fi crezut că fiecare maharani succesivă își va lăsa amprente estetice pe decor. Totuși, de-a lungul holurilor văd aceleași mese de mahon încrustate cu fildeș. În fiecare masă se află o vază de sticlă tăiată cu mormane de trandafiri roz, zambile albastre și detalie mov, proaspăt tăiate din grădina palatului. Mă întreb dacă reginelor li se permite să-și pună atingerea doar în locuința lor personală.

În cele din urmă, văd ușile înalte de alamă ale salonului în care obișnuiam să-l cunosc pe vădușa Maharani Indira. Însoțitorul mă roagă politicos să aștept pe șezlongul de lângă ușă în timp ce el intră și mă prezintă. Observ că șezlongul a fost retapițat cu satin purpuriu de când am fost ultima dată aici. Alegerea lui Maharani Latika, poate? Așteptarea este mai lungă decât era înainte și mă tem că maharanii a refuzat să mă vadă, dar în cele din urmă purtătorul reapare și mă invită să intru.

Îmi trec pallu -ul peste păr, cu respect, înainte de a intra, zâmbindu-i cât de des trebuia Malik să-mi amintească că această curtoazie necesară a fost esențială la începutul serviciului meu față de maharani; De obicei eram atât de nervos încât uitam. Acum sunt surprins că inima mea nu mai bate de nerăbdare la perspectiva de a fi în prezența regalității.

Văd că cele trei canapele victoriane din această cameră elegantă au fost și ele retapițate. Damascul de mătase are o culoare diferită – un trandafir bogat și adânc – dar, în afară de canapele, camera arată la fel. Canapelele flanchează o masă de cafea enormă din mahon. Tavanul pictat, sus, deasupra noastră, înfățișează curtea lordului Ram și a consoartei sale Sita din epicul Ramayana.

Într-un colț al camerei, Maharani Latika stă în spatele unui birou de abanos cu incrustație de fildeș și perle. Ea ridică privirea și zâmbeste când intru. „Lakshmi!” ea spune. „Ce frumos să te văd. Înțeleg că locuiești, acum, în Shimla. Vă rog.” Ea face semn spre zona de relaxare. „Sunt în mijlocul unei corespondențe, așa că voi rămâne doar un minut.”

În afară de zgomotul ceasului englez de pe mantaua de marmură, camera este atât de liniștită încât aud stiloul Alteței Sale zgâriind suprafața hârtiei. Îmi amintesc prima dată când am intrat în această cameră și l-am întâlnit pe Madho Singh.

El striga Namaste! Bun ziua! Bine ati venit! din siguranța cuștii lui.

Mormăitul și scârțâitul lui constant făceau această cameră atât de plină de viață când regina văduvă o ocupa.

"Acolo." Maharania își întinde plicurile și deodată apare un însoțitor, ca prin farmec. Purtătorii stau atât de nemișcați că nici măcar nu observ că sunt în cameră până când trec la acțiune. Acesta va fi acum înlocuit cu altul; Maharani nu este niciodată lipsit de serviciu.

Mă ridic să-i ating picioarele în timp ce ea se apropie de mine și se așează pe o canapea. „Acum, atunci”, spune ea. "Ceai?"

E la fel de frumoasă pe cât mi-am amintit. Mai în vârstă, da. Cred că trebuie să fie în ea sfârșitul anilor patruzeci acum. Puțin mai în vârstă decât mine. Ochii ei au culoarea și dimensiunea

nuci areca, cu gene lungi. Ridurile de la colțuri nu erau acolo ultima dată când am văzut-o. Există acum o perspicacie în acei ochi căprui care pare să evalueze, să calculeze, să evalueze. Sprâncenele ei sunt încordate într-un arc care o face să pară mai stăpânitoare ca niciodată (ea este!).

— După cum doriți, Înălțimea Voastră.

„Pentru a doua gândire, cred că un pahar de nimbu pani ar putea fi mai răcoritor.”

Ea ridică privirea și al doilea însoțitor vine în față, se înclină și iese din cameră.

„Așa că spune-mi despre Shimla. Este atât de încântător acolo în această perioadă a anului când căldura este peste noi în Jaipur ca o mantie de iarnă.” Poartă un sari cool de georgette imprimat cu hortensii albastre. Bluza ei se potrivește perfect cu albastrul florilor. Picături mari de diamant îi împodobesc lobii urechilor, un lanț greu de aur la gât și inele cu diamante și safir pe degete completează ansamblul.

„Revenirea la Jaipur – și căldura lui – a fost un șoc după aceea trăind în munți în toți acești ani,” râd.

„Acum ești căsătorit, am auzit. Trebuie să ți se potrivească. Arati bine.”

„Mulțumesc, Înălțimea Voastră. Priviți imaginea sănătății.”

Ea flutură cu degetele de parcă ar vrea să-mi respingă complimentul. „Am prea mult de lucru. Nu primesc somnul de care am nevoie. Și am mai puțin timp de petrecut cu fetele de la școală.”

Ea se referă la cursurile de etichetă, tenis și dans occidental pe care le predă la Școala Maharani pentru Fete pe care a înființat-o cu zeci de ani în urmă și la care Radha a urmat un semestru.

„Și fiul tău, Înălțimea Ta. Cum se descurcă?”

Există o pauză. Când vorbește, vocea e dură. „El merge la Paris. eu cred că este binecunoscut în toate localurile de băuturi. Dar veți fi auzit deja asta.”

Sunt surprins de vești și trebuie să-mi apară în față. De la Kanta știu că fiul ei nu a pus piciorul în India recent, nici măcar pentru înmormântarea tatălui său. Dar m-am gândit că ar putea veni din când în când să-și viziteze propria mamă.

Îmi aruncă un zâmbet ironic. „Deci nu știu toate afacerile noastre din Shimla... încă?”

Însoțitorul s-a întors cu paharele noastre de apă de var. Spre deosebire de nimbu pani pe care le servesc vânzătorii ambulanți, acest lot a avut toată pulpa

îndepărtat astfel încât strălucirea lichidului galben-verzui să fie afișată în interiorul paharelor de cristal. Aștept până când își ridică paharul ca să-l ridice pe al meu. Gustul este sublim. Puțin tartă, puțin dulce, puțin sărat, o explozie de răcoare până în gâtul meu.

Există ceva mai formal decât îmi amintesc despre femeia care stă în fața mea, ceva rece. Obişnuia să fie ușoară ca o briză, învârtindu-se și în afara activității. Știu că separarea forțată de fiul ei când avea opt ani a fost devastatoare, dar răspunsul lui la aceasta a fost mult mai catastrofal. Din ceea ce îmi spune Kanta și ceea ce deduc și eu în prezența ei, fiul ei trebuie să-și învinovățească mama că nu a luptat mai mult în numele lui. Trebuie să simtă că dacă ea ar fi făcut-o, acum ar fi maharaja din Jaipur. Poate că nu vizitează Jaipur pentru că nu vrea să se întâlnească față în față cu înlocuitorul său, prințul moștenitor adoptat. Niki ar fi putut avea și acest titlu, dacă i-am fi permis adoptarea palatului său să continue.

Îmi dresesc glasul. — Ai mare lucru de-a face cu actualul prinț moștenitor, Alteță?

Mai bea o înghițitură din băutură. — Are doar doisprezece ani. Puțin tânăr pentru orice, în afară de a face cu mâna mulțimilor. Din fericire, nu sunt de așteptat să acționez ca mama lui, doar ca tutore. În același mod în care și vădușul era tutorele soțului meu, când aștepta să devină major și să-și asume îndatoririle maharaja din Jaipur.” Ea îmi aruncă o privire de oțel. „Dar nu ai venit să discutăm.”

Îmi așez paharul pe tava de argint și îmi strâng mâinile. „Nu, Înălțimea Voastră. Vin în primul rând să-mi exprim durerea pentru accidentul de cinema. Înțeleg că câțiva cinefili și-au pierdut viața și mulți alții au fost răniți?”

Ea strambă ochii, inspiră adânc. „Este un eveniment cel mai nefericit. Nimeni nu poate să fi prevăzut. Inima mea este către cei care au suferit rău. În acest moment, tot ce putem face pentru ei este să plătim și să le tratăm rănilor.” Își lasă privirea spre măsuta de cafea. „Cuvintele nu pot exprima cât de groaznic mă simt pentru Rohit Seth – un vechi prieten drag – și tânără, cărora li s-au tăiat viața ambele.” Mai bea o înghițitură din băutură. „Dar compasiunea nu este nici motivul pentru care ai venit la mine astăzi.”

Frec dosul unei mâini cu palma celeilalte și îmi studiez unghiile tăiate. „Mi-a atras atenția, Înălțimea Voastră, că domnul Manu Agarwal ar putea fi suspendat de la angajarea la biroul facilităților.”

Ea arcuiește o sprânceană fină. Și?

"Domnul. Agarwal și soția sa Kanta sunt buni prieteni de-ai mei. nu vreau să te înșele în acest punct. Dar am informații care îl exonerează pe dl. Agarwal. El nu a fost informat de anumite neconcordanțe materiale în timpul construcției. Dacă Alteța Voastră îmi permite, pot să introduc înșelătoria căreia el a devenit ținta?"

„De ce nu îmi prezintă Manu însuși această informație?"

„Nu este încă conștient de asta."

Își lasă bărbia. "Si tu esti?" Sună neîncrezător.

„Iertați-mi impertinența, Înălțimea Voastră. Pot să vorbesc clar?"

— Întotdeauna, Lakshmi.

„Nu știu dacă îți amintești de tânărul meu ajutor din timpul petrecut în Jaipur.

Numele lui este Malik. Într-o circumstanță fericită, a putut să vină cu mine la Shimla și să meargă la Școala Bishop Cotton pentru băieți. Malik are acum douăzeci de ani și, ca o favoare pentru mine, domnul Agarwal a fost de acord să-l accepte ca student-ucenic în personalul său. Malik a ajutat la proiectul Royal Jewel Cinema, mai ales în contabilitate."

Am toată atenția ei acum. Privirea ei este pătrunzătoare.

„În timpul îndeplinirii îndatoririlor sale, Malik a venit din neatenție prin chitanțele pentru materiale substandard aplicate proiectului cinematograf."

„Pot să văd aceste chitanțe?"

Închid ochii de frustrare și scutur din cap. — Doar atât, Alteță. Nu și-a dat seama ce văzuse la început. Când s-a întors să recupereze chitanțele, acestea fuseseră înlocuite cu... diferite documente."

Ea mă privește pentru un moment lung. "Înțeleg."

Învârte băutura în pahar și ia o înghițitură. „Din poziția palatului, dezvoltarea Cinematografului Royal Jewel a fost sub conducerea dlui.

De competența lui Agarwal și numai a lui. Dacă aceste chitanțe nu pot fi găsite pentru a-și dovedi nevinovăția, cum să-l absolv de răspundere? Dacă ancheta îl va găsi vinovat, va fi desființat."

Văd acum că, în interesul soluționării acestei chestiuni spre satisfacția publicului, trebuie sacrificat un țap ispășitor. Manu este acel țap ispășitor. Și nu are nici măcar o dovadă în posesia lui care să demonstreze că nu ar trebui să fie.

„Dacă domnul Agarwal este acuzat de ceva ce nu a făcut, ar distruge pentru totdeauna reputația unui om bun", spun eu. „A slujit acest palat timp de cincisprezece ani onorabil. Și-a dedicat viața pentru a se asigura că numele familiei regale rămâne fără reproș." Îmi bat un deget pe buze. „Dacă eu... dacă am putea

să vă aduceți dovada vinovăției reale, ați fi dispus să o luați în considerare?

Ați putea pune viitorul domnului Agarwal în așteptare până atunci?

Își trece o mână prin păr. "Domnul. Clubul de fani al lui Seth și industria cinematografică pun multă presiune pe noi, Lakshmi. Acesta poate fi un proiect de palat privat, dar suntem întotdeauna datori publicului pentru reputația noastră. Trebuie să luăm măsuri rapide."

„Alteța Voastră, vă rog. Sper că vă amintiți de mine ca pe cineva care păstrează cuvântul meu." Evident, ea are încredere în mine, altfel nu mi-ar fi permis să intru în camerele ei private fără o programare. „Dacă promit să-ți aduc ceva credibil, în grabă, te va satisface?"

"De cât timp ai nevoie?"

"Câteva săptămâni?"

„Ai trei zile. Imi pare rau. După aceea, va trebui să-i anunț suspendarea și posibila încetare." E mai rău decât credeam! Iar tonul ei îmi spune că nu are prea multe speranțe pentru succesul meu.

Își pune paharul pe tavă și se ridică. Este semnalul meu să plec.

Mă întind din nou după picioarele ei. „Mulțumesc, Alteță."

În timp ce mă întorc spre ușa, ea spune: „Ce mai face sora ta, fosta mea elevă? Radha, cred că o cheamă? Ea a promis, dacă îmi amintesc bine."

Râd ușor. „Mi-e teamă că a făcut promisiunea cu întârziere. Acum trăiește la Paris cu soțul ei francez, care este arhitect. Au două fiice. Lucrează cu parfumuri."

Maharani Latika pare plăcut surprins. „Dar asta e minunat! S-ar putea să vin și să o văd data viitoare când voi fi la Paris. Va trebui să-mi spui unde o pot găsi."

„Casa Chanel. A început la o altă casă de parfumuri și a găsit nu numai că îi plăcea să amestece elemente – ea are un nas pentru parfumuri."

„Ei bine, bine. Fă-i salutăările mele, vrei?"

O numesc și plec.

Malik și cu mine avem doar trei zile să-l salvăm pe Manu Agarwal. Trei zile pentru a te asigura că nici viața lui Niki și nici a tatălui său nu vor fi distruse de această calamitate.

* * *

Înapoi la familia Agarwal, îl sun pe Jay în Shimla. E dimineata tarziu. Trebuie să fie la spital.

El răspunde la primul apel.

„Încă ți-e dor de mine?”

El râde ușor. „Poți să închizi un cocoș, dar soarele tot va răsări.

Nu ești în Shimla, dar asta nu înseamnă că nu-mi imaginez că faci cuvinte încrucișate în salon sau ieșind din baie mirosind a lavandă sau dând iadul asistentelor la clinică.

Râd. „Nu fac așa ceva!” Îi spun despre ziua mea de până acum, ce Maharani a spus, cum nu l-am văzut niciodată pe Manu atât de deprimat și cum afectează familia. „Malik are câteva lucruri pe care le urmărește.” fac o pauză. „Cum sunt Nimmi și copiii?”

„Lakshmi, trebuie să știi că nu a vrut să spună lucrurile pe care ți le-a spus. E speriată chiar acum. Habar nu are în ce ne-a băgat Vinay pe toți.”

E greu de înțeles când furia lui Nimmi era atât de palpabilă. În câteva minute, ea a risipit bunăvoința pe care o construisem între noi. Murmur ceva lipsit de angajare.

Îmi aude reticența. Oftă.

„Ce zici de oi?”

„Nimmi l-a plătit pe ciobanul local să continue să mute turma la fiecare câteva zile. Este fericit să o facă, pentru că trebuie să-și mute propria turmă și le găzduiește pe amândouă împreună.”

„Ce zici de lâna pe care am tuns-o?”

„Încă în cămară. Făcând imposibil accesul la mâncarea lui Madho Singh.”

„De aceea am angajat acea femeie să gătească pentru tine.”

„Hahn. Și acum pasărea și-a dezvoltat gustul pentru chapattis! Nu fi surprins dacă Madho refuză să mai mănânce semințe.” El chicotește. „Cât timp vei sta în Jaipur?”

„Maharani Latika ne-a dat de astăzi trei zile pentru a oferi dovezi că Manu este nevinovat de fapte greșite. Dacă nu îl producem, Manu va fi concediat pentru binele imaginii publice a palatului.”

Suntem amândoi liniștiți pentru o clipă.

Apoi Jay spune: „Hoțul care nu este prins este un rege. Vei găsi dovezile, Lakshmi. Nu-l lăsa pe vechiul meu prieten Samir să scape de a fi rege aici.”

„Nu plănuiam la asta.”

MALIK

Jaipur

Funcționarul de la celălalt capăt al telefonului de la Chandigarh Ironworks pare că ar fi cam de vârsta mea. Când mă prezint ca asistentul contabilului de la Palatul Jaipur, aproape că îl aud stând mai drept.

„Bhai”, spun eu, „sper că mă poți ajuta.”

Îmi dresesc glasul de parcă aş fi reticent să încep. „Acesta este primul meu important slujbă, vezi, și mi-e rușine să recunosc că am rătăcit mai multe documente.”

Urmează asta cu un râs nervos.

Pare a fi un tip agreabil. El chicotește. „Am făcut la fel și eu.” Mi-l imaginez ca fiind conștiincios, înțelegător, popular printre prietenii săi.

Îmi exagerez oftat ca să mă asigur că înțelege cât de recunoscător sunt. „Palatul are atât de multe proiecte în desfășurare, iar ceea ce am nevoie probabil l-am pus în sertarul greșit.” Îi ofer actul meu de grindină, coleg bine întâmpinat – un rest de la Bishop Cotton. „Fără ajutorul tău, mi-ar putea lua ore întregi să găsesc acele documente. Dar, bhai, crezi că am putea păstra asta între noi?”

„Niciun deranj.” Coboară vocea. „Ce documente mai exact? Îți voi trimite prin poștă o copie a lor.”

E-mailul de la Chandigarh ar putea dura o săptămână. Maharani Latika ne-a dat trei zile. „Atât de amabil din partea ta”, spun eu. „Vai, șeful meu... are nevoie de ele imediat, vezi tu. El îmi va pune capul pe o farfurie și îl va servi maharani-ului, dacă nu i le aduc în decurs de o oră.”

„Dar suni din Jaipur. Cum pot să ți le aduc într-o oră?”

„Am nevoie doar de numere. Poate mi le-ai trimite printr-o telegramă?”

Acum îl aud clătinând. — Ar trebui să justific cheltuiala, bhai. Telegramele sunt scumpe.”

eu chicotesc. „Trimite-l cu colectare și palatul va plăti! Întotdeauna pot găsi un loc unde să îngrop cheltuiala. Contabilitatea are întotdeauna o modalitate de a rezolva aceste lucruri, hahn-nah? Asta scoate un râs apreciativ din el.

Îi spun să trimită telegrama la oficiul poștal din Jaipur și să-i dea toate detaliile necesare. Apoi mă ridic și iau niște facturi aleatorii de pe birou, astfel încât, când trec pe lângă biroul lui Hakeem, să pară că mă ocup de niște treburi oficiale, necesare.

„Abbas?”

Nu mă așteptam să mă oprească. Întorc capul, dar nu corpul, de parcă mă grăbesc. — Da, Sahib?

„Reconstituirea etajului teatrului? Inca nu am vazut estimarea.”

țin hârtiile în mână. „Un ultim lucru de verificat. Încă nu am primit costul locurilor. Cred că Singh-Sharma nu și-a dat seama ce trebuie înlocuit și ce poate fi reparat.”

Se uită la mine, încercând să pară aspru și își alunecă degetele pe sub mustață. „Asigură-te că s-a terminat până la sfârșitul zilei.”

Dau din cap. Apoi ies pe ușile din față și mă îndrept spre oficiul poștal din Jaipur. Acum că știu că a vorbit despre mine cu Samir Singh, îi ofer lui Hakeem o treabă largă. Aparent, nu este atât de plictisitor pe cât credeam, dar nici contabilul harnic pe care l-am presupus că este. De ce ar fi Hakeem să respecte cererea familiei Singh? Îl plătește Samir pentru a fi spionul lui în cadrul organizației palatului?

În drum spre oficiul poștal, mă gândesc că mătușa-șefa îmi spune că cărămizile pe care le-a văzut în Shimla sunt asemănătoare cu cele pe care le-am văzut aici, la locul prăbușirii balconului. Știam, atunci, că trebuie să aflu dacă cele două sunt legate și cum.

Mă gândesc și la cearta la care am asistat ieri la casa Agarwal dintre mătușa-șefa și Manu.

Kanta și Niki se duseseră la dulciuri să ia desert. Manu, Lakshmi iar eu eram în salonul Agarwal. Când Lakshmi i-a spus lui Manu ce am găsit și că ea a plecat, în numele lui, să viziteze Maharani Latika, el a explodat. „Te-ai dus la spatele meu? Alteța Sa va crede că nu am coloana vertebrală. Că trebuie să trimit un—un—”

"O femeie?" Mătușa-Șefa vorbea cu vocea ei calmă, cea pe care ea folosit întotdeauna când îi liniștește clienții ei mai dificili cu henna.

Manu spuse: „Nu vezi cum arată? Parcă mi-ai fi tăiat picioarele de sub mine! Toți cei din Jaipur vor ști că Manu Agarwal este un laș, nu

menționați un delapidator de cel mai înalt nivel!”

S-a întors să mă privească în fotoliu. „Și tu, Malik! te-am luat pe tine cu bună-credință și încerci să scoți rufe murdare? Vorbiți despre acest proiect tuturor fără știrea mea?”

Nu-l văzusem niciodată pe unchi atât de supărat. Nu credeam că este capabil de asta. L-am privit întorcându-se în jurul salonului său, cu brațele clătinându-se, părul zburând de parcă și el ar fi gesticulat. Dacă nu l-aș fi cunoscut de când eram copil, aș crede că este pe cale să facă o criză de nervi, așa cum a făcut maestrul meu de engleză de la Bishop Cotton când a aflat că soția lui îl înșela cu profesorul de matematică.

Tonul liniștitor al șefului nu a zădărnicit niciodată. „Nu mi-aș dori niciodată ca Niki să-și audă tatăl spunând niciunul dintre aceste lucruri”, a spus ea. „De aceea m-am dus să o văd pe Alteța Sa.”

Menționarea numelui fiului său l-a oprit pe loc. Când se uită la ea, fața lui Manu era contorsionată de angoasă.

Mătușa-Șefa a bătut mâna pe perna canapelei de lângă ea. „Vino să stai, Manu-ji. Vă rog. Mă amețești.” Își împinse ochelarii mai mult pe puntea nasului și făcu ceea ce i s-a spus, dintr-odată regretat.

„Ceea ce a găsit Malik nu este nimic pe care l-ai fi descoperit tu însuși. Ești un supraveghetor. Nu este treaba ta să verifici detalii precum chitanțele și facturile. Oamenii tăi îți raportează. Ei vin la tine cu rezumate a ceea ce au făcut. Ascultați, puneți întrebări și discutați, apoi semnați ceea ce au recomandat.”

— Vrei să spui că oamenii mei – personalul meu ales cu atenție – ar fi putut minți?

Își pusese mâna pe umărul lui, de parcă ar fi vorbit cu un mai tânăr frate. „Angajații tăi sunt alături de tine de mult timp. Desigur, ai încredere în ei că vor face ceea ce trebuie. Poate că recomandările lor în acest caz s-au bazat pe informații incorecte? Și, după ce ai lucrat cu Singh-Sharma atât de mult, ai ajuns să ai încredere și în ei. Nimic de care erai conștient nu te-ar fi făcut să crezi că au făcut ceva... rău.”

Manu se uita la covorul persan de sub picioarele lui. Și-a umflat-o pe a lui obraji și a suflat aer, de parcă ar fi dat drumul la ceva. Se întoarse către Lakshmi.

„Această – presupusă – conspirație. Spune-mi că nu e doar modul tău de a te întoarce la Samir Singh pentru afacerea dintre Radha și Ravi. Represalii

pentru felul în care te-a lăsat în zdrobire.”

Aș putea spune că mătușa-șefa nu văzuse această acuzație venind, dar ea nu a ezitat să răspundă. „Nici să nu te gândești, bhai. Toate acestea sunt în trecut. Niciodată nu pierd un minut să mă gândesc la asta. Dar trecutul îmi colorează impresia despre acea familie și despre lucrurile de care sunt capabili. Dacă te uiți la ceea ce a găsit Malik, ai putea concluziona că poartă o anumită responsabilitate pentru tot ce s-a întâmplat.”

Manu părea conflictual. S-a încruntat la mine. „Samir a plătit pentru educația ta la Bishop Cotton. Nu-i datorezi nicio loialitate? Cum ai putut să-i acuzi compania de fraudă și imprudență când Samir ți-a deschis porțile?”

Manu părea atât de pierdut; Mi-am dorit să am cuvinte să-l ajut. Nu mai avea control asupra a ceea ce se întâmpla în jurul lui. Fusesse crescut să nu-și întrebe niciodată superiorii. Din moment ce fusese întotdeauna un broker cinstit, nu-și putea imagina că alții ar putea să nu fie la fel. Timp de cincisprezece ani, familia regală l-a angajat. Mai degrabă și-ar fi tăiat brațul decât să le pună la îndoială deciziile sau să-i învinovățească pentru ceva nepotrivit.

— N-aș face niciodată o astfel de acuzație ușor, unchiule, am spus cât am putut de blând. „Dar știu ce am văzut și este greșit ca palatul să te condamne pentru ceva ce nu ai făcut. Familia Singh poate cumpăra o mulțime de favoruri, dar eu nu mă consider una dintre achizițiile lor. Samir Singh a plătit pentru educația mea pentru a-mi despăgubi durerea de inimă pe care familia lui i-a provocat-o mătușii-șefei. Ceea ce s-a întâmplat acum doisprezece ani a forțat-o să părăsească Jaipur și să-și abandoneze afacerea de succes cu henna. Nu i-am cerut niciodată lui Samir să plătească nimic. Și nu îi voi fi îndatorat pentru că a ales să facă asta. Singura mea loialitate este față de tine, față de mătușa Kanta, față de mătușa-șefa și față de Nikhil.”

Manu părea pedepsit. Am văzut că începem să ajungem la el. Se ridică și începu să se plimbe din nou prin cameră, de data aceasta mai încet.

Își tragea de buză, adânc în gânduri.

Mătușa-Șefa mi-a trimis o privire. Doar așteaptă.

În cele din urmă, Manu a spus: „Nu pot tolera ceea ce faci. Mai am un cod de etică de onorat. Dar atâta timp cât nu știu cum ai de gând să-ți depui cazul, promit să nu stau în cale. Teek hai?”

* * *

Mă duc direct de la oficiul poștal la familia Agarwal pentru a arăta telegrama mătușii-șefei.

Lakshmi se uită peste telegramă, înainte de a spune: „Așa că Chandigarh Ironworks a furnizat cărămizi de clasa a patra când ar fi trebuit să furnizeze clasa unu. Care este diferența de calitate?”

„Clasa patru sunt folosite în scopuri decorative. Nu pentru încărcătură. Nu ar fi trebuit să fie folosit în proiectul cinematografic.”

Ea citește din nou telegrama. „Și cantitățile notate aici – pentru cărămizi și ciment — au fost inversate în registru?

„De asemenea, pe chitanțele falsificate.”

Ea pune telegrama pe măsuta de cafea a familiei Agarwal.

„Cu cât mă gândesc mai mult la asta, Malik, cu atât cred că Samir a inițiat fraudă mai puțin. El este implicat în asta, dar cred că a început cu altceva. Nu a fost nevoie de mult efort pentru a identifica discrepanța. Samir este în afaceri de mult timp și are multe de pierdut. Nu este un amator.

Palatul nu este singurul lui client. Compania sa a încheiat mai multe contracte în afara Rajasthanului. De ce ar risca să-și strice reputația?”

Sunt de acord. Mă gândesc la Ravi care mi-a spus că tatăl lui este de școală veche. Ravi are planuri mai mărețe pentru viitorul său. Mi-a spus că nu vrea să continue să facă lucrurile la fel cum le-a făcut întotdeauna tatăl său. Ce consideră el a fi un mod mai inovator de a face afaceri? Înlocuirea materialelor inferioare, dar perceperea prețului întreg și buzunare diferența? Palatul plătește bine, dar Ravi nu este mulțumit? Locuiește deja într-un conac. Are o soție frumoasă, deșteaptă, care îl adoră. Ce ar putea dori mai mult?

Lakshmi oftă. „Lasă-mă să-l iau de aici.” Aud resemnarea în vocea ei când spune: „Poți să-i spui lui Samir că trebuie să-l văd? Cât mai repede posibil.”

LAKSHMI

Jaipur

Stau în fața vechii mele case din Jaipur – cea pe care am construit-o cu banii câștigați din mii de aplicații cu henna, lotiunile mele pe bază de plante și uleiurile vindecătoare. Parvati Singh mi-a cumpărat casa când am părăsit Jaipur – un fel de scuze pentru că mi-am distrus mijloacele de existență.

Tufele de hibiscus care mărginesc marginea proprietății sunt bine tăiate, iarba din curtea minusculă din față proaspăt cosită și plină de rouă. Ferestrele strălucesc în lumina serii de parcă ar fi fost spălate recent. Parvati ar fi închiriat casa chiriașilor, dar cumva cred că nu. Are un aspect îngrijit – ca o piesă de muzeu, gata să fie expusă înaintea ochilor admiratori.

Mai devreme astăzi, Samir a trimis un mesager la Agarwal, cerându-mă să mă întâlnesc el aici. N-ar mai fi avut timp, de atunci, să facă casa prezentabilă, sau să o înfrunteze, așa că mă întreb cine s-a ocupat de ea. Clădirea minusculă, cu un singur etaj, nu este nimic special la exterior. Ceea ce este înăuntru contează; asta l-a convins pe Parvati să cumpere casa de la mine.

„Mă bucur că ai venit.”

Mă întorc la sunetul vocii unei femei.

„Știu că ai plănuit să-l întâlnești pe Samir, dar cu mine chiar vrei să vorbești”, spune Parvati, trecând pe lângă mine către coridorul lateral care duce la prag.

Sunt atât de uimit să o văd, aici, încât nu mă pot mișca.

Parvati are ușa din față descuiată acum și se întoarce spre mine. „Vino”, ea spune.

O urmăresc prost pe soția lui Samir înăuntru. Ea face prin cameră, aprinzând luminile de deasupra plafonului și lămpile de masă. Nu aveam bani, când eram proprietarul casei, să plătesc curentul. În stânga ușii de la intrare văd intrarea într-un privat - baia de vest pe care mi-am dorit-o, dar nu mi-am putut permite.

Acum că luminile sunt aprinse, lucrarea mea, realizarea mea încununată, strălucește: mandala de pe podea, din terrazzo, o fuziune a modelelor de henna indiene, marocană, persană, afgană și egipteană care înseamnă pentru mine la fel de mult, astăzi, ca și atunci. Leul Ashoka, simbolul ambiției mele — o ambiție care m-a condus din satul în care am naștere până la culmile societății Jaipur, unde mi-am folosit trestia de henna pentru a ajuta femeile bogate să-și realizeze dorințele. Și acolo! — coșuri cu flori de șofran, o plantă sterilă și simbol la alegerea mea pentru a rămâne fără copii. Jay și cu mine am vorbit despre asta, cu mult înainte să ne căsătorim. Amândoi ne place ceea ce facem și, având în vedere orele noastre lungi la spital, la clinică și la Grădina Vindecării, avem puțin timp pentru propriii noștri copii.

I-am hrănit în alte moduri: le-am îngrijit tăieturile, le-am alinat rănilor, i-am adus pe această lume sau i-am convins să revină la sănătate.

Ascuns în mandala printre vârtejuri, bucle și vârtejuri este, de asemenea numele meu. Mă uit la asta acum. Parvati știe că este acolo?

„Am avut grijă de capodopera ta”, spune ea și face semn spre podea. „Sper să aprobi.”

Îmi păstrez expresia goală și mă pregătesc pentru ceea ce urmează. Sunt Nu sunt niciodată sigur ce îmi rezervă Parvati.

De când am văzut-o ultima oară, acum o duzină de ani, s-a îngrășat; mânecile din bluza ei de coral sunt strânse în jurul brațelor și partea superioară a spatelui, cu carnea storsă, ca o pastă de dinți care vine dintr-un tub. Va trebui să-i scoată cusăturile. Din nou.

Dar pallu - ul auriu elaborat al sari-ului ei iese grațios de pe umăr pe spate. Este încă o femeie frumoasă, cu trăsături distinctive, cum ar fi buzele ei pline, vopsite într-un roz strălucitor pentru a compensa sari-ul albastru regal.

Kohlul din jurul ochilor ei negri îi face să pară mai largi, mai atrăgătoare, mai alerte. Obrajii i s-au umplut și există un indiciu de bărbie dublă, dar aceste lucruri sunt dreptul ei de naștere; simboluri ale unei indiene bine îngrijite de o anumită vârstă.

„Am auzit că te-ai căsătorit cu Jay Kumar. Destul de captură.” Ea zâmbește, dar pare supărată. „Totuși, se pare că pur și simplu nu poți sta departe de Samir, nu-i așa?”

Ea face aluzie la o singură noapte de pasiune în urmă cu ani între mine și Samir. Destul de scurt, dar de lungă durată. Samir și cu mine dansasem în jurul atracției noastre timp de zece ani. Știam că îmi va distruge reputația dacă aș acționa vreodată în acest sens, dar Samir a avut răbdare. În cele din urmă a venit o noapte în care totul în jurul meu s-a prăbușit și am avut nevoie să fiu mângâiat, dorit și iubit.

Parvati a aflat destul de curând, și apoi viața pe care mi-am construit-o în Jaipur independența financiară pe care o câștigam, s-a prăbușit.

Destul de ciudat, amintindu-mi toate acestea, îmi găsesc vocea. — Nu-ți va plăcea ceea ce am să-ți spun, Parvati.

Faptul că am renunțat la respectuoasa Ji nu este pierdut pentru ea.

Ea clipește. "Încearcă-mă."

„Este vorba despre Royal Jewel Cinema.”

Ea flutură o mână, disprețuitoare. "Un accident. Nefericit, dar imprevizibil."

Exact cum o numesc ziarele și radioul. Nu este adevărat și m-am săturat de asta. „Ar fi putut fi evitat.”

Acum își dă ochii peste cap. „Orice accident poate fi evitat, Lakshmi. De aceea le numim accidente. Dacă totul ar fi decurs conform planului, nu ar fi fost nicio accidentare.”

„Cu excepția faptului că acest „accident” este consecința a ceva companiei lui Samir pare să fi pus în mișcare.”

Gura ei este așezată într-o linie fermă. „Ce legătură are toate astea cu tine? Am înțeles că acum ești o grădiniță undeva sus, în Himalaya. Pot doar să ghicesc că vrei să ne doborâm familia.

Exact ca sora ta.”

Mențiunea surorii mele mă încremenesc, dar mă țin în frâu.

— Nu este personal, Parvati. Un om cinstit este acuzat în mod fals pentru ceea ce Singh-Sharma ar fi trebuit să știe și ar fi putut preveni. Nu voi lăsa să se întâmple asta. Manu Agarwal nu ar trebui să-și piardă slujba și reputația pentru ceva ce nu a făcut.”

În centrul podelei de terrazzo sunt patru scaune confortabile tapițate cu mătase crudă crem. În mijlocul grupului se află o masă pentru patru persoane. Un pachet de cărți se află pe masă.

Parvati scoate un scaun și ia loc. „Grupul meu de bridge se întâlnește aici.

Samir nici măcar nu intră niciodată în această casă.” Îmi aruncă o privire ascuțită, de parcă eu aș fi vinovată pentru asta.

Ea face cu mâna scaunului de vizavi, o invitație, sau o comandă, să mă așez.

Mă apropiu de scaun și mă așez pe el, întrebându-mă dacă Samir a văzut biletul meu cerându-i să mă întâlnească aici, sau dacă știe că Parvati a venit în locul lui.

Acum se aplecă înainte și ridică pachetul de cărți. „Ați menționat Manu Agarwal. El este șeful tuturor proiectelor de construcție pentru palat și, ca atare, este responsabil pentru orice se întâmplă cu proprietățile regale.”

Ea se întâlnește cu ochii mei. „Tocmai asta i-am spus lui Latika. Dacă Manu nu este responsabilă, nu va auzi niciodată sfârșitul. Presa, magistrații, avocații — toți au nevoie de cineva pe care să-l tragă la răspundere. Ea trebuie să concedieze pe cineva, altfel ea va fi cea înghesuită.”

Ar fi trebuit să știu că Parvati s-ar fi dus să-l vadă pe Maharani Latika chiar înainte de a face eu! Ea are o rudă îndepărtată cu regalitatea din Jaipur, ceea ce îi oferă acces la palat și îi permite să vorbească cu Altețele Sale ca prieten apropiat și consilier – chiar și să le numească pe prenume.

„Parvati, am dovezi. Singh-Sharma a cumpărat și a acceptat materiale pentru proiectul cinematografic care nu a îndeplinit specificațiile de inginerie. Cum poate dl. Agarwal să fie considerat responsabil pentru asta? Nu ar avea nimic de câștigat prin sabotarea unui proiect de palat.”

„De unde știi asta?”

„Contracte și chitanțe care au fost modificate.”

„Și presupun că știi cine ce a făcut în toate astea? Ai dovezi?”

„Suficient de convingător pentru a-i duce pe maharani.”

Ea împarte pachetul de cărți în două și le amestecă, lucru pe care trebuie am făcut de o mie de ori înainte. — Dar nu ai nicio dovadă că Samir a autorizat ceva, nu?

ezit. „Chitanțe falsificate au fost depuse de Singh-Sharma.

Samir este în cele din urmă responsabil pentru acțiunile companiei sale.”

Împarte din nou pachetul în jumătate și le pune pe masă. Cu o unghie îngrijită, bate o stivă. „Pe de o parte”, spune ea, „șeful Facilităților Palatului este responsabil pentru proiectele inițiate de palat”. Acum bate pe cealaltă punte. „Pe de altă parte, șeful companiei de construcții poartă întreaga responsabilitate.”

Se uită la mine. „Cine poate spune că Samir nu poate dovedi că domnul Agarwal a luat decizii proaste? Decizii care au dus la rănilor suferite de toți acei oameni? De ce ai crede că poți decide această chestiune?”

„De ce să nu lăsăm instanțele să decidă? Ar trebui să-i cerem maharanii să lase chestiunea pe seama sistemului juridic.”

Expresia ei dureroasă îmi spune că mă crede o simplă. Unul prea plictisitor pentru a-i înțelege logica.

„Nu așa se fac aceste lucruri. Așezarea a fost făcută.

Compania lui Samir va plăti pentru reconstrucție, plus materiale. Palatul a fost de acord să plătească costurile pentru vătămările suferite.” Ea mută ambele grămezi de cărți împreună, amestecându-le și îmbinându-le într-un singur pachet. „Dacă este un bun

referința pe care o caută Manu, voi vorbi cu Latika. Sunt sigur că nu ar avea obiecții. E din mâinile tale.” Ochii ei întunecați mă privesc. „Interferența ta nu este nici necesară, nici dorită.”

Decid să iau o altă abordare. „Este Ravi fericit că lucrează pentru tatăl său?”

Schimbarea subiectului o frământă doar cât să-i liniștească mâinile. „Ce afacere este a ta?” Ea pune ușor puntea înapoi pe masă.

„Este ceea ce l-aș fi întrebat pe Samir dacă ar fi venit la această întâlnire.” Apoi mă lovește: Samir și-a trimis soția să mă confrunte? E atât de laș?

„Ravi are o viață grozavă și un viitor grozav”, spune ea. „Odată ce Samir se va pensiona, el va prelua compania.”

„Samir este sănătos. Dacă decide să nu se pensioneze? Cel puțin nu curând? I-ar plăcea lui Ravi să lucreze sub tatăl său încă câțiva ani? Sau decenii?”

Parvati își încrucișează brațele peste piept.

Eu continui. „Ravi a locuit în străinătate. A cunoscut multă libertate. Acum el este înapoi, trăind practic cu familia sa din nou, lucrând la orice proiecte i-ar oferi tatăl său. L-ai întrebat vreodată dacă aceasta este viața pe care și-o dorește?”

Ea mă privește cu o grimasă. „Nu suntem nomazi. Nu rătăcim, căutând o modalitate de a ne câștiga existența, cerșind ajutor de la alți oameni. Nu suntem la mila niciunui ara-garra-nathu-kara. Nu-ți place lotul tău.” Ea scuipă această ultimă bucată afară; ar fi putut la fel de bine să ne numească buni de nimic.

Când am văzut-o ultima oară, ea a venit în această casă – casa mea – să-mi ofere mită. Aș fi putut lua banii pe care i-a oferit dacă i-aș fi jurat că nu mă voi mai culca niciodată cu Samir. Nu aveam nicio intenție să repet acea greșală și am refuzat banii – bani de care aveam nevoie, bani care ar fi putut salva afacerea mea distrusă. Pe atunci, cine implora pe cine, Parvati?

Dar nu spun nimic. O cunosc bine pe această femeie. Parvati are dreptul de a fi îndrăzneță atâta timp cât se ascunde în spatele unei perdele de bogăție și privilegii. Am văzut-o așa cum puțini alții au văzut-o – când era neputincioasă – confruntă cu trista realitate a filandului cu care sa căsătorit și a fiului nesăbuit pe care l-a născut. Nu a avut voința să mă critice atunci.

Dar nu sunt aici să deschid răni vechi. Singurul lucru pe care mi-l doresc este ca Manu și Kanta să supraviețuiască nevătămați acestui scandal.

Acum Parvati se aplecă peste masă, suficient de aproape pentru ca eu să simt mirosul de betel nucă ea îi place să mestece. Ochii ei sclipesc. „Avem importante

destine. Noi suntem cei care facem sau distrugem această țară. Familia mea are responsabilitățile să se asigure că oamenii ca tine au de mâncare, un acoperiș deasupra capului. Acum îmi vei lăsa familia în pace, sau vei avea lucruri mai mari de rezolvat – mai semnificative decât dacă Manu Agarwal este pe cale să-și piardă locul de muncă. Și nu vei împrăști minciuni despre fiul meu.”

Își împinge scaunul înapoi de la masă și se ridică. „Închide ușa în urma ta”.

Cu o ultimă înfruntare spre mine, ea pleacă. Prin fereastra din față a camerei, eu Urmărești-vă șoferul ei ținând ușa din spate a Bentley-ului deschisă pentru ea, apoi urcați la volan și scoateți mașina pe stradă.

* * *

În timp ce duc o tonga la Agarwal, mă gândesc la certitudinea lui Parvati; puterea și dreptul de a fi imperios sunt ale ei și numai ale ei. O atitudine la care credeam că m-am îndrăgostit cu ani în urmă.

Odată ce intru în casa familiei Agarwal, Kanta îmi dă o ceașcă de ceai și o plic cu parfum de lavandă. Ea spune: „Livrat de mână de la palat”.

Recunosc scrisul de mână elaborat și deschide clapa plicului.

Dragă doamnă Shastri (sau ar trebui să spun doamnă Kumar?):

Am fost atât de încântat să aud despre căsătoria dumneavoastră cu eminentul medic al lui Shimla, dr. Jay Kumar. Cât de frumos trebuie să fie să ne bucurăm de briza răcoroasă în timp ce noi, în Jaipur, ne înăbușim.

Latika mi-a spus că ai venit să o vezi. Nu sunt și eu demn de o vizită, draga mea? Sunt bătrân și nu la fel de agil ca înainte. Adevărul să fie spus, medicii parizieni îmi spun că am cancer la uter.

(Ironie, nu-i așa? Având în vedere că soțul meu nu mi-ar permite să-mi folosesc uterul nici măcar o dată!)

Am decis să-mi petrec mai degrabă anii rămași în țara de naștere decât într-o țară în care cafeaua este divină, dar în care brânzeturile îmi jignesc nasul sensibil.

Anunță-mă când ai putea să ai un moment liber să-i faci o vizită acestei bătrâne și să-mi oferi amabilitatea unei discuții și știri despre Malik și acel bătrân ticălos Madho Singh.

Cu

căldură, Alteța Sa Maharani Indira de Jaipur

MALIK

Jaipur

La ora prânzului, ies din birou să merg să-i văd pe Agarwal. Vreau să știu ce i-a spus Samir Singh lui Auntie-Boss. Dar când Lakshmi sosește, ea ne spune că Parvati s-a prezentat la întâlnire.

Baju aduce tava de ceai în salon. Kanta îi spune să ia o ceașcă lui Manu, care s-a sechestrat în biroul său; a spus clar că nu vrea să audă conversația noastră. Niki e în camera lui și își face temele; Kanta încă îl ține de la școală. Saasuji dormea.

Lakshmi spune: „Parvati este sigur că Samir nu a fost implicat în asta”.

Kanta adaugă zahăr în chai-ul ei. „Ei bine, desigur, ar fi. Are de protejat generații de reputație de familie.” Ea își amestecă ceaiul. „Cred că ea crede că Singh sunt indispensabili pentru Jaipur. Că familia lor, singură, ține economia pe linia de plutire. Dar cum s-ar construi ceva fără femeile și bărbații care lucrează ca muncitori pe șantierele lor?” Ea scutură din cap.

„Este nevoie de două – sau sute, într-adevăr – pentru a tango.”

— Știi că o cred când vorbește despre Samir? Mătușă-Șefa insistă. „În ceea ce privește munca lui, el este sincer. Samir nu și-ar compromite nici reputația, nici integritatea.” Ea și cu mine schimbăm o privire. „Viața lui de acasă este cu totul altă problemă.”

Nu-mi place să mă gândesc la câte amante a luat Samir de-a lungul anilor. Când eram băiat, am străbătut orașul, livrând pliculețele contraceptive pe care tanti-Șefa le-a vândut lui și prietenilor săi pentru iubiții lor.

Lakshmi continuă: „Ravi, totuși, este diferit. Ar fi trebuit să-i vezi fața lui Parvati când i-am adus în discuție numele. Bilkul zdrăngăni. Dacă Ravi este cel din spatele acestui fiasco? Ce se întâmplă dacă el este cel care a tăiat colțurile din motive proprii? Malik a observat câteva discrepanțe interesante.”

Eu dau din cap. „Încă nu pot să-mi dau seama de ce ar risca Ravi. Are totul – un prezent confortabil și un viitor și mai bun.” Nu pot să nu mă gândesc la Sheela. Am încercat și nu am reușit să șterg imaginile de pe mine

mintea: rochia ei verde lipicioasă; părul închis la culoare, ud de la baia ei; zâmbetul ei seducător; pulberea de aur sclipind pe decolteul ei.

Și dintr-o dată – ca o minge de cricket de nouăzeci de mile pe oră – o idee năvălește prin creierul meu.

* * *

În sanctul interior al Moti-Lal Jewelers, am așezat bucățile sparte de cărămizi în fața omului mare. Stă așezat, cu picioarele încrucișate, pe perna lui căptușită, în timp ce își fumează narghilea. Mătușa-Șefa stă lângă mine.

Lal-ji fusese atât de încântat să o vadă, când am intrat prima oară, aproape că se împiedicase când se grăbi din spatele biroului său să o întâmpine. Ea îi adusese un cadou – uleiul de păr pe care soția lui obișnuia să-l cumpere de la ea.

(Lakshmi poartă întotdeauna mai multe sticle cu ea, pentru orice eventualitate.)

Acum bijutierul ridică un fragment de cărămidă și îl examinează înainte de a-l pune jos, apoi face același lucru cu toate celelalte. Când a lăsat deoparte ultima piesă, își bate degetele pe coapsă. Astăzi este îmbrăcat într-o pijama scumpă din kurta de in. Inelul mare de smarald de pe degetul lui mic prinde și reflectă luminile din tavan. Se oprește și se uită la mine – și mă ține în privirea lui cel puțin un minut. Apoi ridică receptorul telefonului de lângă el și mormăie câteva cuvinte — vorbește încet și singurele cuvinte pe care le aud sunt sona și dibba — apoi pune receptorul la loc. Eu și șeful schimbăm o privire.

Ginerele său, Mohan, vine cu două cutii din lemn de trandafir lucios.

Dă din cap și îmi zâmbește, apoi se așează lângă Moti-Lal, care scoate lanțul lung de aur pe care îl poartă la gât. Mai multe chei mici sunt atașate la capătul lanțului. Folosește o cheie pentru a debloca prima cutie. Înăuntru sunt câteva lingouri curate din aur solid. Aproximativ zece dintre ei. Sunt identice, aceeași dimensiune, aceeași formă, aceleași marcaje: greutate (o uncie), logo-ul producătorului și, în centru, numerele 999.9.

El îi cere lui Mohan să deblocheze a doua cutie. Lingourile de aur din această cutie sunt neuniforme, neștampilate și ușor diferite ca greutate una de cealaltă.

În această cameră puternic luminată, în care Lal-ji examinează bijuterii și pietre, strălucirea lingourilor de aur este orbitoare.

Moti-Lal arată spre prima casetă. „Legal.” Apoi, la al doilea. „Nu este legal.”

Ia o bară din prima cutie și o pune în adâncitura cărămizii sparte. Este puțin prea mare pentru a încăpea în spațiu. La fel face și cu aurul ilegal, iar de data aceasta bara umple spațiul, nu perfect, dar suficient de bine. Apoi, pune un alt fragment de cărămidă deasupra și îl lasă acolo.

Aurul este acum ascuns. Se uită la noi și rânjește.

„Și așa, tinere Malik, se transportă niște aur.” El chicotește, cu burta de balon zvâcnind.

„Dar de ce să-l ascunzi?” Il întreb. „De ce nu o aducem prin canalele adecvate?”

Bijutierul și ginerele lui schimbă o privire. „Orice bijutier vă va spune că cumpără foarte puțin aur din surse legitime. De ce? Actul de aur de anul trecut. Limitează cantitatea de aur pe care un bijutier ca mine o poate deține în posesia mea. Dar doamna Patel și doamna Chandralal și doamna Zameer vor mult mai mult pentru troussele de mireasă a fiicelor lor decât am voie să port. Lal-ji ridică din sprâncene spre Boss. — Am dreptate, doamnă Kumar?

Lakshmi închide ochii pentru o jumătate de secundă. Da.

El continuă: „De asemenea, războiul indo-chinez a epuizat rezervele de aur ale țării noastre. Doamna Patel, doamna Chandralal și doamna Zameer și-au făcut contribuția donându-și aurul pentru efortul de război. Ei bine, războiul s-a terminat și doamnele își doresc aurul înapoi. Numai că... a dispărut. A fost folosit pentru a cumpăra muniție din alte țări. Așadar, unde pot furnizorii să reumple aurul dorit de clienți? Africa. Brazilia. Oriunde o pot aduce de contrabandă, o fa

Moti-Lal își freacă ceafa cu palma cărnoasă. „Fac același lucru pe care îl fac toți ceilalți bijutieri. Dacă pot cumpăra aur introdus ilegal în India – aur pe care nu îl voi declara autorităților – de ce n-aș face-o?

Altfel, rafturile mele ar fi complet goale! Samaj-jao?”

Dau din cap înțelegând. Dar încă necăjește mintea. Aici trăim într-o țară în care cererea de aur este uluitoare. Cu toate acestea, aproape nimic nu este extras aici. Nu e de mirare că afacerea de import ilegal este înfloritoare.

„Cu siguranță că guvernul trebuie să fi știut ce s-ar întâmpla când va vota Actul Aurului.”

Bijutierul râde și își freacă mâinile. „Sunt sigur că au făcut-o. Ei înțeleg natura umană. Strângeți mango de jos și pulpa iese prin gaura pe care ați făcut-o în partea de sus! Indiferent de obstacolele pe care le puneți în fața unui indian, el va găsi o modalitate de a o ocoli. Oamenii trebuie să mănânce. Lumea continuă să se întoarcă. Dar guvernul trebuie să stabilească limite.

Altfel, cine știe cât de scăpată de sub control ar deveni racheta de aur?”

Moti-Lal și-a luat din nou narghilea. El ne observă prin intermediul fum. Mirosul acela delicios de cireșe și cuișoare umple camera mică. Mă vede că mă uit și îmi dă cealaltă narghilea, dar nu înainte de a-l întreba pe Lakshmi: „MemSahib nu este deranjat?”

Ea scutură din cap.

Iau o pufă de chillum și o senzație de amețeală mă cuprinde. Încep să mă întreb dacă ar trebui să reconsider oferta lui Moti-Lal de a lucra în magazinul lui și de a învăța meseria de bijuterii. Cum ar fi să stai aici cu el, examinând lingourile de aur în fața noastră, colierele kundan , rubinele și smaraldele netăiate și brățările împânzite cu perle în showroom-ul principal – toate în timp ce fumezi acest tutun rafinat? Să vorbești cu viitoarele mirese frumoase despre trusourile lor de nuntă? Cât de seducător, tentant... periculos!

Arătând spre cărămizi, Lal-ji întreabă: „Vrei să-mi spui unde le-ai găsit?”

Clipesc, nesigur cât să dezvălui. Arunc o privire lui Auntie-Boss. Își înclină capul atât de ușor.

În cele din urmă, răspund: „Un șantier”.

Lal-ji își trece limba peste dinții mari, ca de lup și se uită la Mohan. Bărbatul mai tânăr înțelege imediat acest semnal. Scoate lingoul de aur pe care Moti-Lal o pusese în interiorul cărămizii, îl pune în a doua cutie din lemn de trandafir și încuie ambele cutii cu propriul set de chei. Îmi dau seama că atunci când Lal-ji a sugerat că mă va angaja și îl va lăsa pe Mohan să plece, nu a vrut cu adevărat la asta. Cei doi bărbați sunt o echipă. Lucrează bine împreună, par să vorbească o limbă tăcută.

Mohan adună cutiile și se ridică, dar înainte de a părăsi camera, Lal ji îl strigă: „Asigură-te că doamna Gupta cumpără setul de kundan cu rubin și diamante , nu pe cel inferior pe care soțul ei pe patine ieftine vrea să-l cumpere.”

Ginerele său dă din cap pentru a indica acordul, dă din cap cu respect la revedere de la noi și iese din camera.

Acum că Mohan a plecat, Lal-ji spune: „Mi-ai spus că lucrezi cu biroul facilităților palatului. Ceea ce înseamnă că Singh-Sharma a fost cel mai probabil antreprenorul de pe șantier.”

Îmi țin ochii pe ai lui, dar nu răspund.

„Proiectul care a apărut în știri este Royal Jewel Cinema.” Se oprește, inspectează din nou cărămizile. „Deci... ai găsit aceste cărămizi după...”

Sprâncenele lui Lal-ji se strâng împreună. „Îmi cunoști soția și fiica și Mohan

a fost la seara de deschidere la cinema? Ar fi putut fi uciși.” Tensiunea arterială a bijutierului crește; obraji îi sunt de un roșu iritat. „Hai Bhagwan! Dacă familia Singh a făcut ceva care a făcut ca acel balcon să se prăbușească, nu o voi mai lăsa niciodată pe Parvati Singh să-mi întunece ușa. Nu va mai cumpăra de la Moti-Lal Jewelers!”

E cald în cameră și nu pentru că aerul condiționat a fost pornit oprit. Furia lui Lal-ji generează căldură. Își șterge fața cu palma. „Au existat zvonuri. Am auzit una poate acum un an. Se creează o altă rută aurului. Furnizor nou. Contrabandă, desigur. Furnizorul a fost bine finanțat. Ar putea obține aur - o mulțime - garantat. Totuși, nu am luat momeala. Am furnizorul meu și sunt mulțumit. Dar am fost curios și m-am uitat la asta.”

Pufă câțiva nori parfumați în cameră. „Acum, nu trebuie să spui niciodată că această informație a venit de la mine. Ar putea fi fals.” O studiază din nou pe mătușa-șefa, de parcă s-ar gândi dacă să continue.

Îi înțelege ezitarea, pentru că, atunci când îi vorbește, își folosește vocea persuasivă. „Lal-ji, nu aș alege niciodată să te aduc în asta. Dar un prieten drag va fi acuzat pentru ceva ce nu a făcut dacă nu aflăm mai multe. Și această relație dintre aur și aceste cărămizi poate fi în centrul motivului pentru care este încadrat.”

Lal-ji pare îndurerat. „Îți cunoști deja jucătorii. Oameni implicați în palat.”

Vorbește despre Manu? Este Manu vinovat până la urmă de deturnarea de fonduri pentru a putea trafica cu aur în India? Aproape că nu vreau să știu restul. Mă simt amețit și mi se simte gura uscată. Este tutunul sau ideea că am judecat greșit pe cineva în care am încredere?

Am lăsat narghilea deoparte. — Spune-ne doar, unchiule, îi spun. "Vă rog."

„Ei spun că este Ravi Singh. Că și-a înființat propria operațiune, propriul său traseu. Dar asta trebuie să fie bukwas. De ce ar vrea un bărbat dintr-una dintre cele mai bogate familii din Jaipur să intre în astfel de afaceri perfide? Sunt cu câțiva pași îndepărtați de contrabandiști, așa că implicarea mea este mult mai sigură. Nu sunt acolo, traversând munți și deșerturi, angajând goondas pentru a face lucrurile. Dacă mă prind cu mai mult aur decât ar fi trebuit, se ocupă un pic de baksheesh și puțin mai mult impozit plătit la cuferele orașului. Dar un transportator...” clătină din cap “... trebuie să-și asume tot felul de riscuri.”

Îmi iau pipa, trag și mă gândesc. S-ar putea să nu fie atât de bogați pe cât presupune toată lumea? Imi dau seama că la biroul de facilitati nr

cineva vrea să vorbească urât despre antreprenorul preferat al maharanilor, Singh Sharma. Și am fost acolo doar de câteva luni, nu suficient pentru a cunoaște întreaga amploare a proiectului și traiectoria lui în ultimii trei ani. Manu este prea profesionist pentru a împărtăși bârfe despre ceea ce, dacă este ceva, nu a fost până la capăt la proiect.

„Ce ai mai auzit?” mătușa-șefa îl întreabă încet pe Lal-ji.

Bijutierul se încruntă, concentrându-se. „Îmi amintesc că cineva mi-a spus proiectul a fost considerabil suprabuget. S-au cheltuit mult mai mulți bani decât intenționase maharanii. Aceași persoană a spus că de vină este duplicarea designului unui cinematograf elegant din Amreeka. Construcția proiectului a durat mult mai mult timp decât se așteptaseră.” A scuturat din cap.

„Dar, din nou, acesta este doar zvon. Și nu știu mai mult decât atât.” Lal-ji mai ia câteva pufuri din narghilea. „Ce se va întâmpla cu cinematograful?”

Eu spun: „Plănuiesc să-l redeschidă imediat ce daunele sunt reparate. Maharania pierde bani în fiecare zi în care rămâne închisă și vrea ca Singh Sharma să intensifice reconstrucția.”

Omul mare dă din cap, înțelegând, ca și el, căile comerțului și oamenii care trebuie să ia decizii grele.

Șeful ia o ricșă pentru a vedea Maharani Indira la palat, în timp ce eu mă întorc la biroul meu de la biroul palatului. Când Hakeem renunță pentru o zi, îl urmăresc acasă. Sunt convins că știe mai multe decât spune.

Mă așteptam ca un bărbat care are patru fiice să închirieze o casă, dar Hakeem pare să închirieze un apartament într-o zonă degradată din Jaipur, lângă GulabNagar, districtul Pleasure. Acest lucru este surprinzător. După toți anii de serviciu, câștigă atât de puțin? Îl urmăresc urcând scările către terasa de la primul etaj a unui bloc de apartamente și notez ușa în care intră.

Îi las suficient timp să-și schimbe hainele de lucru. Vreau să fie relaxat când voi apărea la ușa lui.

Cincisprezece minute mai târziu, bat la ușa lui. Se deschide o crăpătură. Hakeem se uită afară, păzind intrarea într-un tricou cu jumătate de mânecă și un dhoti alb. Dar expresia lui relaxată se schimbă în uimire când mă vede. Își freacă partea inferioară a mustaței.

„Dar... de ce ești aici, Malik? S-a întâmplat ceva?”

Zâmbesc și îl salut. — Nimic de genul ăsta, unchiule. Am vrut să vorbesc cu tine departe de birou. Pot?" Fără să aștept un răspuns, deschid ușa și intru în camera îngustă.

Există un pătuț pe o parte a camerei, cu o chiuvetă mică în colț. Cineva a lăsat ziarul împăturit deschis pentru cuvintele încrucișate de pe pătuț. Pe cealaltă parte a camerei este o masă cu două scaune și un raft înalt. Alături, pe un mic dulap se află o sobă cu două arzătoare, două plăci metalice, două pahare și două boluri. O tigaie și o tigaie din oțel inoxidabil stau pe arzători. Partea inferioară a dulapului este acoperită cu o perdea în dungi, fără îndoială, ascunzând orezul, linte, ceaiul și alte articole diverse.

Totul în cameră este îngrijit, chiar dacă puțin ponosit. Cele două perne scufundate pe pătuț au un aspect învins, la fel și pilota de bumbac, ale cărei fire se desprind. Nu există fotografii, nici îmbrăcăminte feminină, bijuterii sau produse pentru păr la vedere.

Mirosul de cardamom, boabe de piper și ghimbir iese din tigaie. Ceai, presupun. Pe masă se află o conopidă, doi cartofi, o roșie și un cuțit lângă o masă de tăiat. Tocmai atunci, aud o apă la toaletă. Se deschide o ușă din capătul îndepărtat al camerei și un bărbat subțire, într-o cămașă fără mâneci și dhoti iese din baie.

Nu știu cine este mai surprins: eu sau managerul teatrului Royal Jewel Cinema care mai are o mână pe clanța de la baie. Este înghețat pe loc. Se uită la Hakeem, ai cărui ochi în spatele ochelarilor săi groși și negri au crescut cât farfuriile. Privirea care trece între ei este una de frică – și ceva asemănător cu vinovăția? Jenă?

imi revin mai repede. "Domnul. Reddy, nu-i așa? Nu cred că ne-am întâlnit. Eu sunt Abbas Malik. Lucrez cu Hakeem Sahib."

Hakeem își dres glasul. "Domnul. Reddy merge cu mine, da? Până când — până când își poate găsi un loc. Este nou în Jaipur."

„Dar, Sahib. Soția și fiicele tale. Unde sunt ei?" Sunt cu adevărat nedumerit.

Contabilul se uită în dreapta și în stânga lui și apoi la domnul Reddy, care încă ține clanța de la baie. „Familia mea este în Bombay. Slujba mea este aici, da? Le trimit bani în fiecare lună."

„Credeam că ai spus că sunt cu tine în seara de deschidere a cinematografului. Ai spus ceva despre cum a trebuit să te ții de mână pentru a ajunge acasă."

„Au fost aici pentru deschidere. Apoi au plecat.”

Mă uit prin cameră. Este plauzibil. Doar că acest apartament se simte ca și cum nu s-ar fi văzut niciodată în interiorul valizei unei femei.

DI Reddy urmărește schimbul nostru de parcă s-ar uita la un meci de cricket tensionat. Pare obosit și puțin trist.

Trag un scaun de pe masă și mă așez. „Bombay? Nu de acolo vii, domnule Reddy?

"Da." Iese ca un croc, așa că încearcă din nou. "Da."

„Este o coincidență sau...?”

„Nu, nu este”, spune managerul teatrului în timp ce dă drumul clanței și stă cu mâinile strânse în fața lui, ca un copil obraznic.

— L-am întâlnit pe domnul Reddy în Bombay la cinema, da? spune Hakeem. „M-am gândit că i-ar plăcea să aplice pentru postul de manager de teatru aici, pentru când se va deschide noul cinema. Am vorbit cu Ravi Sahib despre asta. Și i-a pus un cuvânt în urechea domnului Agarwal...

Ceaiul începe să fiarbă, iar Hakeem se grăbește să ia oala arzător. Dar mânerul de metal este prea fierbinte și strigă. Pune cratita deasupra tigaii. Imediat, domnul Reddy se grăbește să-și examineze mâna. Îl înconjoară pe Hakeem cu un braț și îl ghidează cu blândețe spre chiuveta mică ascunsă în colțul camerei. Deschizând robinetul, mișcă mâna lui Hakeem într-un cerc, astfel încât apa rece să calmeze pielea înroșită. Scoate prosopul uzat de pe suport și îl înfășoară în jurul mâinii lui Hakeem. Apoi ajunge în dulapul minuscul de deasupra chiuvetei și scoate un borcan cu unguent și o rolă de tifon. Domnul Reddy freacă tandru unguent pe arsura, apoi înfășoară tifonul în jurul mâinii lui Hakeem.

Managerul teatrului pune un braț pe spatele lui Hakeem. "Sunt îți spun mereu, Hakeem. Lasă-mi gătitul. Ești prea distras."

Aceasta nu este un avertisment. Sună ca o corecție a iubitului.

Mi-e rușine, asist la intimitatea dintre ei.

De parcă Hakeem își dă seama de disconfortul meu, se îndepărtează brusc de celălalt bărbat și se întoarce spre mine. „De ce ai venit să invadezi intimitatea casei mele? De ce nu poți lăsa lucrurile în pace? Ce afacere ai ta? Ce treaba are cuiva? Am grijă de familia mea acasă. Nu este suficient?”

Sună mai zdrobit decât furios, mai învins decât indignat. Este nevoie doar de un pas pentru ca el să-și lase rama rezistentă pe pătuț. Capul lui este aplecat, jucându-se cu tifonul din jurul mâinii. Nu a observat că crupa lui mare se află acum pe cuvintele încrucișate din Times of India .

Domnul Reddy, care încă stă în picioare la chiuvetă, se uită la Hakeem și oftează. După o bătaie, se îndreaptă spre masă și începe să taie legumele cu mișcări lente și măsurate ale cuțitului. „Ne-am întâlnit în Bombay când Hakeem și-a vizitat familia un an și i-a dus la cinematograful. Ne-am văzut și am știut. Și am găsit o modalitate de a fi împreună în Jaipur când a apărut postul de manager de teatru.” Are ochii umezi când ridică privirea de pe tabla de tăiat. „Acesta a fost cel mai bun mod de a-și salva familia de la jenă și de a se asigura în continuare că sunt îngrijiți. Munca lui Hakeem la palat este atât de bună. Nu va găsi niciodată altul ca acesta în Bombay. Și ajungem să fim singuri. Nu deranjăm pe nimeni.” Se oprește să scoată o batistă din dhoti și își suflă nasul.

Îl încurc. Arăt spre domnul Reddy. „Când ai început să lucrezi pentru sala de cinema?”

„Cu trei luni în urmă. Trebuia să decidă prețurile билетelor, să organizeze montarea fluturașilor, să coordoneze filmele care urmau să fie difuzate. Oh, și actorii.”

Arăt spre Hakeem, care își studiază picioarele goale. „The Singhs au aflat despre voi doi?”

„A fost domnul Ravi”, spune domnul Reddy. „Ne-a văzut împreună într-o zi în Central Park. Luând prânzul. Ai fost răcit în ziua aceea, Hakeem, îți amintești? Ți-am adus ardei iute în plus pentru dalul tău .”

Cei doi bărbați schimbă o privire. Hakeem este primul care se uită în altă parte.

Îmi vine o amintire. Omi implorându-și soțul, acasă în timpul unei pauze. A fost un manipulator pentru mahouts, bărbații care antrenau elefanții într-un circ ambulant. Ea căzuse la picioarele lui, rugându-l să divorțeze de ea.

„Lasă-mă să mă căsătoresc cu altcineva! Lasă-mă să mă întind cu un bărbat, așa cum fac alte femei.”

Nu înțelesesem ce auzisem în ziua aceea; Atunci eram doar un băiat. Am fost în lume încă mulți ani de atunci și am învățat câteva lucruri. Existau pasiuni care nu se puteau controla, dincolo de ceea ce am fost învățați să credem că sunt normale.

Îmi frec ochii cu partea plată a mâinilor. „Uite, nu sunt interesat de tine viața privată. Intenția mea este să șterg numele lui Manu Agarwal. Știu că acele chitanțe pentru provizii au fost manipulate, Hakeem Sahib. Și există o singură persoană care ar fi putut să le manipuleze.”

Hakeem ia bandajul de pe mana. El dă din cap. „Am scăpat de chitanțele originale. Dacă te uiți cu atenție, vei observa că cele cu care le-am înlocuit sunt pe o altă hârtie. Nu am avut de ales.”

Se uită la iubitul său, care vine să stea lângă el pe pătuț.

Domnul Reddy îmi aruncă o privire implorătoare. „N-a ajutat până la urmă. ei m-a făcut să spun că am lăsat prea mulți oameni să intre pe balcon. Palatul mă concediază.”

Îi acoperă mâna lui Hakeem cu a lui. „Vom găsi o altă modalitate de a rămâne împreună.”

— Dar slujba ta este garantată, unchiule?
Contabilul dă din cap. "Asa a fost intelegerea."

„Ești dispus să spui povestea ta maharanilor?”

El dă din cap. „Nu, tinere Abbas, nu o voi face. Nu pot. Familia mea trebuie protejată. Nu pot lăsa viețile fiicelor mele să fie ruinate de eșecurile mele. Dacă se vorbește despre ceea ce sunt eu, nu se vor putea căsători niciodată. Nimeni nu le va avea. Nu voi mărturisi niciodată nimic din toate acestea Alteței Sale sau lui Manu Sahib sau îmi voi pierde slujba. În rușine. Nu-mi permit asta.” Se uită direct în ochii mei. „Ar trebui să mă omori mai întâi”.

Însoțitorul lui icnește și se întoarce brusc spre el.

Hakeem își întoarce ochii umezi către el. „Nici pentru tine aș putea face asta, BK, Îmi pare rău să spun. Fiicele mele sunt tinere. Au toată viața în față. Vieți care nu vor supraviețui scandalului relației noastre.” Strânge mâna domnului Reddy.

„Dacă pot garanta discreție?” Habar n-am dacă pot, dar trebuie să încerc.

se batjocoră Hakeem. "Nu poți. Nimeni nu poate." A scuturat din cap. „Nu, Abbas Malik. Nu există nicio soluție aici. Îmi pare rău pentru familiile răniților, dar nu pot face nimic pentru a schimba rezultatul.”

Ochii lui sunt duri. Văd că mintea lui este hotărâtă. Domnul Reddy se uită la mine cu speranță, de parcă aș avea un răspuns pregătit care ar face totul mai bine. Nu am avut.

* * *

Din cele trei zile pe care ni le-a dat Maharani Latika pentru a furniza dovezi de abatere, aproape am epuizat două. Mai avem o zi pentru a găsi suficiente dovezi pentru a-l elibera pe Manu. Îmi verific ceasul. Este ora nouă în

seară. Familia Singh își va fi luat cina până acum. Chowkidar -ul este obișnuit cu mine (întotdeauna împart o țigară cu el când îl vizitez) și mă lasă să intru fără să alerteze familia.

Servitorul casei mă întâmpină la ușa din față. Îi spun că vreau să-l văd pe Samir. Mă duce la ușa bibliotecii, apoi bate.

„Intră”, îl aud pe Samir spunând. Servitorul îmi deschide ușa și pleacă.

Samir este așezat în spatele biroului său. El marchează planuri. Când ridică privirea și mă vede, surpriza de pe chipul lui este evidentă. „Cinema din nou?”

Dau din cap.

„Ești ca o Anna rea. Am crezut că am terminat cu asta.” Îi face semn cu mâna desenele din fața lui. „Este un alt proiect la orizont.

Toată lumea a trecut mai departe.”

„Manu Agarwal nu a făcut-o. El nu poate.”

Samir își aruncă creionul mecanic peste birou. Ridică de pe planuri și aterizează la picioarele mele. O ridic și mă apropiu de biroul lui. Așez creionul pe planurile lui, ușor. Samir este supărat și văd de ce, dar nu voi lăsa asta să mă descurajeze.

„Când angajații fac greșeli tragice, își pierd locul de muncă. S-a întâmplat în fiecare zi, Malik.”

„Ai lucrat cu el. Te-a angajat pentru unele dintre cele mai mari ale palatului proiecte. Știi că este fără reproș. Cum poți să-l lași să accepte asta?”

„Asta nu are nimic de-a face cu tine. Malik, dacă continui să mă batjocorești, s-ar putea să va trebui să te interzic din casa asta. Mă privește cu un zâmbet fermecător, dar pare enervat.

Scot o bucată de cărămidă și o bucată de ciment din buzunarele hainei și le pun pe planuri. Scot telegrama din Chandigarh și o pun și acolo.

Samir se uită în jos la oferta mea. Fără să ridice capul, îl ridică pe al lui ochii la ai mei. „Ce să fac cu astea?”

Mi-am băgat mâinile în buzunare. „Sunt piese ale unui puzzle pe care încerc să le pun cap la cap, dar îmi lipsește o piesă.” Încep să mă plimb prin zona din fața biroului lui.

„În proiectul Royal Jewel Cinema, cărămizile decorative de genul acesta au fost înlocuite cu cărămizile specificate în contractul inițial. Facturile arată că palatul a plătit pentru cărămizi de clasa 1, nu acestea mai puțin costisitoare.

Dacă palatul a fost taxat cu prețul întreg, Singh-Sharma a făcut diferența?

„Acum, în ceea ce privește acest ciment. Este prea poros pentru a fi folosit pe balconul sala de cinema. Raport greșit între nisip și apă. Acest lucru se poate întâmpla atunci când se folosește forță de muncă necalificată. Dar am crezut că Singh-Sharma are reputația că folosește doar forța de muncă cea mai calificată. Palatul plătește cu siguranță tarife superioare pentru costurile cu forța de muncă. Deci încă o dată, dacă palatul a fost taxat cu prețul întreg, Singh-Sharma a făcut diferența?

— Stai, Malik. Mă amețești.”

"Tu din nou?"

Mă întorc. Este Ravi.

Intră în cameră, dându-și ochii peste tatăl său ca și cum ar fi spus că Malik este păgân.

Ravi își ridică mâinile. „Abbas, aceasta este o altă scuză slabă pentru a o arunca o privire pe Sheela?”

Ce? Confuzia trebuie să se arate în fața mea.

„Cu sau fără sari ei?” Își aruncă bărbia tatălui său. „Papaji știe totul despre asta.”

Mă întorc către Samir, care și-a pus o mână pe gură, ca și cum ar fi ascuns un zâmbet.

„Soția mea este o uluitoare, hahn-nah?” Ravi zâmbeste. „Ea mi-a spus cum ai face a încercat să-și dezbrace hainele în noaptea prăbușirii cinematografului.”

Imaginea Sheelei, proaspătă de la baie, îmi apare nedorită în minte.

Îmi simt fața înroșită. Ce i-a spus Sheela lui Ravi? De ce ar spune așa ceva?

Acum Samir chicotește. — Arăți vinovat, știi.

„Nu a fost așa!” Spun.

„Să o întrebăm, da?” Se duce spre ușa și o strigă pe nume. Ea apare cu Baby pe umăr și un scutec de pânză.

„Unde este Asha când am nevoie de ea?” Sheela pare iritată. Se oprește la mijloc când mă vede. Ravi își pune mâinile pe umerii ei și o îndrumă să stea în fața mea.

„Acum, Priya, nu ți-a uitat omul ăsta trupul gol în noaptea prăbușirii?”

Gura ei formează un O și ochii ei se fac mari de surprindere. „Nu, nu așa.

M-a ajutat cu baie. Dar — nu în acest fel. Eu... eram beat — și obosit.” Se întoarce spre Ravi. — N-am spus că a încercat nimic, nu? Ea pivotază

să-l înfrunte pe Samir, așteptând în spatele biroului său. „Papaji, nu aş face-o. Îl iubesc pe Ravi! Niciodata nu am-”

Samir ridică mâna, dând din cap. „Destul, bheti. Theek hai. Merge. Du-te, ai grijă de Baby.”

Lovită, Sheela îmi aruncă o privire uluită, clătinând din cap. Trebuie să mă crezi, Abbas! Nu am spus niciodata asta! Ravi o escortează afară din bibliotecă şi se întoarce cu un zâmbet pe faţă. Cunosc privirea aia. Când crezi că eşti pe cale să câştigi meciul.

Dar jocul nu s-a terminat încă.

Fără un cuvânt, scot ultimul articol din buzunarul pantalonilor. Unul dintre lingourile de aur nemarcate pe care le-am împrumutat de la Moti-Lal. L-am aşezat pe birou lângă celelalte articole.

Samir se îndreaptă cu centimetri înainte pe scaun, privind fix la bar. Lumina de la lampa lui bancher străluceşte direct asupra aurii, făcându-l să strălucească. Ridic aurul şi îl aşez cu grijă în zona adâncită a cărămizii. Se potriveşte.

Pentru o clipă nimeni nu vorbeşte.

Ravi iese în faţă. — Trucuri de petrecere, Abbas? Papaji, va spune orice...”

Samir îl reduce la tăcere cu o privire de avertizare.

Pentru mine, el îmi spune: „Care ai ideea?”

„Cred că aceste cărămizi sunt folosite pentru a introduce aur în Jaipur. Lingourile sunt îndepărtate şi cărămizile sunt amestecate cu toate celelalte cărămizi de clasă 1 pe care Singh Sharma le foloseşte în construcţii.” Arăt spre cărămida de pe biroul lui Samir. „Aceştia nu pot fi urmăriţi la Chandigarh Ironworks, furnizorul dvs., deoarece nu au ştampila producătorului pe ele. Cu toate acestea, au o adâncime suficient de adâncă pentru a ţine un lingou de aur.

Îmi întorc privirea spre Ravi, care mă priveşte cu o expresie uluită. Dar observ luciul de sudoare pe fruntea lui. „Ce poate fi mai uşor decât amestecarea celor două tipuri de cărămizi în timpul construcţiei şi acoperirea lor cu mortar de ciment sau ipsos? Cred că banii pe care Sharma-Singh îi economiseşte utilizând materiale mai ieftine şi substandard finanţează achiziţionarea de aur de contrabandă. Care este apoi vândut pe piaţa neagră, unde există cerere pentru el.”

Samir zâmbeste precaut şi se lasă pe spate în scaun. „Abbas, ai fi putut să ridici aceste bucăţi de cărămidă şi ciment de oriunde. De unde ştiu că sunt de la Royal Jewel Cinema?”

Are un punct. dau din umeri. „Pentru că te-am văzut uitându-te şi la astea noaptea prăbuşirii. Şi nu am de ce să te mint.”

Ravi face o mutră. „Da, vrei. Dacă Agarwal își pierde slujba, la fel și tu.”

„Nu am nevoie de această slujbă, Ravi. Nu am avut nevoie niciodată de el. Am venit doar pentru că...

Mă opresc, uită-te la Samir. Eram pe cale să spun că sunt aici din cauza lui Lakshmi și i-am adus acest lucru în atenția lui Samir pentru că îi datorez atât de mult; mi-a plătit studiile. Sunt atât de multe secrete în lumea noastră, nu-i așa? Pe cele pe care le păstrăm, pe care le dezvăluim, dar numai la momentele potrivite. Știu acum că nu ar fi trebuit să-i spun da lui Jaipur, da lui Auntie-Boss. Am fost fericit în Shimla. Aerul este mai rece, briza mai curată. Pot să mă gândesc la munte. Și Nimmi este acolo. Cum aș fi putut s-o las acolo când m-a implorat să nu o fac? Când tocmai începusem să-i cunosc pe Chullu și Rekha?

"Pentru ca de ce?" Ravi mă provoacă.

Nu am spus nimic.

Ravi se întoarce către tatăl său. „Papaji, cine este băiatul ăsta pentru tine?”

Camera este atât de liniștită încât pot auzi a doua a doua a ceasului englezesc pe emineu înaintând. TIC Tac. TIC Tac.

Ravi îl urmărește pe tatăl său, care îl ignoră.

Samir ridică creionul mecanic. El o înșurubează și o deșuruba astfel încât plumbul intră și iese din carcasă. — Ai spus că lipsește o parte din acest puzzle, Abbas. Deci ce parte este aia?”

Mă uit la tată, apoi la fiu.

„Ceea ce nu știu este dacă știai ceva despre asta, Samir Sahib, sau dacă este o operațiune cu un singur om. Nu ai nevoie de o oglindă pentru a vedea rana de pe palmă.”

Mi-am amintit această vorbă ca fiind una dintre preferatele lui Samir.

Este evident cine mișcă toate piesele, nu-i așa? Mă uit deschis la Ravi. Stă la doar câțiva centimetri de biroul tatălui său, înalt, drept, cu pieptul său lat. Își flexează mâinile puternice.

Samir se uită și la el. Vocea lui este calmă; mi-e greu să știu ce gândește.

„Ravi, ai ceva de contribuit?” îi spune Samir fiului său.

„Numai că este o poveste bună, după cum spun poveștile. Un pic ca Scheherazade, Abbas al nostru. Continuă să învârtă povestea în toate direcțiile, ca să-l țină treaz pe regele. Uite, e jenant să recunosc că am acceptat din neatenție un transport prost de cărămizi, dar asta a fost tot. Și eu – noi – compania noastră, Singh-Sharma – plătim prețul reconstrucției. Ne costă destul de mult, pot să vă spun asta.”

Ravi face un pas spre mine. „Dar de ce trebuie să justific ceva tu oricum? Cine ești tu, Abbas? De ce crezi că poți veni aici oricând vrei și poți face acuzații?”

Se întoarce către tatăl său. „Papaji, tu și cu mine am vorbit despre obsesia lui pentru Sheela. Este jignitor! Ar trebui să-i interzicem să intre vreodată în casa noastră.”

„Credeam că toți ne jucăm la parheez după cină.” Este Parvati. Cum de mult stă ea în pragul camerei? Ochii ei captează scena. Eu, stând în fața biroului lui Samir, încruntat la Ravi. Lingoul de aur strălucește în interiorul cavității cărămizii. Fiul ei strângând maxilarul, arătând de parcă ar vrea să-mi taie gâtul. Samir, cu gura într-o linie sumbră, glisând mina în sus și în jos cu creionul mecanic.

Nu este niciodată o idee bună să-l subestimezi pe Parvati. Este la fel de ascuțită precum patalul pe care îl poartă Nimmi pentru a-și tăia florile și tulpinile. Ea intră în cameră.

Când stă lângă Samir, se uită în jos la birou și îl vede auriu, scanează telegrama. Samir ridică privirea spre ea și între ei trece un fel de înțelegere. Ceasul de pe șemineu trilează: e nouă și jumătate.

În cele din urmă, se întoarce spre mine. Zâmbetul ei este mai degrabă o grimasă. — În sfârșit mi-am dat seama de ce arăți atât de familiar, Abbas Malik. Tu ești nebunul care obișnuia să alerge după Lakshmi, purtându-și proviziile ca sluga cea bună care ești.”

Ea îmi scanează hainele, pantofii, ceasul. Îi întâlnesc privirea. „Și uită-te la Pukkah Sahib acum. Lakshmi ți-a cumpărat acele lucruri? Ea este încă grija ta? Ai grijă de slujitorii ei?” Dacă aș respecta-o mai mult, cuvintele ei ar putea avea puterea de a răni.

Se uită pieziș la Samir. "Un lucru e sigur. Ea știe cu siguranță cum să stârnești necazuri.”

Parvati îmi zâmbeste, dulce de data aceasta, și aproape cred că este autentic până când ea spune: „Spune-i lui Lakshmi că gelozia nu este o calitate admirabilă. Nu ar trebui să-și trimită băiatul aici să obțină ceea ce își dorește. Acum, ia-ți jucăriile și pleacă. Nu ești binevenit aici. Din nou. Vreodată.”

Ar trebui să-i explic lui Parvati teoria puzzle-ului și a piesei lipsă? Arunc o privire lui Samir, care pare absorbit de creionul lui. Arată — mortificat? Jenat? E greu de spus, dar nu-mi va întâlni privirea.

Îmi adun descoperirile, le bag în buzunare și ies pe ușă.

În timp ce o fac, aud vocea lui Ravi. „Mami, asta sunt pure speculații! El încearcă să provoace...

Simt forța palmei de parcă ar fi fost îndreptată spre obrazul meu în loc de cel al lui Ravi.

25

NIMMI

Shimla

Ieri și astăzi, dr. Kumar a insistat să ne conducă la și de la Clinica Comunitară. Sunt obișnuit să merg acolo cu Chullu în spate și Rekha lângă mine, dar doctorul se teme că traficanții ar fi putut auzi de femeia tribală care a intrat în oraș cu patruzeci de oi în urmă cu câteva zile. Nu este o vedere comună. Bărbații sunt, de obicei, cei care se ocupă de păstorit, și cu siguranță că i-a stârnit pe mâncătorii de bârfe – atenți cum am fost Lakshmi și cu mine în alegerea traseului pe care l-am luat până la spital. Astăzi, oile sunt în custodia bătrânului cioban pe care l-am angajat să pască turma la vest de aici. Iar lâna tunsă este depozitată în siguranță în cămara Kumar.

Odată ce suntem la spital, înconjurați de personal, dr. Kumar respiră mai ușor. El le dă surorilor și asistentelor instrucțiuni stricte să nu lase să treacă pe nimeni care nu este pacient al clinicii. Apoi se îndreaptă spre spital pentru a-și face turul în timp ce Rekha, Chullu și cu mine ieșim pe ușile din spate ale clinicii în Grădina Vindecării.

Am fost ușurat să-l găsesc pe Lakshmi plecat când copiii și cu mine ne-am trezit ieri dimineață; Doctorul Kumar o dusesse deja la gara Shimla. N-aș fi știut ce să-i spun după izbucnirea mea cu o seară înainte. Știu că n-ar trebui să o învinovățesc pentru tragedia din Jaipur; nu avea de unde să știe ce se va întâmpla. Sunt atât de speriat că o să-l pierd pe Malik așa cum l-am pierdut pe Dev. Cu siguranță ea trebuie să înțeleagă asta.

Apoi, când am adus copiii jos la micul dejun, am văzut asta
Lakshmi îmi propusese sari și bluze pe care să le port pe terenul spitalului și în oraș, ca să nu atrag atenția asupra mea. Acea simplă bunătate, grija ei pentru siguranța mea, m-au neliniștit. A fost rușine că am simțit că nu am recunoscut multele lucruri pe care le-a făcut pentru noi de când a plecat Malik?
Pentru că am fost lipsit de respect față de bătrânul meu, așa cum nu aș fi fost niciodată cu o femeie din tribul meu? Pentru că ne-a protejat de pericolul în care ne-a pus Vinay? Cum pot fi atât supărat pe ea, cât și recunoscător?

Acum îmi acopăr capul cu sari-ul lui Lakshmi, apărându- mi fața și tatuajul. Urmăresc îndeaproape copiii pentru că Rekha are tendința de a rătăci și Chullu se clătina după ea. A început să meargă abia în ultima lună, dar odată ce începe, poate ajunge destul de departe înainte să observ.

Arunc Grădinii Vindecătoare o privire de evaluare. Malik ar fi impresionat. În locurile grădinii care odinioară erau goale, am plantat ierburi și flori asupra cărora Lakshmi și cu mine am convenit. Grădina arată mai plină acum, cu lăstari noi care apar în diferite locuri. Trebuie să fertilizez și să ud și să mă asigur că elimin frunzele moarte și orice insecte care se hrănesc cu plantele.

Colecția de ierburi a lui Lakshmi este impresionantă; Pe unele le cunosc, dar majoritatea sunt noi pentru mine. Ea încearcă să cultive soiuri din Rajasthan, dar nu prosperă la această altitudine. Dacă mi-ar cere părerea, i-aș spune să nu-și piardă timpul.

La sfârșitul zilei sale de muncă, dr. Kumar și copiii și cu mine ne întoarcem la casa lui, unde mâncăm cina pe care o localnică ne-a pregătit-o. (Se pare că Lakshmi s-a ocupat de toate.) Aseară, după cină, dr. Kumar ne-a ajutat pe Rekha și pe mine să citim și să scriem. Lakshmi ne-a lăsat un teanc de cărți și el urmează cu sânguință instrucțiunile ei.

De câteva ori, când îmi dă o carte, mâinile noastre se ating și amândoi ne dăm înapoi ca și cum am fi atins o flacăra. Gustul buzelor lui pe ale mele, care într-o noapte pe câmp, a rămas cu mine. Uneori îmi ating degetele de buzele mele, amintindu-mi unde buzele lui le atinseseră pe ale mele. Îmi amintește de Malik și cât de mult îmi lipsește atingerea lui.

Mi-e dor și de scrisorile lui. Dar cu toată tulburarea din jurul prăbușirii, nu mă aștept să scrie.

Lakshmi a plecat de două zile și știu că doctorului îi este dor de ea. El a spus eu azi dimineață că o va suna când se va întoarce de la serviciu în seara asta.

Madho Singh îi lipsește și ea. Se plânge când este în cușcă, ceea ce este o mare parte a zilei. Când las ușa cuștii deschisă, el stă adesea înăuntru în loc să se cocoteze pe spătarul canapelei, așa cum o face când Lakshmi este acasă. La întâmplare, strigă proverbe pe care le-a învățat maharanii. Un bărbat care se îneacă prinde un pai. ipăt! Două săbii nu încap într-o teacă. ipăt! Lakshmi și doctorul le place să-l citeze.

Va ieși din cușcă pentru a-l saluta pe doctor când vine acasă sau oricând se întâmplă să o vadă pe Rekha. Ea vorbește cu el de parcă ar fi doar un alt copil de vârsta ei. El răspunde mereu. Răspunsurile lui de multe ori nu au sens, dar

Rekha inventează conversații interesante care nu au niciun sens pentru mine. Se prefacă că îi citește din diferite cărți pentru copii (acum știe poveștile pe de rost și îi place să-i arate ilustrațiile lui Madho Singh). Se pare că întotdeauna îl liniștește și, de obicei, doarme pe biban înainte de a se termina povestea.

În seara asta, doctorul lucrează până târziu. Ne-a lăsat acasă și s-a întors la spital. Sunt în pat cu copiii la etajul doi, în camera lui Malik. Totuși, nu există prea mult din Malik în el. Este o cameră confortabilă, cu o pătură caldă de lână pe pat, o fereastră de unde mă pot uita la pășunea cailor și un poster cu patru gore numit Beatles. Malik mi-a spus că sunt muzicieni și minunați. Că, în urmă cu un an, au venit în India să-și vadă guru, ceea ce pare ciudat. Bătrânii tribului nostru sunt sceptici față de guru, pe care îi consideră profeți falși.

Rekha și cu mine ne uităm la o carte cu imagini care arată diferitele flori din Himalaya. Chullu a adormit pe burtă, cuibărit lângă mine.

ipăt! „Namaste, bună ziua, bine ai venit!” ipăt!

Îl aud pe Madho Singh bătând din aripi în jurul casei, aterizează pe un biban, țipând, apoi decolând din nou. Nu acesta este modul în care perușul întâmpină vizitatorii, așa că ceva l-a declanșat. Dar ce? Un animal? O nevăstuică sau o maimuță?

Încerc să-mi amintesc dacă am încuiat ușile și ferestrele, așa cum îmi spune întotdeauna doctorul. (La soții Arora nu era nicio încuietoare pe ușa cămăruței în care eram cazați.) Aici, la etajul doi, putem lăsa ferestrele deschise pentru aer curat, dar jos, trebuie să încuiem bine fiecare ușă și fereastră. . Casele învecinate sunt puține și sunt ascunse printre pini, ceea ce înseamnă că bandiții sunt ascunși de vedere.

A cere ajutor ar fi inutil.

Dr. Kumar mi-a arătat cum să folosesc telefonul pentru a suna poliția sau spitalul. Mi-a fost prea rușine să-i spun că nu am folosit niciodată un telefon. Și cu siguranță nu i-am spus că poliția sunt ultimii oameni pe care îi voi suna. Bătrânii noștri tribali nu au avut niciodată încredere în autorități, care se grăbesc să ne împingă de pe pământul nostru de pășunat în momentul în care cineva se plânge. Și, acum că polițiștii au impresia că eu și doctorul suntem intimi unul cu celălalt, s-ar putea să mă vadă ca pe o femeie ușoară, cineva cu care se poate culca fără prea mult efort.

Mă întreb ce să fac cu scârțâitul perusului când Rekha sare de pe pat și fuge pe ușă, strigându-l pe Madho Singh.

„Rekha!” strig eu. Îmi propti perne în jurul lui Chullu pentru a mă asigura că nu cade de pe pat în timp ce el doarme. Apoi mă bătesc după Rekha.

Când ajung la capătul scărilor, Rekha aleargă prin salon, urmându-l pe Madho Singh în zborul său de la fotoliu la lampă la șemineu. Singura lumină este de la lună de afară. Trag cortina înapoi să văd dacă este cineva acolo.

Există. O siluetă în umbră, stând pe verandă.

Inima începe să-mi bată cu putere. Încerc să văd prin întuneric.

Este ciobanul care a avut grijă de turma mea!

Respir adânc și scot un oftat de ușurare. Îl chem prin fereastra. „Ce este, bhai?”

Se întoarce spre fereastra mea. Nu-i pot vedea trăsăturile. Nici el nu-l poate vedea pe al meu.

„Ce să fac cu turma? Au pășunat zona pentru care am fost plătit clar. Le era foarte foame!” Râsul lui este înalt și tremurător.

„O să te plătesc să le păstrezi încă câteva zile. Există și alte locuri unde pot pășuna?”

„Theek hai”, spune el. „O să-i duc mai în nord.” Când se întoarce să plece, îmi amintesc că mai am foarfecele lui.

Strig: „Așteaptă!”

Alerg la etaj să le iau, luându-mi încă o clipă pentru a ridica câteva monede din plata mea pe săptămână. Când mă întorc în salon, e liniște.

Madho Singh s-a întors în cușcă, mormăind. Dar unde este Rekha?

Apoi văd ușa de la intrare deschisă și mă grăbesc să ies pe verandă. a lui Rekha acolo, vorbind cu ciobanul.

„De ce au oile cozi?” îl întreabă ea.

O trag înapoi în spatele meu. "Fata naivă!" Spun. Îl întorc pe cel al ciobanului foarfece la el și i-a pus monedele în mână.

Pare confuz de panica care este atât de evidentă în vocea și expresia mea. Pune monedele în buzunarul vestei și se întoarce să plece, dar apoi se oprește și se întoarce.

„Behenji”, spune el, „mai devreme azi, când mutam oaia, un bărbat a venit la mine și m-a întrebat dacă sunt ai mei.”

Inima mea, din nou, începe să bată. Rekha începe să se învârtă înaintea să-mi dau seama Mi-am înfipt degetele în umerii ei. Fac un efort să-i relaxez.

"Ce i-ai spus?"

Bătrânul ridică bărbia și se ridică la toată înălțimea. „Ce afacere are a lui?” el spune. „Asta i -am spus!”

Zâmbește, iar lumina lunii strălucește pe cei câțiva dinți care îi mai rămân.

Dau din cap. „De unde ai știut unde să mă găsești?”

Se scarpină pe ceafă. „Cuvântul circulă”, spune el.

Apoi iese de pe verandă și dispare în întuneric.

Închid ușa și o încui. O ridic pe Rekha și o îmbrățișez strâns. "Ce ti-am spus? Nu trebuie să deschizi ușa pentru nimeni. Nici măcar bătrânii."

— Știu, Maa, dar lui Madho Singh îl place.

„Madho Singh nici măcar nu-l cunoaște!”

Simt bătaile constante ale inimii lui Rekha, deoarece sunt sigur că ea o simte pe a mea. Cand eu era cu tribul meu, nu m-am simțit niciodată în siguranță, așa cum mă simt acum. Dacă un cioban poate să mă găsească atât de ușor, cât va trece până când contrabandii mă găsesc și pe mine?

* * *

O oră mai târziu, sunt înghesuit cu copiii pe canapeaua din salon.

Amândoi dorm când aud mașina doctorului Kumar pe alee. Deschid ușa din față și ies pe verandă să-l aștept. Când mă vede, se grăbește.

„Kya ho gya?” mă întreabă el. Mă introduce în casă și încuie ușa.

— Doar că... nici aici nu cred că suntem în siguranță. Ii spun ce ciobanul mi-a spus cum m-a găsit. „Dacă m- a găsit aici, atunci ne pot găsi alți oameni.”

„Te-a amenințat?”

"Nu. Nimic de genul ăsta. Vreau să duc copiii undeva, dar, dacă nu suntem cu tribul meu, nu vom fi în siguranță. Nici măcar la munte. Acum că oamenii știu că locuiesc aici cu tine..." Îmi dau seama că îmi șterg din nou palmele transpirate de fusta mea și încerc să le liniștesc.

Se așează în fotoliu, își deschide servieta și scoate un caiet. După ce a întors câteva pagini, ridică telefonul și formează.

E ora zece noaptea. Pe cine putea să sune atât de târziu?

Un minut mai târziu, închide telefonul.

„Colectează-ți lucrurile”, spune el. „Te vom muta mâine dimineață într-un loc în care va fi greu pentru cineva să te găsească pe tine sau pe copii. În afara orașului.”

„Dar ce zici de grădină? Cine se va ocupa de el? Trebuie să ud plantele tinere...”

Dr. Kumar scutură din cap. „Deocamdată, siguranța ta trebuie să aibă prioritate. Doamna Kumar se va ocupa de lucruri când se va întoarce. Chinta mat karo.”

Nu vă faceți griji? Îngrijorarea este tot ce am făcut de când a plecat Malik.

LAKSHMI

Jaipur

Azi dimineată marchează a treia zi în care am fost departe de Jay. Malik vine devreme la familia Agarwal pentru a-mi spune despre vizita lui la Singh. Kanta și Niki au ieșit deja la o plimbare cu Saasuji. Manu s-a baricadat în biroul său, departe de salonul în care stăm noi.

Malik spune că Samir a părut cu adevărat șocat când i-a arătat cum se potrivește lingoul de aur în cărămidă. Suntem de acord că este puțin probabil ca Samir să-și pună firma în pericol pentru promisiunea de a mai mulți bani. Ceea ce vrea cu adevărat, decidem noi, este să creadă că fiul său a făcut greșeala sinceră de a accepta bunuri deteriorate. Dar nici Malik, nici eu nu credem că eroarea lui Ravi este una nevinovată. Pe baza cât de ușor a sedus-o pe sora mea în urmă cu doisprezece ani și a ridicat din umeri consecințele, știm cât de necinstit poate fi Ravi.

Malik își rezumă și vizita la Hakeem, contabilul facilităților.

Asta mă încurcă. „Și Hakeem nu va veni să spună că a schimbat chitanțele? De ce? Pe cine protejează?”

Malik ezită. Nu mă minte niciodată, dar știu că nu va împărtăși lucruri care m-ar putea răni sau răni pe alții. Eu aștept.

„Hakeem... locuiește cu domnul Reddy.”

„Directorul teatrului?”

Malik dă din cap. „Ei împart cazare aici, în Jaipur. Și Hakeem are o soție și patru fiice în Bombay. Nu vrea ca ei să știe despre dl. Reddy. Le-ar distruge viața.”

Încerc să pun piesele împreună când vine vorba de mine. „Acha.” OMS trebuie să-l judec pe contabil? Sunt o femeie care a abandonat o căsătorie și s-a culcat cu soțul altei femei. Oamenii găsesc dragostea acolo unde o găsesc.

— Și cei Singh știu... despre relație?

„Ravi Singh a aflat. Domnul Reddy își va sacrifica slujba. Hakeem va păstrează-l pe al lui. Are o familie numeroasă de întreținut.”

„Așa că Reddy a fost de acord să spună că a lăsat mai mulți oameni să iasă pe balcon decât ar fi trebuit. Chiar dacă asta e o minciună?”

"Dreapta."

Samir cu siguranță nu își va preda propriul fiu pentru fraudă și deturnare. Parvati va continua să-l apese pe Maharani Latika să-l concedieze pe Manu. Și, oricât de îngrozitor este pentru mine, Maharani Latika nu este interesat de o anchetă; ea vrea ca problema să dispară și cinematograful să se redeschidă cât mai repede posibil. Am înțeles. Pata reputației regale crește pe zi ce trece, situația este în limbo.

Îi promisesem lui Kanta că maharanii sunt corecti, dar acum îmi dau seama cât de nesăbuit a fost din partea mea. Avem doar o zi să o convingem pe Alteța Sa să nu-l lase pe Manu să plece.

Presiunea de a fi etichetat ca hoț ajunge la Manu. În loc să se întoarcă la muncă, el rămâne închis în birou, ascultând radioul sau citind poezii. La masă, Kanta îi aduce mâncarea pe o tavă în loc să o oblige pe Bajū să i-o livreze, astfel încât să poată sta cu soțul ei, în timp ce Niki, Saasuji și cu mine mâncăm în sala de mese. Kanta spune că ia doar câteva mușcăături, pretinde că este sătul și îi cere să plece. Nu s-a bărbierit de zile, așa că atunci când face o apariție rară să meargă de la birou la baie, seamănă din ce în ce mai mult cu sfinții bărbați din Gange. Părul nespălat îi atârână peste frunte. De trei zile doarme în aceeași cămașă și pantaloni.

Niki reacționează și la această schimbare a tatălui său. Chiar dacă Kanta i-ar permite să se întoarcă la școală, fiul ei nu ar merge. Veștile proaste călătoresc chiar mai repede decât veștile bune, se pare. Prietenii lui Niki l-au sunat pentru a-i spune că unii dintre colegii săi îl numesc pe tatăl său un trișor și un delapidator. Niki știe că tatăl său nu este capabil de o astfel de înșelăciune, dar nici el nu este capabil să apere un tată care nici măcar nu încearcă să se apere.

Kanta își petrece timpul cu Niki analizând lecțiile pe care le lasă profesorul său. Citirea romanelor, pe care amândoi le place să le facă, îi ține și ei ocupați. Mă opresc uneori pe la ușa lui Niki, ascultându-i discutând despre Abator-Cinci și Călătorii cu mătușa mea. Îmi amintește de felul în care Radha obișnuia să se piardă în Jane Eyre și Wuthering Heights.

Disperarea lui Manu îi afectează și pe Saasuji și Bajū. Mama lui Manu găsește vina în tot ce face bătrânul servitor (nu a sărat dalul sau a lăsat parantha să ardă sau nu a prăjit chimenul suficient de mult), iar Bajū este

ca rezultat morocănos, zgâiind oale și tigăi în bucătărie și mormăind pentru sine. Aproape că mă face să-mi doresc ca Madho Singh să fie aici.

Ce ușurare este să părăsesc casa Agarwal pentru următoarea mea întâlnire.

De data aceasta când ajung la Palatul Maharanis, gardianul îmi zâmbește călduros.

„Vârstnic sau mai tânăr?” el întreaba.

„Bătrân”, răspund.

Își înclină capul atât de ușor pentru a-și arăta surprinderea. Dar dă din cap și îi face semn unui însoțitor înainte. Purtătorul în uniformă imaculată mă conduce pe un set de scări de marmură, ale căror centre sunt canelate de greutatea a mii de picioare de-a lungul a două secole. Scările duc la o terasă cu vedere la grădina luxuriantă din centrul palatului. Nu am mai fost niciodată pe terasa superioară a palatului. Mă opresc să admir scena de mai jos; este ca basmul din Cei trei prinți pe care i-o citeam zilele trecute lui Rekha. Tufișuri tăiate pentru a arăta ca girafe, hipopotami sau elefanți (Rekha i-ar plăcea!). Cascade și fantani. Maimuțele cu față roz, adesea văzute în jurul Orașului Roz și în clădirile regale, sări de la guava la rodie la banani, luând masa acolo unde o găsesc. Păunii vii strigă în plină afișare. Păsările soarelui zboară de la o floare la alta, bângându-se cu nectar.

În cele din urmă, sunt introdus într-un dormitor mare de pe terasă. Tifon alb draperiile sunt trase peste ferestrele cu zăbrele, lăsând camera în umbră. Doi însoțitori stau în prag, dincolo de care se află un pat mare cu baldachin. Presupun că ușile sunt lăsate deschise, astfel încât maharanii să se poată bucura de macaci care se grăbesc peste zidurile înalte ale palatului din patul ei.

Mai multe doamne de serviciu stau pe canapele sau fotolii. Unul brodează, unul evantai maharanii cu un evantai mare din lemn de santal, iar al treilea citește.

Mi se pare că Maharani Indira s-a schimbat mult. Părul ei, fără uleiul meu de bawchi, s-a rărit. Acum este mai multă sare decât piper. Mă întâlnesc cu ea în salon – în același loc în care m-am întâlnit cu Maharani Latika în urmă cu doar două zile. Acum, vădușa maharani stă întinsă în patul de mahon, printre perne de satin umplute cu pene de gâscă. Masa de lângă patul ei conține multe

borcane cu unguent și sticle cu pastile. Vazele cu hibiscus de mare, trandafiri magenta și champak la apus de soare nu ascund mirosul medicinal.

Bătrâna regină este mai mică, micșorată, obraji îi sunt scobiți. Înainte, ea părea să umple camera cu glumele ei obscure și cu râsul infuzat de gin. Acum zace linistita cu ochii închisi.

„Așteaptă puțin și se va trezi”, îmi spune cea mai apropiată doamnă de serviciu. Studiez chipul văduvei. Pielea din jurul gurii și obrazilor ei, atât de obișnuită să se întindă într-un zâmbet sau un râs, s-a adunat în pliuri, făcând-o să pară mai în vârstă decât cei șaptezeci de ani.

Un lucru care a rămas constant este dragostea ei pentru bijuterii. Decolteul ei este împodobit cu un choker kundan, diamantele în formă de lacrimă și rubinele cabochon reflectând lumina de la ușa deschisă. Cerceii ei potriviți prezintă și diamante în formă de lacrimă care înconjoară un rubin central. Brățări de perle și rubin, acum prea mari pentru brațele ei subțiri, amenință să-i alunece de pe încheieturi.

O altă nobilă indică un fotoliu lângă patul maharaniei și așa mă așez, așezându-mi căsuța pe podea lângă mine. Mă gândesc la ziua în care Alteța Sa m-a primit pentru prima dată și mi-a schimbat viața pentru totdeauna.

În urmă cu 12 ani, după ce văduva m-a angajat să o vindec pe Maharani Latika de depresia ei, zvonurile s-au răspândit – la fel de repede ca macacii sărind din copac în copac – despre puterile mele incredibile de a vindeca regalitatea.

Toată lumea dorea o bucată din mine atunci. Afacerea mea a crescut până la punctul în care Malik și cu mine am lucrat din zori și până la apusul soarelui pentru a umple comenzi pentru aplicații de henna, uleiuri personalizate și loțiuni vindecătoare. Dacă nu ar fi fost generozitatea acestei femei, toate acestea s-ar putea să nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Maharania își deschide ochii, încă ascuțită și plină de răutăți ca ei au fost odată. „Lakshmi, gândești atât de tare, draga mea. M-ai trezit.”

Fața ei este slabă, dar zâmbetul ei este strălucitor.

Ea îmi oferă mâinile ei și le iau. Multe rubin, smarald și inelele de perle sunt libere pe degetele ei.

„Alteța Voastră, sunt surprins să aflu că v-ați întors la Jaipur. The farmecele Parisului nu sunt suficiente pentru tine?” tachinez.

„Bărbații sunt cu siguranță.” Ea scoate unul dintre râsetele ei picante. "Si mâncarea este divină. Dar după un timp, mi-a fost dor de turmericul, coriandru și chimen. Tânjeam după parfumurile de mango coapte. Cei mai albi dintre albi rath ki rani.”

Ea își freacă degetele peste desenul cu henna de pe mâinile mele. "Și asta." Ea îmi trage mâinile mai aproape de nasul ei și inhalează aroma de durată a plantei, precum și uleiul de muscata pe care îl folosesc pentru a-mi umezi pielea.

„Aromele Indiei mele.” Ea închide ochii.

A adormit ea? Încet, încep să-mi scot mâinile de pe ale ei. Apoi ochii ei se deschid. „Spune-mi, draga mea, ce ai făcut de când ne-am întâlnit ultima oară? Și află-mă la curent cu știrile despre tânărul meu prieten Malik.”

Deschid gura să vorbesc, dar ea mă întrerupe ridicând mâna. Își învârt degetul arătător noduros într-un cerc. "Sta și să văd."

Excentricitățile ei mă fac să zâmbesc. Ridic pallul cu care îmi acoperisem respectuos părul și îl las să-mi cadă peste umăr. Apoi întorc capul într-o direcție și apoi în cealaltă.

„Excelent, draga mea. Încă un cap bine modelat. Semnul unei bune intrări în lume. Excelent."

Din relațiile mele anterioare cu ea, știu că se simte Maharani Indira că, dacă nașterea unei persoane ar fi fost ușoară, dacă a lăsat canalul de naștere nevătămată, karma lui este bună și acea karma o va urma în viața lor prezentă. Dacă acest lucru este sau nu adevărat, nu contează. Ea este încăpățânată în convingerile ei și a o contrazice este inutil.

„Mulțumesc, Înălțimea Voastră. Mi-am adus proviziile de henna cu mine. Dacă îmi dați voie, aș vrea să vă decorez mâinile în timp ce vorbim.”

Ea își ridică surprinsă sprâncenele splendide. „Ei bine, acum.” Ea aruncă o privire spre cea mai apropiată doamnă de serviciu. „Cred că poate fi găzduit.” Cealaltă femeie face semn către un însoțitor, care îmi aduce o masă pentru a-mi aranja proviziile.

Îi scot inelele și i le dau celei mai apropiate nobile. Apoi deschid o sticlă de ulei de cuișoare din purtător pentru a-i încălzi mâinile și pentru a le masa. Degetele mele, desigur, sunt goale. Mâinile mele sunt prea des scufundate în pământ sau aplic cataplasme pe răni pentru a justifica decorarea.

Pielea ei este ca un schelet de frunze de peepal : uscată, dar flexibilă. Ea privește cum îi trag degetele unul câte unul, netezind crăpăturile dintre ele. Îmi rotesc degetul mare peste partea cărnoasă a palmei ei. Când a fost ultima dată când cineva a atins-o în acest fel? Ma întreb. Ca regal, ea are puterea de a permite intimități; dar nimeni nu-și poate lua această libertate fără permisiune.

„Ce vreo cerere specială?” Întreb.

„Am încredere că vei face ceea ce crezi că e mai bine, draga mea.”

Închide ochii când încep să desenez cu pasta de henna pe care am adus-o cu mine de la Shimla. Îi spun despre munca mea la Healing Garden din Shimla, despre căsătoria mea cu Jay... „Ah, asta explică minunatul bindi roșu de pe fruntea ta. Deci te-ai căsătorit

acel doctor, cel pe care l-am numit ca medic regal în Shimla pentru adopția care nu a fost niciodată? Draga mea, mă uimești!”

Inima îmi bate în piept. Văduva este o femeie deșteaptă. A făcut-o V-ați gândit vreodată că am sabotat în mod deliberat adopția lui Niki? În toți acești ani, am lăsat-o să creadă că s-a născut nesănătos și, prin urmare, inapt pentru a fi adoptat ca prinț moștenitor de Jaipur. Dacă ar putea să-l vadă pe băiatul robust, obsedat de greieri, Niki este acum.

Unele minciuni sunt cel mai bine păstrate secrete.

Îi spun cum Jay mi-a oferit oportunitatea de a lucra la Comunitate Clinica pe care a fondat-o; cum a muncit din greu pentru a trata localnicii în maniera holistică care este cel mai confortabilă pentru ei.

„Sună ca un om onorabil”, spune ea. Vocea ei este mai slabă acum.

Începe să pară somnoros.

Termin palma unei mâini și fac semn cu capul către doamna de serviciu să o țină deschisă, astfel încât pasta de henna umedă să nu se întindă înainte de a avea șansa să se usuce. tot vorbesc. Cred că ritmul vocii mele, împreună cu atingerea mea continuă și consecventă, o amână să adoarmă. Îi spun despre Malik și despre școala lui. Nu are rost să o convingă să creadă că s-a descurcat bine acolo, când nu a făcut-o. Dar a absolvit cu o diplomă și inteligența lui naturală. Ea are un punct slab pentru Malik, pe care l-a găsit extrem de fermecător când era băiat. Cred că văd fantoma unui zâmbet pe buzele ei, dar poate că îmi imaginez lucruri.

„El este acum, ce? Douăzeci?”

Încă o dată, m-a surprins cu memoria ei. „Hahn-ji.”

„Și cum rămâne cu viața lui amoroasă? Sigur are unul?”

Ea își ridică pleoapele, aruncându-mi o privire vicleană din colțul ochilor.

Îi fac un design pe palma ei când întreabă asta. Mâna mea se oprește din mișcare.

Ea își mișcă ușor capul pentru a se putea uita direct la mine. „Nu aprobi?”

În ciuda bolii ei, intuiția ei este la fel de ascuțită ca întotdeauna. Nimmi mă acuzase și că nu o aprob.

Reiau să pictez henna pe pielea ei fragilă.

"Nu e asta. Vreau ca Malik să vadă mai mult din lume înainte să se stabilească jos. Tânăra la care adoră are doi copii din prima căsătorie. E văduvă. Este foarte mult pentru un tânăr de douăzeci de ani să se descurce atunci când nu are o modalitate adecvată de a-și câștiga existența."

Ea este gânditoare. „Da... îmi imaginez. Deși este un tânăr plin de resurse.” Ea rânjește. „Am sentimentul că ar fi putut lupta cu toată armata indiană chiar și la vârsta de opt ani.” Ea chicotește.

Ea își ridică palmele pentru a le inspecta. Pielea de pe antebrațe este slăbită pe oasele ei. „Flori de șofran? Leii? Ce ai pictat, Lakshmi?”

„Îți cer iertare dacă am fost prea îndrăzneț. Cu toate acestea, știu că fii o femeie care are mult mai multă ambiție decât ți-ar fi plăcut să arăți. Leul este un simbol al acestei ambiții. Cu mult timp în urmă, mi-ai spus că răposatul tău soț te-a împiedicat să trăiești maternitatea. Am desenat planta de șofran pentru că nu se poate reproduce fără asistență umană.”

Ceea ce am pictat de fapt pe palmele lui Maharani Indira este o copie a mandalei de terrazzo pe care am proiectat-o pentru casa mea din Jaipur. Până când am început să-i desenez mâinile, nu mi-am dat seama cât de multe avem de fapt în comun ea și cu mine. „Și iată, Înălțimea Voastră...” Arăt cu trestia mea de henna către un loc de pe palma ei de sus, „... este numele dumneavoastră ascuns în desen.”

„Prea deștept.” Vocea ei este plină de mirare. „Mulțumesc, Lakshmi. Trebuie să-mi dea o șansă acum și cerul știe ce să mă facă mai confortabil. Vă rog să vă veniți cu mine în sera într-o jumătate de oră?”

Mă plimb prin seră unde Alteța Sa își îngrijește orhideele. Este pe terasă, la câteva uși mai jos de dormitorul ei. Din fericire, însoțitoarea care m-a adus la această creșă cu acoperișul de sticlă și pereții de sticlă mi-a furnizat și un aam panna înalt pentru a mă răcori. Totuși, măregelele mici de transpirație îmi căptuiesc sprânceana și îmi umezesc axile.

Camera este veselă. Plină de lumină și plină de plante bine îngrijite. Unele dintre nume pe care le uit deoarece nu sunt un expert în aceste soiuri, dar recunosc câteva dintre preferatele ei: papucul doamnei pierdute cu o floare galbenă neobișnuită, care seamănă cu un fluture, și ciorchini de vanda albastră, care mi se par ca mai mult violet decât albastru. Îmi amintesc că această creșă este Maharani

Adăpostul Indirei, locul unde iubește și hrănește liber. Miroase a viață și a sol bogat și a umezeală și a căldurii.

Aproape că mi-am terminat băutura rece de mango când una dintre însoțitoarele ei îl duce pe vădușa maharani în seră și se oprește în centrul camerei unde este o canapea de metal. Alteța Sa își ține mâinile în sus, având grijă să nu unte pasta de henna. Mă așez pe canapea și testez pasta de henna; este în mare parte uscată. Îmi încălzesc mâinile cu ulei de mușcate din purtător înainte de a-i freca mâinile, până când pasta uscată s-a desprins complet pe prosopul pe care l-am pus în poală.

Ea laudă designul finit, admirând mătăsoșitatea reînnoită a pielii ei.

Cu cea mai neîntorsătură a încheieturii ei, Maharani Indira îi cere însoțitorului să ne lase în pace. El iese și stă chiar în fața ușii închise a serei, în timp ce așteaptă următoarea ei comandă.

Își ondula degetul arătător, acum roșu aprins cu henna, și îl aruncă în spatele ei. Bănuiesc că acesta este semnalul meu să o întorc. Mă așez în spatele scaunului ei și începem să ne mișcăm. Ea inspectează câteva plante, exclamând satisfacție sau dezaprobare față de starea lor de sănătate.

„Acum, ce aud despre Royal Jewel Cinema, hmm?”

M-am întrebat cum să aduc în discuție subiectul, așa că sunt puțin surprins de sinceritatea ei.

„Un fel de șmecherie despre materialele de construcție și ce nu?” Face să pară ca și cum ar fi doar puțin familiarizată cu fiasco-ul cinematografului, dar am senzația că este bine informată.

„Alteța Voastră, sunt sigur că vă veți aminti de domnul Agarwal, directorul palatului. de facilitati. El este acuzat că ar fi autorizat materiale de construcție de proastă calitate care ar fi putut provoca accidentul de la cinematograf.”

„Dar tu crezi altfel, înțeleg?”

— Maharani Latika a vorbit cu tine?

„Păstrăm un consilier comun.”

Ajungem la capătul unui rând de plante. În fața noastră este un dulap jos.

„Deschide acel cabinet dacă vrei”, spune ea.

Fac. Este o cutie de gheață. Înăuntru se află un ulcior de sticlă acoperit cu lichid limpede și două pahare.

„Toarnă-ne fiecare câte un pahar, draga mea.”

Acum îmi amintesc. Gin tonic-ul de care maharanii îi place atât de mult – și despre care ea crede ferm că este secretul sănătății orhideelor. După ce îi dau un pahar, ea îl prăjește pe al meu. „Sănătate veșnică.” Ea râde de propria ei glumă și ia o înghițitură. „Aah. Atât de misto și crocant. Să continuăm să ne mișcăm, da?”

O scot pe un alt rând.

„Cred că motivul pentru materialele ieftine nu are nimic de-a face cu dl.

Agarwal, spun eu.

„Înțeleg că Manu Agarwal trăiește peste posibilitățile sale”, spune ea. „Palatul nu-l plătește suficient pentru sedanul acela scump și mătasurile pe care le poartă soția lui.”

Încerc să nu-mi arăt surprinderea de cât de multe știe ea. „Soția lui vine din bani, Alteță. Kanta Agarwal este rudă cu scriitorul-poet Rabindranath Tagore. Ea este originară din Calcutta.”

„Ah. Ei bine, asta explică lucrurile.” Ea driblă puțin din băutură baza unei orhidee căzute. Se uită la paharul meu, pe care abia l-am atins. — Bea, draga mea.

iau o înghițitură. Este răcoritor. Mai ușor și mai dulce decât Laphroaig că Eu și Jay bem seara.

Zâmbetul ei este ironic. „Nu obișnuiai să atingi lucrurile.”

„Vremurile se schimbă, Înălțimea Voastră. Soțul meu preferă scotch-ul și eu mă găsesc ca aroma de afumat.”

„Data viitoare vom fi siguri că vă vom găzdui.”

Ea vorbește de parcă va trăi pentru totdeauna și la ce ar folosi refuza-o? Zâmbesc înapoi.

„Alteța Voastră, integritatea domnului Agarwal nu a fost niciodată pusă la îndoială.”

„Deci să auzim teoria ta.”

Ezit, uită-te în paharul meu. „Nu-ți va plăcea.”

Am enervat-o. — Nu te închipui să știi ce cred, draga mea.

„Aurul este ascuns în materialele de construcție și trimis prin curier către șantierul de aici, în Jaipur, în special în cărămizi proiectate în acest scop. Aurul este apoi vândut bijutierilor, iar cărămizile sunt folosite în construcții. Singura problemă este că acele cărămizi nu sunt suficient de puternice pentru impactul încărcăturii - iartă-mă pentru explicația tehnică. Malik m-a învățat o mulțime de termeni de inginerie în ultimele zile.”

La menționarea numelui lui Malik, Maharani Indira izbucnește într-un zâmbet. — Malik este inginer acum?

„A absolvit recent o școală privată din Shimla și este aici Jaipur petrecând ceva timp învățând de la domnul Agarwal și de la inginerii palatului. La cererea mea.”

„Da, este greu să te refuz, Lakshmi. Am observat asta.” Ea își arcuiește o sprânceană spre mine. "Continua."

„Acele cărămizi sunt substandard. Nu respectă codurile de construcție actuale. Combinați asta cu muncitorii neexperimentați care amestecă mortarul de ciment care acoperă cărămizile și veți avea elementele unui dezastru.”

Ea ridică o mână ca să mă oprească să-și mișc scaunul cu roțile. Apoi ea strâmbă degetul ei arătător pentru ca eu să mă întorc și să o înfrunt. Mă uit în jur după un alt scaun, ca să nu mă uit la ea. Există unul din bambus la capătul rândului. Îl aduc și îl pun în fața scaunului ei cu roțile.

Înălțimea Sa flutură cu o mână noduroasă de parcă ar șterge o fereastră. „În scenariul tău, cine ce face?”

Eu inghit. Acest lucru va fi dificil, deoarece Samir Singh este un favorit de-al ei. Ea îl adora. „Cred că fiul lui Samir Singh, Ravi, s-a implicat în transportul de aur din Himalaya.”

După cum am anticipat, ea pare șocată și tulburată. „Ce naiba are de câștigat fiul lui Samir din aur? El provine deja dintr-una dintre cele mai bogate familii din Jaipur – și probabil din întregul Rajasthan.”

„Mi-am pus aceeași întrebare, Alteță. Dar dovezile indică clar Singh-Sharma. Nu îmi pot imagina că Samir ar risca reputația lui și a companiei sale pentru bani. Tot ce pot înțelege este că Ravi vrea să lovească singur. După cum ai spus, el provine dintr-o familie bogată, dar nici una din bogăție nu îi aparține, în sine. Poate că vrea ceva propriu. Un venit separat? Ceva asupra căruia numai el are control.”

Îi cercetez fața să văd dacă ceva din toate acestea s-a scufundat sau dacă am reușit înstrăinează-o. Dacă aș fi ea, aș putea crede că mi-am pierdut stăpânirea minții pentru a acuza membri atât de proeminenți ai societății. Sera se simte foarte caldă acum. Simt un firicel de sudoare curgându-mi pe tâmplă.

Ea se gândește. Sorbi mai mult din băutură. „Ce dovadă ai despre toate acestea?”

„Am extras mostre de materiale de la locul dezastrului. Și avem dovezi de chitanțe falsificate.”

„Cine suntem noi, draga mea?”

„Eu și Malik.”

„Ah, așa că venim din nou la Malik. Micul diavol obraznic.”

„Domnul. Agarwal îl desemnase pe Malik să lucreze cu contabilul facilităților.

Malik a fost primul care a observat discrepanțele.”

„Ar fi. Băiatul ăla are ochi de capră!” Ea chicotește. „Există cineva care să mărturisească rolul pe care îl are în acest – plan?”

Am eliberat o expirare lentă. „Nu, Înălțimea Voastră. Le este prea frică de repercusiuni.”

În cele din urmă, dă din degetul de comandă. Împing scaunul din drum și ne continuăm plimbarea. Ea presăra un pic mai mult G&T pe plante.

„Spune-mi, Lakshmi. De ce ești atât de căsătorit cu ideea că domnul Agarwal nu poartă nicio responsabilitate în această schemă? Nu ar putea fi el cel care pune în buzunar banii în plus?”

„Nu cred. Îl cunosc bine pe domnul Agarwal. El este total și cu totul devastat de acuzatie. El provine dintr-o origine umilă și este devotat soției și fiului său. El își ia foarte în serios poziția la Palatul Facilităților și se simte enorm de binecuvântat că o are. Nu ar face niciodată ceva care să pună în pericol cât de departe a ajuns. Ar echivala cu a-și tăia propriul braț.”

Aceasta ar putea fi ultima dată când mi se permite o audiență cu Alteța Sa. Mă întorc și îngenunch în fața ei.

„Are un fiu – Nikhil – care tocmai împlinește doisprezece ani. Un băiat drăguț. Un astfel de rușinea asupra tatălui ar strica viața acelui băiat pentru totdeauna. O știi la fel de bine ca mine. Pe de altă parte, dacă Ravi Singh este găsit vinovat de această schemă – și sunt sigur că este vinovat – el poate supraviețui nevătămat scandalului. Viața lui va continua ca înainte în alte părți – Anglia, Australia sau Statele Unite. Samir și Parvati pot și vor asigura asta pentru el și familia lui.”

Mă uit în ochii ei – alarmată, nedumerită – încă puțin. Am distrus complet vreo credibilitate pe care mi-am construit-o de-a lungul anilor cu ea?

Apoi mă ridic și încep să împing din nou scaunul cu roțile.

„Lakshmi, care este soluția ta la toate astea? Cum dovedim vinovăția sau nevinovăția părților implicate?”

Malik și cu mine vorbisem despre care ar trebui să fie următorul nostru pas. "Noi mergem la locul accidentului. The Royal Jewel Cinema, spun eu. „Vedem ce materiale au fost folosite unde. O mare parte din resturile au fost deja îndepărtate,

dar putem testa alte zone care nu au fost distruse în prăbușire. Pune întrebări tuturor părților prezente.”

Ea oftă. Ea pare uzată. Am un sentiment de vinovăție pentru a fi cauza.

— Lasă-mă în pace, Lakshmi. Mă voi gândi la asta.” Ea ia ultima înghițitură din gin tonic. „Mă pot gândi mai bine singur în căldură.”

Ea ridică paharul spre mine în semn de rămas bun.

Îmi iau paharul și îl pun pe dulapul cu gheață. Apoi îmi iau transportul.

Ce ușurare să ieși din grădinița de orhidee! Bluza mea este udată. Sub sari, transpirația îmi curge pe picioare. Înghit înghițituri mari de aer. Combate nevoia de a alerga. Parcă am scăpat de puțin să fiu îngropat de viu.

Înapoi la familia Agarwal, stau cu Kanta la ora ceaiului când mă sună Jay.

„Acum, nu vreau ca tu sau Malik să-ți faci griji, dar am mutat-o pe Nimmi și pe copii.”

Aud efortul pe care îl face Jay pentru a-mi da vestea calm la telefon. Respir adânc. "Ce s-a întâmplat?"

Peste masa din sufragerie, Kanta ridică privirea bruscă la mine.

„Este prea ușor pentru oameni să ne găsească casa, Lakshmi, și mai ales dacă ai plecat, ea și copiii sunt vulnerabili când eu nu sunt aici. Aseară am fost chemat înapoi la spital...”

E distras. Îmi pot imagina că se uită prin cameră, precaut privire la ferestre, ușă, înapoi la ferestre, urechi sensibile la zgomote străine. Și-a amintit să încuie?

— Ești bine, Jay?

"Sunt bine. Eu tot aud zgomote. Bătrânul cioban – cel pe care l-a angajat să aibă grijă de turmă – a venit la u ă. Ea nu i-a spus niciodată unde locuim.

Dacă o poate găsi atât de ușor...”

"Desigur. Unde le-ai luat?"

„Mătușa mea, cea care m-a crescut, obișnuia să petreacă o lună în fiecare an la o mănăstire din apropiere. Ea nu era religioasă, doar și-a găsit mângâiere în felurile lor tăcute. Ea i-ar ajuta la grădinărit și la gătit, la reparat. Mereu a venit

spatele reîmprospătat. Am vorbit cu mama lor superioră și ea a fost de acord să găzduiască Nimmi și copiii timp de o săptămână, până când căldura se stinge.”

El face o pauză.

„Și poliția?”

„Până acum, nimic. Dar îmi imaginez că Canara le va opri operațiunile pentru o perioadă.”

Mă gândesc la producătorul de cărămidă în sari ei, pălmuind amestecul de noroi în formele de lemn. Cum își va câștiga existența acum?

„Poți să-i dai lui Malik numărul de telefon al mănăstirii, Lakshmi? cred Nimmi ar dori să audă de la el.”

MALIK

Jaipur

Aveam sentimentul că dacă cineva ar putea convinge palatul să arunce o a doua privire la ceea ce s-a întâmplat la Royal Jewel Cinema, acela ar fi Auntie-Boss. Ea are această abilitate. Ea vorbește oamenilor într-un mod care îi încurajează să asculte.

Ceea ce nu știam era că, după vizita ei, regina văduvă o va face vino în ajutorul nostru.

Ne aflăm la fața locului acum: Samir, Ravi, domnul Reddy, Manu, doi maiștri Singh-Sharma, câțiva ingineri de palat, mătușa-șefa și eu.

Spre surprinderea mea, Sheela este și ea aici, la câțiva metri de Ravi. Nu este îmbrăcată într-o rochie, ci într-un sari corect – o mătase roșu-violet – poate din respect pentru ocazie. Cu ochelarii ei de soare întunecați, afectul Sheelei este cool și oarecum trufaș într-un mod vechi familiar. Bărbia ei este ridicată ca și cum ar fi sfidând ceva. Ea nu spune nimic, nu vorbește cu nimeni.

Habar n-am ce i-a spus lui Ravi despre noi sau dacă Ravi a inventat insinuările. Mi-ar plăcea să cred că cele câteva momente pe care Sheela și cu mine le-am împărtășit, care s-au simțit reale, intime, au fost doar atât, dar nu mai știu. Se juca doar cu mine să-i dea muniție lui Ravi?

În așteptarea sosirii lui Maharani Latika, o fâșie îngustă de covor roșu a fost așezată de la peisajul dur al curții până la foaier și direct în teatru. Reconstrucția pare să fie în pauză. Femeile și bărbații care transportă resturi sau amestecă ciment nu sunt nicăieri la vedere. Zona a fost curățată. Rămășițele accidentului – cărămizi, pietricele, praf, bucăți de ciment – toate au dispărut. Este greu de imaginat că în urmă cu doar patru zile, acesta a fost locul celui mai mare dezastru pe care l-a văzut Jaipur în ultimii ani.

S-a curățat și totul înăuntru? Fără nimic din original materiale de examinat, cum vom convinge palatul că a fost comisă o fraudă?

Samir pare calm. Ravi pare nedumerit. Vorbesc în liniște împreună.

În timp ce îl ascultă pe Samir, Ravi continuă să-și înfige călcâiul în mozaicul din curte. Manu stă mai aproape de domnul Reddy, Lakshmi și mine. E ca și cum toți am ales părți.

Îl văd pe Samir aruncând o privire la Lakshmi din când în când, dar mătușa-șefa pare hotărât să nu facă contact vizual cu el.

Kanta trebuie să-l fi făcut pe Manu să se bărbierească, să se scalde și să-l tundă pentru această întâlnire. Arată mai slab, dar mult mai prezentabil decât a făcut de la prăbușire. Are chiar un aer plin de speranță în privința lui, un copil care așteaptă să vadă dacă i se va oferi un cadou pentru Diwali.

Bentley-ul lui Maharani Latika sosește. Alteța Sa se află la volan. La surpriza mea, văduva Maharani este pe scaunul pasagerului. O doamnă de serviciu stă în spate. Bentley-ul este urmat de un alt sedan din care ies doi însoțitori pentru a o ajuta pe regina mai în vârstă. Se desface un scaun cu roțile; celălalt o ridică pe văduvă de pe scaun și o așează cu grijă în scaun. Maharani Latika merge încet lângă scaunul cu roțile, în timp ce unul dintre însoțitori îl împinge pe bătrânul Maharani.

Fața văduvei se luminează când mă zărește. „Malik! Baiatul meu. Vino aici, tinere.”

Bătrâna regină este singura care nu a fost instruită să-mi spună Abbas. În mod automat, arunc o privire spre Sheela. Ea își scoate ochelarii de soare și se uită la mine, de parcă ar fi auzit-o pe mătușa-șefa strigându-mi numele cu toți acești ani în urmă. Mă recunoaște în sfârșit ca fiind băiatul pe care l-a disprețuit? Mă întorc.

Văd o privire încruntă a lui Ravi. Se uită la tatăl său de parcă ar fi vrut să mă întrebe cum sunt eu ar putea cunoaște atât de bine reginele din Jaipur. Este o mică satisfacție și simt o plăcere profundă când mă apropii de Alteța Sa.

Mătușa-Șefa m-a pregătit pentru starea diminuată a reginei pline de cancer, dar este totuși un șoc să-i aud vocea robustă venind din acel cadru zbârcit. Mă grăbesc să-i ating picioarele. În timp ce mă îndrept, regina mai în vârstă își pune mâinile de fiecare parte a feței mele și se uită în ochii mei. Zâmbetul ei este larg și vesel. Se uită la mătușa-șefa și spune: „Shabash!” Pot spune că Boss este mulțumit de evaluarea reginei, dacă este puțin jenat.

Din partea mea, sunt emoționat – și impresionat – că ea mă recunoaște dintr-un trecut când am acordat mai multă atenție perusului ei vorbitor decât i-am făcut-o.

Alteță. Când aveam opt ani, Madho Singh m-a fascinat mult mai mult decât regalitatea. La douăzeci de ani, sunt onorat să fiu în prezența văduvei.

Toți ceilalți din grupul nostru își ating pe rând picioarele ambelor regine. Regina mai tânără o salută cu căldură pe Sheela, care a fost o elevă de prim rang la școala ei privată. Regina mai bătrână se îngâmfă pe Samir și Ravi, spunându-i tatălui cât de absolut ia după el fiul său frumos, pedepsindu-i pe amândoi pentru că nu i-au făcut o vizită. Ea zâmbește cu grație pe tot parcursul.

Acum, regina mai tânără aruncă un ochi critic asupra adunării. „Hai să fim clar despre ceea ce suntem aici pentru a realiza astăzi. Am auzit zvonuri despre materiale de calitate scăzută care sunt folosite pentru construcția coloanelor de balcon prăbușite. Trebuie să verificăm dacă acesta este cazul. Dacă îl putem verifica, vom stabili cum sau de ce au fost achiziționate sau utilizate. Ceea ce contează cel mai mult pentru palat este încrederea publicului. Am construit această structură pentru bucuria publicului. Este important ca încrederea lor în noi să fie garantată și să le putem garanta siguranța viitoare. Înțeleg că toate părțile au convenit să coopereze?”

Sunt câteva capete care dă din cap. Ochii lui Ravi sunt concentrați asupra covorului de sub picioarele lui.

— Malik, spune văduva. Ea strâmbă un deget spre mine și apoi în spate a ei. Evident, trebuie să o împing.

Când pun o mână pe spătarul scaunului ei cu roțile, ea se întinde în spate cu mâna ei ca gheare și o mângâie. Văd acum că mătușa-șefa o decorase frumos cu henna.

„Ce distracție!” O aud spunând. E ca și cum ea tratează această întâlnire ca pe o ieșire de duminică. Sunt șanse ca ea să nu fi avut multe dintre acestea recent.

Eu și maharanii conducem alaiul pe covorul roșu. Toti ceilalti ne urmărește în hol și apoi în teatrul însuși. O aud pe mătușa-șefa exclamând cu uimire de măreția holului, care a rămas intactă; distrugerea a fost pentru spațiul teatrului din interior.

Vreau să mă întorc și să-i spun șefului: „Nu este exact așa cum ți-am descris-o în scrisorile mele?”

Și, așa cum am făcut adesea și cu alte ocazii, mă gândesc la cât de mari ar crește ochii lui Nimmi, luând în considerare toate aceste finețe. Dar, pentru prima dată, mă gândesc și: s-ar simți confortabil în mijlocul acestei străluciri?

Inginerii și maiștrii formează un tunel prin care maharanii voiaj. Ne îndrumă către ușile de la intrare, unde se află teatrul

nu prezintă semne de distrugere. Toți se înclină în timp ce maharanii trec.

„Al meu, al meu!” Văduva spune când vede dimensiunea ecranului de cinema, căderea grațioasă a draperiilor teatrului și modul în care orchestra așează un unghi în jos pe măsură ce ne apropiem de scenă, astfel încât toată lumea să aibă o vedere bună a filmului. Cu boala ei, mă îndoiesc că a avut șansa să vadă cinematograful până astăzi.

Ea aruncă o privire către Ravi. — Un strop de Pantages, nu?

El se înroșește, încântat că ea a recunoscut referința arhitecturală.

Împing scaunul cu roțile mai departe pe culoar până la scenă și apoi îl întorc în jur ca să putem examina balconul ruinat. Toți îi urmează, cu excepția lui Samir, Ravi și Sheela, care rămân în picioare la intrarea în teatru.

Ceva nu e în regulă. Totul a fost înlocuit. Balconul a fost revenit la starea inițială. Coloanele au fost retencuite. Scaunele din mohair din balcon și de jos sunt în stare perfectă. La fel și covorul. Parcă accidentul nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Samir își trece degetul mare pe buze, cu ochii în jos, ca și cum ar fi cerut scuze. „Nu știam că ați dori să vedeți coloana în starea inițială. Am urmat un program agresiv de reconstrucție.

Tencuiala finală a fost ridicată ieri.” Se uită la maharani mai tânăr.

„Alteța Voastră ne-a ordonat să punem în funcțiune sala de cinema cât mai repede posibil.”

Își întinde brațele întinse. „Îmi pare rău dacă nu am nimic de văzut.”

Lasă scaunul cu roțile și merg până la coloana care se prăbușise. eu freca-mi palma pe tencuiala rece. Întorcându-mă spre grup, mă uit la mătușa-șefa, care pare la fel de surprinsă pe cât mă simt. Manu și domnul Reddy poartă și ei aceeași expresie uluită. În timp ce încă pregăteam estimările daunelor la biroul facilităților, Singh-Sharma trebuie să fi lucrat zi și noapte pentru a repara pagubele. Sau au realizat toate acestea încă de ieri seară, când au aflat că maharanii vin să inspecteze localul?

Este regina văduvă care vorbește ca și cum nimic nu este în neregulă. — Ce treabă minunată ai făcut, Samir. Fiecare detaliu. Atât de elegant. Atât de potrivit. Nu crezi, Latika? Vocea ei răsună în teatrul gol.

Maharani Latika dă din cap de acordul ei. Ea deschide gura să vorbească dar o întrerupe văduva. Femeia mai în vârstă își întoarce privirea spre Samir.

— Crezi, draga mea, că ai putea dărmăna una dintre celelalte coloane?

Mătușa-Șefa și cu mine schimbăm o privire: Ce face vădușa?
— Celelalte coloane? Samir se încruntă.

„Hm. Doar ca să vedem cum au fost construite? aş presupune toate au fost construite la fel inițial?”

Nu am știut niciodată că bătrânul maharani să fie agreabil (într-adevăr, ea s-a mândrit întotdeauna că este un contrariant), dar îi vorbește pe un ton atât de blând și dulce lui Samir.

Maharani Latika se uită la ea de parcă și-ar fi pierdut mințile.

Samir este pe jumătate zâmbitor, pe jumătate încruntat, privirea lui alternând între cei doi maharani. „Vrei să dăruim una dintre celelalte coloane? Cei care sunt bine?”

„Oh, știu că este o deranj. Dar doar ca să putem opri toată această agitație.”

„Nu vreau să fiu meschin, Altețelor Voastre, dar cine va plăti pentru timpul petrecut cu demolarea și reconstrucția coloanei care nu are nimic în neregulă cu ea?”

Sună neîncrezător. El caută sprijin la regina mai tânără. Dar chipul ei este de nepătruns. În privat, cele două regine pot uneori să nu fie de acord, dar în public, reginele arată un front unit.

Văduva zâmbeste cu grație: „Vrem, nu-i așa, Latika? Vezi tu, este singura modalitate de a rezolva acest dezacord. Și mie nu-mi plac dezacordurile, nu?”

Ravi face un pas înainte. Își drese glasul. „Dar, Altețelor Voastre, asta va însemna că cinematograful nu se va deschide pentru încă o săptămână sau două! Sunt multe vânzări de bilete pe care palatul le va pierde. Și filmul a fost închiriat de doar o lună. Se va pierde și taxa de închiriere.”

"Milă." Asta e tot ce spune văduva.

Între regine trece o înțelegere. În timp ce văduva este în reședința la palat, ea controlează poșeta. Maharani Latika își face semn de acord cu un semn din cap către Samir. El și Ravi schimbă o privire. Nu sunt mulțumiți.

„Să sperăm că totul este tăgăduit”, spune regina mai în vârstă. „Dacă nu este, putem trebuie să demontați întreaga clădire. Și chiar nu vrem să fim nevoiți să facem asta, nu-i așa?”

De parcă chestiunea ar fi acum bine soluționată, Maharani Indira îmi face semn acel deget poruncitor. Următorul lucru pe care îl știu, îi scot scaunul cu roțile din teatru. Suntem aproape la ieșirea din hol când ea spune:

vocea ei mult mai slabă acum: „Spune-i însoțitorului meu să vină aici, vrei, băiete dragă?”

Mă aplec într-o parte să mă uit la ea. S-a furișat pe scaun și e luptându-se să-și țină pleoapele deschise. Ea nu este chiar atât de viguroasă pe cât și-ar dori să creadă adunarea; ea a pus o față curajoasă.

Observ că mătușa-șefa ni s-a alăturat la intrare acum. Ea a luat unul din mâinile maharanii și masează acele puncte de puls, așa cum le numește ea.

Fluier pe însoțitori, care așteaptă chiar acolo lângă mașină. Ei vin în fugă. Prima o ridică de pe scaun fără efort, de parcă ar fi ușoară ca o pasăre; celălalt prăbușește scaunul cu roțile și pleacă. Au pus-o pe bancheta din spate a celui de-al doilea sedan care îl însoțea pe Bentley. Doamna de serviciu iese din Bentley și se alătură maharanii în spatele sedanului. Mă uit cum scoate o seringă dintr-o pungă medicală și o cufundă în brațul bătrânei regine. O strânge pe bătrână în pături și sedanul pleacă cu viteză.

Întreaga scenă, realizată atât de repede, m-a umplut de durere. Mă uit în spatele meu, în holul întunecat. Tânărul maharani este într-o grămadă cu Samir, Manu și Ravi, probabil discutând despre cronologia pentru dărmarea uneia dintre coloanele nedeteriorate. Balconul va trebui susținut în timp ce coloana este îndepărtată și reconstruită. Domnul Reddy și Sheela stau deoparte, la fel ca și inginerii și maiștrii.

Am câștigat un fel de victorie astăzi. Dacă celelalte coloane au fost construite cu materiale substandard, vom obține ceea ce am venit. S-ar putea să-i salvăm încă slujba lui Manu.

Dar regina văduvă, care mi-a dăruit odată prețiosul ei Madho Singh și a părut întotdeauna încântată să mă vadă când eram băiat și acum, astăzi, în mod evident, nu va trăi anul acesta. Și asta mă deprimă într-un fel că nimic nu a mai avut de mult timp. Mă face să tânjesc după Nimmi și la felul în care mă privește când știe că am nevoie de confortul brațelor ei.

Aseară, când am vizitat Agarwals, șeful mi-a dat numărul de la mănăstire. Când am cerut să vorbesc cu Nimmi, novice a spus că o va întreba pe mama superioară. Am așteptat ceea ce părea a fi eternitate. Apoi am auzit cum se ridică telefonul.

„Te rog să te identifici”, ordonă o voce sonoră. Mama superioară. I-am spus cine sunt, că eram fosta secție a Dr. Jay și Lakshmi Kumar. I-am dat adresa Shimla unde locuiam.

„Care sunt numele copiilor?” ea a întrebat.

„Chullu și Rekha.”

Ea m-a rugat să aștept o clipă. Am auzit târâit în fundal, murmur de voci și apoi o inspirație lungă.

„Nimmi?” Nici un răspuns. Am încercat din nou. "Buna ziua?"

„Hahn?”

A fost ea! Inima mi-a accelerat. „Teek hai?”

„Hahn.” Apoi, tăcere.

"Este ceva greșit?"

Vocea ei coborî într-o șoaptă. „Nu am folosit niciodată un telefon până acum! O fac bine?”

Am zâmbit în sinea mea, fermecată. „Zaroor! Lakshmi mi-a spus că ai avut o aventură.

„Doctorul a fost atât de bun cu noi, Malik. Acum suntem cu călugărițele.

E dragut. Pașnic. Lucrez la grădina lor. Și lui Rekha și Chullu le place aici.” La pomenirea numelui ei, am auzit-o pe Rekha mormăind ceva. „Vrea să vorbească cu tine. Ea se uită la călugărițe cum folosesc telefonul și dorește să-l încerce”, spune Nimmi.

Când a venit Rekha, a întrebat: „Îmi aduci un curcubeu?

Când? Va fi curand? Mătușa Lakshmi mi-a spus că dacă trăim în curcubeu, nu vom putea vedea cât de frumos este. E adevarat?”

Înainte să am șansa de a decide la ce întrebare să răspund mai întâi, Nimmi a luat telefonul de la ea. „Vii acasă curând?”

„Trebuie să vorbesc cu șeful despre asta.”

"Înțeleg." Părea resemnată. Am mai vorbit despre asta. Nimmi simte că Lakshmi primește prea mult de mine, în timp ce ea nu se satură. Am încercat să o umor din gelozie, dar asta pare doar să o înfurie. „M-am gândit, Malik, cât de mult eram mai în siguranță cu tribul meu. Poate că am greșit să-i părăsesc, să cred că viața în oraș ar fi mai bună. Numai că s-a înrăutățit pentru noi.”

Acesta suna ca un Nimmi diferit, nu cel descris de Lakshmi.

Că Nimmi urmase urmele oilor fratelui ei în munți; ea adusese înapoi cadavrul fratelui ei; ea îi tunsese turma. Că Nimmi și-a făcut o viață în Shimla, folosindu-și cunoștințele despre plantele din Himalaya, inteligența și voința ei pură. Ea lăsase în urmă tot ceea ce cunoștea – căile ei tribale, limba ei maternă,

oameni pe care i-a iubit. Își păstrase copiii sănătoși și bine hrăniți. Totuși, cât de singură era – akelee.

„Te iubesc”, am scapat eu. Nu mi-am dat seama până atunci cât de puternic mă simțeam pentru ea. Dar în momentul în care am spus-o, am știut că trebuie să-i spun; avea nevoie să audă.

Pentru o clipă, niciunul dintre noi nu a spus nimic.

„Vom fi împreună, Nimmi. Trebuie să ai încredere în mine.”

LAKSHMI

Jaipur

Urmăresc jocul de cricket al lui Niki de pe scaunul din față al mașinii familiei Agarwal. Pe marginea terenului de cricket, Malik stă lângă Kanta, o aplaudă pe Niki.

Îl urmăresc pe nepotul meu în timp ce el ocolește inteligent al doilea bol de rotire pentru a traversa terenul. Se pricepe la acest joc. Jay este fanul cricketului din casa noastră, dar mă gândesc că aș putea învăța să iubesc și acest joc.

După ce maharanii au vizitat ieri Royal Jewel Cinema, Manu ne-a spus că Maharani Latika i-a dat lui Singh-Sharma Construction trei zile pentru a sprijini balconul și a deschide toate coloanele pentru inspecție, chiar și pe cele pe care le-au reconstruit și tencuit recent. Aproape imediat, Manu și-a pierdut aspectul de înfrângere, crescând cu speranța că va fi justificat. S-a întors la muncă. Tensiunea din gospodăria Agarwal s-a risipit. Niki se va întoarce la școală mâine.

E seara devreme și soarele și-a atenuat asaltul necruțător, cedând la o adiere dulce. Încă o dată, Malik m-a așezat în mașină cu un termos de chai cremos.

Azi mai devreme, l-am sunat pe Jay cu actualizarea. Avea vești ale lui. Ieri, și-a sunat alma mater, episcopul Cotton, și l-a întrebat dacă există comisari de poliție de rang înalt printre absolvenți. Se pare că există unul în Chandigarh. Jay a sunat să-i spună despre aurul pe care l-am găsit la oi. Comisarul adjunct a spus că sperau la o astfel de pauză pentru că căutau o legătură cu Chandigarh Ironworks, pe care o urmăreau de ceva vreme. Într-o zi, comisarul aranjase ca birourile din Canara să fie perchezionate. Au reușit să pună mâna pe un transport de aur. Dar nu au reușit să afle numele traficantilor.

— Asta ar include și Ravi Singh? Am întrebat.

„Da, dar urma de hârtie nu este curată. Nu vor putea să o facă să se lipească.”

— Cel puțin Nimmi este în siguranță acum, hahn-nah?

El a spus da. Nimmi se întorsese să lucreze în Grădina Vindecării, dar copiii ei încă stăteau la mănăstire în timpul zilei, iar toți trei dormeau acolo noaptea, cel puțin până am venit acasă.

Ce ușurare fusese asta. Când i-am spus lui Malik, s-a aplecat să-mi atingă picioarele, ceea ce m-a făcut să râd! Totuși, Jay este adevăratul erou aici. Mă gândesc la acea șuviță de păr nestăpânită care nu se comportă niciodată, cea pe care ador să o împing la loc.

Sunt atât de absorbit în gândurile mele încât nu aud ușa din spate a mașinii deschizându-se și închizându-se.

„Ca tatăl, ca fiul.”

Vocea lui Samir în urechea mea aproape că mă face să răsturn ceașca de chai din mâinile mele. Inima îmi bate în piept, degetele îmi tremură. Îmi înting gâtul ca să-l văd cocoțat pe bancheta din spate, cu coatele sprijinindu-i acum pe partea de sus a scaunului din față. Fața lui este la câțiva centimetri de a mea.

Îmi zâmbeste cu acei ochi ai săi căprui ca marmură, amuzat de confuzia mea. Mirosul țișărilor sale, semințele de cardamom pe care le mestecă și aftershave-ul lui dulce umplu mașina. Nu am fost atât de aproape de Samir de doisprezece ani. I-am simțit ochii pe mine când eram la Royal Jewel Cinema cu maharanii, dar am refuzat să mă uit la el. Familia lui a încercat încă o dată să-i rănească pe cei pe care îi iubesc.

Dar Samir are o energie palpabilă care este greu de ignorat când este atât de aproape. Inima mea bate atât de sălbatic de frică sau entuziasm? Obişnuiam să mă întrebam cum ar fi să sărut buzele alea maro, buza inferioară expunând înăuntru o semilună de roz. Și apoi, într-o zi, am aflat.

"De ce esti aici?" Reușesc să întreb când mi-am găsit vocea.

„Același motiv pentru care ești.” El ridică un deget pentru a arăta spre joc. „Știați că nu am ratat niciodată unul dintre meciurile lui Ravi la Mayo? Mi-am învățat pe ambii băieți în curtea din spate. Ravi avea aceeași încredere naturală ca și Niki. Într-o fracțiune de secundă, a știut dacă mingea merita să fie lovită sau ratată. Și uneori, chiar și atunci când știa că ar trebui să rateze, lovea. Și, vrei să crezi, Lakshmi, l-ar fi lovit de tot. Marcați un punct sau două.”

Snap! Un vuiet urcă din mulțime de pe margine. Mă întorc să privesc câmpul. Niki a marcat. Văd că Malik și-a băgat două degete în gură pentru a fluiera. Brațele lui Kanta sunt ridicate deasupra capului ei într-o palmă.

Samir vorbește din nou. „Marul nu cade departe de copac. Ralph Waldo Emerson a spus asta în 1839. Dar cred că a fost adevărat din timpuri imemorabile, nu-i așa? Niki Agarwal are construcția lui Ravi. El este la fel

înălțime cât era Ravi la acea vârstă. Și felul în care aleargă! Este aproape ca și cum l-ai privi pe Ravi trecând peste câmp.”

Așa că Kanta nu și-l imaginase pe Samir privindu-l pe Niki jucând pe terenul de cricket. A rezolvat-o. Știe că Niki este fiul lui Ravi. Este fiul Radhei.

Dacă nu l-am fi mințit pe palat și pe Samir despre bătăile inimii copilului, Niki ar fi acum prințul moștenitor și următorul maharaja din Jaipur. Dar să le spunem că bătăile inimii lui erau prea lente a fost singurul mod în care am putea anula adopția de la palat și Radha și-ar putea păstra copilul.

Cum aflase Samir despre minciuna mea?

„Când ai învățat?” O spun încet, ca să nu-mi trădez nervozitatea.

Privirea mea este încă concentrată asupra jocului, dar cu coada ochiului îi văd bărbia sprijinită de pumnul închis. Poziția lui este atât de relaxată încât am putea vorbi despre vreme.

„Am trecut vara trecută. S-a întâmplat să-l văd jucând. Mă simțeam nostalgic pentru vechea mea viață. Înainte ca băieții mei să fie mari. Când Ravi obișnuia să joace cricket aici. Pe vremea când eram doar un arhitect, proiectând clădirile pe care voiam să le construiesc. Înainte să intru în marea afacere a construcțiilor. Înainte să le sugerați pe Singh să se căsătorească în familia Sharma. Își întoarce capul atât de ușor, încât acum îi pot simți respirația pe obrazul meu.

Mă schimb pe scaun, rezemat de ușa pasagerului acum, ca să-l pot vedea mai bine. Sau poate pentru a scăpa de apropierea lui. „Părei suficient de fericit să faci legătura de afaceri și personală, dacă îmi amintesc bine.” Sunt ușurat să nu fac subiectul lui Niki.

„Oh, am fost. Pur și simplu nu știam atunci la ce va duce în cele din urmă.”

„Sens?”

„M-am gândit ce mare oportunitate era să mă extind”, spune Samir acum.

„Așa că fiii mei s-ar putea alătura afacerii mele ca arhitecți, constructori, ingineri – orice își doreau. Plănuisem ca Govind să ni se alăture când și-a terminat școala în State. Le-aș putea lăsa băieților afacerea mea ca moștenire.”
Sună melancolic.

„Ei bine, nu asta s-a întâmplat? Ravi lucrează cu tine. Și Govind, când se întoarce din America? Nu mai aud jocul. E ca și cum fiecare celulă a ființei mele este acordată doar la vocea lui Samir.

În loc să răspundă, băgă mâna în buzunarul pantalonilor. Cred că îmi va arăta fotografii cu fiul său mai mic, dar îmi arată o ilustrare răvășită a lui Ganesh-ji, zeul elefant. Hârtia este cartonată grea, cam de dimensiunea

a unei cărți de joc. Evident că s-a rezolvat mult. „Ultima dată când mi-am făcut horoscopul, aveam doisprezece ani. Nu am vrut să cred diagrama pe care o făcuseră părinții mei la nașterea mea, așa că m-am dus la un pandit brahman aici, în Orașul Roz.”

El întoarce cardul. Există un cerc în mijloc plin cu o grilă de feluri și triunghiuri la fiecare colț. Fiecare spațiu are un număr scris pe el.

„Desigur, doar panditul știe ce înseamnă toate aceste numere, dar încă îmi amintesc ce a spus.”

El se oprește.

„Ce?”

„A spus că voi călători în străinătate. Aș realiza lucruri grozave. Aș face mulți bani. Dar nu aș fi putut niciodată să mă țin de asta.” Se uită în ochii mei. „A fost aceeași predicție ca horoscopul bebelușului meu.”

„Ai fost dezamăgit?”

„Ei bine, am plecat în străinătate – la Oxford. Adevărat. Mi-am început propria firmă, apoi am crescut-o cu Sharma. Adevărat. Am făcut mormane de bani. Adevărat. Și sunt pe cale să pierd totul.”

Samir strecoară cardul înapoi în buzunarul pantalonilor.

„Aseară, l-am întrebat pe Ravi ce vom găsi dacă deschidem celelalte coloane sub balcon. A spus că vom găsi cărămizi ieftine și mortar de ciment prost amestecat. Am spus: 'M-ai mințit?' A spus că nu am intrat în armata indiană ca tatăl meu, așa că de ce ar trebui să intre în aceeași afacere ca mine? A spus că vrea să demonstreze că poate reuși ceva singur.”

Oftă. — Cred că știi restul, nu-i așa? Își pune obrazul pe mână, întorcându-și capul spre mine.

Ar trebui să mă simt triumfător, dar simt doar tristețe. „A cumpărat materiale mai ieftine pentru Royal Jewel Cinema și a falsificat facturile pentru a arăta sume mai mari, nu-i așa? Apoi a folosit banii economisiți pentru a finanța o rută aurului către Jaipur. Și a folosit cărămizile alea ieftine pentru a transporta aurul.”

Samir dă din cap.

— Dar cum i-a păcălit pe inspectori?

Samir își freacă degetul mare și două degete ale mâinii libere.

Bac i .

O albină zboară în mașină de la geamul deschis. Aterizează pe mâneca cămășii lui Samir. Pentru prima dată observ că cămașa lui Samir, deși curată, este șifonată, ceea ce este neobișnuit pentru el. Cravata lui, de care nu are niciodată lipsă, a fost îndesată neglijent în buzunarul cămășii. Miros a altceva pe

el: scotch. Îmi amintesc cât de mult îi plăcea să joace cărți și să bea ceva sau două la casele de plăcere. Acolo a fost?

Samir privește albina care se plimbă în cerc pe brațul lui și îl aruncă cu atenție în direcția ferestrei. Zboară afară.

„Coloanele balconului sunt singura parte a cinematografului care este compromisă?”

Clătină din cap, împingându-se de pe scaunul din față. Se ghemuiește în în spate, cercetează acoperișul mașinii. „Va trebui să desfacem acel loc. Salvați ce putem. Dar trebuie să-l reconstruim aproape de la zero.” Privirea lui se întoarce la mine. „Va ruina afacerea, dar vreau să plec cu reputația mea intactă. Ravi nu va distruge asta. De fapt, orice a făcut el vânzând acel aur se întoarce în reconstrucția Royal Jewel Cinema.”

— O să-l îndoi pe Singh-Sharma?

„Nici o alegere. MemSahib a vorbit. Parvati – bineînțeles că era acolo când a mărturisit Ravi – spune că oprim funcționarea după reconstruirea cinematografului și plecăm în America. Ea a auzit de la prieteni că există o comunitate grozavă de pensionari în Los Angeles.”

"Pensionare? Dar tu ești doar...

"Cincizeci și doi. Nu-mi aminti. Ea a înțeles totul.”

„De ce nu mă surprinde asta?”

„Vom merge în domeniul imobiliar.” Se scarpină perii de pe bărbie.

„Nu pot fi arhitect în America fără să obțin licență acolo și sunt prea bătrân să mă întorc la școală. Deci este imobiliar.”

„Ce zici de Ravi? Govind?”

Se întinde în față și își sprijină din nou brațele pe partea de sus a scaunului din față. „Govind ne-a spus deja că intră în finanțe la New York, nu în inginerie. Are o iubită americană. Nu vrea să se întoarcă pentru o căsătorie aranjată. Și Ravi... ei bine, probabil că va face imobiliare cu mine în Los Angeles.” Îmi aruncă un zâmbet deformat. „Se pare că Sheela va locui într-o familie comună, indiferent dacă vrea sau nu.”

Respir adânc și îmi întorc corpul, astfel încât să mă îndrept din nou în față. Aceasta se pare ca jocul se termina. Îl urmărim pentru o vreme.

— Îi datorezi scuze lui Manu Agarwal, spun eu.

Urmează o pauză.

„I-am spus lui Maharani Latika ce a spus Ravi. Este dezamăgită, firesc, și supărată că, indiferent de ce, dezastrul va fi amintit ca

vina palatului. Dar slujba lui Manu este sigură.”

Samir nu își va cere scuze personal lui Manu. Chiar mă așteptam să o facă? Singh-ii își cer vreodată scuze cuiva? Cel puțin maharanii știu că Manu nu a fost de vină.

Simt că degetul lui Samir mă pătrunde pe obraz. Îmi înclin capul departe de el.

„Căsătoria cu Jay ți se potrivește. Mi-e dor de prietenia lui, dar nu poți fi prieteni când ești îndrăgostit de aceeași femeie.”

Îmi rămâne gura deschisă. Sângele îmi bate în urechi. Dar nu îndrăznesc să mă întorc.

Acum doisprezece ani, aș fi salutat aceste cuvinte. Să știe că îi păsa atât de mult. Nu azi.

Nu pot avea această conversație. Imi iubesc sotul. L-aș fi putut iubi pe Samir, dar Parvati și-a revendicat cu mult timp în urmă. Ea ia deciziile cheie din viața lor. Și o lasă. Asta îl face slab? A fost întotdeauna Singh mai puțin puternic și eu nu am observat niciodată?

Sau este mai perspicac decât eu îi dau credit? Până la urmă, nu este Parvati cel care gestionează mereu dezastrele din familie?

Îmi dresesc glasul. „Nu încerca să-l contactezi pe Nikhil. Vreodată.”

De pe bancheta din spate, aud foșnet. Deschide un pachet proaspăt de țigări. „Mutarea în America va ajuta la asta.”

Aud pâlpâirea brichetei aurii. Se umple un flux de fum de țigară partea din față a mașinii când expiră.

Pe terenul de cricket, jocul s-a terminat. Jucătorii își dau mâna unul cu celălalt. Eticheta la școală privată. În depărtare, Malik și Kanta sunt toți zâmbete așteaptă ca Niki să li se alăture.

Aud ușa din spate deschizându-se. În oglinda laterală, îl văd pe Samir coborând din mașină și venind să stea lângă fereastra mea.

„Samir?”

„Hm?”

„Dacă Manu este vreun indiciu despre ceea ce va deveni Niki, Ralph Waldo Emerson avea dreptate. Mărul nu cade departe de copac.”

Ridic privirea spre el. Îmi zâmbeste. Îmi face un salut armatei și pleacă.

29

MALIK

Jaipur

Odată ce aflăm cu toții că Singh-Sharma va face din nou întregul Royal Jewel Cinema și că Manu a fost reinstalat ca director al Palace Facilities, decidem să sărbătorim cu o sărbătoare. Saasuji și-a făcut chole subji special și tortul preferat al lui Niki. Baju face dal, orez, okra subji și pakoras de cartofi . Manu aduce înapoi besan laddus, caju burfi și kheer cu fistic de la dulciuri. Nici mătușa-șefa, nici eu nu am avut șansa să scriem scrisori acasă în tot acest timp, așa că îl sunăm pe Jay acasă.

Îl aud pe Jay spunându-i lui Boss că Nimmi și copiii s-au întors acasă acum pentru că căldura este oprită; prietenul său comisar a eliminat pericolul.

Îi cer să vorbesc cu Nimmi.

„Astăzi este ziua lui Rekha.” Nimmi pare fericit. În fundal, o aud pe Rekha cântând „La mulți ani” pentru ea însăși. „Dr. Eu și Jay am făcut o prăjitură. Si ghici ce?”

Cu un chin, îmi dau seama cât de mult îmi lipsește să nu fiu în Shimla. "Ce?"

„Am scris numele lui Rekha pe el. În hindi!” Ea râde acel râs profund minunat al ei.

„Ar trebui să vezi! E atât de frumos!” Rekha a luat telefonul de la ea mamă. Râd și îi spun că am un cadou de ziua ei. "Un cadou?" spune ea înainte ca Nimmi să ia telefonul înapoi.

„Te rog, Malik, gata de greieri! Nu îl găsim pe cel pe care Rekha l-a lăsat să iasă din cușcă!”

Aud zâmbetul în vocea ei și mă trezesc rânjind, imaginându-i chipul când i-am pus lanțul de aur la gât. Prin telefon îl aud pe Madho Singh exclamând: „Namaste! Bun ziua! Bine ati venit!” Trebuie să știe că vorbesc cu mine.

Îi dau telefonul înapoi mătușii-șefa, ca să-și ia rămas bun de la ea soțul. Ea îi spune: „Mâine venim acasă”.

Când ea închide, îi spun: „Tu ai spus că noi”.

"Am făcut."

„Credeam că vrei să stau și să învăț cu unchiul Manu?”

Ea râde și mă ia de braț, îndepărtându-mă de familie spre veranda din față a familiei Agarwal. „Malik, de ce am vrut să vii la Jaipur?”

„Să învețe meseria de construcții.”

Se coboară pe leagănul verandei și mângâie scaunul de lângă a ei. Stau jos. "Ai reușit?"

"Da."

Ea dă din cap. „În timpul petrecut aici ai învățat destule despre afacere știi când ceva nu este în regulă. De ce altceva am vrut să vii?”

„Pentru a mă împiedica să mă implic cu... anumite tipuri de oameni.”

"Ai reușit?"

Îmi îngustesc ochii, nu sunt sigură ce vrea ea să spun. „Ei bine, știu că nu vreau să fiu implicat cu oameni ca Ravi Singh. Dar știam asta când s-a implicat prima dată cu Radha.”

Ea îmi zâmbeste slab. „Deci nu mai e nevoie să fii aici.

Nu cred că a existat vreodată. Nimmi mi-a cerut să te las să pleci. Ea a spus că faci lucruri doar pentru că simți o obligație față de mine.”

Sunt pe cale să obiectez, dar ea îmi pune o mână pe braț pentru a mă opri. „M-am gândit mult la asta și are dreptate, Malik. Ești propriul tău bărbat acum. Sunt de mult timp. Cred că am depășit. Maaf kar dijiye?”

„De ce ai nevoie să fii iertat, mătușă-șefa? Dacă nu am fi fost aici în Jaipur, gândiți-vă ce s-ar fi putut întâmpla cu Manu. Și Niki. Mă bucur că am venit.”

Pare sceptică, de parcă nu prea mă crede, dar vrea.

„Dar este timpul să plecăm acasă. Sunt de acord.”

Acum fața ei se sparge într-un zâmbet.

„În plus,” spun eu, „am ajutat-o pe Niki să devină un jucător de cricket vedetă. Sunt contam pe el pentru a ne ajuta să facem milioanele noastre.” Împărtășim un râs.

Păsările ciupest în curtea familiei Agarwal. În amurgul serii, farurile scuterelor și mașinilor se foarfecă între vârfurile gardului de fier de dincolo. Ascultăm claxonele tongasului, sclipirea soneriei de biciclete și strigătele șoferilor de ricșă care caută pasageri.

— Ce vei face când ne vom întoarce la Shimla, Malik?

M-am gândit puțin la asta. „Ceva putem face împreună cu Nimmi.” Mă aplec înainte, cu coatele pe genunchi, cu mâinile împreunate. „Șefule, aș vrea să mă căsătoresc cu ea. Ea este exact cine spune că este. Nu are pretenții.” Desigur, mă gândesc la Sheela când spun asta. Oricât de tentantă ar fi fost această atracție, știam că nu era potrivit pentru mine. M-ar fi făcut nefericit.

Îmi întorc capul într-o parte să mă uit la mentorul meu. „Sunt un musulman nepracticant, fără statut de castă. Habar n-am unde s-a dus mama după ce m-a abandonat la Omi. Și nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl meu. Omi și copiii ei au fost cei mai apropiați pe care i-am avut de familie, dar soțul ei nu mi-a permis să-i văd pe niciunul de ani de zile.” Mă uit în jos la mâinile mele. „Nimmi și cu mine suntem la fel. Este hindusă, dar nu are nicio castă. Nu mai este cu oamenii ei, cu tribul ei. Noi doi – înțelegem ce înseamnă să fii dezamorsat.”

„Neacostat? Dar, Malik, faci parte din familia noastră. Jay și Radha și pe mine. Și acum, soțul Radhei, Pierre, și fiicele lor...”

Mi-am pus mâna pe a ei pentru a o liniști. „Nimmi și cu mine nu aparținem. Nu cu adevărat. La un set de credințe, un set de tradiții. Dar ne putem crea propriile tradiții. Observă-i pe cei care ne plac, abandonează-i pe cei pe care nu-i plac.”

Văd din tensiunea din jurul ochilor ei că este tulburată. Ea este încă femeia frumoasă pe care am început să o urmăresc prin Jaipur când avea vârsta lui Nimmi. Dar acum tâmplele ei sunt argintii și are linii fine în jurul ochilor și al gurii.

— Nu vreau să spun că vreau să mă despart de tine sau de doctorul Jay sau de Radha – nu deloc! Nu știu ce m-aș face fără tine. Dar sunt gata pentru propria mea familie acum, mătușă-șefa. Sunt gata.”

Ea clipește. Privește în noaptea care se adâncește.

„Știu că ai prefera să mă căsătoresc cu o femeie educată. Cineva elegant. Mare. Dar nu asta sunt eu. Nimmi și cu mine — suntem bine împreună. Ne înțelegem. Și îi iubesc copiii. Și acum că ai început-o să citească și să scrie în hindi, cine știe până unde poate merge?

Stăm până la pauză, amândoi gândindu-ne la lucruri pe care nu le spunem.

„Mai este ceva despre care vreau să vorbesc cu tine.”

Îi ia o clipă, dar îmi întoarce privirea. Îmi întorc corpul astfel încât să mă înfrunt cu ea.

„Ce-ar fi dacă am transforma grădina ta de vindecare într-un centru de predare pentru alții herboriști? Ce se întâmplă dacă am crea o seră pentru propagarea plantelor pe care le-ai cultivat deja și le-am vinde altor practicieni din plante medicinale din India? eu

știu ceva despre afaceri și îmi pot da seama de restul pe măsură ce merg. Și-"
Mă ridic și încep să merg pe verandă. „Am învățat destule despre construcție pentru a gestiona construcția unei sere. Soțul Radhei ne-ar putea ajuta să o proiectăm. Spitalul are teren pe care am putea construi. Nimmi poate continua să te ajute cu grădina și sera.”

Merg mai repede acum, încercând să țin pasul cu gândurile mele. „Numele tău este deja binecunoscut în cercurile de medicină pe bază de plante. Odată ce începem să predăm alți practicieni și să vindem propriile noastre produse, putem folosi banii pe care îi câștigăm pentru a ajuta la extinderea Clinicii Comunitare.”

Ochii lui Lakshmi au crescut. — E o comandă grea, Malik. De unde vom lua banii pentru construirea serei?”

„Aceasta este partea ușoară.”

Mă gândesc la Moti-Lal. Mă gândesc la Maharani Indira și Maharani Latika. Mă gândesc la Kanta Auntie. Cât de greu ar fi să ridici investiția inițială?

Spitalul trebuie să aibă un fond de capital care s-ar putea să intre în rest — va trebui să vorbesc cu dr. Jay. Știu cum să obțin cele mai bune materiale. Unde găsiți inginerii. Și Pierre este un arhitect desăvârșit. Poate fi realizat.

Mă opresc să mă plimb și stau în fața ei. Mă aplec în talie pentru a privi direct în ochii ei albastru-verzi. „Îți amintești cât de mult ai vrut să înființezi o afacere care să-ți vândă cremele de lavandă și uleiul de păr bawchi și apa de răcire cu vetiver, când încă locuiam în Jaipur? Ei bine, putem face să se întâmple. Vreau să fac asta pentru tine. Pentru mine. Pentru Nimmi. Și Jay va putea să-și extindă clinica.”

Fața pe care o cunosc atât de bine este plină de posibilități. Acei ochi strălucitori ai ale ei sar – dreapta, stânga, sus, jos – în prizele lor în timp ce ea încearcă să se concentreze asupra unui gând înainte ca altul să se prezinte. Îi ia ceva timp, dar își desparte buzele în acel zâmbet care spune că am făcut-o fericită.

„Să vorbim cu Jay în momentul în care ajungem acasă la Shimla”, spune ea.

* * *

Angajăm o tonga care să ne ducă la Palatul Maharanis, așa cum obișnuiam, pentru ca paznicii să nu ne confunde cu ara-garra-nathu-karas care nu-și puteau permite o trăsură trasă de cai. Ne oprim aici în drum spre gara Jaipur pentru a lua trenul spre casă. Soții Agarwal au vrut să ne ia în mașina lor, dar eu și mătușa-șefa am decis că trebuie să facem asta singuri. unu

lucru este cert: nu vom mai aștepta încă doisprezece ani să-i revedem pe Manu, Kanta și Niki.

Când trăsura ajunge la intrarea în Palatul Maharanis, îl rugăm pe șofer să aștepte cu bagajele noastre. O ajut pe mătușa-șefa să coboare din tonga și ne ducem pachetul la stația de gardă. Paznicul o salută cu căldură pe mătușa Boss – a fost aici de câteva ori deja în ultimele zile.

Dar, așa cum făcea pe vremuri, îmi aruncă un ochi nenorocit – mai mult din obișnuință decât pentru că par neprezentabil (ceea ce nu fac). Îi ofer un semn din cap.

„Ei bine, bine. Am plăcerea să te văd trei zile la rând. Asta e ceva!” spune văduva Maharani când ajungem în camerele ei. Chiar dacă este cuibărit în pat, ea pare alertă și gata să primească vizitatori într-un sari de mătase vermillion și straturi de coliere de perle.

„Am venit să ne luăm rămas bun, Înălțimea Voastră”, spune mătușa-șefa în timp ce întinde mâna la picioarele reginei și trage energia în sus. Eu urmez exemplul.

„Jaipur nu are destule farmece pentru a vă ține încă o zi sau două? Și cine îmi va face henna acum?” Ea își ridică mâinile decorate pentru ca noi să le admirăm.

„Shimla așteaptă. Trebuie să ne întoarcem la muncă.”

Bătrâna regină își concentrează privirea înțeleaptă asupra noastră. "Stați să văd. Lakshmi va să aibă grijă de bolnavi și de plantele ei. Și tu, Malik, te vei întoarce la iubitul tău. Trebuie să aștepte.”

Mă întreb de unde a știut văduva. Arunc o privire către mătușa-șefa, dar ea face o mutră pentru a-mi arăta că habar nu are. Poate fi închisă de boala ei, dar maharania se ține la curent cu toate întâmplările.

„Am adus Alteței Voastre ceva prin care să ne amintim.” Dau pachetul frumos împachetat celei mai apropiate doamne de serviciu, care îl înmânează maharanii.

Un însoțitor vine în față, fără îndoială pentru a verifica conținutul, dar regina îi îndepărtează cu un gest ușor. Deschide cu plăcere ambalajul, dând gardenia parfumată din vârful uneia dintre doamnele ei.

Când vede cutia elegantă de lemn, strigă de încântare. Degetele ei artritice nu pot deschide cu ușurință capacul cutiei, așa că doamna de serviciu o face pentru ea.

„Gin Beefeater! Dragii mei, asta este minunat! Deși medicii mei nu vor de acord.” Îi cere purtătorului să aducă trei pahare, apă tonic indiană și gheață.

În timp ce doamna ei de serviciu amestecă cocktailurile, Maharani Indira spune: „Știai că obișnuiau să arunce pacienții cu capul înainte în tufele de ienupăr, crezând că malaria va dispărea magic în momentul în care trupurile lor se vor atinge de ramuri? Englezii ăia! Atât de excentric! Mult mai bine să bei lucrurile!”

Mătușa-Șefa și cu mine schimbăm un zâmbet privat în timp ce clincăm paharele într-un toast.

Alteța Sa închide ochii în semn de apreciere pentru prima ei înghițitură. „Aah. Samir Singh, cât de mult îl ador pe acel bărbat! A venit să ne vadă pe Latika și pe mine. Îmi pare rău că rezultatul nu îl favorizează.” Mai bea un pahar. — Și tu, draga mea, ai atins rezoluția pe care o sperai cu Royal Jewel Cinema?

Auntie-Boss se uită în lateral, de parcă și-ar fi compus gândurile.

Apoi ea spune: „Rezultatul ideal este întotdeauna păstrarea integrității. Este dureros când consecința rezultatului este atât de severă. Înțeleg că Royal Jewel Cinema va trebui reconstruit complet. Dar va fi un memento pentru mii de oameni care îi trec pragul că lucrul corect merită făcut.”

Bătrânul maharani rânjește și o sută de riduri se formează la colțurile gura ei rujă în timp ce obrazii ei scobiți se ridică, făcând-o aproape frumoasă.

„Un politician înnăscut. Asta sunteți, doamnă Kumar. Dacă te-ai fi născut în familia noastră, ai fi în Parlament până acum, draga mea!”

Astăzi, râsul reginei văduve este bogat și puternic. Uplete camera, plutește prin ușa către terasa exterioară și grădina maharanilor de dedesubt, forțând maimuțele mici să ridice privirea din guavele lor pe jumătate mâncate și păsările soarelui să se împrăstie pe cerul fără nori de deasupra.

EPILOG

LAKSHMI

iulie 1969

Shimla

Sunt la fereastra bucătăriei mele, admirând tabloul fermecător de pe peluza din spate. E amurg. Mai devreme astăzi, Radha ne-a ajutat pe Jay și pe mine să aprindem sute de diya în grădina noastră din spate pentru ceremonia de nuntă. Flăcările minuscule pâlpâie, făcând paiete și fire de aur să sclipească pe hainele elegante ale invitaților la nuntă.

Nu în fiecare zi un hindus și un musulman se căsătoresc; Malik și Nimmi au decis să organizeze o ceremonie civilă la fel ca eu și Jay în urmă cu șase ani. Magistratul care a oficiat a venit și a plecat deja, iar acum familia și oaspeții sărbătoresc și așteaptă sărbătoarea.

Nimmi a ales să-și poarte finementele tribale ca o modalitate de a-și onora moștenirea. Colierul de aur pe care Malik l-a cumpărat de la Moti-Lal din Jaipur este la gâtul ei. Când mă pregăteam să-i aplic henna ieri, Nimmi mi-a arătat că a adăugat amuleta lui Shiva pe lanț. „A fost a lui Dev”, mi-a spus ea zâmbind, de parcă amintirea îi aduce acum bucurie în loc de tristețe. Am știut atunci că voi picta imaginea zeului albastru – atât un creator, cât și un distrugător – pe palma ei stângă și, pe de altă parte, cuvântul om, asemănător cu cel de pe mâna dreaptă a lui Shiva.

De îndată ce a văzut ce pictasem, Nimmi a spus: „Voi avea grijă lui Malik.” M-am îndreptat atunci și am privit-o în ochi. A fost o vreme în care m-am putut îndoi de această unire, dar acel timp trecuse. I-am prins obrazul în palma mea liberă, iar ea se sprijinise de el.

La sărbătoare au venit doi novici de la mănăstire. Nimmi le arată puietul de santal pe care am încercat să-l cultiv aici, în climatul mai rece din Himalaya. Fără îndoială că le explică cum a smuls-o din Grădina Vindecării și a transplatat-o în acest loc mai însorit de la marginea grădinii mele din spate. Puietii se descurcă mai bine aici; ușoară creștere a temperaturii pare să-i fi dat o nouă viață. Când e vechi

suficient pentru a-i produce semințele roșii, Nimmi și cu mine le vom măcina, le vom amesteca cu ulei de cuișoare și le vom folosi pentru a calma furunculele și inflamațiile pentru pacienții de la Clinica Comunitară.

Aceste tinere călugărițe s-au îndrăgostit de Nimmi și acum vizitează Grădina Vindecării o dată pe săptămână pentru a învăța cum să cultive aceleași plante la mănăstirea lor. Sunt primii practicieni pe bază de plante pe care i-am predat în noua noastră afacere!

Nimmi ridică privirea la fereastra bucătăriei mele chiar atunci, de parcă ar ști că mă uit. Îmi aruncă un zâmbet strălucitor. Îl returnez.

Malik, frumos în costumul gri cărbune pe care l-a croit pentru ocazie, ține în brațe copilul Chullu și râde de ceva ce îi spune cumnatul meu Pierre. Radha este cu ei, sub parul din Himalaya; fac un trio frumos. Sora mea, mereu înnebunită după bebeluși, întinde mâna spre Chullu, iar Malik îl predă. Băiatul încearcă să smulgă ciorchinul de primă roșie din nodul de vârf al Radhei, dar ea îl apucă repede de mână și se preface că o roade. Chullu chicotește de încântare.

În această dimineață, când Radha și cu mine ne plimbam cu fiicele ei, Asha și Shanti, am scos din buzunar ultima scrisoare a Kantei și i-am arătat plicul. Mi-am ridicat sprâncenele pentru a forma întrebarea tăcută pe care o pun de fiecare dată când o văd pe Radha. Cuta dintre sprâncenele ei mi-a spus că nu este pregătită.

Am bătut-o pe braț și am dus scrisoarea în buzunar. Într-o zi, când va fi momentul potrivit, mă va anunța că vrea să vadă fotografiile lui Nikhil – cele pe care Kanta mi le trimite în mod regulat și pe care le-am salvat. Radha a luat o decizie în urmă cu ceva timp, care era potrivită pentru ea și pentru Niki, singura pe care o putea lua în acel moment. Dar pentru a face față imensei pierderi pe care a simțit-o din cauza renunțării la băiețelul ei, a trebuit să taie toate legăturile. Nu l-a mai văzut pe Nikhil de când avea patru luni, în noaptea în care a venit la mine, cu inima frântă.

După ce în sfârșit și-a dat seama că oricât de mult îl iubea, nu putea să-i pese de el singură și a decis să-i permită lui Kanta și Manu, încă tânjind după un copil, să-l adopte.

Saasul meu obișnuia să spună: Dacă nu se îndoaie ca puietul, se va îndoi ca un copac? Dar am speranță. Știu că va veni ziua când Radha își va da seama că inima ei poate supraviețui acum durerii. Ea are încă doar douăzeci și cinci de ani; mai este timp.

Scot din bucătărie o tavă cu pahare pline cu aam panna gazonul și așezați-le pe masa în aer liber cu celelalte feluri de mâncare pe care le-am pregătit. Pui tikka masala. Lauki ki subji, palak paneer. Baingan

bharta. Aloo gobi subji. Există pilaf de caju, puri și aloo parantha. La desert avem semai ki kheer și gulab jamun.

Rekha și Shanti aleargă spre mine. Rekha poartă micile știfturi de aur pe care Malik i-a dat-o. Fetele au ambele patru ani și sunt de nedespărțit de când s-au cunoscut ieri, când familia Radhei a sosit la nuntă din Franța. Fetele îmi spun că au încercat să-l convingă pe Madho Singh, care mormăie în cușcă, să ni se alăture la sărbătoare.

„Tante, te poți ajuta, s'il te plait?” întreabă Shanti. Fiicele lui Radha tranzitează cu ușurință între engleză, franceză și hindi. Sora mea le vorbește hindi încă de dinainte să se nască.

Shanti are ochii galben-caprui ca Pierre, dar voința ei este Radha. La fiecare câteva luni, sora mea va suna să-mi spună că se luptă cu Shanti. Nu pot decât să zâmbesc, amintindu-mi toate provocările pe care mi le-a prezentat Radha când avea treisprezece ani. Shanti are doar patru ani, ceea ce înseamnă că Radha are multe lupte înaintea ei!

Ar trebui să chem oaspeții la masă, dar decid să le răsfăț pe fete.

„De ce nu-i ceri tatălui tău să vă dea amândoi o plimbare cu elicopterul?” îi spun lui Shanti acum.

Fetele se întorc una către alta, dornice de nerăbdare. Ei țină încântați și se leagă ca iepurii spre ținta lor din capătul îndepărtat al grădinii. Shanti se întâlnește cu Pierre din spate, aproape dându-l peste cap. Mă uit la fete care își îndeplinesc cererile în timp ce Pierre ascultă. Apoi le pune o întrebare. Fără tragere de inimă, Shanti arată spre Rekha. Pierre o ia pe Rekha, apoi merge spre centrul gazonului. Ținându-se de mâinile ei, el o învârte, învârtindu-o din ce în ce mai repede. Părul ei se ridică și cade, se ridică și cade. Bulele de răs umplu aerul.

"Randul meu!" strigă Shanti, ridicând brațele. Pierre o pune pe Rekha jos, o ia o ține de mâini pe Shanti, apoi o ridică în aer.

Îl surprind pe Malik privind cu dragoste la Nimmi. De parcă ar fi trimis un semnal tăcut, ea se întoarce spre el, oferindu-i un zâmbet privat.

Mă duc la Jay, care o ține în brațe pe fiica mai mică a Radhei, Asha. La doi ani ea este îndrăgostită de el, iar el de ea. Ori de câte ori o vede înclinându-se spre el pe picioarele ei masive, liniile din jurul ochilor lui se încrețesc de plăcere.

Soțul meu mă sărută pe frunte. Îmi înconjoară brațele atât pe el, cât și pe micuța Asha. Ea încearcă să renunțe la îmbrățișarea mea, dorind toată atenția lui Jay pentru ea. Îi împing burtica, care, ca întotdeauna, o face să chicotească.

Privesc în jurul grădinii, luxuriantă și magică, și văd tot ce am hrănit: Malik și Radha, la fel de dragi mie ca și propria mea viață. Soții și copiii lor. Două generații de posibilități, de speranță, înconjurate de seara albastră, înconjurați de noi.

* * * * *

MULȚUMIRI

Dacă nu ar fi cititori, nu ar exista scriitori. După publicarea *The Henna Artist*, am fost incredibil de mișcat de cititorii pasionați din întreaga lume care au scris să-mi spună cum și de ce cartea a rezonat cu ei sau că i-a inspirat să schimbe ceva în viața lor. S-au îndrăgostit de Lakshmi, al cărui personaj a fost inspirat de mama mea uimitoare, Sudha Latika Joshi, și de Malik, despre care doreau să afle mai multe. Această poveste, deci, este pentru ei.

Agentul meu, Margaret Sutherland Brown de la Folio Literary Management, mă sprijină întotdeauna. Chiar și în timpul pandemiei, ea a găsit modalități de a rămâne pozitivă și de a impregna conversațiile noastre cu lumină și speranță. Kathy Sagan, editorul meu la MIRA Books, este o bucurie să lucrez, transformând manuscrisele bune în altele mai bune; sugestiile ei sunt întotdeauna pe măsură! Și unde aș fi fără sprijinul restului echipei HarperCollins care se asigură că toată lumea se îndrăgostește de poveștile mele: Lorian Sacilotto, Margaret Marbury, Nicole Brebner, Heather Foy, Leo MacDonald, Amy Jones, Randy Chan, Ashley MacDonald, Linette Kim, Erin Craig, Karen Ma, Kaitlyn Vincent și Lindsey Reeder?

Un mesaj mare și strălucitor de recunoștință îi este adresat și lui Reese Witherspoon, al cărei club de carte Hello Sunshine promovează autoare care scriu povești despre personaje feminine puternice. Vă mulțumim, Heather Connor, Laura Gianino, Roxanne Jones și Cindy Ma din echipa de publicitate HarperCollins pentru că ne-au ajutat la realizarea acestei conexiuni incredibile.

Tatăl meu, dr. Ramesh Chandra Joshi, ale cărui cunoștințe enciclopedice despre India (și aproape orice altceva!) sunt utile atunci când scriu despre India și oamenii ei, a contribuit la detaliile de inginerie ale Royal Jewel Cinema. Orice denaturare a acestora se datorează mea.

Întotdeauna susținător și încurajator, frații mei Madhup și Piyush Joshi a citit schițe ale acestei povești și a oferit comentarii utile, la fel ca prietenii Gratia Plante Trout, Lanny Udell, Christopher Ridenour, Ritika Kumar și David Armagnac.

Pentru această carte, am cercetat industria aurului din India și nenumăratele modalități de metalul este introdus ilegal în țară. Pentru personajul lui Nimmi, am citit despre diferite triburi nomade din Himalaya, dintre care unii păstoresc bivoli, alții care păstoresc capre și oi – toți trăiesc o viață grea. Cunoștințele lor despre cure și remedii pe bază de plante sunt esențiale pentru supraviețuirea lor în munți. Un stil de viață nomad face dificil pentru copiii lor să obțină o educație formală dacă nu se mută în oraș, ceea ce mulți au fost forțați să facă, deoarece legile locale le îngreunează obținerea permiselor de pășunat.

Întotdeauna păstrez ce este mai bun pentru final. Cu ani în urmă, soțul meu, Bradley Jay Owens, a văzut în mine ceva care l-a făcut să creadă că aş putea fi scriitor. Și iată-mă. Atât cu profesia mea, cât și cu partenerul meu de viață, cum am fost atât de norocos?

GLOSAR DE TERMENI

acha: bine, bine

ake, dho, apoi: unu, doi, trei

akelee: singur

aloo gobi subji: legume cu curry de cartofi-conopida

aloo parantha: pâine umplută cu cartofi

aloo tikki: chiflă de cartofi prăjiți

Amreeka: America, pronunțat în indian-engleză

angrezi: engleză

anna: monedă mică, ca un ban

ara-garra-nathu-kara: un nimeni

arré: Hei! Haide!

aaa: bona

baat suno: Ascultă!

bahut acha: Foarte bine!

baingan bharta: legume vinete și ceapă

baksheesh: mită

basmati: un tip de orez

beedis: tigari indiene ieftine

behenji: soră, adresa respectuoasă pentru femeia mai în vârstă

besan laddus: dulciuri din făină de năut

bevakooof: prost, idiot

Bhagwan: Doamne

bhai: frate, termen prietenos pentru un prieten de sex masculin

bheta/bheti: fiu/fiică

bibi: soție

bonjour: salut în franceză

brahmi: plantă folosită în medicina ayurvedică

building-walla: persoană care construiește

bukwas: prostii

burfi: dulce gătit făcut din lapte

bush-shirt: tricou

chaat: termen general pentru gustări prăjite

chai: ceai indian

chai-walla: persoană care vinde chai

champaca: floare cu miros dulce

chapatti: pâine integrală de grâu

cappals: sandale

chemali: floare tropicală

chillum: o narghilea, pentru fumat tutun

chinta mat karo: nu-ți face griji

chole subji: legume cu curry garbanzo

chowkidar: gateman

chunni: acoperire pentru cap de femeie din material textil

văr-sora sau văr-frate: cineva care nu este înrudit de sânge, dar apropiat de tine

dal: preparat de linte picant

dhobi: om care spală haine pentru a trăi

dhoti: 4 până la 7 metri de bumbac alb înfășurat într-un pantalon largi pentru bărbați

dibba: cutie

doctrini: femeie doctor

ghee: unt clarificat

goondas: bărbați răi, gangsteri

gore: oameni albi

gulab jamun: desert preparat cu paneer prajit in sirop de zahar

gupshup: bârfă

hahn-nah: Nu? Nu-i așa?

Hai Ram: Doamne!

jharus: mătură cu mustăți lungi

jhumka: cercei ca un clopot

Ji: adresa respectuoasă pentru femei și bărbați

joie de vivre: pofta de viața

kachori: pâine prăjită

kajal: creion de ochi negru

kheer: orez gătit în desert de lapte/smântână

khus-khus: ventilator de mână din iarbă de vetiver

koi baat nahee: Nu e mare lucru

kundan: tip de bijuterii cu pietre prețioase netăiate

kurta: top din bumbac cu mâneci lungi

lakin: dar, cu excepția

lassi: băutură rece din zară, uneori îndulcită cu mango

lauki: tip de dovleac

Maa: mama

maaf kar dijiye: vă rog să mă iertați

mahoot: dresor de elefanți

mandala: design circular creat pentru ceremonii

masala lauki: curry de dovlecei picant

meena: tip de bijuterii cu emailare

meenakaris: artizani care creează bijuterii emailate

MemSahib: doamnă

moong dal: tip de linte

Mummi: mama (versiunea anglizizată)

nag kesar: un tip de copac din Himalaya

nahee-nahee: nu

namaste: salut și la revedere

nazar: ochi rău, jinx

nimbu pani: apă dulce de lămâie-lime

om: vibrația universală, simbol al păcii și armoniei

paan: gustare pentru adulți cu masala dulce și tutun

padha-likha: educat (literal „citește-scrie”)

pagal: nebun

paise: monede

pakorasi: legume înmuiate în aluat de năut și prăjite

palak paneer: legume cu spanac și brânză

pallu: capătul decorat al unui sari drapat de obicei peste umăr

pandit: preot

panipuri: o gustare savuroasă

parantha: pâine integrală de grâu umplută

patal: cuțit ascuțit folosit de ciobani

peepal: tip de copac cu frunze mari, plate

pritam, priya: amant (masculin), amant (femeie)

puri: pâine de grâu integral prăjită

pijama: jumătatea de jos a ținutei tradiționale de kurta-pijama pentru bărbați

Pukkah Sahib: domn

rajai: pilota

rasmalai: un desert dulce cu lapte

rath ki rani: floare regina-noptii, emană miros numai noaptea

rickshaw-walla: cel care pedalează pe o ricșă

rogan josh: un curry de miel

roti: pâine integrală de grâu

saas: soacra

Sahib: domnule, domnule

salwar kameez: tunică de femeie și pantaloni largi

samaj-jao: Înțelegeți?

samosa: o gustare prăjită cu umplutură picant de cartofi/mazăre

sari: îmbrăcămintă de femeie, lungă de cinci metri

semai ki kheer: desert dulce cu lapte făcut cu tăiței vermicelli

sev puri: tip de gustare prăjită

shabash: Bravo!

sik: fel de mâncare tribal servit femeilor însărcinate

s'il te plait: please (informal, în franceză)

sona: aur

suno: Ascultă!

tante: mătușă (în franceză)

theek hai: e bine

tickety-boo: bine, în ordine

tikka: bijuterii pentru frunte

tonga: trăsură trasă de cai

topa: acoperământul potrivit pentru cap

trousseau: ce colectează o mireasă pentru căsătoria ei (în franceză)

tumara naam batao: spune-le numele tău

waa: Wow!

iar: da

zaroor: absolut

INDIAN GOLD: PENSIUNEA O FEMEIE FOND

Oamenii se întreabă de ce aurul este atât de important pentru indieni. Într-o țară în care mai puțin de 10% din aurul vândut este extras în prezent acolo, deficitul îl face mai valoros. Poate este și pentru că acel metal nu poate fi distrus. Poate fi topit, sigur, dar distrus? Nu. Ceea ce înseamnă că are avantajul de a dura pentru totdeauna. Este ușor pentru artizani să lucreze cu metalul moale. Și, desigur, aurul pur de 22 sau 24 de karate contrastează frumos cu tenul măsliniu.

La un moment dat, se obișnuiește în cultura indiană ca familia unui mire să cadou miresei cu bijuterii din aur (familia ei oferă o zestre în numerar sau pe pământ familiei mirelui ca o modalitate de a plăti pentru întreținerea ei pe tot parcursul căsătoriei). Aurul ei este menit să fie vândut doar în vremuri dificile. De exemplu, dacă soțul moare sau dacă familia se află într-o criză financiară gravă.

Stilurile de bijuterii indiene sunt la fel de variate precum pietrele prețioase folosite pentru a împodobi lor. Influența a șase secole de guvernare Moghul în perfecționarea artei de a face bijuterii și în creșterea complexității desenelor nu poate fi exagerată. Cel mai popular stil pentru nunți și ocazii speciale este kundan. Purtarea de zi cu zi include un lanț de aur pur și inele de aur sau alți cercei mici din aur.

Stilul Kundan

Kundan este cel mai vechi stil de bijuterii purtat în India. Spre deosebire de setările „ghearelor” pentru pietrele prețioase din Occident, bijutierul indian setează diamante netăiate, safire, rubine și alte pietre prețioase încadrate în spațiile goale pe care le creează pe o bază de aur solid.

Stil Meenakari

Meena înseamnă smalț în hindi. Meenakari este diferit de lucrarea de emailare din Franța, Anglia și Turcia. Artizanii indieni – sub influența moghulilor – au decorat bijuterii din aur cu modele detaliate de email în depresiunile pe care le creau în metal. Mama mea a fost înzestrată cu o

set complet de bijuterii meenakari pentru nunta ei, inclusiv banderole, de la familia tatălui meu. Fiecare piesa are numele ei emailat.

Seed Pearls

Acest stil delicat a fost unul dintre preferatele mamei mele. Vedetele de film de la sfârșitul anilor '50 și '60 au început să poarte perle, evitând bijuteriile din aur, care li s-au părut demodate. Și mama a ales seturi cu o mulțime de perle din semințe minuscule, cusute împreună pentru a crea cercei, coliere și brățări delicate. Le iubesc și pe ele!

Bijuterii Calcutta (Calcutta a fost redenumită Kolkata)

Artizanii iau o bucată de aur galben, o aplatizează, apoi o ciocanesc și o detaliază pentru a realiza bijuterii foarte complicate, dar ușoare și delicate. Nicio piatră, perle sau smalt nu sunt adăugate la design.

Argint

Ca multe femei din generația ei, mama mea nu era o mare fană a argintului. Argintul este metalul femeilor din satul Rajasthani, care poartă adesea mai multe brățări de argint, curele de argint și gleznele groase de argint. Cu cât o femeie purta mai mult argint, cu atât mai bogat statutul familiei ei în sat.

Mamei mele a primit o cantitate mare de bijuterii din argint de către socrii ei, care veneau dintr-un sat din Rajasthani.

INSPIRAȚI-VĂ DIN Mâncarea indiană

Aloo gobi. Parantha. Dal chawal. Gulab jamun. Palak paneer. Lassi. Acestea au fost alimentele copilăriei mele în Rajasthan. La mult timp după ce familia mea a părăsit India și s-a stabilit în America, frații mei și cu mine am continuat să-i cerem mamei — iar și iar — aceleași feluri de mâncare. Chiar și acum, când familia mea se reunește, mesele noastre includ chapatti, subji și raita. Când am început să scriu această trilogie, știam că relația complicată pe care indienii o au cu mâncarea lor va fi o parte importantă a poveștii.

În secolele înainte ca Marco Polo să vină în India în căutare de mirodenii, indienii recoltau boabe de piper negru și verde, uleiul presat din cuișoare și semințele de muștar măcinate pentru a aroma alimentele, a tenta simțurile și a vindeca corpul. Aromele de coriandru, turmeric, garam masala și chimen fac parte la fel de mult din moștenirea mea și din identitatea mea, precum sunt ochii albaștri-verzi pe care i-am moștenit de la mama mea, Sudha.

Chiar și în timp ce scriu asta, sorbesc chai infuzat cu semințe de cardamom, un baton de scorțișoară și boabe întregi de piper. Aceste arome suprapuse aduc din nou vie în imaginația mea India copilăriei mele, cu toată gloria ei haotică, fantasmagoric.

Prepararea mâncărilor indiene necesită timp: mai multe ingrediente trebuie tăiate, decojite sau tăiate cubulețe; pregătirea trebuie să aibă loc în etape; aroma este sporită doar prin adăugarea de condimente (până la opt) la momentul potrivit. Mâncarea indiană este îndrăzneță, colorată, plină de arome și arome. Ce modalitate mai bună de a îmbogăți o intrigă și de a arăta dezvoltarea personajului decât de a infuza o poveste cu una dintre cele mai îndrăznețe și mai iubite bucătării de pe pământ?

ALOO GOBI MATAR SUBJI

(CORTOF-CONOPIA-MAZARE CU CUR VEGETAL)

Mama a făcut des această legumă cu curry. Este ușor și rapid, precum și sănătos și delicios. Bucătarii indieni păstrează la îndemână o mulțime de cartofi, ceapă, usturoi, ardei iute și coriandru, deoarece sunt ingrediente comune în aproape fiecare fel de mâncare de legume.

În nordul Indiei, aloo gobi matar subji este de obicei consumat cu chapatti, nan sau roti. Unii oameni preferă orezul basmati cu legumele lor. Alături de ea ar putea fi servită o altă legumă cu curry, cum ar fi okra sau vinetele sau fasolea garbanzo. Un bol cu iaurt condimentat cu pudră de chimen și sare nu ar fi greșit. Și, bineînțeles, un chutney picant de mango sau lămâie ar fi o atingere excelentă pentru cei care doresc puțin mai multă băutură la masă.

INGREDIENTE:

2 cartofi rumeni (aloo), curatati si taiati cubulete 1
conopida mica (gobi), buchetele separate 1 cana mazare
verde (matar) proaspata sau congelata 1 ceapa galbena
sau alba, tocata marunt 4 catei de usturoi (sau mai
multi, daca se prefera), tocati marunt 1/2 cana ulei de canola sau de
floarea soarelui sau de sofran 2 linguri de seminte de chimen 2
linguri de pudra de curcuma 2 linguri de praf de chimion 1 lingura
de garam masala 1 lingurita de ghimbir tocat marunt 2 linguri de
pudra de coriandru (daca nu este disponibila, folositi mai multe
frunze de coriandru)

2 lingurițe pudră de chili roșu sau 1 ardei iute iute tocat fin 2-3 lingurițe
sare (sau după gust) 1/4 cană apă 1 cană frunze de coriandru

DIRECTII:

1. Încinge uleiul într-o tigaie adâncă sau într-o cratiță mare cu fundul greu. Adăuga semințele de chimen până încep să sfârâie.
2. Adăugați ceapa și căleți la foc mare până devin translucide.
3. Reduceți căldura la mediu. Adăugați turmeric, pudră de chimen, garam masala, praf de coriandru, praf de chili și sare și amestecați timp de trei până la patru minute.
4. Adăugați usturoiul și ghimbirul. Se amestecă. Adăugați mazărea și amestecați.
5. Adăugați cartofii și conopida. Se amestecă până când toate ingredientele sunt bine acoperite cu condimente.
6. Amestecul va începe să sfârâie. Adăugați apă pentru a nu arde legume. Aveți aici opțiunea de a adăuga mai multă apă dacă doriți un curry cu ciorbă. Dar tatăl meu a preferat o variantă mai uscată, la fel ca mulți indieni de nord, așa că mama nu a adăugat multă apă la rețetă.
7. Reduceți căldura și acoperiți oala. Gatiti inca 10-12 minute, avand grija sa nu gatiti prea mult conopida. Vrei să lași un pic de crunch în buchețele.
8. Ornați cu frunze de coriandru.
9. Mănâncă!

COCKTAILUL MAHARANEI

În timpul sărbătorilor de iarnă, frații mei și cu mine așteptam cu nerăbdare să venim acasă de la diferitele noastre colegii. Mama îl suna pe fratele meu mai mare, Madhup, înainte de timp pentru a-l întreba ce cocktail dorea să facă familiei – alegea un cocktail diferit în fiecare an – ca să poată avea ingredientele pregătite pentru sosirea noastră. A băut rar, dar a făcut o excepție când eram cu toții împreună, savurând timpul limitat alături de cei trei copii ai săi. Madhup amesteca cocktail-urile și stăm până târziu în noapte sorbind, schimbând povești, râzând și tachinându-ne unul pe celălalt.

Pentru că regina văduvă este o fană a gin tonic-urilor, i-am cerut lui Madhup să creeze un cocktail doar pentru ea. Savurează-l cu o samosa, pakora sau orice alte preparate sărate pe care Lakshmi le are în ofertă.

INGREDIENTE:

1,5 oz gin

Praf de cardamom proaspăt măcinat 4 fire de
șofran

DIRECTII:

1. Combinați și lăsați să stea timp de 5 minute până când aromele sunt infuzate în gin.

2. Se strecoară.

3. Apoi adăugați:

3 oz apă tonică

3 picături de lichior de portocale Patrón

Noroc! Sláinte! Prost! Na zdravi! Cin-cin! Salutare!

ISBN-13: 9780369701046

Păzitorul secret din Jaipur

Copyright © 2021 de către Alka Joshi

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi folosită sau reprodusă în niciun fel fără permisiunea scrisă, cu excepția cazului de citate scurte încorporate în articole și recenzii critice.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau morți, afaceri, companii, evenimente sau localități este în întregime coincidentă.

Această ediție a fost publicată de comun acord cu Harlequin Books SA

Pentru întrebări și comentarii despre calitatea acestei cărți, vă rugăm să ne contactați la CustomerService@Harlequin.com.

Mira

22 Adelaide St. West, etajul 40

Toronto, Ontario M5H 4E3, Canada

BookClubbish.com